

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S. E. WENDEL

A FANTASY MONSTER ROMANCE

SWEETLING

A MONSTROUS WORLD NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sweetling
Fantastik Bir Romantizm

S. E. Wendel

OceanofPDF.com

Telif hakkı© 2024 Sarah Wendel tarafından.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar , yazarın izni olmadan kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın diğer elektronik yollarla dağıtımını da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde iletilemez. İzin talepleri için aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçiniz.

S. E. Wendel
se.wendel.author@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak illüstrasyonu Bethany Gilbert Art İç mekan
grafikleri Adobe Stock tarafından sağlanmıştır
ASIN: B0DBWJHST1

OceanofPDF.com

Asla olmayacak bir geleceğin fikri ve umudu için yas
tutan herkese.

OceanofPDF.com

Başlamadan Önce...

Umarım *Sweetling* için heyecanlısınızdır! Başlamadan önce birkaç şey:

Bu kitap Canavar Dünyası serisinin 3. kitabıdır. Kitap kendi başına durmaktadır ancak en iyi 2. kitap olan *Ironling*'den sonra keyifle okunacaktır.

Birkaç içerik/tetikleyici uyarısı: kahramanımız Molly çocukluğunda ebeveynlerini kaybetmiştir ve manipülasyon taktiği olarak sıklıkla gaz lambası ve zorbalığı kullanan duygusal olarak istismarcı bir amcayla yaşamaktadır; ayrıca aile içi istismarla ilgili ince temalar da vardır. TW/CW'nin tam listesi için web siteme bakabilirsiniz; kendinize iyi bakın!

Kitabın arkasında insanlar, yerler, telaffuz, fae ve ortaçağ terimlerini içeren bir sözlük yer alıyor. İleri geri gitmek için navigasyon aracını kullanmaktan çekinmeyin, ancak kendiniz için hiçbir şeyi bozmayın.

, işte başlıyoruz!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Daha Önce Ne Geldi...

Başlamadan önce sizin için kısa bir hatırlatma! Serinin ilk kitabı *Buçukluk*'ta Sorch'a adında bir kadın köle tacirlerinin ihanetine uğrar, tacirler onu ailesinin malikânesinden kaçıır ve Taş Derililer adında bir ork kampına satarlar. Kendi annesi de yıllar önce klan tarafından satın alınmış bir insan köle olan yarı ork Orek, Sorch'a'yı kurtarır ve onu evine götürmeyi kabul eder. İkili yolculuk boyunca birbirlerine aşık olur ve Orek, Sorch'a'nın geniş ailesine katılır.

Vardıklarında, olanları ülkenin lordu Merrick Darrow'a rapor ederler. Merrick'in oğlu ve varisi Jerrod, Sorch'a'nın romantik tekliflerini reddetmesinin ardından onu köle tacirlerine satmıştır. Merrick, Sorch'a'ya Jerrod'a ne olacağı konusunda seçim hakkı verir. Sorch'a onun keşiş gardiyanlar tarafından yönetilen ve revire dönüştürülmüş bir kale olan Koğuş'a sürgün edilmesine karar verir. Ayrıca Jerrod'un mirası ve varislik görevi elinden alınır ve bu görev ablası ve Sorch'a'nın arkadaşı Aislinn Darrow'a verilir.

Orek ve Sorch'a'nın hikâyesi tüm diyara yayılır ve diğer halklar (orklar, fae'ler, ejderhalar, mantikorlar, harpiller ve sirenler) barış içinde yeni bir hayata başlamak ve insan bir eş bulmak umuduyla Darrowlands'e gelmeye başlar.

İkinci kitap *Ironling*'de Aislinn, varis olarak yeni sorumluluklarının yanı sıra Hakon adında bir yarı-ork olan yeni kale demircisine karşı artan çekimiyle boğuşuyor. Nasıl birlikte olabileceklerinden emin olmasalar da arkadaşlıkları kısa sürede daha da ilerler. Aislinn'in kardeşi Jerrod, mirasını geri almak için paralı askerlerden oluşan bir orduyla yeniden ortaya çıkar. Kendi kuvvetleri arasında, Allarion adında bir fae savaşçısı ve onun tek boynuzlu atı Bellarand da dahil olmak üzere birçok insan olmayan savaşçı onun tarafında savaşır. Hakon, katılımını güvence altına almak için Allarion'a daha sonraki bir tarihte isimlendirilecek bir vaatte bulunur. Aislinn'in kuvvetleri, kendisi de savaşta öldürülen Jerrod'un kuvvetlerini yenerek onun yerini alır. O ve Hakon ertesi bahar evlenirler.

Aislinn başından beri Darrowlands'e yerleşen diğer insanlara yardım etmeye çalışmıştır; Allarion da buna dahildir ve terk edilmiş bir malikane satın alır.

Scarborough. Artık bir toprak sahibi olan Allarion, kendi eşini bulma umuduyla düzenli olarak ziyaret ettiği Darrows'un şehri Dundúran'da tanıdık bir yüz haline geldi...

OceanofPDF.com

Önsöz

Büyü, bir yaz ormanının kuru çırasında kıvılcımlar gibi çıtırdıyor, bir elektrik fırtınasının vızıltısıyla pavyonda patlıyor ve patlıyordu. Büyü, mermer sütunlar ve dekoratif selviler arasında mavi spiraller çizerek dönerken, ezici petrichor kokusu Allarion'un boğazına yapıştı.

Korkunç bir an için her şey durdu - birçok kiraz ve elma çiçeğinin yaprakları havada asılı kaldı, sihirli halkalar ürkütücü bir parıltıyla ışıldamayı bıraktı, gece gökyüzündeki yıldızlar bile parlamayı bırakmış gibiydi.

Sonra, bir gök gürültüsünün tüm gücü ve yıkımıyla, acımasız Fae Kraliçesi'nin pençelerinden kıpkırmızı bir kan damlası düştü.

Yıldızsız bir geceden daha karanlık ve bu dünyaya musallat olan dipsiz çukurlardan daha derin olan gözleri, Maxim onun önünde dizlerinin üzerine çökerken, göğsünde pençeli elinin büyüklüğünde ve şeklinde bir delik açılırken onu takip etti. Allarion en yakın arkadaşının kalbinin son bir kez atışını izledi, havaya maruz kaldı ve Kraliçe'nin pençeleri tarafından parçalara ayrıldı, sonra-

Maxim'in boğazından korkunç bir hırıltı kaçtı ve Kraliçe kötü pençelerini onun boğazına da geçirdi. Yıkık ön yüzünden kanlar aktı ve sonunda Maxim beyaz taş döşemelerin üzerine yığıldı. Son nefesi acı dolu bir iniltiydi ve son gücüyle, zaten yanında yerde ölü yatan insan eşine uzandı.

Kraliçe güne ve zalim planına Aine ile başlamış, Maxim'in sırrını keşfetmeye çalıştığı yılların ardından onu yakalamıştı. İnsan kadın, Kraliçe'nin oyuncuğı olarak eziyet üstüne eziyet çekmişti ama o bunu reddetmişti.

eşini ve çocuğunu terk etti. Cesareti Allarion'un ruhuna kazınmıştı, gün geçtikçe ve Maxim'in eşini almaya gelmesini beklediklerinde her korkunç ana tanık olmuştu.

Gerçekten de geldi. Tek başına.

Maxim Kraliçelerinin önünde durdu ve onu bir hain ve tiran ilan etti.

"Tacı uzun zaman önce devretmiş olmalıydın, kocakarı. Kimse söyleyemez ama buradaki herkes doğru konuştuğumu biliyor."

Kraliçe'nin gerçek yüzünü örten cazibe titredi ve iskelet gibi, bitkin bir çehre ortaya çıktı. O mükemmel kırmızı dudaklar, derinlere gömülmüş göz çukurlarının ve buruşmuş bir burnun hemen altında gülümsüyordu. Siyah damarlar kâğıt gibi derinin üzerinde kabartma gibi duruyordu ve çok fazla görmekten süt gibi olmuş gözler dışarıya bakıyordu.

O anda, bundan şüphe duyan herkes kesin olarak anladı ki Maxim haklıydı. Kraliçeleri büyü yüzünden aşınmış, içten içe çürüyordu.

Fae'ler büyüü kullanabilen tek halktı. Büyü her şeyin içine işlemişti; toprağın, ağaçların, nehirlerin... Dünyanın dokusuna işlemişti.

Büyü ejderhalara ve mantikorlara ikili formlarını verdi. Büyü orklara üstün güçlerini verdi. Büyü sirenlere şarkılarını verdi.

Yine de hiçbiri bunu göremiyor, hatta onları yapanın büyü olduğunu bile hatırlamıyordu. Artık sadece fae bu iplikleri görebiliyor ve onları kullanabiliyordu.

Bu hem bir hediye hem de bir yükü. Onunla o kadar uzun süre birlikte yaşamışlar, onu o kadar çok şekilde kullanmışlardı ki, fae'ler artık ayrılmaz bir şekilde büyüye bağlıydılar. Sadece uzun yaşamlarını değil, varlıklarını da sürdürmek için ona ihtiyaçları vardı. İçmiyorlardı. Yemek yemiyorlardı. İhtiyaç duydukları tek besin büyü ve havaydı.

Yine de bunun korkunç bir bedeli vardı. Büyü, uzun süre paslanmaya bırakılmış bıçaklar gibi, eninde sonunda her Fae'yi içten dışa doğru aşındıracaktı. Aralarındaki en güçlü kişi, Kraliçeleri bile bağışık değildi. Her fae'yi atalarının topraklarına bağlayan birçok dal ve bağı maruz kalan büyüünün ham gücü, onu en çok kullananlar için daha tehlikeliydi.

Büyü tüm fae'ler arasında paylaşılıyordu, muazzam gücünü yayan ortak bir yük devresiydi. Ancak bu devrenin bir merkeze ihtiyacı vardı ve bu merkezin hepsinin sağlığı için yenilenmesi gerekiyordu. Bir Kraliçe, ne kadar güçlü olursa olsun, sonsuza dek hüküm süremezdi.

Yüzyıllar sonra, binlerce yıl boyunca her Kraliçe, Faelands kıyısındaki bir dizi ada İkizlere yelken açmadan önce yönetimini bir kızına veya yeğenine devretti. Orada taş uykusuna yatarak yeryüzüne dönmüş ve dünyayı saran büyüye yeniden katılmıştır.

Amaranthe yapmamıştı.

Hükümdarlığından vazgeçmeyi reddetti. Kendi kızlarını, yeğenlerini ve kız kardeşlerini öldürdü. Allarion merak etmek zorundaydı; büyü mü onu çürütmüştü yoksa çürüme hep içinde miydi? Sonunda bunun bir önemi kalmamıştı, çünkü Fae Kraliçesi çoktan hükümdarlığını geride bırakmış, çürüten büyü ve asitli hırs, tahtta yaşayan zehirli bir çamura dönüşmüştü.

Fae'ler içlerindeki büyü bozuldukça soldular, ama hiçbir faelands'taki her konuşmanın merkezi olan ona karşı konuşmaya cesaret edemedi.

Maxim ve Aine'e kadar.

Allarion, birbirlerine sabitlenmiş görüşsüz bakışlarını onların suretlerinden ayıramıyordu. Aine'nin işkencesi acı dolu saatler sürmüştü; Maxim'in Kraliçe Amaranthe'yle savaşı ise belki birkaç dakika sürmüştü.

Amaranthe kadar yaşlı ve acımasız bir Fae Kraliçesi karşısında hiç şansı olmadığını biliyordu. Büyü onun her gözeneğinden sızıyordu ve onu acımasızca kullanmaktan çekinmiyordu.

Onu destekleyecek ve Kraliçelerine karşı duracak kimse olmadığından, Maxim pavyona girdiği anda ölmüştü. Hepsi, Fallorian'da yaşayan her aileden bir temsilci Aine'nin yok oluşuna tanıklık etmek üzere çağırılmıştı ve bunu biliyordu. Yine de Maxim eşi için, son anlarında onunla birlikte olmak için gelmişti. Bu, uzun zaman önce öngördüğü bir fedakârlıktı ve hem kendisi hem de Aine bunu kabul etti.

Onlarla birlikte en değerli sırları da ölecekti, çocuklarının yeri. Amaranthe ve sarayının ölümünü önceden gören yarı-efe bir çocuk.

Ya da Fae Kraliçesi öyle düşündü.

Maxim ve Allarion'un yıllar önce yaptığı, Allarion'un yapmaktan ya da konuşmaktan hoşlanmadığı, dikkatlice hazırlanmış bir plandı. Maxim'in Aine ve kızları için tuttuğu deniz kenarındaki evin mutfağında otururken, böyle planlar yapmak için tehlike yeterince yakın görünmüyordu. O mutfakta oturup kadınların kahkahalarını ve dalgaların aşağıdaki kayalıklara çarpışını dinlemek,

Allarion bu küçük cennet parçasına hiçbir şeyin, Amaranthe'nin bile dokunabileceğine inanmak istememişti.

Bu Allarion'un aptallığıydı.

Maxim biliyordu. Belki her zaman biliyordu, belki de kızı bunu öngörmüştü.

Sonunda Maxim ve Aine rollerini oynamış, kızlarının yaşayabilmesi için ölmüşlerdir.

Allarion şimdi kendi işini yapmak zorundaydı ve bu iş o sabah, zavallı Aine'nin çektiği eziyeti izleyip hiçbir şey yapmadan başlamıştı.

Aptalca umutlarının cezası pavyonun üzerinde kıpkırmızı kan havuzlarında yatıyordu, hayal edebileceğinden çok daha kötü bir kader önünde uzanıyordu.

Maxim, insanların tarih tuttuğundan daha uzun süredir, nehirlerin akışından ve ormanların genişliğinden daha uzun onun arkadaşıydı. Fae'lerin genç olduğu, yusufçuk yakalamak için Lune Nehri'ni kaplayan sazlıklarda koşuşturdukları o değerli birkaç yıl boyunca birlikte çocuk olmuşlardı. Birlikte eğitim görmüşler, korkunç bineklerini birlikte sahiplenmişler, ork ordularıyla birlikte savaşmışlardı.

Her şey, birlikte.

Bu yüzden Allarion elli insan yılı önce Maxim'in sırrını keşfettiğinde, varlığının temelleri sarsılmıştı.

Faelands sınırında, deniz kıyısında gizli, örtülü bir ev. Buçukluk çocuklarına hamile bir insan eş.

Böyle bir sırrın kendisine emanet edilmesi Allarion'u onurlandırmıştı ama kıskançlığını ve kızgınlığını hiçbir zaman tamamen üzerinden atamamıştı. Maxim'in ondan sakladığı hayat için. Arkadaşının sahip olduğu hayat için.

Onlar Maxim'le birlikte öldü.

Artık hiçbirinin önemi yoktu.

Allarion'un bakışları Maxim ve Aine'in cansız bedenlerinden yukarı kayarak Fae Kraliçesi'nin doğrulmasını izledi. Büyüsü tekrar yerine oturmuş, onu mükemmel bir güzelliğe bürümüştü. Yıldız ışığı gibi parlayan bembeyaz saçları ince omuzlarını ve narin kollarını sarıyordu. Zarif bir boyun, narin köprücük kemikleri, gül goncası bir ağız ve safir mavisi ışıltılı gözler, gece yarısı kadifesiyle örtülü esnek bir vücudu tamamlıyordu. Ve

Vitraydan daha narin ve inci gibi parlayan dört oval kanat sırtında katlanmıştı.

Ay bu dünyada yürüyebilseydi, Amaranthe'nin o zamanki haline benzerdi.

Ama o, içi boş ve çürümüş, böcek ısırığı bir meşe palamudundan başka bir şey değildi.

Öfkesi güneşten daha sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor, onu çarpışma ve şiddete doğru çekiyordu. Kalçasında asılı duran kılıç ağır ağır sallanıyor, emrindeki büyü ürperiyor ve cesaretlendirici sözler fısıldıyordu. *Yap*, dedi hava, *buna bir son ver*. Onsuz her şey daha iyi olacak.

Oh, o istedi.

O anda, bedeli ya da zamanı ne olursa olsun Amaranthe'nin yok oluşuna tanık olacağına yemin etti.

Ama arkadaşına verdiği sözü hatırladı.

Bu bir son değil, başlangıçtı. Ve Amaranthe'nin sonu onun sonu değildi.

O artık Ravenna'nındı.

Allarion'un Fallorian'ın deniz kıyısındaki sarayından kaçması birkaç gün sürdü. Pırıl pırıl şehir, dolambaçlı Arnavut kaldırım sokakları, ardıç ve kavak gölgeli avluları, ışıltılı yansıma havuzları ve buharı tüten mozaik döşeli hamamları, çiçek ve kristal bahçeleriyle doluydu; her gün etrafını saran bir tuzak gibi hissettiği, ölçülemez güzellikte bir yerdi.

Şehirde gittiği her yerde izleniyordu, kireçtaşı kuleler ve mercan kemerler onu Kraliçe'nin casuslarından uzun süre saklayamadı. Yüzyıllardır denize açılmamış ak meşe gemileriyle dolu liman da, şehrin etrafını saran yılan gibi kıvrılan perde duvar da ona fırsat vermiyordu. Fallorian'ın beş büyük kulesi gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu, abalone kabuklarının yanardönerliğiyle pembe ve yeşil, ışıkları sanki her fırsatta onu takip ediyordu.

Fae'ler zamanın geçişini diğer halklar gibi işaretlemezdi; yine de Allarion bunu şiddetle hissediyordu, başarısızlıkla geçen her gün göğsünde bir bıçak gibi saplanıyordu.

Kraliçe'nin sarayındaki herkesin onu ve Maxim'le ilişkisi olan herkesi izlediğinin farkında olarak görevine devam etti. Sarayda fısıltılar vardı.

Avlularda, kavakların gölgesinde, Maxim'in soyunun en uzak kuzeni bile bilgi için avlanıyordu.

Allarion, Aine yakalanmadan önce bu bilgi için Kraliçe'nin elinden çoktan sıkılmıştı ve o da . Hiçbir şey bilmediğinde ısrar etti ve Amaranthe'nin ondan aldığı da buydu. Kraliyet soyunun yanı sıra en eski aristokrat hanelerden biri olan Meringor Hanesi'nin reisi olan annesi İdrisil araya girmeseydi daha uzun süre tutulabilirdi. Her zaman bir politikacı olan İdrisil, emekli olmasına rağmen üstü kapalı tehditler savurmuş ve yarı vaatlerde bulunmuştu.

Şimdilik Allarion özgürdü. Ama adı ve annesi, Amaranthe'ye kolunu uzatması için herhangi bir sebep verirse onu başka bir sorgulamadan kurtaramayacaktı. İlk gözaltısı yeterince acı vermişti ve Kraliçe nihai avından yoksun kalmaya devam ettikçe öfkesi daha da artıyordu.

Şehir nefesini tutmuş, gelecek olan zalim darbeyi bekliyor gibiydi. Varislerini katletmeden önce bile Amaranthe'nin öfkesi dillere destandı. Pek çok kişi içeride ve sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Şehrin dışında malikanesi olanlar geceleri kaçıyor. Annesi ve ablaları onunla birlikte Meringor malikânesine dönmesi için yalvarmıştı ama Allarion bunu reddetti. Bunu yapmak daha fazla şüphe uyandıracak, ailesine karşı kraliyet düşmanlığını daha da körükleyecek ve nihayetinde onu hedefinden uzaklaştıracaktı.

Faels'dan kaçmak.

Günlerce şehirde tek başına beklemenin -ailesinin denize bakan villasında hiçbir misafir ağırlamamanın, tüm çalışanlarını serbest bırakmanın, hiçbir mektup yazmamanın ve hiçbir ruhla konuşmamanın- ıstırabı, insanların başına gelen ateşli hastalıklar gibi onu yiyip bitirdi. Villanın yankılanan dehlizlerinde, lüks ve zenginlikle çevrili ama kendi arkadaşlarıyla baş başa kalan Allarion neredeyse çıldıracaktı.

Şehir surlarının dışında kendisini bekleyen, güvendiği binicisi Kara Bellarand ile konuşmaya bile cesaret edemiyordu.

Bunun yerine, kendi içine kapandı. Büyük bir evin diğer evlatları gibi şehirde yürüyor, kimseyle konuşmuyordu. Bir fırsat bekliyordu.

Sonunda onu bulan, sınır muhafızlarının vardiyasındaki bir değişiklikten ibaret bir şans. Fae'ler beslenmeye ihtiyaç duymadan uzun süre dayanabilirlerdi ama onları dünyaya bağlayan iki şey vardı

ölümlü dünya ölüm ve uykuydu. Fae'lerin bile uyumaya ihtiyacı vardı.

Dönüşlerini gözlemledikten sonra Allarion harekete geçti. Alacakaranlığın karanlığında süzülen Allarion, yola çıkmaya hazırlanan bir sınır muhafızına rastladı. Genç bir savaşçıydı, muhtemelen Amaranthe'siz bir hayatı hiç bilmemişti.

-Allarion'un dengi de değildi. Genç savaşçıyı kolayca alt etti, büyüsünü adamın boğazından aşağıya doğru zorladı, büyüsünü saf bir güçle boyun eğdirdi.

Savaşçı Allarion'un kollarında gevşedi, hepsinin sık sık ya da ağır yaralandıklarında girmek zorunda kaldıkları uzun uykuya zorlandı. Uyku sona erene kadar dünya için ölü olan genç muhafız, Allarion'un önünde savunmasız bir şekilde yatıyordu. Uyku belki de onların tek zayıflığıydı, sırt üstü yuvarlanmış köpekbalıkları gibiydiler ve başka bir fae'ye karşı bu tür taktikler kullanmak en büyük suç olarak kabul edilirdi.

Kısa bir süre önce, Allarion'un bir başkasını uykuya zorlama fikrinden tiksineceği bir gün vardı. Bugün bile, bir parçası yaptığı ve hâlâ yapmakta olduğu şeyden dehşetle ürperiyordu.

Ama bin yıldan uzun bir süre önce onu kraliyete hizmet etmeye çağıran ve kendisiyle gurur duyduğu savaşçı onuru burada hiçbir işe yaramıyordu. Amaranthe'nin akrabalarını katletmesinin ardından pek çokları gibi o da kılıcını bıraktığında bundan vazgeçmişti.

Artık tek görevi ve onuru ailesi ve arkadaşlarıydı. Annesi ve kardeşleri güvenli bir şekilde şehrin dışındaydı ve soyadları onları koruyacaktı. Artık tek amacı Maxim'e verdiği sözdü.

Muhafızın miğferi alınca kadar inmiş ve bakışları kandırmaya yetecek kadar cazibeyle, şehrin dış mahallelerine doğru yola çıkan filoya katıldı.

Onlar yürürken, savaşçılar görev yerlerine doğru yola koyuldular ve Allarion da onlara ayak uydurdu.

Sonunda perde duvarının dışındaki ormanda tek başına kalmıştı. Büyüsünün bir dokunuşuyla, ormanın zeminindeki diğerlerinin adımlarını takip etti, her birini ve ne kadar uzakta olduklarını hesapladı.

Sonra, arkadaşının sevgisiyle adımlarını hızlandıran Allarion koştu.

Gece yarısı Bellarand'la tekrar bir araya gelmişti. Adımlarını bozmadan

aygırın geniş sırtına atladı ve kuzeye doğru dörtnala gittiler.

Bitti mi? Bellarand, her fae binicisi ve onun korkunç bineği arasında paylaşılan bağ aracılığıyla sordu. Fiziksel efor ve büyüdü dayanıklılığın yorucu bir sınavından sonra, bağların test edildiği ve karar verildiği, fae ve tek boynuzlu at arasındaki bir irade düellosundan sonra kuruldu. Sadece en güçlü ve en gerçek savaşçılar bu tehlikeli, büyüdü canavarlara binmeye layıktı, çünkü bir dehşet bineği asla zayıf bir biniciyi kabul etmezdi.

Evet.

Ben de onun için üzülüyorum.

Allarion, paylaştıkları bağ sayesinde Bellarand'dan hiçbir şey saklayamazdı. Tek boynuzlu at her şeyi, korku ve dehşetin her ham parçasını görüyordu. Bellarand'ın bulabileceği gerçeklerden saklanmak mümkün değildi ve bu yüzden Allarion onları saklamadı ama yüz çevirdi.

Ormanın en kuzey ucuna varmak iki gün süren zorlu bir sürüş gerektirdi ve dar körfezi çevrelediği için iki gün daha takip etti.

Aine'nin kulübesine yaklaşırken, Maxim'in yıllar boyunca döşediği yüzlerce, binlerce koğuş Allarion'un üzerinden serin bir ipek gibi geçti. Maxim her şeyi çok dikkatli düşünmüş, insan eşini Faelands'ın batı eteklerinde, deniz kıyısında saklamıştı. Ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir Fae Kraliçesi deniz üzerinde hakimiyet kuramazdı, çünkü denizin büyüdü çok çılgın, çok vahşiydi. Orada, deniz kıyısındaki sınır bölgelerinde Maxim ailesini güvenli bir şekilde kör bir noktada tutmuş, kat kat korumalarla korumuştur.

En kalın büyü katmanlarının bulunduğu iç mabetlerinden geçerken Allarion kulaklarında hoş bir uğultu hissetti, Maxim'in kalan büyüdü onu tanıyordu.

Kalbi sızlayan Allarion, tutamayacağı bir şeye dokunmak için uzanmaya çalışarak direndi.

Koğuşların içinde, büyümüş çalılıklara benzetilmiş bir elma bahçesini geçtikten sonra, Maxim'in yıllar önce Aine'ye yaptırdığı sevimli sahil kulübesi duruyordu.

Yukarıda masmavi bir gökyüzünde kabarık bulutlar süzülürken ve aşağıda turkuaz dalgalar dar bir sahil şeridine vururken gördüğü bu huzur tablosu onu neredeyse yıkıyordu. Buraya kaç kez gelmişti? Kaç kez bu küçük ailenin gülüşünü ve buradaki yaşamını izlemişti?

Yer mi?

Kulübenin kapısı hızla açıldı ve Ravenna dışarı fırladı, simsiyah saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Allarion atından indi, göğsündeki ağırlık onu aşağı çekiyordu.

Ravenna onun önünde durdu, dar göğsü kabarmıştı, o iri mor-mavi gözler, Maxim'in gözleri, ona bakıyordu.

Neredeyse elli yaşında bir kadındı, artık çocuk değildi, fae yasalarına göre bile. Hâlâ gençliğin canlılığına sahipti ve yaşamı bir fae'nin yaşamına annesinin halkından çok daha yakın olacaktı.

Günlerce güneşte kaldığı için bronzlaşmış yanakları onu yakından izlerken renklendi. İkisi de kıpırdamadı, sadece uzun siyah saçlarını toplayan hafif, tuzlu bir esinti vardı. Dört kanadı sırtında gergin bir şekilde uçuşuyor, zarları güneşte mor ve pembe renklerde parlıyordu. Tüm dişi fae'lerin kanatları vardı ama bir buçukluk olan Ravenna'nın kanatları uçmak için her zaman çok küçük kalmıştı.

Tıpkı babası gibi karanlık ve karamsar renklere sahipti. Büyü üzerindeki kontrolü tam bir fae kadar güçlü değildi ama yine de ona itaat ediyordu. Aine'den miras aldığı tek gerçek özellik sağlıklı kırmızı kanıydı.

Öngörü yeteneğini nereden aldığını kimse bilmiyordu - belki de İkizlerin kendisinden.

Gözyaşları kirpiklerinde toplanmıştı ama yüzü sanki adamın yapmaya geldiği şeyi reddetmeye hazırmış gibi kaskatı kesilmişti.

"Haftalar oldu-" diye boğuldu.

"Daha erken gelemezdim."

Onun yanından geçerek kulübeye giren Allarion, çabucak hazırladığı erzakları buldu.

Ravenna onun peşinden gitti. "Ne oldu?" Kelimeler

Allarion'un boğazını yaktı. "Baban haklıydı."

"Nerede vardır onlar?" Ravenna talep etti. "Allarion, nerede vardır Ailem mi?"

Sadece ona bakacak kadar durakladı, kederini ondan gizleyemiyordu. "Onlar seninle, karga. Her zaman."

Gül goncası ağzı şokla aralandı ve salonun ortasında durdu.

Cottage'ın güneşı ona bakıyordu. O anda çok kırılmış, çok genç ve çok yalnız görünüyordu. Artık bir çocuk olmayabilirdi ama Allarion sadece yıllar boyunca büyümesini izlediği kızı görüyordu.

Ailesinin ona duyduğu sevgi, her özelliğinde, evin her köşesinde, yaptıkları her şeyde acı verici bir şekilde belirgindi.

Allarion bunun kendisi için olduğu kadar onun için de soğuk bir teselli olduğundan şüpheleniyordu.

Ravenna'nın yüzü çatladı ve bağırsaklarını parçalayan bir hıçkırık göğsünden yankılandı. Bir elini uzattı ve Ravenna çaresizce tuttu, iki eliyle de kavradı. Allarion onu kendine çekti ve çok daha büyük olan bedeniyle onu korudu.

Kadının birkaç eşyasını aldı ve onu dışarıya, Bellarand'ın beklediği yere götürdü.

Atlarına binip uzaklaşırken ikisi de eve bakmadı. Orada yaşanan hayatlar sona ermişti. Evin barındırdığı anılar sıcak ve değerliydi.

-Ve bu yüzden katlanılması daha da zor.

Maxim'in inşa ettiği evden uzaklaşırken Ravenna yüzünü onun kürek kemiklerinin arasına gömdü, gözyaşları pelerinini ıslattı.

Maxim'in planının son kısmına ulaşmak yedi gün sürdü. Çocuğuna vereceği son hediye.

Faelands'ı geride bıraktılar, kendilerini hem insan krallığı Eirea'da hem de ork bulunan ormanda kaybettiler. Fae'ler dünyada dolaşan tüm sihirli dokunabiliyorlardı ama kendilerini faelands'ın içinde kozalamışlardı; diğerlerini dışarıda, fae'leri ise içeride tutan sert bir kabuk. Dış topraklara karşı kör değillerdi ama görüşleri Amaranthe'nin gerçek gözleri kadar süt rengiydi.

Faelands'tan giderek uzaklaşmak Allarion'u kemirmeye başlamıştı, anavatanına olan bağları yıpranıyordu ama o bunu hesaba katmıştı. Bağlarını tamamen koparmak zorundaydı ama önce Ravenna'yı güvenli hale getirmeliydi.

Bir ağaç korusunun arasında, dut çalılılarıyla çevrili berrak bir derenin yanında, Maxim'in yaptığı çardak duruyordu. Sığ bir tepenin içine inşa edilmiş, yosunla yalıtılmış ahşaplar dış cepheyi oluşturuyordu. Bir yatak odası büyüklüğündeydi.

temiz hava almak için bir kapısı ve penceresi vardı. Yanındaki tepeye oyulmuş bir oyuguin içinde, Ravenna'nın ihtiyaç duyacağı erzaklarla dolu düzinelerce sepet ve amfora duruyordu.

Bellarand'ın böğründen aşağı doğru kayarak, şiş ve donuk gözlerle çardakları inceledi.

Allarion gelip onun yanında durdu. "Şimdilik böyle olmak zorunda, karga. Sizi henüz koruyamam."

Islak, ürpertici bir iç çekiş onu terk etti. İnce kollarını kendi etrafında sararak, "Onları özlemekten iyidir," dedi.

Allarion, Ravenna'nın çardağı incelemesini, parmak uçlarını sepetlerin ve çanak çömleklerin üzerinde gezdirmesini izledi; bunların hepsini annesi ve babası yapmıştı şüphesiz. Yosunlu çatıya ve tepesinde bir elmas bulunan meşe kapıya dokundu.

Yanı başındaki Bellarand'ın uzun kulakları kıpırdadı ve tek boynuzlu at başını ormana doğru çevirdi.

Buradalar.

Allarion sağ tarafına baktığında ağaçların arasından çıkan bir düzineden fazla tek boynuzlu atı gördü.

Renkleri siyahtan benekli griye kadar değışiyordu ve çoğu dişiydi. Kısraklar binilemeyecek kadar vahşiydi ve batı kıyıları boyunca tek boynuzlu at sürülerine önderlik edenler de onlardı. Bu yönden fae'lere çok benziyorlardı, fae'lerin kendileri de dişiler tarafından yönetiliyordu. Türlerinin erkekleri her iki halkı da korumak için bağ kurabiliyorlardı.

Yabani enerjileri koruyu dolduruyordu ama Allarion hiçbir kötölük hissetmiyordu; sadece derin ve kalıcı bir hüzn vardı.

Bir tek boynuzlu at öne çıktı. Oberon, Maxim'in bineğı.

Gri aygır boynuzunu Bellarand'ınkine dokundurduktan sonra Ravenna'ya döndü, başı öne eğikti. Ravenna onu kucakladı ve yüzünü boynuna gömdü.

Ortak kederleri dayanılamayacak kadar fazlaydı ve Allarion gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Oberon'un annesi, sürüsünü buraya göz kulak olması için getirmişti.

Ravenna uykusunda. Orklar bile böylesine büyük bir sürüyle uğraşacak kadar aptal değildi. Onların koruması altında Ravenna, uzun ve taş uykusu arasında bir uyku olan derin uykuya dalacaktı. Uyuşukluktan farklı olarak

ve Allarion onun için dönene kadar güçlerini sakladı.

Faelds'tan ayrılmak zaman ve çaba gerektirecek, gücünü tüketecek ve onu savunmasız bırakacaktı - ve Ravenna'yı onları bekleyen tehlikelerden tamamen koruyamayacaktı. Maxim, Allarion iyileşip yeni bir hayat kuracak bir yer ararken Ravenna'nın derin bir uykuya dalmasına karar vermişti. İnsan diyarlarında uygun bir yer arayacak ve bu yer Amaranthe'nin lekesinden arınmış bir şekilde kendi büyüyle aşılandığında, Allarion Ravenna için geri dönecekti.

Maxim açıkladığında her şey mantıklı gelmişti.

Ne yapması gerektiğini bilmek, bunun Maxim'in isteği olduğunu bilmek, kızının ve korku atının yasını tutmasını izlemeyi daha kolay hale getirmedi.

Oberon son bir ciddi iniltiyle toprağı eşeledi, çamura izini bıraktı ve sürüsü için araziye sahiplendi. Bu yer ve içindeki her şey artık onların koruması altındaydı.

Ravenna uzun bir süre sessizce ağaçlardaki sürüye baktı ve Allarion onu acele ettirmedi.

Kadın yavaşça çardağı kendi zevkine düzenlerken sessizce onu izledi. Yastık ve battaniyelerle doldurduğu sepeti, özel bir tane bulana kadar karıştırdı. Allarion bebek battaniyesini kolayca tanıdı, artık soluk bir maviydi, bir köşesindeki çiçek işlemeleri yıpranmaya başlamıştı.

Onu göğsüne yakın tutan Ravenna, çardağın içindeki yatağı yerleşti ve görmeyen gözlerle ona baktı.

Göğsü sıkışan Allarion yaklaştı. Önünde diz çökerek onu battaniyeye sardı.

"Rüya göreceğim miyim?" diye fısıldadı.

O kadar gençti ki, derin uykuya dalmak için hiç nedeni olmamıştı. Korku ya da tedirginlik duymadan sordu, sadece tek bir damla gözyaşı burnunun kenarından aşağı süzülüyordu.

"Hayır," dedi.

"Güzel."

Ravenna'nın gözleri kayarak kapandı.

İşte bu son adımda, bu son anda Allarion tereddüt etti. Ve

Fallorian'dan kaçmaya çalıştığı haftalar uzun sürmüştü ama şimdi her şey çok hızlı ilerliyordu. Bir an içinde onu orada bırakacak, tek boynuzlu atlar ve babasının birçok koğuğu tarafından korunurken rahatsız edilmeden gideceğini umacaktı.

Arkadaşının, hayatının son kalıntısını da geride bırakmanın zamanı gelmişti. Bir an için Allarion bunu yapamadı.

Kederinin dalgaları kabardı, inancını boğdu. Bocaladı, asla kaçmasına izin vermediği gözyaşları gözlerinde toplandı.

Yapamam, kalbi ağladı, yapamam, yapamam.

Sonra Ravenna elini tutmak için uzandı. Teni onunkine kıyasla çok sıcaktı ve o eli sıkıca kavradı.

En yakın arkadaşının son dileğini yerine getirmesi için ona güç verdi.

Onunkine rehberlik etmek için büyüyle uzandı. Bir an için mücadele etti, zihni alışık olmadığı bu göreve karşı direndi, ama ondan gelen küçük bir dürtmeyle, fae'yi derin uykuya götüren kadim yolu buldu.

Sadece birkaç dakika sürdü ve Allarion gözlerini açtığında Ravenna yatakta hareketsiz yatıyordu. Göğsü en ufak bir nefesle zorlukla yükseliyor ve yüzü kayıtsızlıkla donuklaşıyordu.

Şimdilik özgürdü.

Onun ve Maxim'in iyiliği için onu orada bıraktı.

Allarion ayağa kalktı ve çardak kapısını kapattı. O Bellarand'a binerken sürü sessiz bir tanıklık yaptı. Doğuya, yükselen güneşe ve kaderlerine doğru döndüler.

OceanofPDF.com

Üç Yıl Sonra

Leydi Aislinn Darrow'un sevgili yarı orkuyla evlenmesi, Allarion da dâhil olmak üzere Darrowlands'ı evleri olarak görmeye gelen tüm diğer insanlar için bir zaferdi. Mutlu çift evlilik yeminlerini edip bir öpücükle mühürlerken, Allarion da diğerleriyle birlikte alkışladı, yüzlerindeki bariz sevinci görünce ruhu biraz daha hafifledi.

Maxim ve Aine birbirlerine böyle bakmışlardı.

Hatıra ona eskisi kadar acı vermiyordu ama yine de tanıdık bir sızı uyandırıyordu.

Geçtiğimiz yıllarda insanlar arasında, Allarion zamanın geçişini her daha keskin bir şekilde hissetmeye başlamıştı. Zaman iyileştiremezdi ama köreltebilirdi. Değişen her mevsim onun Faelands'la olan bağlarını koparıyordu. Uzakta geçirdiği her iki hafta kendi büyüsunü ve kararlılığını güçlendirdi. Uzattığı her gün Ravenna'nın çardakta tek başına uyuduğu başka bir gündü.

Bu son düşünce derisinin altında sürekli bir karıncalanma yaratıyordu.

Ravenna'dan ayrıldıktan sonraki yıllarda Allarion ormanları ve nehirleri aşmış, uygun bir yer ararken faelands'ın çekiciliğiyle savaşırmıştı. Öteki halklara kucak açan bir bölge olduğunu duyması sadece bir tesadüftü ve neredeyse bir yıl önce Darrowlands'a ilk gelenlerden biri oldu ve kendi küçük malikânesini kurmaya çalıştı.

Büyüsünün yükünü paylaşmak için sadece Bellarand'la geçirdiği yıllardan sonra, Scarborough'daki terk edilmiş malikâneyi bulmak tam bir rahatlama olmuştu. O bulmuştu

harap malikâneyi ve vahşi toprakları büyüledi ve daha mülkün tapusunu almadan önce onlara kendi sihrini aşılamağa başladı.

Aylardır oradaydı, araziyi ormandan geri alıyor, bakımsız evle ilgileniyor ve sınırları koruyordu. Her gün büyüünün biraz daha fazlası toprağa sızıyor ve malikâne canlanıyordu.

İyi bir ilerlemeydi. Memnun olmalı.

Yeni topraklarla bağ kurması zaman aldı. Sadece o ve Bellarand , büyü içinde hızla asidik hale geldi. Onu Scarborough'ya verdi; orada ağaçlar, yosunlar ve evin hemen batısındaki dere tarafından tüketildi. Devre, büyü tekrar ekşimeden önce ona bir ya da iki günlük bir rahatlama sağladı. İki yıl boyunca bastırdığı büyü onu neredeyse öldürüyordu ve hâlâ Faeldands'la yaşadığı ayrılığın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Kısacası, ilerliyordu ama yeterince hızlı değildi.

Topraklarını ve savunmasını güçlendirmek için harcadığı her gün, Ravenna'nın savunmasız kaldığı bir gün daha demektir.

Hâlâ onu koruyacak kadar güçlü değildi. Yeni topraklarını uzun süre terk edecek kadar bile güçlü değildi.

Bunun olası bir çözümü vardı. O kadar bariz bir şey ki, basitliği içinde zarıftı.

Bir dostum.

Allarion, Darrowlands'i kendi evleri yapmak isteyen diğer insanlarla iletişim kurarken, çoğunun bir insan eş bulma umuduyla geldiğini öğrenmişti. Birden fazla yarı ork bir insan kadını sahiplenmişti ve mantikor sürüsü gördükleri her insan kadınının eteklerini koklamakla ün salmıştı.

Bir *azai*'ye, bir kalp arkadaşına sahip olma hayalini uzun zaman önce bırakmıştı. Hiçbir fae onun ruhunu ve büyüünü bir *azai*'nin yapması gerektiği gibi harekete geçirmemişti ve Allarion onu faeldands boyunca arayacak kadar uzun yaşamıştı. Aine'yle tanıştıktan sonra bile onun insan bir kadın olarak var olabileceği aklına gelmemişti.

Allarion gerçek bir *azai* bulabileceğinden şüphe duyuyordu, kendisi için yaratılmış olanı, büyüyle uyum sağlayabilecek olanı, zihniyle eşleşebilecek ve ruhunu ışıkla doldurabilecek olanı. Ama sorun değildi. İnsan diyarlarında geçirdiği yıllar boyunca bazen hayatın sadece yeterince iyi olduğunu öğrenmişti. Bir eşin onun kalp arkadaşı olması gerekmiyordu. Mükemmelliği umacak kadar aptal değildi, sadece onu bu insan alemine bağlayacak iyi bir kadın istiyordu. Böyle bir bağ kesinlikle Scarborough'ya bağlanmasını hızlandıracaktı ve

Ravenna'yı çok daha çabuk getirmesini sağlayacak.

Ta ki bu bahar Dundûran'a yaptığı bir ziyarete kadar. Şehrin içinden geçtiğı yol daha önce de kullandığı bir yoldu. O gün için özel ya da farklı bir şey yoktu - *onu* duyduğu an hariç.

Bir kahkaha, sesi o kadar saftı ki, onu içinden aydınlattı, topraktan yeni çıkmış bir büyü patlaması kadar güçlüydü. Bellarand'a dönerek, basit bir kuyuya yaklaştı, dikkat çekici değildi ve diğer düzinelerce şehir meydanını süsleyen diğer tüm kuyulara benziyordu. Yine de *onu* orada gördü.

Ve onu gördüğünde, duyduğunda, Allarion *biliyordu*. Sonunda İkizler ona biraz şans gönderiyordu.

Tören sona erdiğinde ve yeni çift konuklarına teşekkür etmek için ayağa kalktığında, yeni planını uygulamaya koymak için sabırla bekledi.

Birkaç ay önce, Leydi Aislinn'in hain kardeşinin bir satılmışlar ordusuyla şehri ele geçirmesine karşı çıkmasına yardım ettiği için damattan, daha sonra kararlaştırılacak ve kendi seçeceği bir iyilik almıştı. Allarion bunu zaten yapmayı planlıyordu, birkaç gün önce Leydi Aislinn'e sadakat ve kılıç sözü vermişti ama bir fırsatı kaçırarak kadar aptal değildi.

Bilgi gibi, sözler de metal ve mücevherlerden çok daha değerliydi. Hakon'dan ne isteyebileceğini az çok tahmin edebiliyordu ama şimdi, kararını vermişti.

Yeni çiftin etrafındaki kalabalığın azalması bir saatten fazla sürdü.

Elbette Allarion bu konuyu zorlayabilirdi. İlginçtir ki, neredeyse bir yıldır bu bölgede yaşamasına rağmen, diğerleri, özellikle de insanlar onu görmezden geliyordu. Aslında bunu umursamıyordu ama yine de merak ediyordu.

Yine de, bir asır önce aristokrat annesi tarafından kendisine öğretilen görgü kurallarına dikkat ediyordu. En kıdemli soylu Fae ailelerinden birinin üyeleri olarak, ondan ve kardeşlerinden başarılı olmaları için büyük beklentiler vardı. Annesinin vesayeti ve nezaketi altında, hepsi gelişti - en büyük kız kardeşi başarılı bir müzisyen oldu ve daha genç olanı Fallorian'ın en ünlü demirci ustalarından biri oldu; erkek kardeşleri botanik ve hayvancılıkta kendilerini seçtiler ve en iyi yün hasadı ve en güzel çiçekleri yetiştirerek güney bölgelerindeki en başarılı çiftliklerden birini işlettiler.

Allarion kendi adına, Maxim ve diğer silah arkadaşlarıyla birlikte savaş eğitiminde başarılı olmuştu. Zırhlarını son Fae Kraliçesi'nin son günlerinde kazanmışlar ve kendilerini onurla öne çıkarmışlardı.

Sınırı korudular ve yeni Kraliçe'nin yönetiminin ilk günlerinde yağmacı orklara karşı bir avuç çatışmaya girdiler.

Ancak Amaranthe kendi halkına savaş açmaya başladığında, Allarion ve Maxim kılıçlarını bırakmışlardı. Faelands'da gerçek bir amacı olmadan dolaşüyor, kardeşlerini rahatsız ediyor ve onların zanaatlarını öğrenmeye çalışıyordu. Hiçbir şey ona uygun değildi.

Eski dostu Maxim'i aramaya gittiğinde adamın büyük sırrıyla karşılaşmıştı. Bir insan *Azai*. Yarı fe, yarı insan bir çocuk yolda.

Faelands sınırındaki o deniz kenarı kulübesini bulduğunda, hayatının ve kaderinin nasıl değişmek üzere olduğuna inanamazdı. Artık hayal ettiğinden çok daha fazla amacı vardı.

Allarion, Leydi Aislinn ve Hakon'a yaklaşırken onlarla sohbet eden bir insan kızı fark etti. Onu daha önce görmüştü ama tanıştırılmamıştı, yine de kim olduğunu anlamak için çok az şey gerekti. Alnındaki altın halka yeterince açıktı ama düğündeki varlığı tören başlamadan önce geniş çapta duyurulmuş ve alkışlanmıştı.

Eirea tahtının on dört yaşındaki varisi Prenses Isolde, kraliyet ailesi adına bugünü şereflelendirmiş, müjdelere ve tebrikler getirmişti.

Söğüt gibi bir kızdı, belli ki insani büyüme evrelerinden birindeydi, bazı kısımları büyürken diğerleri yetişmek için acele ettiğinden formu biraz orantısızdı. Yine de neşeli bir kıza benziyordu, çiftle konuşurken gülümsemesi genişti.

Allarion'un açılış için beklemesi uzun sürmedi.

"Darrowlands'da yaşayan bir tek boynuzlu attan söz edildiğini duydum," dedi prenses. "Bu doğru mu?"

"Kesinlikle, Majesteleri," diye yanıtladı Leydi Aislinn. "Adı Bellarand ve o-"

Allarion bir adım öne çıktı. "Ahırlarda dedikodu yapıyor ve başını belaya sokuyor."

İnsanların hepsi ona baykuş gibi baktı, prensesin muhafızları onun aniden ortaya çıkışı karşısında seğirdi. Dürüst olmak gerekirse, ayakları üzerinde hafıftı ama geldiğini görmeleri gerekirdi. Kalenin avlusunda dolaşan orklar kadar uzun boylu değildi ama dikkat çekecek kadar uzun olduğu kesindi.

İnsanları rahatlatmaya çalışarak sırttı ama bu sadece daha fazla göz kırpmalarına neden oldu.

Çok garip. Sırıltması sık sık böyle tepkilere yol açardı. Belki de bundan vazgeçmeliydi.

Kendini toparlayan Leydi Aislinn hızlıca tanışma faslına geçti. Allarion, prensesin bir fae ile tanıştığında ağzının açık kalmaması için verdiği mücadeleyle izlerken eğlendiğini belli etmemek için kendini zor tuttu.

Allarion, "Bana mutlu çiftle bir dakika izin verin, ben de sizi Bellarand'la bizzat tanıştırayım," diye söz verdi. "Ve o da en iyi şekilde davranacaktır."

Leydi Aislinn ve Hakon'un endişeli bakışlarını kaçırmadı ama prenses sadece kıkırdadı ve ahırlara doğru ilerlemeden önce Leydi Aislinn'e başını sallayarak onayladı.

Onları yalnız bıraktığında Allarion eğildi, koyu renkli pelerini kaldırım taşlarının üzerinde süzülüyordu. Doğruldu, bir tarafını omzuna attı ve Darrowlara olan yeni bağlılığının bir işareti olan tuniğinin koyu mavi kadifesini ortaya çıkardı.

"Tebrik ederim," dedi Allarion. "Düğünler her zaman mutlu günlerdir. Umarım yakında eğlenceye katılabilirsiniz."

Leydi Aislinn kaşlarını kaldırıp Hakon'a bakarak, "Bana birkaç dans sözü verildi," dedi.

Buçukluğun kulakları kızarak kıpkırmızı oldu. *Ne kadar etkileyiciydi.* Gerçekten de insanlar ve orklar çok etkileyiciydi, ruh hallerine göre renk değiştiriyorlardı. Kaşları da her zaman hareketliydi, her zaman en içteki düşüncelerini açığa vuruyorlardı.

Renklerini ve kaşlarını kontrol etmekte iyi olsalar bile, kokuları onları her zaman ele verirdi. Öfkenin ekşiliği, kıskançlığın tadı, şefkatin tatlılığı, hepsi

Allarion'un hassas burnuna gerçekle dokunuyordu. Leydi Aislinn ve damadından mutluluktan başka bir şey koklamıyordu ama yine de onun varlığına karşı biraz temkinli olduklarını söyleyebilirdi. Onların kendisine alışması zaman alacaktı, tıpkı kendisinin de onların hakkında öğrenmesi gereken çok şey olduğu gibi.

türlü.

Bir insan *Azainin* eğitimini hızlandıracağını umuyordu.

"Sizi fazla tutmayacağım. Sadece verdiğim sözü tuttuğumu size bildirmek istedim."

Hakon'un ifadesi sertleşti ve merakla yeni gelinini daha sıkı bir şekilde yanına çekti.

Allarion izledim tarafsızca, emin değilim ne ve yarı-orc nahoş buldu. Ne olsa söz veren oydu. "Merak etmeyin

kendin. Senin yapabileceğin bir şey yok. En azından henüz değil."

Leydi Aislinn, "Umarım yasaların sınırları içinde kalmak niyetindesinizdir," diye onu uyardı.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Allarion, elini kalbinin üzerine koyarak. Kendi sözünü verdi. Ya da en azından, değerli bir sözü gerçekten teslim etmeden vermeye istekli olduğu kadar yakın bir söz. Fae'ler verdikleri sözlerle yönetilir, sözlerine büyüyle bağlanırlardı. Sözlerinden dönmeyen ya da yalan söyleyemeyen fae'ler sadece sözlerine değil, vaatlerine de dikkat etmeyi öğrenmişlerdi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Hakon, Allarion'un güvencesinden emin olmadığı belliydi.

"Bunu göreceğiz. Şimdilik hiçbir şey." Ani gerginliği oldukça eğlenceli bularak tekrar gülümsedi. "Kendime bir eş seçtim. Bir süredir gözüm onun üzerindeydi ve düğünlerin duyguları canlandırmak gibi bir özelliği var. Onu takip etmek ve sahiplenmek niyetindeyim."

Bakışlarını yeni aşkının nesnesini bulmak için çevirdi ve Hakon ile Leydi Aislinn de onu takip etti. Avlunun uzak tarafında bir avuç barmaid, şato personelinin bira ve elma şarabı servis etmesine yardım ediyordu.

Şurada.

Kalabalığın arasında onu kolayca fark etti.

Molly.

Tuhaf bir isim.

Omuzlarına kadar kısa kesilmiş kahverengi bukleleri, sıcak bronz teni, burnunu ve yanaklarını desenleyen kahverengi çilleri ve özellikle de işlemeli korsajının bütünlüğünü test eden dolgun vücudu gibi onunla ilgili her şey bir fae için tamamen anathema idi. Gülümsemeleri sıkı, renkleri sıcak ve sarhoş ediciydi ve kokusu...

Allarion onu ilk kez şehrin meydanlarından birinde bir kuyudan su çekerken görmüştü. Diğer kadınlarla konuşurken pelüş ağzının hareket edişine anlaşılmaz bir şekilde kapılmış ve onu gizlice bir tavernaya kadar takip etmişti. Burayı şehirdeki benzerlerinden ayıran hiçbir şey yoktu ama diğerlerinde o yoktu.

Allarion içki içmezdi, içmesine de gerek yoktu. Yine de, en azından iki haftada bir gelip arka tarafa yakın oturmayı, önünde el değmemiş bir tankard, sadece onu görmeyi kabul etmişti.

Onu görmeye gelen tek kişi o değildi. Taverna çoğu gece tıklım tıklım dolardı ve Molly zekâsı ve canlılığıyla onları güldürür ve içirirdi. Saçlarını savuruşunun özel bir şekli vardı... ve nasıl

Vücudunu sandalyelerin ve masaların etrafında o kadar zarif bir şekilde döndürdü ki... ve içecekleri dağıtırken nasıl da eğildi...

Bu, Allarion'un içinde muhtemelen yüzyıllardır hissetmediği bir şeyleri harekete geçirdi. Kendi payına düşen zevkleri tatmıştı - tek eşli, çok eşli, seks partileri ve yıllarca süren bekârlık. Bir fae o kadar uzun yaşardı ki, kendilerini en çok neyin memnun ettiğini keşfetmek için bolca zamanları olurdu. Yine de, Amaranthe'nin saltanatının uzamasıyla birlikte büyü bozuldukça, içinde herhangi bir şeye karşı duyduğu arzu da azalmıştı.

Molly, orantısız bir gülümseme ve geniş poposunun gösterişli salınımıyla bir zamanlar ölü olan şeyi yeniden canlandırdı.

Fae'ler açgözlülükleriyle tanınırlardı; o hiçbir zaman zenginlik ya da şöhret istememişti ama onu gördüğünden beri her şeyden çok istediği şey Molly'ydi.

Bu mükemmel bir çözümdü. İçgüdülerini ve ilgisini uyandıran bir insan *azai* kesinlikle toprakla bağını ve dolayısıyla nihai hedefini hızlandıracaktı. Onun siyah kanını yakmaya teşvik etmesi, bunu sadece daha tatlı hale getiriyordu.

Çift, planının artık bir amacı olduğunu görmekten pek memnun görünmüyordu.

Onları dikkatle izleyen Allarion, "Eğer bir fırsat çıkarsa yolumu açacağınıza, çıkmazsa da en azından müdahale etmeyeceğinize söz verin," dedi.

Yarı orkun boynunda bir tendon tekmelendi.

"," dedi Hakon. "Kur yaparken sana bol şans dilerim." İhtiyacı olan tek şey buydu.

"Teşekkür ederim, dostum." Allarion, Leydi Aislinn'in elini tutup sırtını öpmeden önce Hakon'un omzuna vurdu. "Sizi bir sonraki konsey toplantısında görmek için sabırsızlanıyorum, varis. Umarım çiftleşmiş bir erkek olarak."

Leydi Aislinn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama sonunda başını salladı.

Allarion son bir veda ile çiftin yanından ayrıldı, istediği her şeyi elde etmiş olmanın verdiği tatminle.

Erken gelişmiş prensesi Bellarand'la tanıştırmak için ahıra doğru ilerlerken, kendi kendine kıkırdamadan edemedi. İnsanları, orkları ve diğerlerini ne kadar tuhaf buluyorsa, onlar da onu o kadar tuhaf buluyor gibiydi.

Ne kadar etkileyici.

OceanofPDF.com

Darrowlands varisinin düğünü, küçük çocuklara yatmadan önce anlatılan peri masallarından fırlamış gibiydi. Yeşil, yarı ork bir damat bile bu görüntüyü bozmamış, bilakis Molly'nin tüm güne duyduğu şaşkınlığı daha da artırmıştı. Morsalkım çiçekleriyle süslü kafesin altında, mirasçılara sanki bu dünyadaki her şey iyi ve tatlıymış gibi bakarak kesinlikle yakışıklı bir figür çiziyordu.

Molly ve şehrin diğer barmaidleri, Leydi Aislinn'in demirci nişanlısıyla evlenmesini izlemeye gelen yüzlerce kişiye hizmet etmek için görevlendirilmiş, tüm bunların romantizmiyle iç çekmişlerdi. Leydi Aislinn'in elbisesi, saçlarından damlayan kristaller, damadına çekinmeden gülümsemesi, tüm bunlar Molly'nin bile kalbini biraz eritmişti.

Ama şimdi çalışma zamanıydı.

Bugünkü gibi fırsatlar sık sık ele geçmezdi. Darrow'lar, kendisi gibi geçici yardımcılar da dahil olmak üzere tüm çalışanlarına cömertçe ödeme yapıyordu ve Molly kazanacağı bir avuç parayı gizli para deposuna eklemeyi dört gözle bekliyordu.

Amcası Brom'un meyhanesine geldiğinden beri küçük hazinesini büyütüyordu, bir gün kendi işini kurmak istediğini biliyordu. Kimse gelip Molly'nin ayaklarını yerden kesmeyecekti - peri masalları barmaidlere göre değildi. Bu yüzden amcası onları ortadan kaldırmadan önce müşterilerin ona attığı paraları sakladı ve o güne hazırlandı...

Bir şey olduğunda.

Brom Amca'ya sık sık hatırlatmak zorunda kaldığı gibi, ona çok minnettardı

onu yanına aldı. Küçük kuzenlerini seviyordu -rom iki karısı ve bir metresi arasında beş kuzeninin babası olmayı başarmıştı- ve hatta meyhanenin kendisini bile seviyordu. Müşteriler gürültücü ve eli açık mıydı? Elbette, ama aynı zamanda canlı ve çoğu zaman cömerttiler. Bazen küçük bir bahşış kazanmak için göz kırpmaktan fazlası gerekmiyordu.

Ama minnettarlık sonsuza kadar o meyhanede kalmak istediği anlamına gelmiyordu. Yirmi altı yaşındaydı ve hayatının yarısından fazlasını amcasının meyhanesini ve rengârenk çocuklarını denetleyerek geçirmişti.

Molly dışarıda onun için başka ne olduğundan emin değildi -hiçbir şey, Brom ısrar etmeyi severdi- ama bunu öğrenmek için bir fırsat istiyordu. Bunun için de kendi parası gerekiyordu.

Brom elbette onun meyhaneyi bırakıp düğünde çalışmasını protesto etmişti.

"kim bakacak?" yakınmıştı.

Molly o sabah ayrılırken ona, *"Mirasçı evlenirken kimse burada aylak aylak dolaşmaz,"* diye hatırlattı. *"Eminim içeri giren tek bir kayıp ruhla başa çıkabilirsin."*

"Ama küçük olanlar-"

"Şimdiden iyi yerlere göz dikmişler." Muhtemelen daha sonra iddia ettikleri yerleri yüksek bir kârla satmak için, şüphesiz. Gençler her ne kadar melek gibi olsalar da, babalarının kurnaz zekasına sahiplerdi.

Brom Amca'yı öfkeyle terk etmişti. Onunla başa çıkmanın yolu buydu, çünkü hayatındaki tüm kadınların öğrendiği gibi, ona bir inç verilirse, bir ayak alırdı. Hepsinin onu terk etmesi ve Dundúran'da hiçbir kadının onunla evlenmemesi tesadüf değildi.

Ama bugün onun bir önemi yoktu.

Doğru, diğer günler gibi çalışıyordu ama güneşe çıkmak, güzel töreni görmek ve tüm şehrin mutluluğuna ortak olmak Molly'nin adımlarına biraz hareket katıyordu. Tören sona erip insanlar Leydi Aislinn ve yeni Lord Eşi'ni tebrik etmek için avluda dolaşmaya ya da kuyruk oluşturmaya başladığında o ve diğer garsonlar susamış düğün konuklarını mutlu etti.

Molly, konuklar yanından geçerken en güzel gülümsemesini ve muhteşem göğüslerini gösteriyordu. Onun yönettiği masanın üzerine birkaç bozuk paradan fazlası düştü,

ve onlara göz kırpıp daha fazlası için geri gelmelerini istediğinden emindi.

Bu o ve bir müşterinin oynadığı bir oyundu - onları baştan çıkaracak ama daha fazlasını teşvik etmeyecek kadar flört ve ten gösterme. On üç yaşından beri masalarda çalışıyor ve içki servisi yapıyordu. Kadınsı vücudu pek çok kişiden çok daha erken ortaya çıkmıştı ve hayatta kalabilmek için bunu kendi yararına kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Hâlâ vücuduna karşı derin güvensizlikler besliyordu; göğüsleri sık sık çok fazla dikkat çekiyordu ve çoğu gün yediği kalın taverna yemekleri yüzünden sırtı yuvarlaklaşmış, karnı yumuşamıştı. Müşteriler, *erkekler*, bazen onun kıvrımlarını ellemek için bir davet olarak algılıyorlardı. Kaçma ya da reddetme konusunda ustalaşmıştı, ne zaman flört edeceğini ve ne zaman gülümsemesini bırakacağını biliyordu, ama bu onu her zaman kavrayan ellerden kurtarmıyordu.

Kalın kalçalarına rağmen çoğu gün pantolon yerine pantolon giymesinin nedeni buydu. Ve bu yüzden saçlarını omuzlarına kadar kestirmişti. Tutması o kadar kolay değildi.

Molly yakalanmaktan hoşlanmazdı.

Yine de bu özel gün için en güzel eteğini ve kollarını kendisinin işlediği en güzel bluzunu giymişti. Kıyafeti dikkat çekecek şekilde parlak renklerden oluşuyordu ve göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakıyordu. Masanın arkasından servis yaparken kendini güvende hissediyor, en kötü ihtimalle hassas göğüslerinin güneşten yanacağını düşünüyordu.

İç tehdit altına girmesine hazırlıklı değildi.

Son müşteriden diğerine dönen Molly, masasında kimin durduğunu görünce neredeyse bir ayağı havaya sıçrayacaktı.

Fae'ler.

Orada duruyordu, amcasının meyhanesinin hayaleti. Etkileyici boyuyla, onun ve masasının üzerinde duruyordu, siyah skleralarıyla o karanlık gözler bir tutulmanın tüm yoğunluğuyla onu delip geçiyordu.

Fates'in bir sorunu olmalıydı, çünkü ona öyle baktığında içinde bir şeyler titriyordu ve bu korkuyla ilgili değildi.

Molly nedenini bilmiyordu ama bir ay kadar önce, tıpkı şimdi karşısına çıktığı gibi aniden, kaybolmuş bir halde amcasının tavernasına gelmişti.

Sanki ölümün kendisi içeri girmiş gibi tüm müşteriler tamamen sessizleşmişti. Fae onlara o doğal olmayan gözlerle baktı, ince ağzı bir

mükemmel düz bir çizgi. Omuzlarından ayak parmaklarına kadar geceden daha siyah, gölge gibi hareket eden bir pelerinle kaplı olan adam, ancak gergin bir sessizlik içinde geçen acı dolu anlardan sonra onlara merhamet etmiş ve arka tarafa oturmuştu.

Molly ilk toparlanan oldu, ayaklarını hareket ettirmeye ve onun emrini yerine getirmeye zorladı.

Molly'nin ayak parmaklarını eski çizmelerinin içinde kıvrım kıvrım yapan, sudan daha yumuşak bir sesle, "*Sen nasıl tavsiye edersen,*" demişti.

Erkeklerin sesi böyle çıkmamalıydı. Yastıkların üzerinde verilen sözler, ızgara keklerin üzerindeki sıcak kehribar şurubu ve baharatlı şenlik ateşi dumanı gibi, hepsi bir arada.

Başka bir şey söylemedi, sadece ayrılmadan önce bir saat kadar arkada oturdu. Birasına dokunulmamıştı ve masanın üzerine onun için düzgün bir deste bozuk para bırakılmıştı.

Ve bu böyle devam etti, birkaç günde bir ziyaret. Molly daha fazla konuşmasını dilese de o çok az konuşuyordu. Onun tek bir sözü bir oda dolusu gürültülü adamı susturabilirdi, bu da Molly'ye her zaman heyecan verirdi.

Onu şimdi burada görmek.

Tabii ki burada olacaktı, damadın arkadaşı. Ve geçen kış Leydi Aislinn'in yanında savaşmıştı. Ve şimdi Darrowlands'ın bir toprak sahibiydi.

Molly orada aval aval ona bakarak ne kadar durduğundan emin değildi ama kabalık edecek kadar uzun olmadığını ya da en azından bir fae olarak onun aradaki farkı anlamayacağını umuyordu.

Karnının o şeyle nasıl çırpındığını gizlemek için genişçe gülümseyerek, "Tekrar merhaba. Burada her zamankinden yok, iki masa aşağıda."

"Merhaba," dedi o kendine has üslubuyla, yavaş değildi ama acelesi de yoktu.

Ölçülü. "Elinizde ne varsa o iyidir."

"Belki elma şarabını bal liköründen daha çok seversin," diye espri yaptı, meyhanede ona getirdiklerinden pek içmiyor gibi görünmesine nazıkçe takılmıştı.

Adam Molly'nin uzattığı kadehe uzandı ve Molly adamın ellerinin eldivenli olmadığını fark etti. Parmaklarını daha önce hiç görmediğini düşündü ve parmak eklemlerindeki yaralara dikkat etti.

Bir savaşçı.

Ayrıca soluk mor-gri teninin hemen altındaki belli belirsiz siyah deseni de fark etmekten kendini alamadı. Damarları. Boynuna doğru uzanan belirgin damarlar vardı, yanaklarında ve alnında bir kök sistemi gibi yayılan daha soluk, örümcekli damarlar da vardı. Bunların soluk dövmeler ya da işaretler değil de damarlar olduğunu anlaması birkaç ziyaretini almıştı.

Belki de bu onu iğrendirmeli, hatta dehşete düşürmeliydi. Ama tam tersi oldu.

İri eli onunkinin üzerine bardağı aldı ve gereğinden uzun süre oyalandı. Molly bir oyalanma hissettiğinde bunu anlıyordu ama diğer zamanların aksine elini hemen çekmedi.

O da oyalandı.

"Önemsediğim şey, bunu sunacak kişinin sen olman," dedi, o ince dudakları bir gülümsemeye dönüşecek şekilde geri çekildi. *Dehşet* verici olması gereken uzun gözleri *-dişleri-* ortaya çıktı.

Bir kızarıklık Molly'nin boynundan yukarı çıkarak yanaklarını ısıttı. "Ah..."

Her şeyi, her satırı ve iltifatı duymuştu ama bir şekilde, dağlardan ve okyanuslardan daha derin olan o seste neredeyse eriyordu.

Kendine gel!

Fae'lere olan hayranlığı hiçbir amaca hizmet etmiyordu ve o da sırayı bekletiyordu.

Ama bir kez daha, geldiği kadar hızlı bir şekilde, fae başını eğdi. "İyi günler hanımefendi," dedi ciddi bir nezaketle. "Bir dahaki sefere kadar."

"Elveda," diye sersemlemişti, tam da adam topuklarının üzerinde dönüp şatonun büyük ahırlarına doğru ilerlerken.

Bir *dahaki sefere* demişti. Bir dahaki sefer olacaktı.

Molly'nin kalbi, şimdiye kadar düşündüğü en çirkin şeyi düşünmeye cesaret ederken heyecanla çırpındı.

Ya beni görmeye gelirse?

Keskin bir dirsek kaburgalarına çarptı ve Molly irkilerek başını kaldırdığında yanında sırtan Jennet'i gördü. Yolun aşağısındaki bir meyhanenin başka bir barmaid'i ve Molly'nin arkadaşlarından biri olan Jennet, güzel kaşlarını salladı.

"O da neydi?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı
Molly. "Daha da önemlisi, kimdi
o?" "Hiç kimse."

"Bahsettikleri Fae bu mu? Tek boynuzlu atlı olan mı?" "Evet."
Jennet'in sırtışı dayanılmaz bir hal aldı. "Ve?"
"Ve hiçbir şey. Ara sıra meyhaneye gelir, o kadar." "Yemek
yiyorlar mı?"

Molly alay etmek için ağzını açtı, tabii ki *yediler* ama sonra...

Hiç yapmadı. En azından onun önünde. Yiyeceklerin ve özellikle de
içeceklerin bol olduğu bir yere gelmesine rağmen.

Gözlerini kırıştırdı, bu da Jennet'in daha da sırtmasına neden oldu. "Uh-
huh."

Molly daha tartışmaya başlamadan barmaidler masasına gelen fae
hakkında sorular sormaya başladılar ve Molly'nin suçlayıcı kızarıklığını
bastırmak için yapabileceği tek şey buydu.

Fae'nin yiyip içmesi önemli değildi. Ne yaptığıının hiç önemi yoktu. Bu onu
ilgilendirmiyordu. Muhtemelen onun için bir merak konusuydu, *kocaman
memeleri olan insana bakın, ne kadar büyüleyici*, hepsi bu.

Ona ikinci bir bakış atmak için hiçbir nedeni yoktu, hem de hiç. Dikkate
değer biri değildi. O sadece Molly'ydi, yetimdi, barmaiddi, insandı, adında bir
avuç bozuk para vardı ve hepsi bu.

Sahip olmayı hayal ettiği aile, ev ve sıcaklık dolu bir hayat bile bir fae gibi
birinin dikkatini çekecek kadar yüksek değildi. Özellikle de kendisini
Darrowlands'daki tüm iyi yetiştirilmiş soyluların toplamından daha fazla
zarafet ve duruşla taşıyan birinden. Diğer fae'lerin kendilerini farklı şekilde
taşıdıklarını düşünmek için bir nedeni yoktu ama onun mükemmel tavırları ve
hassas davranışı aristokrat olduğunu haykırıyordu.

İnsan soylular, dışarıda eğlenmek istemedikleri sürece barmaidlerin
yüzüne bile bakmazken, bir fae neden baksın ki?

Barmaidler gevezelik edip dedikodu yaparken, o da biraz fazla agresif bir
şekilde bardakları doldurmaya başladı ve elma şarabı ağızlarından taşıtı.
Yeniden odaklanmak için kendine bir nefes aldırdı. Dökülen elma şarabı ona
fazladan para kazandırmıyordu.

Fae'lerin ne düşündüğü önemli değildi.

Molly, bugünden sonra biraz daha zengin olacak Molly'ydi ve bu tamamen normaldi.

Ama ya...

Ahırlar dışarıdaki kalabalık avludan sessiz bir sığınaktı. Allarion mis gibi saman kokan ve atların mutlu kişnemelerinin duyulduğu bir cennete girdi.

Tası burnuna götürerek Molly'nin verdiği elma şarabını merakla kokladı. Acı ve tatlının hoş bir karışımıydı, elma ve pekmez notaları alkolün fermente tangıyla birleşiyordu.

Allarion en son ne zaman bir şey içtiğini hatırlamıyordu. Besinleri büyü olan fae'lerin buna ihtiyacı yoktu. Yiyecek yetiştirmezlerdi ve yetiştirilen hayvanlar da yün, deri ya da sabun ve tentürler için süt olarak kullanılırdı. İçmek için gerekli iç yapıya sahip olup olmadığından bile emin değildi. Emin olmak için ağzının bir yere gitmesi gerekiyordu ama o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Bir kahkaha tufanı onu kendine getirdi ve elma şarabını bir kez daha koklayarak saman balyasının üzerine bıraktı. İsteddiği Molly'yle geçireceği bir andı ve bunu ve daha fazlasını elde etmişti. Onu gördüğünde gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü görmüştü.

Tıpkı diğer insanlar gibi onu da korkutuyordu ama onda... başka bir şey vardı. Kışkırtıcı bir şey.

Umut, göğsünü sıkıştıran acı verici, tehlikeli bir mengeneydi.

Belki de bu son planın gerçekleştiğini görmek için şansı biraz daha yaver giderdi.

Ahırların derinliklerine dalan Allarion, kız kahkahalarının ve at kışnemelerinin sesini takip etti. Prensesin, Bellarand'ın sarayının bulunduğu padokun yakınına çekildiğini görünce hiç şaşırmadı.

Tek boynuzlu at Dundúran'ı ziyaret etmekten bu kadar keyif alıyordu çünkü tüm kale atlarının etrafında toplanıp ona fetihçi bir kahraman gibi davranmasını arzuluyordu. Tek *boynuzlu* atlar, Bellarand'ın deyimiyle sadece *iki bacaklılar* arasında değil, tüm hayvanlar arasında her zaman korku ve saygı uyandırır. Yüzlerce mil boyunca tek at olarak Bellarand, kale atlarının daha çeşitli arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Elbette Bellarand bunu asla kabul etmezdi.

Yaklaştığında Allarion, korkunç bineğinin en sevdiği numaralardan birini yaptığını, boynuzunun sivri ucuyla yere semboller çizdiğini gördü.

"Görüyorum ki çoktan tanışmışsınız," dedi Allarion.

Prensesin dört muhafızı sıçradı, elleri kabzalarına gitti ama Prenses Isolde sadece gülümsemesini Allarion'a çevirdi.

"Aynen öyle. Sanırım benim için adını heceliyor." Mera toprağındaki çiziklere başıyla işaret etti.

Uslanmaz atı kesinlikle onun adını değil, genç prenseslerin kulaklarına uygun olmayan çok daha kaba bir şey söylüyordu.

Komik, diye ısrar etti *komik* olmayan küheylan.

Gerçekten değil.

Bellarand bir hışımla başını kaldırdı ve ipeksi siyah saçlarından oluşan uzun yelesini salladı. Prenses Isolde'nin nefesi kesildi ve takdirle iç çekti, bu da ona bir dizi memnun baş sallaması kazandırdı.

Bunu beğendim, Bellarand'ı bağları aracılığıyla ilan etti.

Bütün kadınlardan hoşlanıyorsun.

Güzel bir forma ve parlak bir kürke değer verirler.

Allarion gözlerini devirmemek için direndi - Ravenna'nın gençken öğrenip ona aktardığı, tamamen insani bir jestti bu.

"Size resmi olarak Kara Aygır Bellarand'ı takdim edebilir miyim, Majesteleri? Cesur Buecella'nın oğlu, Merhametsiz Vortigern'in grand-foal'ı ve kuzey bölgesinin korkunç atı. Sizinle tanıştığına memnun oldu."

Bellarand ön ayaklarını uzatarak ve uzun başını eğerek eğilme gösterisi yaptı.

*Bu iki bacaklıların prensesi mi? Evet,
o yüzden uslu dur.*

Bu Allarion'a sinirli bir kulak fiskesi kazandırdı ama Prenses Isolde binici ve at arasındaki yaylım ateşinden şüphelendiyse de belli etmedi.

"Varislerinin düğününe gelerek Darrowlands halkını onurlandırdınız. İsminiz anons edildiğinde kalabalıktan duyduğum tek şey büyük bir sevinçti."

Prenses Isolde sevgiyle gülümsedi, ancak onu düşünmek için döndüğünde gözlerinde parlak bir keskinlik vardı.

"Annem, yazışmaları sayesinde Leydi Aislinn'e oldukça düşkün hale geldi. Kardeşinin ayaklanması çok kötü bir olaydı ve annem kendisi burada olamasa bile desteğini göstermek istedi."

"Eirea'dan sık sık geçer misiniz, Majesteleri?"

"Hayır, asla." Gözleri sevinçle parladı. "Bu benim Gleanná dışına ilk çıkışım."

"Ah, anlıyorum. Büyük bir macera o zaman."

"O kadar da büyük değil. Dundúran o kadar da uzak değil."

"Belki de değil, ama büyük bir macera yaşamak için evden çok uzağa gitmeye gerek yok."

Prenses alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım öyle. Ve burayı oldukça seviyorum. Görecek çok ilginç şeyler ve konuşacak çok insan var." Bakışları tekrar ona odaklandı ve Allarion onu değerlendirirken yaşından çok daha büyük, zeki bir varlık olduğunu fark etti. "Bir fae ve onun tek boynuzlu atını görmek için çok daha uzağa giderdim."

"Yolculuğunuzu değerli kılabildiğimizize sevindim, Majesteleri."

"Yalnız bir fae, daha önce kimsenin böyle bir şey duyduğunu sanmıyorum."

Allarion kibarca sırttı, bu da muhafızlarının ürpermesine neden oldu. "Sebeplerim oldukça sıra dışıydı, sizi temin ederim. Ama korkmanıza gerek yok, beni burada takip etme şansları yok."

"Ne kadar gizemli. Umarım bir gün bana anlattırın."

"Belki, prenses." Sormadan önce bir süre onu düşündü

Annen seni desteğini göstermen ve belki de Darrowlands'a gelen bu diğer insanları görmem için mi gönderdi?"

"Hayır, ama babam yaptı." Bir alaycı sırıtma daha. "Gelişiniz onu büyüledi. Yarı-orklar da yarı-insan olduklarına göre, sanırım bu beklenebilir. Harpiller bile bir anlam ifade ediyor, çünkü insan krallıklarını asla gerçekten terk etmediler, sadece Caledon'un fiyortlarında kaldılar. Ama bir ejderha? Bir fae? Anlaşılır bir şekilde meraklı."

"Anlıyorum. Umarım ona tüm haberlerinizi içeren uzun bir mektup yazarsınız."

"Çok uzun." Gülümsemesini tekrar Bellarand'a çevirdi. "Böylesine güzel bir yaratık için koca bir sayfa ayırmam gerekecek."

Bellarand parlak yeşesini savurarak süslendi.

Evet, ondan hoşlanıyorum.

Dalkavukluğa çok yatkınsın. Ve hiç eğlenceli değilsin.

Muhtemelen hayır. Yine de prensesle yaptığı bu küçük atışma ona biraz zevk vermişti. Prenselerin kıvrak zekâsı ortadaydı ve biraz cilalanırsa bir politikacı ve diplomat olarak yetenekleri rakipsiz olacaktı.

"Bunu duyduğuna memnun oldu prenses. Sizinle tanıştığına memnun oldu."

Prenselerin Isolde'nin yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kapladı. "Onunla konuşabilir misin?"

"Bir çeşit." Şakağına vurdu. "Zihinlerimizde büyüyle oluşturulmuş bir bağ aracılığıyla konuşuyoruz."

Ağzı hayretle açıldı. "Büyüleyici! Bana her anlatmalısın." Allarion gülümsedi. "Bir gün, prenses."

Ağır davul sesleri kulaklarını tırmaladı ve dinlemek için döndü.

"Ama önce, sanırım bunu görmek isteyeceksiniz." Kolunu uzatarak prensesi, Bellarand'la vedalaştıktan sonra ahırlara doğru geri götürdü.

"Bunlar davul mu?" diye sordu ağır ritim yükselmeye başladığında.

Avluya girdiler ve öğleden sonra güneşinin doymuş ışığına çıktılar. Avludaki kalabalığın çoğu, dans etmek için yer açılmış olan merkeze yakın bir yerde toplanmıştı.

"GörünüŖe göre mirasçının istediği olmuş." Prenses merakla ona baktığında, "Orklar çiftleşme danslarından birini yapıyor," diye açıkladı.

Kızın gözleri ilgiyle parladı ve birlikte, yeni lord eşinin gelini için dans etmesini görmek için sabırsızlanan kalabalığa katıldılar.

OceanofPDF.com

Birkaç Ay Sonra

Yaz geldi ve geçti, erken sonbahar hasat zamanı Molly'ye bolca meşguliyet getirdi. Elma hasadı hızla Dundúran'a akıyordu ve yılın en önemli zamanı, tüm meyhanelerin ve birahanelerin elma şarabı bira fabrikalarıyla bir sonraki yılın sözleşmelerini güvence altına aldığı zamandı.

Bu işlerin yanı sıra meyhanenin işletilmesine ve servisine yardım etmek ve Brom Amca'nın üçüncü büyüme hamlesinin ortasında olan dokuz yaşındaki Rory için yeni kıyafetler dikmek Molly'nin ellerini ve zihnini her zaman meşgul ediyordu. Yılın bu zamanından, biracılarla pazarlık yapmaktan ve meyhane arkadaşlarıyla görüşmekten keyif alıyordu. Hava serinlediğinden meyhanenin kendisi de daha az boğucu oluyordu ve kendisi de kış biralarını yazınkilere tercih ediyordu.

Leydi Aislinn ve Lord Hakon, güneyde, Molly'nin çok uzak olduğunu hayal bile edemeyeceği bir ork şehrinde yaşayan halkını ziyaretten yeni dönmüşlerdi ve şehrin havası neredeyse düğün zamanındaki kadar neşeliydi.

Mirasçılarının dönüşü ve yaklaşan hasat festivalleriyle birlikte Dundúran kutlamalara hazırdı. Kalede ve Belediye Başkanı Doherty'nin yanında, önümüzdeki birkaç etkinlikte ek yardımcı olarak çalışmak üzere adını yazdırmıştı bile.

Mirasçının düğününden elde ettiği bir avuç parayla yaşadığı heyecan Molly'yi aylarca ayakta tutmuştu. Daha fazla fırsatı hevesle bekliyordu. Bunun gibi birkaç gün daha geçirirse...

Henüz ne olduğunu bilmiyordu. Ama *bir şey*. Gelecek yıla kadar.

Sadece bir şeyler olacağı düşüncesi bile Molly'nin bugünün müşterilerine hizmet ederken masalar arasında zıplamasına neden oldu. Gün ortasındaki sıkıcı sükûnet bile moralini bozamıyordu. O küçük zula yeni bir hayat anlamına geliyordu, onun olan bir hayat.

Sonunda kendi kaderinin efendisi olacaktı.

Molly'nin hayatı birbiri ardına gelen kaotik bir sarmaldan ibaretti. Anne ve babasını on yaşındayken Dundúran'ın civar köylerini vuran korkunç veba salgınında kaybetmişti. Molly de hastalanmıştı ve ailesiyle birlikte öbür dünyaya gitmeyi dilediği günler olmuştu, çünkü kendisi gibi yaralı ve yapayalnız bırakılmış bir hayatın yaşamaya değer ne yanı vardı ki?

Annesinin küçük kardeşi olan amcası Brom onu yanına almıştı ama bu pek de iyi bir şey değildi. Şehrin, özellikle de meyhanenin alışması uzun zaman aldı. Daha önce hiç gürültücü, sarhoş bir adam görmemişti ama şehirdeki ilk gecesinde en az altı tanesine şahit olmuştu. O kadar çok insan, koku ve ses vardı ki, ilk iki hafta boyunca neredeyse hiç uyumamıştı.

Brom Amca onun da çalışmasını bekliyordu. Meyhaneyi yeterince öğrendiğinde, ona arka taraftan bir şeyler getirtir, masaları temizletir ve bulaşıkları yıkatırdı. Birisi Brom'u belediye meclisine şikayet edene ve Brom Amca onu diğer çocuklarla birlikte okula göndermek zorunda kalana kadar derslere katılması gerektiğini fark etmemişti bile.

Köyde olduğu gibi kendi yaşında arkadaşlarla tanışmayı umarak gitti ama çoktan geride kalmıştı. Onu bir hödük olarak gördüler ve aksanıyla alay ettiler. Kollarındaki ve bacaklarındaki veba izlerine aval aval bakıyor ve bunu onlara bulaştırdığı için çılgılık atıyorlardı. Molly kısa sürede okuldan nefret etmeye başlamıştı ama yine de gidiyordu çünkü meyhaneden kurtulmuştu.

Molly'nin vücudu diğer kızların çoğundan daha erken ortaya çıktı. Göğüsleri yuvarlaklaştı, kalçaları genişledi ve birdenbire tüm erkekler onunla konuşmak istedi. İlk başta onların ilgisinden hoşlanmıştı ve onlarla oynamak ona meyhanenin yaşlı müşterilerinden nasıl para koparacağını öğretmişti. Diğer kızları nasıl kıskandırdığını izlemek de kendine has çirkin bir zevkti ve Molly utangaç değildi.

O zamandan öğrendiği şey, uyması gereken çizgiyi bulmaktı. Bu çizgi her erkek ve çocuk için farklıydı, aşıldığında dokunmaya davet edildiklerini düşünüyorlardı. Bazıları için bu bir göz kırpma ya da nazik bir söz kadar basitti.

Yakalanmaktan ve dokunulmaktan nefret ettiğini de öğrendi. Bunu denediklerinde, çoğu da utangaç değildi. Reddedilene kadar alabildikleri her şeyi alıyorlardı. Böylece Molly içgüdülerini öğrendi ve geliştirdi.

Bir gece bu içgüdüyle kendini uyanık tutmuş, şüpheleri uyanmıştı. Gecenin en karanlık saatlerinde kapısı gıcırdayarak açıldığında ve odasına giren amcasının ağır adımlarını fark ettiğinde Molly harekete geçti. Karanlığın içinden bir hançer fırlatarak amcasının gömleğinin kolunu kesti.

"Defol ve bir daha asla gelme," homurdanmıştı gölgelere doğru. Ve gelmemişti. Kadere şükürler olsun ki yapmadı.

Amcası dibine kadar korkağın tekiydi. Onda en nefret ettiği şey buydu. Bazı korkaklar gibi o da bir kabadayıydı ve kendisinden küçük ve değersiz olanlarla uğraşmaktan zevk alırdı. Ne yazık ki bir nebze de olsa cazibesi ve en azından gençken yakışıklılığı vardı ve bunlar onu yeterince ileriye götürmüştü.

Ve beş çocuk.

Molly'nin onun hakkında sevdiği tek şey çocuklarıydı. Brom'un karısı ya da sevgilisi ondan tiksiniş gittiğinde onların bir başka ebeveyni haline gelmesine içerliyor muydu? Elbette. Ama Bryan, Nora, Merry, Rory ve Oona babalarını seçmemişlerdi. Ve Molly'ye bir aile görüntüsü sundular. Üç yıl önce kendisini sevdiğini iddia eden adamla Dundúran'ı terk etmemesinin nedeni de onlardı.

Okul bitip de Brom Amca'yla bütün gün meyhanede olma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında, katılabileceği daha yaşlı bir grup genç bulmuştu. Onu hoş karşıladılar ve bir süre sonunda kendisini kabul edecek insanlar bulduğunu düşündü. Ona şehirdeki en iyi saklanma yerlerini gösterdiler, hatta Dundúran Kalesi'ne girip bir ziyafeti izlediler ve süslü püslü giysiler içindeki zenginlerle alay ettiler. Çaldılar ve ona da çaldırdılar, bunun onların hakkı olduğuna ikna olmuşlardı - şehrin unutulmuş gençliği. Onlarla birlikte koştuğu yıllar sayesinde bir kilidi, bir cebi ve kazanan atı seçebiliyordu.

Molly'nin arkadaşları için her şeyi yapabileceğini. Yalan söylediğini, çaldığını, zarar verdiğini. Ve yaptı da. Hapishaneye girmesine ramak kalmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Onlar onun arkadaşlarıydı. Liderleri Finn'e aşık olduğunu sanıyordu. Ona daha iyi bir hayat vaat etmişti, daha fazlasını hak ettiklerini söylemişti.

Ama biraz daha büyüdüğünde çatlaklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Vahşiliklerinin tadı ekşi bira gibi gelmeye başlamıştı. Finn başka bir kadınla geçirdiği bir gecenin ardından özür dilemeye gelmişti. Sonunda kanun Finn'i yakaladı ve Dundúran'dan sürgün edildi. Gleanná'nın başkentine gideceklerini, bunu gerçekten yapacaklarını söyledi ama Molly gitmeye cesaret edemedi.

Küçük kuzenlerinin, meyhanenin ona ihtiyacı vardı.

Karar doğru gelmişti ve Finn ile diğerlerini bir zamanlar düşündüğü kadar özlememişti. Yine de, üç yıl sonra, geride kaldığı için pişmanlık duyduğu zamanlar olmuştu.

Gleanná'daki hayatı neye benzeyecekti? Taverna duvarlarından daha büyük olacağı kesindi.

Arkadaşları olmadan Molly'nin dünyası sadece meyhaneye daralmıştı. Burayı kendi tarzında seviyordu ve müdavimlerin çoğunu görmekten keyif alıyordu. Ama çocuklar büyüyordu. Taverna, Molly'nin tüm çabalarına rağmen harap olmaya başlamıştı. Brom Amca orta yaşlarında huysuzlaşmaya başlamıştı, görünüşünü ve cazibesinin çoğunu kaybettiğini henüz kabullenememişti.

İçinde bir huzursuzluk büyüyordu, yakında zamanın geleceğini *biliyordu*. Ne için, bilmiyordu. Ne zaman olacağını da bilmiyordu. Sadece yaklaştığını ve yaklaştığında bunu bileceğini biliyordu.

Cesaret ve büyük göğüsler onu bir yerlere getirebilirdi, bunu çok iyi biliyordu ve şimdi bundan sonra ne olursa olsun ona yardım edecek küçük bir çuval dolusu parası vardı.

O gün tavernada neredeyse döne döne yürümüş ve Brom'dan şaşkın bir homurtu duymuştu. O ne kadar mutlu olursa, Brom da o kadar huysuzlaşıyor gibiydi - kendini mutlu etmek için bir neden daha.

Yeni bir müşteriyi selamlamak için arkasını döndüğünde Molly'nin kalbi göğsüne çarptı.

Fae orada durmuş, kapı aralığında belirmişti. Öğleden sonra güneşi arkasından süzülerek uzun boynunu kehribar rengi bir siluet halinde çerçeveliyordu. İnanılmaz genişlikteki omuzlarından sarkan koyu renkli pelerini, ağır adımlarla içeri girerken arkasından dökülüyordu.

Molly'nin nefesi boğazında düğümlendi.

Allarion. Onun adı buydu. Tek boynuzlu atının adı da Bellarand'dı. Elbette bunları ona meyhaneye yaptığı birçok ziyaretten sonra anlatmıştı. Gerçi bunu çok daha önce, diğer meyhanelere sorarak öğrenmişti.

kuyular ve yıkama eşmeleri.

Kader, gecenin içinde bir hayalet gibi gelen bu adamı gördüğünde böyle bir heyecan hissetmekle aptallık etmişti. O siyah gözler ve keskin dişler onu dehşete düşürmeliydi.

Finn'den beri bir erkeğe karşı arzu duymamış, onların buna değmeyeceğine karar vermişti. Bir ömür boyu yetecek kadar erkeğin ilgisini çekmişti.

Yine de, o insanlık dışı gözler onun üzerine düştüğünde, Molly *bunu hissetti*.

Gülümseyerek onu selamladı ve arka taraftaki her zamanki masasına geçmesi için el salladı.

Hızla meyhanenin müdavimlerinden biri haline geliyor, yaz boyunca birkaç günde bir ortaya çıkıyordu. Her seferinde Molly onu biraz daha ikna etmeye çalışıyordu, her ne kadar arkada gizlenip izlemekten son derece memnun görünse de.

Hiç içmeyi düşünmediği bir içecekla orada otururken nasıl sıkılmadığını bilmiyordu ama yine de varlığına minnettardı. Diğer müşteriler o oradayken en iyi davranışlarını sergiliyorlardı, bu da sandalye kırma kavgaları ya da bağırma dövüşleri olmadığı ve son çağrıdan sonra herkesin derhal ayrıldığı anlamına geliyordu. Mükemmellik.

"Peki bugün kiminle oturmak istersiniz?" diye sordu, kendi şakasına gülümseyerek. "Yeni bir elma şarabımız var ve Endelín'den bir kasa kırmızı şarap aldık."

"Bir likörü lütfen. Kokusu hoşuma gidiyor."

Molly çok geniş gülümsememek için yanağını ısırđı. Neredeyse her zaman bir bal likörü alırdı.

"Hemen getiriyorum," dedi göz kırparak. Gizemli fae ile henüz bir şey bulamamıştı.

Arkasını dönerken, *neredeyse onun tarafından yakalanmayı umursamayacağım*, diye düşündü.

"Bir dakika, lütfen, bayan."

Her zamanki gibi son derece kibardı. Ona gözlerini kırptıştırırken gözlerini kocaman yaptı. Fates, ne soracağını duymak için heyecanla nefesini tuttu.

"Amcanla konuşmak istiyorum, onun için uygun bir zamanda." Molly'nin kaşları şaşkınlıktan neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. Neden amcası

Brom'la konuşmak ister misin? Belki bir kez konuşmuşlardı, Brom bir fae'yi işletmesine neyin getirdiğini merak ettiğinde, ama Allarion oradayken işlerin yavaşlamadığını, aksine arttığını öğrendikten sonra barın arkasına çekilmiş, her zamanki gibi işin çoğunu Molly'nin yapmasına izin vermekten memnun olmuştu.

Şokunu gizlemek için boğazını temizleyen Molly, "Elbette. Şimdi gidip ona söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

O karanlık gözlerdeki sıcaklığı hayal ettiğini sanmıyordu ve bara doğru geri dönerken omurgasında küçük bir heyecan daha oluştu.

Brom'dan ne isteyebilir ki?

Yaşlı erkek Allarion'u birkaç saat bekletti. Adamın oldukça iğrenç karakteri hakkında öğrendiklerine bakılırsa, bu mantıklı ; üstünlüğünü kanıtlama ve üstünlük sağlama çabası.

Allarion'un umurunda değildi. Zamanı vardı, sabrı vardı. Ve en önemlisi, bir planı vardı.

Allarion, Molly'nin meyhane ve müşterileriyle ilgilenmesini izlerken beklemekten memnundu.

Orada ona bakan diğer erkekleri kıskanmış olabilirdi onların ilgisini sadece daha fazla sipariş ve dolayısıyla para kazanmaya yetecek kadar teşvik etmekte ustaydı. Zekiceydi ama Allarion onun numaralarını öğrenmiş, stratejisine hayran kalmıştı. Hareket etmeye devam etti; taverna boyunca yaptığı bir dansı bu, eğitilmiş bir dansçı kadar zarıftı ve hiçbir müşteriye fazla ilgi göstermiyordu. Yine de Allarion'un çok iyi bildiği gibi

Yüzünüze düşen o muhteşem gülümseme, sizi dünyanın merkezi, gökyüzündeki güneş gibi hissettirdi.

Vücudu özleminin gücüyle neredeyse titreşiyordu. Günler ve iki hafta uzadıkça, arzusu daha da güçlendi. Zamanı vardı, evet, sabrı da vardı ama Allarion insanlarla birlikte yaşamaya devam her ikisinin de azaldığını hissediyordu.

Onu *istiyordu*. Ve nihayet, aylarca yeni topraklarını büyüyle aşıladıktan sonra, onu getireceği bir evi vardı.

Malikânede yapılması gereken daha çok şey vardı elbette. Ama yeterince oda hazırlanmış, eve ve araziye yeterince büyü ki, bir *azai* getirme konusunda kendini güvende hissediyordu. Azai, malikâneyle bağını tamamlamasında kilit rol oynayacaktı ve tavernaya yaptığı her ziyarette Allarion onu kendi topraklarında, evinde, yatağında görmek için daha da sabırsızlanıyordu.

O akşam onu izlemek, arzusunu göğsünde ağır bir düğüm haline getirdi.

Onun canlılığı, coşkusu tavernayı dolduruyor, apliklerden ve ortadaki ateşten daha parlak bir hale getiriyordu. Onun kendi boş evini böyle bir enerjiyle doldurduğunu hayal etmek Allarion'un dişlerinin merakla sızlamasına neden oldu. Bakışları kızın boynuna kaydı; gece boyunca dans ederken, ağır tepsileri dengede tutarken ve her iki elinde birden fazla kadeh taşıırken oradaki kalın damarın pompalanışını izleyebiliyordu.

Görünüşe göre tertemiz göğüslerden etkilenmeyecek kadar yaşlı değildi ve ne zaman onu ziyarete gelse yaptığı gibi, göğüslerin gereksiz kıvrımları ve baştan çıkarıcı zıplamaları onu kolayca büyülemişti. Yine de gözleri kızın boynuna doğru kaydı ve dişleri yeniden sızladı... ve bu garipti. Hatta belki de rahatsız ediciydi.

Allarion Molly'yi her şekilde istiyordu, hatta ısırarak için bile, öyle görünüyordu. Ve bu geçmişte onu rahatsız etmiş olsa da, çok az seçeneği ve çok fazla arzusu olan bir fae idi. Onu kuyudan su çekerken gördüğü gün rotasını belirlemişti.

Masasına bir fıçı düştü, kehribar rengi sıvı ağzından taşıyordu. Allarion, amcanın masanın karşısındaki koltuğa oturmasını izlemeden önce ona baktı.

Bir zamanlar oldukça kaslı ve güçlü olan iri bir adamdı. Omuzları hala güçlüydü, ama ortası yumuşamıştı ve

Kemerinden sarkıyordu. Kalın sakalı ve bir tutam saçı bir zamanlar altın sarısı kırmızimsı bir renkteyken şimdi beyaz çizgiler halindeydi ve yanaklarındaki kırmızılık yüzündeki çilleri neredeyse gizliyordu. Sakalı bütün gece başkalarına içki doldururken içtiği biranın kokusunu taşıyordu ama buna rağmen gözleri bir yaz gökyüzü kadar mavi ve berraktı.

Allarion başını gerekli miktarda eğdi. "Efendi Dunne."

Adam selamlayarak homurdandı. "Hiç içmediğin bir fincan için şikayet mi edeceksin?"

El değmemiş bal likörüne bakma zahmetine katlanmadı. Karşısındaki adama ne fae'nin içkiye ihtiyacı olmadığını ya da içmek istemediğini, ne de sadece Molly'nin kokusuna en yakın bulabildiği şey olduğu için sipariş ettiğini söylemeye ihtiyacı ya da isteği vardı. Yanında bir fincan içmek neredeyse onun bal gibi tatlı kokusunu almak gibiydi.

"Hayır, hiçbir şikayetim yok. Sizinle konuşmak istedim. Bir teklifte bulunmak için."

Saklamaya çalışsa da Dunne'ın gözlerindeki ilgi hemen ortaya çıkmıştı. "Neymiş o? Bir meyhaneye ortak olmak istiyorsun, öyle mi?"

"Yeğeninizle evlenmek istiyorum."

Allarion şok olmuş bir sessizlik bekliyordu ama Dunne sadece kıkırdadı ve birasından uzun bir yudum aldı.

"Sen ve buradaki herkes," diye mırıldandı fincanına. "Belki de. Ama ben onların başarısız olduğu yerde başarılı olmak istiyorum." Dunne'ın kurnaz bakışları fincanın kenarından onu değerlendirdi.

Allarion bir ileri bir geri bekliyordu. İnsanlardan anladığı kadarıyla, bir talip gelin almak istediğinde aile reisiyle, bir kişinin büyüğüyle konuşmak adettendi. Molly'nin kendisiyle konuşmayı tercih ederdi ama Allarion bir insanı arzulayan bir insan diyarında olduğuna saygı duyabilirdi ve bu yüzden onların yöntemiyle yapacaktı.

Dunne elindeki fincanı masaya bıraktı ve başparmağının tırnağını fincanın sapına geçirdi.

"Seni bu kadar istekli yapan ne?" diye sordu. "Mirasçı kız kapıldı tabii, ama onunla Molly'm arasında bir sürü kadın var."

"Bunu Molly'ye söylemek bana düşer, ama emin olun, Molly'ye büyük hayranlık duyuyorum."

onu. kişi o."

"Hayranlık. Uh-huh." Dunne göğsünü sıvazlayıp kendi kendine kıkırdadı ve Allarion'un kaba imasına öfkelenmesine neden oldu. Allarion'un tehlikeli bir şekilde bozulan ruh halinden habersiz olan barmen koltuğuna geri oturdu ve aniden sakalını buruşturan bir sırıtış belirdi. "Onu sormaya gelen ilk kişi sen değilsin."

"Ona bir ev, toprak, konfor sunuyorum. Ona iyi bakılacak. Kendimi ona adayacağım ve dürüst olacağım."

Sözleri adamı eğlendiriyor gibiydi. "Bir fae'den bir teklif. Kimse buna inanmaz. Ama-" burada yenilgiye uğramış gibi ellerini kaldırdı "-diğerlerine söylediğimi size de söylemek zorundayım. Buraya kiralandı. Borcunu ödüyor. En az beş yıl daha yetecek kadar diyebilirim."

Allarion'un burun delikleri alevlendi. Bir yalanın kokusunu alamıyordu; en azından meyhanedeki sayısız kokunun arasında. Dunne bunu tüm içtenliği ve güveniyle söylemişti ve... kulağa o kadar da tuhaf gelmiyordu. Borcunu ödemek için çalışan bir sözleşmeli, Molly gibi hayat dolu ve canlı birinin neden kendini böyle köhne bir meyhaneye bağladığını açıklıyordu.

Buraya hayat verdiği, içini sıcaklık ve neşeyle doldurduğu kesindi ama parlak gülümsemeleri bile sandalyelerin yıpranmış ayaklarını ve fincanların yontulmuş ağızlarını gizleyemiyordu. Şehirde Molly'nin çok daha fazla para kazanabileceği çok daha iyi tavernalar ve birahaneler vardı.

"Kendi akrabalarınızı kiralayacak mısınız?"

Dunne etli omuzlarını silktilti. "Öğrenmesini sağlamak zorundaydım. Gördüğünüz gibi vahşi bir kızdı. Ona borçlarını ödemeyi öğretmek zorunda kaldım."

"Ne kadar?"

Dunne'ın dudakları kıkırdadı. "Şimdi, bakın, bu çok zor. Mesele sadece kira sözleşmesi değil. Evi idare etmemde bana yardım ediyor ve bakıyor. Gördüğünüz gibi beş çocuğum var ve onlara bakmak için çok yaşıyım. Ve kör değilim, burayı dolduran şeyin o olduğunu biliyorum. Aynı bedeni dolduran yeni bir kız bulmak çok fazla olurdu ve-"

"Ne kadar?"

Dunne bu kez küçük sırıtışını gizleyemedi, şüphesiz Allarion'un tam da bu soruyla sözünü kesmesini bekliyordu.

Allarion adamın pazarlığı kazandığını izin verdi. Gerçek

Allarion'un da tüm fae'ler gibi zamanı vardı ama beş yıl beklemek için uzun bir süreydi. Ne Ravenna ne de kendisi bu kadar uzun süre erteleyebilirdi.

Çaresiz değildi, henüz değil. O noktaya gelmesine izin vermek istemiyordu.

Yani bunu hızlandırmaya istekliydi. Sözleşme olsun ya da olmasın, aile bağları olsun ya da olmasın, Dunne için önemli olan tek bir şey vardı ve Allarion bunu sunmaya hazırdı.

Molly için her bedeli öderdi.

Dunne beklenildiği gibi cömert bir isim verdi.

"Pekâlâ," diye kabul etti Allarion. "Ben de iki katını vereceğim. Size ve çocuklarınıza onun kaybını telafi etmek için."

Amca koltuğuna geri oturdu ve inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Allarion sonunda onu gerçekten şok etmişti.

"Onu bu kadar mu istiyorsun? *Onu mu?*" diye sordu.

Allarion kızgınlığını bastırdı. "Evet." Pelerininin cebinden kadife bir kese dolusu para çıkardı. "Yarısı şimdi, yarısı yarın, evlendiğimizde."

Hızlıydı ama Scarborough'ya dönmesi gerekiyordu ve Dundúran'ı gelini olmadan terk etmeye niyeti yoktu.

Dunne'in gözleri çuvalı görünce ve çıkardığı şingirtı sesleriyle büyüdü. Allarion'u biraz şaşırtan bir şekilde çuvalı eline almadı ama yutkunurken boğazı düğümlendi ve gözbebekleri büyüdü.

"Anlaştık mı?"

Adam irkildi. "Bir evlilik ayarlamak zaman alacaktır. Yarın değil-"

"Yarın," dedi Allarion, elini para kesesinin yanına koyarak. "Benim fiyatım bu."

Dunne başını salladı. "Pekâlâ. En azından bir el düğünü yapabiliriz. Ona bu gece kapanıştan sonra söyleyeceğim. Yarın öğleden sonra tekrar gelin."

"Çok iyi."

Allarion ayağa kalktı ve Dunne bir engerek yılanı kadar hızlı davranarak paraları kaptı. Dudaklarından gülmeye yakın bir inançsızlık sesi çıktı.

"Yakında döneceğim."

Dunne'in ağarmış kafası başını , dikkati tamamen

Elinde tarttığı çuval.

Tiksintisini gizleyen Allarion masadan kalktı. Zaferi onu alt etmeden önce gitme vakti gelmişti.

O benim.

Onun kadını. Onun *Azai*'si.

Şimdi bir oda dolusu erkeğin ona baktığını görmek onun felaketi olabilirdi.

Kapıya varmadan önce bakışları onunkilere takıldı. Kadın barın yanında durmuş, meraklı gözleri adamla amcasını bıraktığı yer arasında gidip geliyordu. Kaşlarının arasında küçük bir endişe çizgisi belirdi ve odayı geçip başparmağıyla onu yatıştırmamak için bin yıllık bir eğitim ve kontrol gerekiyordu.

Yakında endişelenmesine ya da istemesine gerek kalmayacaktı. Ona arzulanabileceği her şeyi verecekti.

Allarion başını eğdi, bir veda ve gelecekteki arkadaşına saygı gösterisi *azai*, onun hakkı olduğu gibi.

Onun bakışlarını tekrar bulan büyü, kendisine rağmen uzandı ve tavernanın öbür ucuna uzanarak yumuşak yanağını nazikçe okşadı. Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı ve nabızı boğazını tekmeledi.

Azı dişleri de neredeyse siki kadar ağrıyordu.

Sen benimsin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Amcası ona olanları anlattığında Molly'yi saran uyuşukluk her nefeste biraz daha artıyordu, ta ki güçlkle nefes alana kadar. O gece hiç uyumadı, hatta ertesi sabah uyandığında her şeyin kötü bir rüya olduğunu görmeyi umuyordu.

"Senin, çeyizin, her şeyin parasını ödedi. Başlık parasının tamamı ve daha fazlası," demişti Brom Amca dün gece son müşteri de gittikten sonra.

Molly, Fae'nin ne ödediğini zerre kadar umursamıyordu, sadece *onun için* ödeme yapmıştı. *Gelin fiyatı.*

Bu çok eski ve modası geçmiş bir gelenektir. Soylu kadınların bazen evlenirken aldıkları çeyiz gibi bir şeydi ama damat gelinin ailesine ödeme yapıyordu. Bu bir sözleşmeydi, bir aile ile üçüncü bir taraf arasında kızlarını teslim etmeleri için yapılan bir anlaşmaydı. Bu gelenek, her şeyin kaosa sürüklendiği ve sorgulandığı veraset savaşlarının çalkantılı yıllarında yeniden popülerlik kazanmıştı. Ancak şimdi, otuz yıl sonra, başlık parası kan parası olarak görülüyor, çocuklar çaresiz ebeveynler tarafından satılıyordu. Özellikle de Lord Darrow Darrowland'da her türlü köle ticaretini ortadan kaldırma çabalarına öncülük ettiği için, bu durum kesinlikle yasal değildi.

"Buna hakkın yok," diye hırladı Molly ona. Yıllardır reşitti ve Brom'un çocuğu değildi.

"Bir düşün, Moll. Bir fae'nin gelini. Bir serveti olmalı." Ve Molly'nin görünüşe göre değeri olan bir çuval dolusu sikkeyi havaya kaldırdı. "Ve bu sadece yarısı. Geri kalanını yarın getirecek."

"İsterse havuçtan yapılmış paralar getirsin, umurumda değil. Bunu yapmayacağım."

Brom'un kaşları sahte bir endişeyle aşağıya indi. *"Beklenmedik bir şey, kabul ediyorum. Ama düşün, Moll. Bunun bizim için, meyhane için, çocuklar için ne anlama geldiğini düşün. Sonunda buranın ihtiyacı olan tamirati yapabilirim. Merry'yi Gleanná'daki akademiye gönderebilirim. Bryan'ın şövalyeliğine sponsor olabiliriz. Düşünsenize, bir Dunne şövalyesi."*

Gözleri hararetle, neredeyse çılgınca bir merakla parlıyordu. *"Bu bizi yapabilir, Moll."*

"Biz mi? Biz mi?" Sesi o kadar yükseldi ki camlar titredi. *"Peki ya ben?"*

"Bencil olma, Moll. Bu küçüklerin hayatını değiştirecek, bunu onlar için yapabilirsin. Ve aptal da olma. Böyle kaç fırsat eline geçecek? Yıllardır kimse seni aramaya gelmedi."

"Ben bir talip istemiyorum. İstiyorum-"

"Ben duygusuz değilim, Moll. Onun yerine el düğünü yapmayı kabul ettirdim. Sadece bir yıl ve sonra işiniz bitebilir. Ama bu arada neler yapabileceğini bir düşün," diye ısrar etmişti. "Bir fae, Molly kız, bir fae. Sadece düşün!"

Molly bütün gece düşünmüştü. Brom, kabul edeceğine dair geçici bir söz vermeden onu yalnız bırakmamıştı. Kelimeler uyuşmuş ağzından döküldü, çoğunlukla ondan kurtulup odasına saklanabilmek içindi.

Bütün gece orada yatıp tavana baktı. Brom Amca ve fae arasındaki kısa konuşmada, *onun* için pazarlık yaptıklarına inanamıyordu. Amcasının onu satması onu şaşırtmamıştı, asıl şaşırtan ve canını en çok acıtan şey Allarion'un, o gizemli taverna perisinin *onu satın aldığını* bilmektir.

Bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Fae'ler hakkında gerçekten ne biliyorlardı? Onlar hakkındaki efsane ve mitlerin çoğu, türlerini entrikacı ve acımasız olarak gösteriyordu. Belki de Molly peri masallarını dinlemeliydi.

Hepsi güzel, çiçeklerle süslü düğünlerle sonuçlanmadı.

Düğünü, şatoyu, mirasçıyı düşününce yatakta doğruldu. Hiç düşünmeden ayaklarını botlarının içine soktu ve yatak odasının kapısına doğru koştu.

buna izin vermez. Beni satın almasına izin vermeyecekler.

Kapıyı açtığında Brom'un koridorun hemen aşağısında, meyhaneden getirdiği sandalyede oturduğunu gördü. Mum ışığında oturmuş yontuyordu, küçük soyma bıçağı küçük alevin parıltısını yakalıyordu.

Yüzünün yarısı gölgede kalmış bir halde ona baktı. *"Yarın onunla gidiyorsun, Moll,"* demişti özel durumlar için sakladığı o alçak, tehditkâr sesiyle. *"Sonra ne yaparsan yap, umurumda değil. Kaç, yeni bir hayata başla."*

Uzun bir süre amcasının sertleşmiş yüzüne bakmış, bir şeyler aramıştı. Onu kendi anne babasından bile daha uzun süredir tanıyordu - çoğu zaman iğrenç olsa da hayatında değişmeyen tek şey oydu. Karanlıkta, belirsiz bir şafakla karşı karşıya kalan Molly, asla yapmayacağına yemin ettiği bir şey yaptı.

Yalvardı.

"Beni gitmeye zorlama."

Brom'un sakalı seğirdi. *"Zekisin, gayet iyi idare edersin. Bunu küçükler için yap. Bir daha asla bir şey istemeyecekler, Moll."*

Bu bir karar olmasa bile, kararın ağırlığı ağırdı. Adam çocuklardan söz ettiğinde ikisi de hiç şansı olmadığını biliyordu. Molly kuzenlerini seviyordu, kendisinde olmayan her şeye sahip olmalarını istiyordu.

Eğer para satın alabilseydi.

"Yemin eder misin? Para onlar için mi olacak?" "Hayatım üzerine yemin ederim."

Molly bir süre daha onun yüzünü izledi, ona inanıp inanmadığından emin değildi. Belki de istediği her şeyi yapsa bile, ki yapacağını biliyordu, en azından Bryan ve kızlara yetecek kadar para kalacaktı.

Yirmi yaşında olan ve meyhaneyi olabildiğince çabuk terk eden Bryan, nefret ettiği çıraklığı bırakabilir ve sonunda şövalye olmak için eğitimine sponsor olacak paraya sahip olabilirdi. Böyle bir yükseliş tüm aileyi de beraberinde götürecekti; saygın ve iyi düşünülmüş olacaktı. Merry parlak zekâsını Gleanná'daki bir akademide geliştirebilir, burada yetenekleri için meydan okunur ve takdir edilirdi. Nora, Rory ve Oona hayatlarını kurmak için çeyiz ya da miras sahibi olabilirdi.

", " diye zorladı dehşet içinde sıkıca kapanan boğazından.

O zaman söylediklerinde ciddiydi, sabah gün ağarırken bile

duruma gerçeküstü bir ışık tuttu. Molly gün boyunca yüzüyor gibiydi, dikkati sabah bulutlarının arasından süzölmeye çalışan güneş ışığı gibiydi. Sanki tüm dünyevi eşyalarını ve birkaç erzağını iki kanvas çantaya doldurarak yetersiz eşyalarını toplamasını izliyordu.

Brom bütün gün Molly'nin üzerinde dolaşarak ona verdiği sözü ve bunun Dunne'lar için ne anlama geleceğini hatırlattı. Ayarlamaları yapmak için dışarı çıktı ama Molly'nin hâlâ orada ve istekli olduğundan emin olmak için her saat başı yeniden ortaya çıktı.

En azından, satın alınmış bir gelini yapabileceğin kadar istekli.

Sonunda şaşkınlığını bozan şey kızgınlığıydı ve yıllardır ustalaşmaya çalıştığı öfke gösterisiyle onu odasından dışarı itti ve kapıyı suratına çarptı.

"Yapacağımı söyledim!" diye bağırdı kapıya doğru.

Brom diğer taraftan homurdandı. "Gidip belediye başkanını neyin tuttuğuna bakacağım."

Molly tiksintiyle homurdandı ve topuklarının üzerinde dönerek eşyalarını toplamaya başladı.

Kızların dördü de onun odasına doluşmuştu; en genç üçü -zeki Merry, çocuksu Rory ve konuşkan Oona- dar yatağına yığılmış, en büyükleri olan on altı yaşındaki mağrur Nora ise pencerenin yanında kendini rahatsız ediyordu. Görünüşte Molly'nin yanında getirmemeye karar verdiği eşyaları karıştırıyordu, her ne kadar Nora onun eşyalarının hiçbirini beğenmeyeceğini söyleyip alay etmiş olsa da.

Gerçekten de Nora hiçbir şeyin dışında kalmak istemezdi. Ne kadar ilgisiz olursa olsun, bir şeyleri kaçırmaktan korkardı.

Molly'nin bu çıkışına şaşırmayan üç genç kız, yüksek sesle Fae'nin ve evinin nasıl bir yer olduğunu merak etmeye başladılar.

"Sence sihirle mi parlıyor?" dedi Merry.

"Sanırım bir ağaçta yaşıyor," diye espri yaptı Rory. "Doğayla, ağaçlarla ve benzer şeylerle ilgilenmiyorlar mı?"

"Bu çok aptalca," diye alay etti Nora, "kimse bir ağaçta yaşamaz." Rory, "Ağaçlarda pek çok şey yaşar," diye karşılık verdi.

"Sincaplar, rakunlar, kuşlar..." Oona bildiği tüm yaratıkları sıralamaya başladı.

"Onlar *hayvan*," diye ısrar etti Nora tiksintiyle. "O bir insan. Bir fae. Ve tek boynuzlu atı bu ağaç evinde nereye gidebilir ki?"

Rory sırf kız kardeşlerini kızdırmak için, "Kendi ağacında *tabii*," dedi.

Her zaman çok hassas ve kolay sinirlenen Nora, dudaklarını ekşi bir ifadeyle birbirine kenetledi. "Bu konu hakkında konuşmak çok aptalca. Herkes onun eski Scarborough malikanesini satın aldığını biliyor, bu yüzden muhtemelen sadece eski, çürümeye yüz tutmuş bir evdir."

Oona sevinçten nefesi kesildi. "Büyük bir evde mi yaşayacaksın?" Molly gülümsemek için elinden geleni yaptı. "Öyle görünüyor."

"Eski bir tane," diye araya girdi Nora. "Muhtemelen artık zemini ve mobilyası yoktur."

"Büyüleyici, Nora, teşekkür ederim."

Nora gözlerini devirdi. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Bu odayı ne yapacağız? En iyi pencereye sahip. Sanırım onu isteyebilirim. En büyük benim, o yüzden ben almalıyım."

Kız kardeşlerinden hiçbiri cevap vermeyince başını kaldırıp baktı. Molly de en azından bir tartışma çıkmasını bekleyerek başını kaldırdı.

Üç genç kız Molly'ye bakıyordu, yüzleri asılmıştı.

"Gerçekten gitmek zorunda mısınız?" diye sordu Oona küçük bir sesle.

Molly'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve hemen onların önünde yere diz çöktü.

Kızlar kollarını onun boynuna doladı ve Oona ağlamaya başladı.

"Hey şimdi," diye yatıştırdı Molly. "Her şey . Her şey girecek. Beni neredeyse hiç özlemeyeceksin."

Oona başını salladı, gözyaşlarını ve akan burnunu Molly'nin boynuna sürttü. "Hayır, unutmayacağız! Seni unutmayacağız!"

"Yapmayacağını biliyorum, aşkım. Ve mutlaka ziyaret edeceğim. Sonsuza kadar değil."

"Bunu Fae mi söyledi?" Nora sordu. Sesi kötü niyetli gelmiyordu ama Molly yine de Oona'nın başının üzerinden kaşlarını çattı.

"Onunla henüz konuşmadım ama önemli değil. Ziyaret edeceğimi söyledim ve edeceğim."

"Onunla konuşmadın mı?" Nora kuşkuyla tekrarladı. "Dün gece konuşmadın mı?"

"Boş ver. Ben onunla konuşurum."

Bu kızları yatıştırmış gibi görünüyordu ve Molly sonraki birkaç dakikayı kendi kalbi ağlarken bile gözyaşlarını silerek geçirdi.

Onları terk etmek istemedi.

Elbette, gitmek için planlar yapıyordu. Bozuk para zulası vardı - şimdi kanvas çantalarından birinde güvenle paketlenmişti. Ama çok uzağa gideceğini sanmıyordu -belki farklı bir mahalleye, yeni bir yere yerleşebilirdi. Belki kızlar da bir süre sonra onunla gelebilirdi, en azından genç olanlar.

Tüm planları, ne kadar belirsiz olsalar da, boşa çıkmıştı. Pek bir şey değillerdi ama onun planlarıydı ve şimdi bir duman bulutundan daha azdılar.

Hayatı yine kontrolünden çıkmaya başlamıştı ve Molly paniğini bastırmak zorunda kaldı.

Kapı sertçe vurulup da diğer taraftan Brom, "Geldiler, Belediye Başkanı ve Fae'ler," dediğinde bu korku boğazında düğümlendi. Vakit geldi."

Kalbi hızla çarpan Molly kuzenlerini odasından çıkardı. "Hadi, şimdi. Üzerime güzel bir şeyler giymeliyim."

Kızlar ona kararsız bakışlar fırlattılar ama Molly kapıyı onların üzerine de kapattı. Onların kederli yüzlerine dayanamıyordu. Özgürlüğünün son anlarında yatak odasında dururken bile, yaklaşan ayrılışını çok daha gerçek hale getirdi.

En güzel kıyafetlerini giyerken kalbi "*Bu olamaz*" diye inledi.

En iyi korsesinin ve eteğinin mirasçının düğününde içki servisi yapmak için giydiği şeyler olduğunu düşünerek yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Kahverengi korse, beyaz kollar ve tereyağı sarısı eteğin tüm işlemlerini kendisi yapmıştı ve en iyi işlerinden bazılarıydı ama barmaid kıyafetleriyle evlendirileceğini bilmek biraz içini burktu.

Onu onların içinde görmüştü. O bilirdi.

Eğer bir barmaid istemiyorsa, bir tane almamalıydı.

Giymeyi bitirdiğinde haklı gözyaşları gözlerini yaktı. *Saçıyla* uğraşmadı - *ne alırsa onu alırdı*- ve hızlıca işini bitirdi.

en iyi çift çizme. Çantalarını omuzlarına alarak merdivenlerden aşağıdaki tavernaya indi, düşünmesine izin vermedi.

Her şeyi yere bıraktıktan sonra içeride küçük bir kalabalığın toplandığını fark etti.

Fae oradaydı ama ona bakmaya dayanamıyordu. Birkaç komşuları, Brom'un birkaç arkadaşı, birkaç başka taverna sahibi, belediye başkanı. Jennet ve arkadaş olduğu diğer birkaç barmaid pencerelerden kafalarını uzattılar ama hiçbirisi ona yaklaşmaya ve fae'nin yanından geçmeye cesaret edemedi.

Belediye başkanından başka. Onu gören Belediye Başkanı Doherty hemen yaklaştı. Thom Doherty, Dundúran'da sevilen, bilge, ılımlı ve halkın sesi olan biriydi. Darrow'larla iyi çalışır ve şehir işlerini adil bir şekilde yönetirdi. Ayrıca uzun zaman önce beyazlamış ve kırışmış bir adama göre dinçti ve aceleyle onu kenara çekti.

Belediye Başkanı onun ellerini anlayışla okşayarak, "Bayan Molly, bu çok ani ve garip oldu. Lord Allarion'un bu tavernayı ziyaret ettiğini duymuştum ama hiç düşünmemiştim..."

Senin gibi bir kadına bakmak için duracağımı.

Molly yanağını ısırdı.

Molly'nin aklına gelen tek şey, "Fae'ler tuhaf olabiliyor," demek oldu.

"Anladığım kadarıyla." Doherty omzunun üzerinden küçük kalabalığa baktığında, kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. "İstediğiniz bu mu Bayan Molly? Amcanız uygunsuz bir şey yapmıyor mu?"

Molly nefesini içine çekti, gerçek dilinin ucundaydı. Belediye başkanının omzunun üzerinden amcasına baktı ve onu çaresiz bir bakışla kendisine bakarken buldu.

Sonra, istemeyerek ama bir çığın dağdan aşağı yuvarlanması kadar kesin bir şekilde oraya çekilerek, bakışları fae'ye kaydı.

Tek başına duruyordu, sessiz ve heybetli bir varlıktı. O da ona bakıyordu, bakışları tereddütsüz ve kendi içinde yoğundu. O da gözlerini dikmiş, bir sonraki sözlerini tartıyordu.

Buna bir son verebilirim. Bunu yapmak zorunda değilim.

Belediye başkanının bu her neyse durdurmak için yeterli gücü vardı. Doğrudan Darrow'lara başvurabilir, hatta belki de onu kaleye getirebilirdi.

Hemen.

Ama...

Para gitmiş olacaktı. Ve daha kötüsü, Fae intikam için ne yapacaktı?

Ondan hiç şiddet görmemişti ve fantezilerinde de ona ya da ailesine zarar verebilecek biri değildi. Ama sonra, onun kendisini satın alacağını hiç düşünmemişti.

Ona bakarken, tüm sinirleri korkuyla titredi ama... korku değil. Bu fae'den korkmuyordu.

Onu istiyordu. Ondan önceki pek çok erkek gibi o da ondan bir şeyler istiyordu. Bu onun gözünde onu küçültüyordu; o da diğerleri gibiydi. Daha güçlü, daha zengin olduğu kesindi ama yine de aynıydı. İstedğini elde etmek, manipüle etmek ve zorlamak için şiddet değil, para kullanıyordu.

Molly onun gibileri daha önce de görmüştü. Onun gibi erkeklerle nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Bunun farkına varmak onu biraz rahatlattı, tıpkı bu adamı değer verdiği her şey için alacağına dair kendine verdiği söz gibi. Neye değer veriyorsa, neyi seviyorsa bulacak ve alacaktı. Brom en azından onunla kalmak zorunda olmadığı konusunda haklıydı. El düğünü bir yıl ve bir gün sürerdi; ondan sonra ikisi de ağlamazsa çift evli sayılırdı. Ama o zamana kadar, o bir yıl ve bir güne kadar, herhangi bir noktada iptal edilebilirdi.

Molly bunu kısa bir el düğünü yapmak niyetindeydi. Özgürlüğünü ve istediği hayatı geri alacaktı. Hiçbir erkek, bir fae bile, bunu ondan alamazdı.

Bu yüzden belediye başkanına "Sorun değil. İstiyorum," dedi çünkü Fae'yi pişman etmek istiyordu.

Belediye Başkanı, yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyormuş gibi ona endişeli bir bakış daha attı.

Molly onun kuru ellerini sıkarak fısıldadı: "Kızlara göz kulak olursan sevinirim. Okula gittiklerinden emin ol. Amcam genellikle çok meşgul oluyor."

Doherty acımasız bir ses çıkardı. "Gerçekten de öyle. İçiniz rahat olsun Bayan Molly, küçüklerle ben ilgileneceğim. Herkes olması gerektiği gibi okula devam edecek."

"Güzel. Bu kalbimi hafifletti."

Doherty başıyla onayladı ve onu bırakmadan önce elini bir kez daha okşadı. Birlikte fae'ye yaklaştılar.

Standart uzun, koyu renk pelerinini giymişti ama her iki tarafı da omuzlarının üzerinden geriye doğru katlanmıştı ve güçlü, kıvrak formu ortaya çıkmıştı. Geniş omuzları ince bir bele ve zayıf ama güçlü kalçalara doğru daralıyordu. Bordo kırmızısı zengin bir ceket vücuduna uyum sağlamış, gümüş bir kemer belini sarmış ve siyah deri çizmeleri parıl parıl parlamıştı.

En güzel kıyafetlerini giymiş, düğün günü için gelmiş bir damat gibiydi.

Molly'nin yanaklarına bir sıcaklık yayıldı ve eteğindeki ipliklerden birini çekiştirmekten kendini alamadı.

Diğerleri daha da yaklaştı ve Doherty el düğümüne başladı.

Fae, koyu mavi tırnakları ve sivriltilmiş parmaklarıyla büyük ellerini uzattı. Molly ellerini onunkilerin içine sokmayı hatırlamadan önce uzun bir süre onlara baktı. Ellerin soğuk olabileceğini düşündü - neredeyse hipotermiye girmek üzere olan birinin rengine sahipti - ama tam tersini buldu. Teni pürüzsüz ve sıcaktı, hiç de rahatsız edici değildi.

Molly'nin burun delikleri alevlendi, nabızı atmaya başladı. Onun bakışlarını tutamadı, bunun yerine gözlerini fae'nin boğazına dikti. Birkaç uzun dakikadan sonra, boynunda kendi nabzının atmadığını irkilerek fark etti. Elleri de bir nabız hissetmemişti.

Öyle mi? Öyle değil mi?

Belediye Başkanı kırmızı bir kurdele çıkararak Molly'nin dikkatini çekti. Doherty kurdeleyi ellerine dolayarak onları birbirine bağlarken Molly sorulduğunda gerekli şeyleri söyledi. Fae'nin sesi sözlerini tekrarlarken derin ve yankılıydı ve Molly kendini tutamadı, onun bu tonunu duyunca içi titredi.

Bir el düğününün vaatleri yeterince basitti, sevmek ve gerçek olmak. Molly gece geç saatlere kadar süren fantezilerinde sık sık bu sözleri duyduğunu hayal ederdi. Bu sözleri ona söyleyen yüzü hiçbir zaman tam olarak görememişti ve şimdi bu sözler söylenirken onun yüzüne bakmayı reddediyordu.

İçindeki sıcaklık artmaya devam etti, tanıklar ve tavernanın kendisi tören biterken eğilmiş gibi görünüyordu. Hepsinin üzerine bir sessizlik çöktü, Doherty sustu.

Uzun bir sessizlik anı geçene kadar Molly gözlerini dikip bakmaya cesaret edemedi.

Yukarı. Fae ona baktı... yumuşakça, beklentiyle.

Oh.

El düğünü bir öpücükle sona erer.

Molly yanağını ısırıldı. Eğer bir öpücük istiyorsa, aşağı inip almak zorundaydı ve iyi bir öpücük alamayacaktı.

Kıpırdamadan durdu, karanlık gözleri onunkileri aradı ve sonunda belinden eğildi. Adam ona doğru alçalırken Molly nefesini tuttu, başını eğdiğinde yıldız ışığı saçlarının bukleleri omuzlarına dökülüyordu.

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi ama Molly onunla buluşmak için hiçbir hareket yapmadı. Gözlerini açık ve ileriye doğru tuttu. Kırmızı kurdelenin içindeki eli titriyordu.

Saçları gibi gümüşü kirpiklerinin yanağına değdiğini hissetti. Adamın başı aşağıya eğildi ve kadının karnı şişti. Adamın onu yanağından öpmek istediğini düşündü, diğerlerine de öyle görünmüş olmalıydı, ama hayır, adam-

Sıcak ağzı hafifçe boynunun yan tarafına, nabzının boğazında hızla attığı yere yakın bir yere bastırdı. Adamın sıcaklığı içinde patladı ve eğer elini kendi eliyle tutmasaydı, adamın ellerini yanlarından beline ve kalçalarına doğru gezdirdiğine yemin edebilirdi.

Uzun bir an boyunca öylece kaldılar, birbirlerine bağlıydılar, adamın ağzı kadının tenindeydi.

Adam nihayet bir santim geri çekildiğinde Molly'nin nefesi ağrıyan ciğerlerinden fırladı.

Sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, tenine doğru mırıldandı: "*Azai.*"

Molly'nin nefesi kesildi ve damadı doğrulurken Molly gözlerini kocaman açarak ona baktı. Siyah gözleri ve menekşe rengi irislerine rağmen damadın ona sıcak baktığını düşündü.

"Teşekkür ederim tatlım," diye fısıldadı ona. "Bana verdiğin hediyeye değer veriyorum."

Molly'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ama ne diyeceğini bilemedi.

Etraflarındaki kalabalıktan birkaçı alkışlamaya başladı, ama pek tutmadı. Belediye Başkanı Doherty, sanki ikisinden birinin aniden el bağından vazgeçip vazgeçmeyeceğini görmek istercesine Molly ve Fae'nin arasına baktı.

Yine sersemlemiş bir halde, fae iki çantasını da alıp onu dışarı çıkarırken onu takip etti. Ne kutlama ne de düğün yemeği olacaktı. Misafirleri ve iyi dilekte bulunanları selamlamak için ayağa kalkmayacaklardı.

Söz verdiler ve hepsi bu kadar.

Dışarıda, meraklı komşulardan oluşan çok daha büyük bir kalabalık sokakta toplanmıştı. Fae'nin siyah tek boynuzlu atı hemen dışarıda gururla duruyordu ve herkes ona göz ucuyla bakıyordu. Ortaya çıktıklarında meraklı bir uğultu başladı.

"Mutlu çifti tebrik ederim," diye seslendi Brom arkalarından.

Ardından gelen garip alkışlar Molly'nin yanaklarının yanmasına neden oldu. O anda kendini ne kadar açıkta ve savunmasız hissettiği için çıplak da olabilirdi. Saçları dağınık ve elbisesi yıpranmış bir halde bu ruhani varlığın yanında durduğunu düşününce gözleri yaşardı.

Neye benzemeliyiz.

Adam tek boynuzlu ata doğru yürürken Molly tek kelime etmeden onu takip etti. Sırtında eyer yoktu, sadece ince dokunmuş bir battaniye ve bir çift üzengi vardı. Fae çantalarını tek boynuzlu atın geniş sırtına astı, sonra da ona yardım etmesi için bağlanmamış elini uzattı.

Yanakları yanıyordu. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Ata binmeyi hiç öğrenmemişti.

Fae tek kelime etmeden onu belinden tutup ayağa kaldırdı. Molly tek boynuzlu atın sırtına bir bacağını atarken bir *oof* sesiyle çantasının askısına tutundu. Bir eli hâlâ onunkine bağlı olduğu için zor oldu ve kendini düzeltmek için çabalamak zorunda kaldı. Etekleri çizmelerinden daha yukarı kalkmış, dizlerini ve çukurlu alt baldırını ortaya çıkarmıştı.

Fae, olabildiğince zarif bir şekilde arkasından ata bindiğinde daha yeni oturmuştu. Bağlı ellerini kucağında dinlendirmek için kolunu onun etrafında kıvrırdı. Diğer elini koyacak başka bir yeri olmadığından, ellerinin oluşturduğu yumrunun üzerine koydu.

Tek boynuzlu at caddede ilerlemek üzere dönerken kalabalık aval aval bakarak mırıldandı.

Ve Molly sonunda amcasının evini bir tek boynuzlu atın sırtında, bir fae ile el ele tutuşmuş ve tamamen aşağılanmış bir şekilde terk etti.

Allarion günün oldukça iyi geçtiğini düşünüyordu; tören etkili ve sadeydi, Molly tüm sıcak renkleriyle çok güzel görünüyordu ve daha da iyisi, ona kendi isteğiyle gelmişti. Şimdi yeni gelini kollarında ve koruması altındayken eve doğru yola çıkmıştı.

Ve o artık benim. Benim.

Sonuç olarak, kesinlikle kötü bir gün değildi.

Hissettiği zafere rağmen, yine de bir şeylerin yolunda gitmediği hissine engel olamıyordu. Bir attan çok daha hızlı olan Bellarand için bile Scarborough'ya dönüş yolculuğu saatler sürmüştü, özellikle de iki binici ve iki dolu çantayla. Gelini bu uzun saatler boyunca ona tek kelime bile etmemişti.

Güneş gökyüzünde batmaya başladığında durması gerekip gerekmediğini defalarca sormuştu ama nezaketinin karşılığında aldığı tek şey başını sertçe sallamak olmuştu. Kendini onun önünde sert bir şekilde tutuyor, hep önüne bakıyordu. Yanakları rüzgârın etkisiyle pembeleşmişti ama bunun dışında rengi anormal derecede solgundu.

Bundan hoşlanmamıştı. Sıcak ve neşeli olmalıydı. Kadının sadece iki çantası olması da hoşuna gitmemişti. Getirecek başka bir şeyi olup olmadığını ya da daha fazla almak için bir yerde durmak isteyip istemediğini sorduğunda, bu sadece başını sertçe sallamasına neden oldu.

Güneşi kaybettiklerinde, Allarion onun uzuvlarının nasıl soğuduğunu hissedebiliyordu, her ne kadar başını sallasa da. Gözlerini devirme arzusuna direnerek ve yeni gelininin üşümesine izin veren fae olmak istemeyerek

Pelerini omuzlarından onunkine geçirdi ve onu ince kumaşla sardı. Neredeyse onu yutacaktı ama Allarion onun sıkı omuzlarının sıcaklığın altında nasıl biraz gevşediğini gözden kaçırmadı.

Onu kendisine ait bir şeyin içinde görmek hoşuna gidiyordu. Yakında onun kokusunu almaya başlayacaktı ve daha da iyisi, kokusu eve nüfuz edecek, döşeme tahtalarının arasından geçip yukarıdaki kirlere degecekti.

Aralarında pelerin olması en iyisiydi, çünkü onu evinde düşünmek, kahkahaları, kokusu ve varlığıyla doldurmak, sikiinin ilgiyle seğirmesine neden oldu. Onu karşısında tutmak siyah kanını ısıtıyordu ve neredeyse kucağındaki sıcak, çekici kadın yerine yolculuğa odaklanmak için yapabileceği tek şey buydu.

Elbette onun görkemli kıvrımlarını biliyordu. Her seferinde dikkatini çekiyorlardı; göğüslerinin ağır eğimleri ve arka tarafının yuvarlak küreleri, kalçalarının kalınlığı ve belinin baştan çıkarıcı kıvrımları. Bilmek bir şeydi, hissetmek tamamen başka bir şeydi.

Onun izni olmadan ve Scarborough'ya yaklaştıkça artan karanlıkta kendini keşfetmesine izin vermedi, ama *ah*, dişlerinin onun her kıvrımını ve hatlarını hissetmek için ağrımından daha fazlası vardı.

Ama malikâneden uzak kaldıktan sonra büyüü içinde yoğunlaştığından ve içgüdüü onu almaya, sahiplenmeye ve *ısırmaya* zorladığından, bu ne kadar korkunç ve şaşırtıcı *da*, Allarion başını eğip kızın saçından derin bir nefes almasına izin verdi.

Ciğerlerini onunla doldurdu, damarlarında tatlı bir şekilde akan büyüü kullanmaktan farklı olmayan bir zevk. Kadın kokusunun altında yatan bal ve vanilya kokusu da onun kadar tatlıydı. Onu böylesi bir deliliğe sürükleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu; onun insanlığı mı, yeni bir şeyin heyecanı mı, yoksa hiçbir mi?

Onu ona çeken her neyse, özgür olma arzusu olmadan tuzağa düşmüştü.

Şimdiye kadar yaptığı planlar meyvesini vermişti ve sadece şansının biraz daha yaver gitmesine ihtiyacı vardı.

Malikâneye yaklaştıkça beklentisi de artıyordu. Hava çoktan mürekkep gibi kararmış, ay ağaçların üzerine tırmanmış ve yıldızlar kadife gibi berrak bir gökyüzünde parıldıyordu. Belki de geceyi geçirmek için kamp kurmalıydılar ama Allarion, Bellarand'a ve tek boynuzlu atın görüşüne sonuna kadar güveniyordu.

Çok yakındılar ve Allarion onun yeni evini görmesini istiyordu.

Bitmemişti ve kesinlikle mükemmel değildi ama şimdi, onunla birlikte, işini çok yakında tamamlamayı umuyordu. Eve ve çevresindeki araziye büyü aşılacak zaman almış, yerli büyü ile kendi büyüünün birbirine alışmasına ve uyum sağlamasına izin vermişti. Zamanla, Faelands'taki gibi bir tür devre gibi davranmaya başladı ve büyüünün yükünü paylaştı.

Allarion bir gün Molly'yi de bu çembere dahil etmeyi umuyordu. Bu topraklarda doğmuş bir insan olarak, Molly'nin bu bağı kolaylaştıracağından şüpheleniyordu. Muhtemelen hiçbir zaman bir fae gibi sihir kullanamayacaktı, ama onun topraklarında, ona ve Bellarand'a sihir yoluyla bağlı olarak, yine de çevrelerinin bir parçası olacaktı. Bir gün Ravenna'yı da çevrelerine dahil etmeyi umuyordu ve birlikte, faelandlardan uzakta güvenli küçük bir sığınak inşa edebilirlerdi.

Büyüsünü evin içine yerleştirmesinin bazı ilginç sonuçları olmuştu. Evin kendisi kendi duyarlılığını kazanıyordu. Faelands'daki bazı yapıların yanı sıra ağaçların ve hatta göllerin bile bu tür bir duyarlılık geliştirdiği biliniyordu. Büyüsünü ekleyip evde gerekli onarımları yaparken, eskiden terk edilmiş olan malikânenin bu kadar çabuk uyanması ve yeni haline bürünmesi onu şaşırtmıştı ama bu hoş karşılanmamış değildi.

Bir diğeri de devreleri için.

Molly'nin evi ve evde yaptığı onarımları sevmesini ve evin ona kucak açmasını çok istiyordu.

Allarion araziye girdikleri anda anlamıştı. Kalın koğuş tabakasının üzerinden geçtiler, sihir üzerlerinden en ince ip gibi akıyordu. Molly onun kollarında titredi, başı ilk kez bir o yana bir bu yana döndü.

"Rahat ol," diye yatıştırdı, "sadece benim korumalarımdı. Artık benim mülkümdeyiz."

Başını kısa bir selamla salladı ve başını sallamaktan pek farklı olmasa da yine de bir ilerlemeydi.

Bellarand ormanın içinden malikânenin derinliklerine doğru giden tanıdık patikayı bulduğunda dakikalar hızla geçti. Ağaçlar ve eğrelti otları uyukulu bir şekilde hışırdayarak onları evlerinde karşıladı.

Allarion büyüünü çağırarak malikâneye giden ana yol boyunca sıralanan lambaları yaktı. İlerideki ağaçların arasından yumuşak bir parıltı yayıldı ve onlar

Yaklařtıķça, ağaçlar seyrelip yol dzleşirken Molly'nin doğrulduğunu hissetti. Lambalardan gelen yumuşak mavi ışık yerde daireler çizerek eve dönüş yollarını aydınlatıyordu.

Bellarand'ın toynakları çakılların üzerinde tırdarken, malikâneye giden hafıf yokuşu tırısıla ıktı. Ev tepelerinde belirdi ve Allarion bir düşünceyle bitmiş kanattaki lambalardan ve apliklerden birkaçını yaktı. Pencereelerde yanan ışık, gecenin içinde onları vahşi doğadan çağıran bir nbetiydi.

Molly dört katlı eve bakarken başını geriye doğru eğdi; güney ve doğu yönündeki iki kulesi ve ikinci kattaki n kapıya çıkan büyük merdiveni vardı. İnsan gözleri lambaların ışığında bile karanlıkta pek bir şey seçemiyordu ama Allarion hâlâ onun sevinç ya da en azından onay seslerini bekliyordu.

Böyle sesler hiç gelmedi.

Bellarand büyük merdiveni geçip malikânenin yanından dolanarak mutfağa açılan bir yan kapının bulunduğu arka tarafa doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

Allarion evin uykusundan uyandığını, panjurların takırdadığını ve kiremitlerin seğirdiğini hissedebiliyordu. Sanki ev onlara iyice bakabilmek için eğilmiş, nefesini tutmuş bekliyordu.

Molly kıpırdamadan durdu ve Allarion şaşkınlıkla onun ensesindeki derinin karıncalanmasını izledi.

Sen , diye homurdandı Bellarand, yorulдум.

Evet, evet.

Allarion kayarak indi ve Molly'nin de inmesine yardım etmek için döndü. Allarion boştaki eliyle Molly'nin belini kavrarken Molly isteksizce elini onun omzuna koydu. Molly'yi kaldırdı ama Molly onun önünden aşağı kaydı.

Boğazındaki iniltiyi güçlükle yakaladı.

İri kahverengi gözleriyle ona baktı ve Allarion'un bir an için düşünebildiği tek şey kızın ne kadar güzel koktuğu ve amcasının tavernasında onu öptüğünde teninin ne kadar yumuşak olduğuydu.

İkizler onu aldı, bunu tekrar yapmak istedi. Yakında. Birçok kez. Vücudunun her yerinde.

Attan iner inmez ve sırtındaki çantaları çıkarır çıkarmaz, Bellarand büyük bir hışımla yelesini silkeledi ve

Karanlıkta, gölgelerin arasından kayarak yatmayı tercih ettiği yonca çayırını buldu.

Molly, Bellarand'ın gölgeler arasında kayboluşunu izlerken dudakları inceldi.

"Gidelim mi?"

Önce ona, sonra da eve baktı. "Burada sadece biz mi varız?"

Kaşlarını çattı, onun ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. "İşte ev." Duygusallığını ona yakında açıklayacaktı. Şimdi, o uzun yolculuktan sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordu.

Kadın yavaşça başını salladığında Allarion cesaretini topladı ve onu eve götürdü.

Mutfak soğuk ve sessizdi, onun yeni bir soluk getirmesini beklerken uyukluyordu. Allarion ilk başta bu odayı ihmal etmişti, çünkü fae'lerin mutfaka ihtiyacı yoktu, ama eve insan bir gelin getirmeye karar verdiğinde, mutfak onun bir sonraki projesiydi. Şimdi temiz tezgahlar, yeni bir fırın ve ocak ve bir dizi tencere, tava ve mutfak eşyasıyla pırıl pırıl parlıyordu. Neye ihtiyacı olacağından emin olmayan Allarion ona her şeyi aldı. Yaptığı tamirat ve yenilemeleri göstermek için biraz daha kalmayı düşündü ama bunun bekleyebileceğine karar verdi.

En sağlam döşeme tahtalarını seçerek onu evin içindeki en kestirme yola götürdü. Lambalar yanarak yollarına rehberlik ediyor, nereye dikkatle basması gerektiğini ya da daha güvenli hale getirene kadar nereye gitmekten kaçınması gerektiğini göstermesine yardımcı oluyordu.

Güneşten solmuş duvar kâğıtları ve bir zamanlar resimlerin asılı olduğu hayalet karelerin bulunduğu koridorlardan geçtiler. Orijinal apliklerin çoğu kaybolmuştu, bu yüzden fenerlerle idare ediyordu. Odaların çoğunu eskimiş mobilyalardan ve yırtık pırtık perdelerden temizlemişti, bu yüzden onları boş odalar karşıladı.

Doldurması için hazır.

Sessizce onu takip etti, iri gözleri sanki hiçbir şeyi kaçırmaya cesaret edemiyormuş gibi her şeyin üzerinde geziniyordu. Allarion bir ses ya da ilgi çekici bir kelime duymayı umuyordu ama kadının dudakları sıkı sıkıya kapalı kalmıştı.

Çok geçmeden, onun için hazırladığı yatak odasına ulaştılar. İhtiyacı olan uzun uykularını uyuduğu yer kendi evinin yakınındaydı. Bir gün onunla aynı yatağı paylaşmayı umuyordu.

yatak odası, bir *yatak*, onunla birlikte, ama şehvet sancıları içinde bile, bu ilk günlerde ona alan tanınması gerektiğini biliyordu.

Çantalarını yere bırakarak başını ilerideki aralık bırakılmış kapıya doğru eğdi. "Burası senin odan olacak."

İçeriye bir lamba aydınlatıyordu ve onu bekleyen ince saçaklı yatağı ve sedir sandığını görebiliyordu. Odayı onun hoşuna gideceğini umduğu, dokunması ve görmesi zevkli şeylerle doldurmuştu. Eşi olarak sadece en iyi şeylere sahip olacaktı; eğer bir şeyi beğenmezse, ona başka bir şey tedarik edecekti. Artık o burada olduğuna göre, geri kalan onarımları onun zevkine göre yapacaktı ve yakında bir gün ev tam da onun istediği gibi olacaktı.

"Benim mi?" diye sordu usulca.

Allarion, bakışlarını ona çevirdiğinde bakışlarındaki temkinlilikten hoşlanmadı, sanki o tek kelimeyle çok daha fazlasını istiyordu.

"Seninki. Yatak odam hemen şurada." Koridorun çok aşağısında olmayan kapısını işaret etti.

"Biz... değil miyiz?" Dudakları endişeyle büküldü.

"Henüz değil. Ama umarım hazır olduğunuzda bir mekânı paylaşabiliriz."

Onun cevabından ne umduysa, aldığı kaba baş sallamadan daha fazlasıydı.

Kısa hareketlerle pelerini omuzlarından çekti ve onunkilerden birinin üzerine attı. Uzaklaşmaya çalıştığında, bağlı elleri onu geri çekti.

Molly cebinden küçük bir bıçak çıkarmadan önce onları birbirine bağlayan kurdeleye baktı. Bileğinin hızlı bir hareketiyle bağları kesti, elini serbest bıraktı ve onu harap olmuş kurdeleyi tutarken bıraktı.

Tek kelime etmeden ya da bakmadan, çantalarını almak için eğildi ve aceleyle odasına girdi. Kapı arkasından yankılanan bir *gümbürtüyle* hızla kapandı. Sonra kilit, boş evin içinde yankılanarak yerine oturdu.

Allarion şaşkınlıkla ona baktı.

Beklediği bu değildi. Ya da istediği.

Kadının yatak odasını paylaşmak istemesini, hatta bunda ısrar etmesini mi bekliyordu? Yatakta ona katılmasını ya da bütün gece onunla kalmasını.

Gece mi? Hayır. Ama... hoş bir düşünceydi.

Bunun yerine kapalı ve kilitli bir kapıyla karşılaşınca, hayal kırıklığına engel olunamadı.

Elindeki kurdeleye bakarak, cebine koymadan önce onun azalan kokusunu yakalamak için burnuna götürdü.

Kapıda oyalanarak onun odada sessizce dolaşmasını dinledi. Sanki her çekmeceyi açmış ve her yastığı devirmiş gibiydi. Ne amaçla olduğunu tahmin edemiyordu.

Sorun ne? diye sordu Bellarand, kuşkusuz onun huzursuzluğunu hissederek.

Yatak odasına çekildi ve kapıyı kilitledi. Kafasının içinde

belirgin bir at kahkahası yankılandı. Hiç yardımcı

olmuyorsun.

Tek boynuzlu at huffladı. *Yarın, bulabildiğimiz en büyük insan erkeğini bulacağız, sonra da egemenlik için onunla dövüşecek ve uygun bir efendi olduğunu kanıtlayacaksın.*

Allarion kendini tutamadı, gözlerini devirdi.

Sonunda, kendisini gelininden ayıran kapalı kapıya uzun süre baktıktan sonra, Allarion biraz cesareti kırılmış ama kesinlikle hoşnutsuz olmamış bir şekilde gece için tarladan ayrılmaya karar verdi. O burada, yanındaydı. O onun geliniydi, onun *azai*'siydi ve burada geçirdiği her gün hedeflerine bir adım daha yaklaşmak demekti.

Yakında bir gün, kapısını ona açacaktı.

Umarım sabah, davasını nasıl ilerleteceğine dair yeni bir ışık tutacaktır.

Ancak o gün ne göksel bir ilham ne de Molly'nin bir bakışını getirdi. Kendini sürekli olarak, günde birkaç kez, evin bitmiş yatak odalarının bulunduğu konut kanadına doğru sürüklenirken buldu. Ancak kapısının hâlâ kapalı ve kilitli olduğunu gördü. Yerde bıraktığı ince parçacıkların hiçbiri bozulmamıştı, bu da kimsenin dışarı çıkmadığını kanıtlıyordu.

Koridoru incelemek için kapıyı bile açmamıştı.

Sonunda, öğleden sonra geç saatlerde, Allarion dayanamadı. Parmak eklemlerini meşe panellere vurdu, onun ilgisinden bir lokma bile koparmak istiyordu.

"Molly? İyi misiniz?" diye seslendi kibarca kapıyı çaldıktan sonra. Uzun, gergin bir duraksamadan sonra-

"Ben *iyiyim*," diye karşılık verdi, her ne kadar... Allarion sesinin öyle çıkmadığını düşünse de. Yarı ork Orek'in, büyüyen öteki köyde toplanan diğer buçuklukları ve mantikorları, *iyi* kelimesinin bir insan kadının söyleyebileceği en tehlikeli şey olduğu konusunda uyardığını hayal meyal hatırlıyordu. Çok yönlü bir kelimeydi, pek çok anlama geliyordu ve hiçbiri şüphelenmeyen bir erkek için açık değildi.

Allarion kadın dilini oldukça akıcı bir şekilde konuşabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu; ablaları, eski sevgilileri, birçok kız kardeşi vardı ve Ravenna'nın kızlıktan gençliğe ve kadınlığa geçişini izlemişti. Yine de Molly'nin kilitli kapısının önünde dururken boğulmaktan farksız bir his hissetmekten kendini alamadı.

En azından, hazırlık için tamamen doldurduğu mutfağı göstermesine izin verecek kadar uzun süre ortaya çıkmasını diledi. Onun zevklerini bilmiyordu,

Bu yüzden yakındaki pazar kasabasındaki nazik tüccarların ona rehberlik etmesine izin vererek her şeyden biraz satın almıştı.

Ona yemek hazırlama fikri -daha önce hiç yapmamış olsa da- umudunu artırdı.

Bir kez daha denedi. "İster misin-?" "Gitmeni istiyorum!"

Allarion kapalı kapıya gözlerini kırıştırdı. "İyi misin?"

Diğer taraftan alaycı bir homurtu yankılandı. "Ben ." *Onun iyi olduğunu sanmıyorum*, diye önerdi Bellarand yardımcı olmadan.

Allarion omzunun üzerinden tek boynuzlu ata kaşlarını çattı. *Yük hayvanları dışarıya aittir*.

Bellarand yüzüne sıcak bir nefes üfledi. *İyi ki fazla yüküm yok*.

Allarion kapıya dönerek elini kapının yüzüne koydu. Sihrinden bir dal kapının altında çalışıyordu - amacı rahatsız etmek değildi, sadece iddia ettiği kadar iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Büyüsü açıkken *göremiyordu*, sadece hissedebiliyordu. Ev, sanki o da yeni hanımının nasıl olduğunu öğrenmek için bekliyormuş gibi gıcırdıyordu.

Sakin ol, sakin ol, dedi. *Onun rahatlamasını beklemeliyiz*.

Sanki ev sabırsızlıkla iç çekiyormuş gibi sarsıntılar duyuldu.

Allarion dalın içinden onun yatakta yattığını hissetti, orada bıraktığı battaniye dağının altında bir yumru. Bu ona biraz cesaret verdi - en azından cumbalı pencereden dışarı tırmanmak için yatak takımından bir ip yapmaya çalışmamıştı. Elbette onu hissederdi ve ev de bunu ona söylerdi ama yine de. Bu, kur yapmaları için hayırlı bir başlangıç olmazdı.

Odasından başka bir ses gelmeyince Allarion ayrıldı, Bellarand da arkasından atını sürmeye başladı.

Bellarand, *bir kadında arzu edilen güçlü bir iradeye sahip* belirtti.

Allarion da aynı fikirdeydi; güçlü iradeli bir aile reisi, bir evin başarılı olması için tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Sadece sabırlı olması gerekiyordu. Dışileri aceleye getirmek erkeklerin işi değildi; kur yapmanın ne zaman olacağına onlar karar verirdi. İnsan krallıklarında işlerin farklı olabileceğini biliyordu ama insan *azai*'sine de aynı saygı ve hürmetle davranmaya niyetliydi.

bir Fae kadınına yapardı.

Beklediği için birlikteliklerinin daha da tatlı olacağından emindi.

O gece ve ertesi sabah yeni *azai*'siyle başka bir etkileşim olmadı ama Allarion umutsuzluğa kapılmadı. Henüz erken günlerdi ve onun gülümsemelerini ve kokusunu şimdiden özlemiş olsa da sabırlı olabilirdi. Dişleri ne kadar ağrısa ve dudakları onu tekrar tatmak istese de. Sabırlı *olabilirdi*.

Gününü çatıda arduvaz kiremitleri onararak geçirdi. Konut kanadının çatısını onarmak günlerini almıştı ve güney kanadından daha iyi durumdaydı. Malikâneye bir saatlik mesafedeki pazar kasabasıyla sürekli iş yapıyor, sürekli kereste, kiremit, kiremit, çivi ve kumaş tedarikine ihtiyaç duyuyordu.

Çatıdaki görüş noktasından bir at arabasının yola doğru zıplayışını izledi. Çevre kordonu onu gelen misafirlerin varlığından haberdar etmişti ve davetsiz varlıkları karşısında derisinin altında bir sıkıntı hissetse de sorun çıkarmadan geçmelerine izin verdi.

İki buçukluk evin önünde durduğunda, Allarion onları selamlamak için çatıdan aşağı atladı. Arabalarını çeken at ürktü ve Orek seğirerek elini kalbinin üzerine götürdü.

"Size iyi günler," dedi Allarion iki yarı orka başıyla selam vererek.

Sorcha adında bir at terbiyecisiyle çiftleşerek Darrowlands'e bu küçük öteki halk göçünü başlatan Orek temkinli bir şekilde başını salladı ama Darrowlands'in yeni lord eşi Hakon, atladığı yerden çatıya bakıyor ve hızla yere inen yolunu izliyordu. Dalgınca başını salladı.

"Lord eşinizi kapıma hangi vesileyle getirdiniz?"

Hakon sonunda ona baktı ve içini çekti. "Nedenini biliyorsun, Allarion."

"Beni tebrik etmeye geldin."

"Hayır."

Her iki iri erkek de gözle görülür bir ürperti yaşadı ve Bellarand'ın ormandan çıkışını dikkatle izlemek için döndüler. Tek boynuzlu at atlarının ve arabalarının etrafında yavaşça, kasıtlı olarak daireler çizerek bir gösteri yaptı.

Çizmelerinin içinde titreyen erkekler için çok kabalar. Bellarand, terbiyeli olmaya çalış.

Neden?

Allarion cevap vermek için bekledi ve adamları düşündü. Arabalarından inmemişlerdi. Leydi Aislinn ile evlendiğinde Hakon'a yapıldığı gibi omzuna tebrik tokatları ya da el sıkışmaları yoktu.

Kızgınlığı ses tonuna yansımıştı. "Neden buradasın?"

"Belediye Başkanı Doherty dün Aislinn'e geldi," diye açıkladı Hakon. "Molly Dunne adında bir barmene zorla el kaldırdığınız için endişeliydi."

Yüzü çatıldı ve arkasındaki ev önseziyle gıcırdadı.

"Kadını çaldığımı düşünüyorsun."

Yapsaydım ne olurdu?

Ravenna'yı güvende tutmak için bile onu daha önce hiç olmadığı kadar şiddetle istiyordu. Onun için yapabileceklerinin sınırını henüz bulamamıştı.

Allarion elbette Molly'ye doğrudan sormak isterdi ama geleneklere saygı duyuyordu. Ve amcasının onu *zorlayacağına* inanamıyordu. Ona gelmesi, el düğünü yapması, en azından küçük bir şekilde bunu istediği anlamına geliyor olmalıydı.

Orek kocaman ellerini kaldırdı. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyoruz, Allarion. Sadece bu işin aslını öğrenmek ve Leydi Aislinn ile belediye başkanını temin etmek istedik."

"Yaptığımız her şey yasaldı. Belediye başkanı el bağlama törenini kendisi yaptı. Her şey insan geleneğine göreydi ve o da kendi isteğiyle geldi."

Hakon, "İstekli ve hevesli olmak iki farklı şeydir," dedi.

Allarion lord eşine sert bir bakış fırlattı. Buçukluğu seviyordu, arkadaşlıklar ama bu hatırlatma Allarion'un gururuna bir ok gibi saplanmıştı. Aradaki farkın ve Molly'nin şimdiye kadar gösterdiği heves eksikliğinin acı bir şekilde farkındaydı. Zihni onun kapalı, kilitli kapısının görüntüsüyle doldu.

Bellarand toprağı eşeleyerek Allarion'un artan hayal kırıklığını hissetti.

Onları kovayım mı?

*Henüz bir savaş başlatmamız
gerektiğinden emin değilim. Oh, lütfen?
Eğlenceli olacak.*

Sincaplar ve porsuklarla zaten bir savaşıınız var.

Ev yine gıcırdadı ve sonra yeni bir ses duyuldu. Allarion üçüncü katın penceresi açıldığında yukarı baktı ve Molly dışarıya doğru eğildi.

"Merhaba!" diye seslendi.

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı.

"Molly Dunne sen misin?" Orek sonunda seslendi.

"Evet! Karışıklık için ve belediye başkanını endişelendirdiğim için özür dilerim. Beni düşündüğü için çok nazık ama ben isteyerek geldim."

İsteyerek.

Allarion başını kaldırıp yeni gelinine baktı, yatağının kuştüyü yastıklarından saçları biraz dağılmıştı. Yerden bile gözlerinin etrafındaki gerginliği ve gülümsemesindeki gerginliği görebiliyordu.

Yalan söylemiyordu ama dürüst davranmıyordu.

Yaralı gururu bir tekme daha yedi. İkizler onu alır, sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Görecekti - burayı en az onun kadar sevecekti. Sadece bir şansa ihtiyacı vardı.

"Karışmayacağına yemin etmiştin," diye hatırlattı Hakon'a Allarion, Molly'nin duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Ben yaptım," diye kabul etti Hakon, "ama Orek yapmadı. Bizi buraya o getirdi ve soruları soran da o."

Allarion kendisine rağmen sııttı. "Gerçekten de öyle."

Öfkesinin sönmesine izin verdi, büyüü tekrar toprağa sızmaya başladı. Bunlar onun arkadaşlarıydı ve doğrusu Molly'nin sağlığını kontrol etmekle ilgilenmeleri onlar için iyi bir şeydi. Bunun gelecekte de böyle bir ilgiye anlamına gelmesini umuyordu ama şimdilik onların karışmasına ihtiyacı yoktu.

Tekrar Molly'ye ve onun zoraki gülümsemesine bakarak, onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Başlangıcımız alışılmışın dışındaydı ama ona düzgün bir şekilde kur yapmaya niyetliyim. Bunun için ona söz veriyorum, ikiniz de şahitsiniz."

Molly'nin gülümsemesi ona bakarken durakladı, iri gözleri şaşkınlıktan daha da büyüdü.

Onun niyetini tam ve açık bir şekilde anlaması daha iyi oldu. "Ama bunu yapmak için onu uzaklaştırman mı gerekiyordu?" diye sordu Orek.

Allarion dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Ork atalarınızın da benzer bir geleneği olduğunu hatırlıyor gibiyim?"

Delirmişti. İki yarı ork vedalaşırken pencereden gülümseyip el sallarken aklına gelen tek sebep buydu ve kendisi olmadan gitmelerine izin verdi.

Belki de fae'nin büyüü o kadar güçlüydü ki, özellikle de burada, gıcırdayan evinde ve karanlık ormanında, çoktan büyüünün etkisi altına girmişti. Mantıklı olan tek şey buydu, gerçekten, ya da neden kaçma şansını kullanmadığına dair herhangi bir açıklama sunuyordu.

Yine de Molly iki gecenin yeterli olmayacağından korkuyordu. Lord Konsolos'a ve arkadaşına kötü bir şey söylerse Fae ne yapacaktı? Onu geri getirirlerse, kadim bir varlığı küçük düşürür ve garip planlarını bozarlarsa ne yapardı?

Molly bunun amcasından parayı geri istemekten çok daha kötü olacağından korkuyordu.

Ve Brom... Fae parasını istemeye gelse, onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Molly iki buçukluğun arabadan inişini izlerken kendi kendine sadece birkaç gün daha dedi. Şimdiye kadar onu rahat bırakmış, odasının görece güvenliğine sığınmıştı. Ona gerçekten zarar vermek istiyorsa bir kilidin pek işe yarayacağından şüpheliydi ama şimdilik odasına kapanabilirdi. Endişe yüzünden yapacak bir şeyler ve tok bir midenin rahatlığı için paketlediği erzakları karıştırmak istese bile.

Birkaç gün daha ver. Bırak benden bıksın.

Belki o zaman Brom parayı harcamış ya da bir kenara saklamış olurdu ve zaten geri dönecek bir şey olmazdı.

Oraya geri dönmeyeceğim, diye karar verdi Molly. Kimse ona Dundúran'a dönmek zorunda olduğunu söylememişti. Bu yüzden belki de birkaç gün bekleyecek ve sonra, onu kendisine çeken her neyse onu gerçekten kaybettiğinde, hakkı olduğu gibi el bağını iptal edecekti.

Fae'nin sözü kulaklarında yankılandı.

Ayrılmadan önce, Lord Eş sormuştu: *"Peki ya el bağını iptal ederse? Gitmesine izin verecek misin?"*

"Evet, şerefim üzerine, ne zaman isterse gidebilir." dediğinde fae penceresinden ona bakıyordu.

Molly üç kat öteden bile karanlık olan o insanlık dışı gözlere bakmış ve buna inanıp inanamayacağını merak etmişti. Elbette, onun çekip gitmesine izin vermek için bu kadar zahmete, bu kadar masrafa girmezdi.

Adamın daha önce verdiği söze, yani ona doğru dürüst kur yapacağına inanıp inanamayacağını da bilmiyordu. Her şey saçma görünüyordu, en yüksek mertebeden bir saçmalık. Molly'nin kendisi de dahil olmak üzere kimse onun için yaygara koparmıyordu. Bütün bunlar ayrıntılı bir komplo, ondan bir şey almak için bir plan olmalıydı.

Molly'nin ne serveti ne de unvanı vardı ve yetenekleri de böyle bir evin gerektirdiği gibi ev idaresi ya da marangozluk üzerine değildi. Geriye tek bir şey kalıyordu.

Bir kez daha, göğüsleri başını belaya sokmuş gibi görünüyordu. Asıl soru, kendini tekrar kurtarmak için onları kullanıp kullanmayacağıydı.

Fae'ye tekrar bakarken, kalbi göğsünde hızlı bir ritimle çarpıyordu. Bunu riske atabileceğinden emin değildi; rakibi kadim bir varlıktı, güçlü ve kurnazdı. En iyisi biraz daha beklemek ve başka bir şey olmadan önce kaçmaktı.

Yine de, fae evin önünde durup ona bakmaya devam ederken dikkatini başka yöne çekemedi.

İzlerken, adam ona doğru eğildiğinde nefesi kesildi. Bir saygı işareti miydi? Yoksa bir şekilde onunla alay mı ediyordu?

Molly kendini odasına geri çekti ve pencereyi kapatıp sıkıca kilitleti.

Oda yine sessizdi, güvenmediği bir durgunluk vardı. Bu evde garip bir şeyler vardı.

Geçen gece arabayla gelirken bunu hissetmişti. Karanlıkta bile, sadece yol boyunca sıralanan lambalarda yanan ürkütücü mavi ışıqla aydınlanan ev sanki onların gelişini *bekliyormuş* gibi hissetmişti Molly. Büyük bir yırtıcı kuş gibi ormanın üzerinde belirliyordu, Will-o'-wisp ışığının ışığında hayalet gibiydi. Rüzgâr esmemesine rağmen gıcırıyor ve titriyordu ve Molly onu kapıların kendi kendine açılıp kapandığı boş, harap koridorlarda gezdirirken yemin etti.

Yatak odasında bile açıklayamadığı şeyler vardı. Her ne kadar ilk gece geç saatlere kadar uyanık kalmak için kendini zorlasa da, çantalarından birinde sakladığı ve kendi amcasına yaptığı gibi bir fae'ye fırlatmaktan korkmadığı bıçağı tutsa da, Molly sonunda günün yorgunluğuna yenik düştü. Sadece birkaç saat geçmişti ama tekrar uyandığında, bir köşedeki lake gardırobun kapakları açılmış, çekmeceler dışarı çıkarılmış ve yatağın ayak süslü sandığının kapağı açılmıştı.

Sanki... eşyalarını içine koymasını *bekliyormuş* gibi. Odayı kendisinin yapmak için.

Molly o sabah odanın içinde volta atmış, fae'nin kendisi duymadan nasıl içeri girdiğini merak etmişti. Yıllar geçtikçe uykusu hafiflemişti, istenmeyen davetsiz misafirler gecenin bir vakti geldiğinde buna ihtiyaç duyuyordu.

Hiçbir şey rahatsız görünmüyordu. Tedirgin edecek toz yoktu, oda tertemizdi, bu yüzden bunu bilmesinin gerçek bir yolu yoktu. Yine de yatak odasına girmiş *gibi hissetmiyordu*.

Molly odanın etrafında bir tur attı, hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için pencereleri, kapıları ve kuytu köşeleri kontrol etti. Değişmediğinden emin olunca tekrar yatağın üzerine oturdu.

Bu yatak çok güzel bir şeydi. Bırakın uyumayı, dokunduğu her şeyden daha yumuşaktı ve meyhanedeki küçük yatağının dört katı büyüklüğündeydi. Kalın örtü bir şekilde hem havadar hem de sıcaktı ve kuş tüyü yastıklar başını kucaklayarak onu yumuşaklığına davet ediyordu. Kendine rağmen, ikinci gece bir kuzu gibi uyumuştı, çekmeceleri ve sandık kapaklarını açmayı dert etmeyecek kadar rahattı.

Yumuşaklığa dayanamadı ve yapacak başka bir şey bulamayınca uzandı. Molly aylak aylak dolaşan biri değildi ama en son tembellik edip dinlenmeye fırsat bulduğu günden bu yana epey zaman geçmişti. Bu yüzden bu fırsatı değerlendirecek ama tetikte olacaktı.

Fae'nin tekrar kapısını çalmasını ve buçukluklara neden yalan söylediğini öğrenmek istemesini bekliyordu -Molly bunu kendisi bilmek istiyordu.

Ama kapıyı çalmadı.

Ve bu onun için inanmak istediği bir gizem değildi.

Gerçeklerin en derini, görkemli yatak odasına kapanmış olsa bile, Molly'nin tüm bunlardan biraz heyecan duymasıydı. Bu bir maceraydı. Bitirmeye hazır olmadığı bir macera. Dundûran'a döndüğünde onu ne bekliyordu? Kızgın bir amca ve dedikoducu komşulardan başka bir şey.

Yine de güvenli oynamaya niyetliydi. Odasında kalacak, fae'lerin ondan sıkıldığından emin olacak ve sonra da el bağı koparacaktı.

Bu arada krallığın en yumuşak yatağında uyuyacak ve planını oluşturacaktı. Akli başında, biriktirdiği paralar, güvenilir bıçağı ve bir çift büyük memesi vardı - pek çok kadının söyleyebileceğinden daha fazla. Ona birkaç gün verin, bir yolunu bulacaktır.

Ortaya çıktığında, fae ona neyin çarptığını anlamayacaktı. Zamanının ve parasının boşa gittiğini görecekti.

Onun sorunu değil.

Yumuşak yatağa sırt üstü uzanan Molly rahatladı ve düşünmeye başladı.

Tek boynuzlu ata rüşvet verilebilir mi? Havuçla belki?

Ancak büyük planı hiçbir zaman tam olarak bir araya gelmedi - özellikle de yiyeceği bittiğinde ve midesi guruldamaya başladığında. Molly yanında biraz yiyecek getirmeyi başarmıştı ama birkaç elma, yarım somun ekmek ve biraz kuruyemiş ancak bir yere kadar yetiyordu.

Midesinin şikayetlerini dinleyerek ve matarasındaki son su damlalarını sıkarak geçirdiği bir günün ardından, nihayet odasının dışına çıkmaya cesaret etme zamanının geldiğine karar verdi. Ayrıca odasındaki kabın nasıl değiştirilip temizlendiğini ve her sabah o uyanmadan önce bir kova taze suyun nasıl getirildiğini öğrenmek için umutsuzluğa kapılıyordu. Onu hiç görmemişti ve suyu da içmemişti elbette ama bunu nasıl yaptığını bilmek zorundaydı.

Ve midesini sakinleştirdi. Molly, on yaşında yeni yetim kalmış ve açlıktan iskelete dönmüş bir çocukken, bir daha asla aç kalmayacağına dair kendine söz vermişti.

Yatak odasının kapısını araladığında aklındaki ilk ve en önemli şey buydu, başı sersemlemiş ve midesi acı verici bir şekilde boştu.

Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ve boş olduğunu gördü. İlk gece kendisine ait olduğunu söylediği kapıya gözlerini kısarak bakan Molly yavaşça odasından çıktı. Onu sadece bir toz tabakası karşıladı.

Toza şüpheyile baktı. Buraya en az bir kez gelmişti ve bundan çok daha fazla geldiğinden şüpheleniyordu. Gerçi bunu kanıtlayacak hiçbir çizme izi kalmamıştı.

Ne, artık o da uçabiliyor mu?

Bunu Fae'ye yakıştıramazdı. Onun hakkında öğrenebildiği tek şey insan olmadığıydı. Bunu zaten biliyordu elbette, ama

Günler boyunca *yorulmak* bilmeden - kelimenin tam anlamıyla *yorulmak bilmeden* - görevlerini yerine *getirdiğini* görmek onun tuhaflığının altını çiziyordu. Hiç dinlenmiyor gibiydi. Bütün gün çatıya çekiçe vurabilirdi. Bir gün sabahtan akşama kadar okçuluk çalışmıştı. Başka bir gün, yorgunluk belirtisi göstermeden bütün sabah kova taşımıştı.

Molly onu izlemekten yoruldu.

Gücü ve dayanıklılığı insanlık dışıydı, *insaniüstü*.

Ama bugün ev sessizdi. Ne çekiç sesleri, ne de vızıldayan oklar vardı. Belki de sonunda gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sadece midesinin şikâyetlerini dinlediği bir sabahın ardından şansını denemeye karar verdi -şimdiye kadar berbattı ama yakında değişeceğine dair umudunu kaybetmemeliydi.

Adımlarını hafif ve sessiz atmaya dikkat eden Molly koridorda yavaşça ilerledi.

Biraz tozlu rağmen, koridor yine de daha önce yaşadığı herhangi bir yerden daha görkemliydi. Duvarlarda bir zamanlar bir çeşit duvar kâğıdı vardı ama sökölüp temizlenmişti, yine de asılı resimlerin ve kâğıt tutkalının belli belirsiz izlerini taşıyorlardı. Yerdeki çizikler bir zamanlar dekoratif masaların durduğu yerleri ve halıların serili olduğu biraz daha koyu alanları gösteriyordu.

Sağ tarafındaki duvar, neredeyse kornişli tavana kadar yükselen uzun kurşunlu pencerelerle kaplıydı. İçeriye ışık giriyor ve camdan duvar, ötesindeki ormanın çarpıcı bir manzarasını sunuyordu. Gün ışığında, ilk geceki kadar ürkütücü değildi. Yine de, ağaçların birbirlerine fısıldadığını düşünmesine neden olan şeyin tamamen açlığı olduğunu sanmıyordu.

Orası *onun* ormanıydı. Burası *onun* eviydi.

Muhtemelen ona fısıldayarak her şeyi rapor ediyorlardı. O da dahil.

Bu düşünce Molly'nin boynuna bir tedirginlik iğnesi batırdı.

Meyhaneyi ne kadar sevse de, orası amcasınındı ve amcası ona her fırsatta bunu hatırlatıyordu. Brom'u her panelde ve döşeme tahtasında hissetmişti. Kendi evi olması gereken bir yerde sürekli arkasını kollamak varoluşu yorucu hale getiriyordu ve kendi evi olduğunda hayatın farklı olacağına dair kendine söz vermişti.

Önce yemek, sonra da karnı doyduktan sonra çarşaflardan ip yapmaktan daha iyi bir planın aklına geleceğinden emindi. Yeni hayatı

Sadece birkaç gün ve iyi bir plan kaldı.

Koridor, dört kapılı bir sahanlığa inen sığ bir basamaklar dizisine açılıyordu. Molly tırabzana tutunarak merdivenleri teker teker çıktı, döşeme tahtalarının inlememesine dikkat etti.

Yine de, ayağı sahanlığa dokunduğunda boş merdiven boşluğunda yüksek bir *gıcirtı* yankılandı. Molly irkilerek ilk kapıya doğru koştu ve kendini eşikten içeri attı.

Diğer taraf bir önceki koridordan çok daha karanlıktı. Lime lime perdeler kirli pencerelerden sarkıyor ve toz, yontulmuş zemini halı gibi kaplıyordu. Bir zamanlar robin'in yumurta mavisi olan iğrenç bir duvar kâğıdı duvarlardan soyulmuştu ve kurumuş çiçekler, çatlamış porselen vazolarda bir hiç olmak için parçalanmaktan sadece bir nefes uzakta sarkıyordu.

Burası ürkütücü bir yerdi, bir zamanlar burada yaşamış olan aileyi hatırlatıyordu. Molly pek bir şey bilmiyordu, sadece bir zamanlar Scarborough'nun sahibi olan ailenin, Eirea'yı neredeyse parçalayan kanlı veraset savaşlarında önce burayı, sonra da hayatlarını kaybettiklerini biliyordu. Üzerinden otuz yıl geçmiş olmasına rağmen izleri hâlâ duruyordu ve o zamanın hayaletleri de öyle. Scarborough'nun perili olduğunu herkes biliyordu.

Molly nefesini tutarak ilk kapıyı test etmek için karanlığın derinliklerine doğru ilerledi. İçerideki oda aydınlıktı ve daha yakından bakmaya dayanamadı. Fae'ler belli ki burada çalışmışlardı ve bunun nedenini görebiliyordu.

İlk kapı güzel bir kütüphaneye açılıyordu. Kiraz ağacından yapılmış zengin kitaplıklar yaldızlı kitaplarla doluydu; raflar sayfaların, bronz aygıtların ve kurumuş mürekkep hokkalarının ağırlığı altında sarkıyordu. Duvarlar bordo kadife duvar kâğıtlarıyla kaplıydı ve pelüş bir halı temizlenerek taş şöminenin önüne serilmişti. Bir dizi deri koltuk yeni yağlanmıştı ve kokusu burnunu gıdıklıyordu.

Geniş bir masa bir tarafta, doğu duvarındaki dört pencereden gelen ışık havuzunun altında duruyordu ve yüzüne Eirea'nın çerçevesi, soluk bir haritası yerleştirilmişti. Molly haritaya göz attığında eski sınırların hâlâ manzaranın üzerinde yer aldığını gördü. Masanın üzerinde birkaç kitabın yanı sıra terk edilmiş kâğıtlar, tüy kalemler ve taze bir kristal hokkaya benzeyen bir şey duruyordu.

Bunu kullanıyor.

Nabzını toplayarak en yakın kapıdan hızla odadan çıktı. Bu kapı, kütüphanenin arka tarafına sıkışmış küçük bir kapıydı ve bitişikteki

Oda.

Bulduğu boş bir odaydı, ağır perdelerin sarkan köşesinden içeri süzülen tek bir ışık huzmesi dışında karanlıktı. Burası bir güneşlenme odasıydı belki de, misafirlerle buluşulup sohbet edilen bir yer. Duvarlar soyulmuş, yerler temizlenmişti ama odanın boşluğu onu çekiştiriyor, içini korkuyla dolduruyordu.

Koridora açılan kapı açıldı.

Molly nefesini tuttu, geriye sıçradı ve...

Kapı açıldı ama diğer tarafında kimse yoktu.

Rüzgâr, dedi kendi kendine, hiçbir esinti hissetmemesine ve perdeleri hiçbir şeyin rahatsız etmemesine rağmen.

Nefesi boğazında düğümlenen Molly, odanın arka tarafına sıkışmış olan diğer kapıyı kullanmak için boş alanı geçti. Bir öncekine benzeyen başka bir oda buldu ama bu odanın duvar kâğıdı hâlâ duruyordu.

Odanın içinde aceleyle ilerlerken kalbi hızla çarpıyor, baş ağrısı saç çizgisinin arkasına vuruyor ve başının kendisi sersemlikle dönüyordu. *Hepsi bu kadar, ben sadece-*

Odanın arka tarafındaki kapı, o ulaşamadan açıldı. Yine kimse yoktu.

Elinde değildi -Molly telaşla bağırdı ve geri sıçradı.

Açmak üzere olduğu kapı çarparak kapandı ve tekrar, tekrar, tekrar açıldı; ses zaten zonklamakta olan kafasına çarpıyordu.

Molly koşarak diğer kapıya gitti, kapıyı açıp kendini koridora attı.

Hangi yoldan geldim?

Hatırlamıyordu.

Her iki yanındaki kapılar takırdayıp gıcırıyordu, kapılar ürkütücü bir uyum içinde kapanıp çarparken eski menteşeleri gıcırıyordu.

Molly döndü ve koşmaya başladı.

Kapılar ona şakırdadı, sonra perdeler hışırdamaya ve dekoratif masalar titremeye başladı. Yıpranmış bir perde kanat çarparak yoluna çıkmaya çalıştı.

Molly ayaklarını yere vurarak onu uzaklaştırdı.

Çıkarın beni, çıkarın beni, çıkarın!

Panik parmaklarını uyuşturdu ve kulakları kapıların sayıklamasıyla çınladı. Önüne çıkan masalar yere düşüyor, perdeler kol gibi ona uzanıyordu. Molly yüzünü korumak için ellerini havaya kaldırdı ve tahta ve porselen parçalarının üzerinden atladı.

Kapılar - o kadar çok kapı vardı ki - durmadan devam ediyordu.

Ona çarpmayan ve gülmeyen bir tane vardı. Bu doğru olmalıydı. O bir-Açılmıyor.

Molly çığlık attı ve ağırlığını kapıya vererek onu açmaya zorladı. Mandal bir çığlıkla açıldı ve Molly'nin momentumu onu eşiğin üzerine taşıdı.

-

Ve tam da karanlığın ağzının içine.

Ayağını hiçbir zemin beklemiyordu, döşeme tahtaları tamamen gitmişti. Düşmeye başladığında çığlık Molly'nin boğazında düğümlendi.

Sert ve acımasız bir şey ortasına dolandığında nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. İvmesi aniden dururken boğazından kaba bir ses Uzuvarları önünde çırpınırken bile bir şey onu geri, üç kat aşağı düşen delikten uzağa çekti.

Bacaklarını tekmeleyen Molly geriye doğru tökezledi ve onu çeken şeye tutundu.

Parmakları ince brokar bir kolun içine girdi.

Geri çekildi, tehlikeden uzaklaştı ve sert bir göğüs duvarına çarptı. Kalbi küt küt atarken, burnunun karanfil, biber ve deri yağı gibi baharatlı ve derin bir insan ve büyü kokusuyla dolduğunu fark etmesi bir an sürdü.

Allarion.

Keskin bir burnun ucu saçlarını ayırarak kulağının arkasına ve boynuna ilerledi. Molly onun tenini kendi teninde hissetmek için titredi.

"İşte bu yüzden seni evin bu kanadına gelmemen konusunda uyarmıştım," gürledi, sesi kadının tuttuğu brokardan daha zengindi.

İçinden bir inançsızlık çıktı.

Büyük bir nezaketle onu koridora doğru ilerletti. Zeminsiz odanın kapısı kendiliğinden kapanırken, diğer tüm kapılar yavaşça açıldı.

İçinden küçük bir inilti kaçtığını itiraf etmekten gurur duymuyordu.

"*Neler oluyor?*" Sesi kendi kulaklarına bile cırtlak geliyordu. "Lütfen korkma tatlım. Sadece ev."

Molly kuşkulu bakışlarını ona çevirdi. "*Ne?*"

Allarion onu daha da yakına çekti ve diğer elini de sanki yatıştırılmaya ihtiyacı olan ürkmüş bir atmış gibi kalçasına koydu.

"Beni affetmelisin, Molly. Açıklamaya fırsatım olmadı. Bu mülkle bağ kuruyorum - hem arazi hem de ev. Büyümün ev üzerinde ilginç etkileri oluyor. Duyarlı hale geliyor."

Ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor, boğazından anlaşılır bir şey çıkmıyordu.

Onu yüzünü kendisine döndürebilme şansını yakaladı ve yaşadığı şokun etkisiyle daha uysal davrandı. Elleri kızın kollarında gezinip onları tutarken, bir yandan da kıza hızlı ve değerlendirci bir bakış attı. Her ne gördüyse, bir kez başını salladı ve o kadar akıcı bir şekilde, durdurmayı düşünmeden, yürümeye başlamak için onları koridora doğru çevirdi. Elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırırken, sanki gezintiye çıkmış süslü insanlarmış gibi onunla birlikte adım atmaya devam etti.

Molly gözlerini kırpıştırarak ona baktı, eli adamın kolunun kıvrımlarına takılmıştı, adamın eli ince parmaklarıyla kendininkini örtmeye çalışıyordu. Bütün bunları nasıl... nasıl bu kadar kolay başarmıştı?

Sonunda dilini bulduğunda yine kütüphanenin önünden geçiyorlardı. "Yani bu ev *canlı mı?*"

"Gerçekten de öyle. Çoğu evin bir yaşamı olduğunu görüyorum, ama büyü Şimdi onu aşlamak bu eve daha büyük bir duyarlılık kazandırdı. Bir bilinç."

"O... burada olduğumuzu *biliyor* mu?"

"Umarım öyledir," dedi gülerek. "Biz onun içinde yaşıyoruz."

Molly şaşkınlıkla etrafına bakındı, ancak sahanlığa geri döndüklerini fark etti.

"ki evin kendi aklı var - beni küçük maceranız konusunda uyardı."

Karnının alt kısmı düştü. "Kapılar... ev bu muydu?" Sanki aniden yüzleri çıkacakmış gibi duvarlara baktı. "Bu beni neredeyse ölümüne korkuttu!"

Merdiven boşluğunda kederli bir gıcırtı yankılandı.

"Sizi temin ederim, ev size zarar vermek istemiyor. Sizi tehlikeye doğru değil, tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştığından şüpheleniyorum."

Molly tartışmak için ağzını açtı, çarpan kapıların temposu hâlâ kemiklerini sızlatıyordu ama sonra... son kapının nasıl açılmak istemediğini hatırladı.

Allarion onun elini okşadı. "Rahat ol tatlım. Ev seni çok seviyor. Seni merak ediyor. Aylardır sadece ben ve Bellarand varız, ondan önce de yıllardır kimse yoktu. Duvarları içinde yaşayan insanlar istiyor."

Bu düşünce onu korkutmalıydı ve korkuttu . bakıma. Ama Molly dehşetinin sönmesine rağmen biraz büyülenmekten de kendini alamadı. Bunun mantıklı olduğunu düşündü; bir ev insanlarla dolu olmak isterdi.

Molly biraz çaba sarf ederek nefesini tuttu ve sinirlerini yatıştırdı. Duyarlı bir ev ihtimaline odaklanmak, yanında duran ve eli omurgasında küçük bir heyecan yaratan garip adamı tanımaktan daha az ürkütücü görünüyordu.

"Katlardan atlamak istememiştim, sadece mutfağı arıyordum."

Fae'nin yüzünde ani bir gülümseme belirdi. "Muhteşem. Size bir tur attırmayı umuyordum. Ama sanırım önce öğle yemeğı."

Allarion, elini hâlâ dirseğinin içine sokmuş bir şekilde onu evin içinden mutfağı doğru götürdü. Yol boyunca göze çarpan yerleri işaret etti, evle duyduğu gurur adeta içinden sızıyordu.

En iyi ışığı alan ön güneşlik vardı. Ve işte oturma odası, sadece bir dizi peluş mobilya bekliyordu. İşte büyük avlu, süslü tırabzanı ve kıvrımlı basamaklarıyla ahşap merdiven pırıl pırıl parlıyordu. Yolda durdukları her yerde kapılar kendiliğinden açılıyordu, sanki ev de gösteriş yapmaktan gurur duyuyordu.

Molly de onu takip etti, ihtişam karşısında biraz sersemlemişti. Elbette yapılacak çok iş vardı; odaların çoğı soyulmuştu.

ve tamamen boştu. Ancak *çok* fazla oda vardı ve evin işçiliği, inşaatçısının zenginliğine işaret ediyordu. Kornişlerde ve kapı kollarında, kemerli tirabzanlarda ve parke zeminlerdeydi. Eski mobilya ve dekorasyonun silik hatları ve lekeleri, bu evin bir zamanlar ne kadar zengin olduğunu hayalet gibi hatırlatıyordu.

Tozlu, güneşten solmuş ve çürümeye yüz tutmuş olsa da Molly buranın kendisi için fazla süslü olduğunu düşünüyordu.

Yine de mutfak. Mutfakı hemen benimsedi. Taşla kaplı, fark edilir derecede daha sıcak ve rahattı. Büyük fırında ateş yanmaya başlamıştı bile ve kuruması için kırımlardan kokulu bitki yaprakları sarkıyordu. Burası da seyrek döşenmişti, sadece birkaç kapacak vardı ama bunlar tanıdığı şeylerdi. Muhtemelen şimdiye kadar bulunduğu en güzel mutfaktı, ama onu biraz daha rahatlatan bir aşinalık vardı.

Allarion sonunda onu soğuk kutudan biraz yiyecek alması için serbest bıraktığında, daha fazla soru soracak kadar cesurdu.

"Lord Konsolos'a söylediklerinizde ciddi miydiniz?"

Hemen cevap vermedi ama dönüp bir kalıp peynir, bir somun ekmek, elma, havuç ve diğer sebzeleri kızın önüne koyduğunda yüz ifadesi nazik ve açıktı.

"Yaptım," dedi.

"Yani bu el düğümünü yapmak mı istiyorsun?"

"Niyetim bir eş almak, evet. Onun sen olmasını çok istiyorum, Molly Dunne."

"Peki ya değilse? Ya burayı sevmezsem?"

Yüzündeki nezaket kayboldu ama Molly öfke ya da hayal kırıklığı bekleyerek gerilirken, onun yerine alnını karartan derin bir hüznü oldu.

"Odanızı beğenmediniz mi? Umuyordum ki..."

Molly omuz silkti. "Mahzende tutulmaktan çok daha iyi sanırım. Oda güzelmış. Ama benim istediğim bu değil."

Kaşları çatıldı ve bir an için kızın sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyor gibi göründü. Adamın anlamadığı şeyi o da bilmiyordu ama kendisini bağlı tutmadığı için ona teşekkür etmeyecekti.

Onu satın aldıktan sonra karanlık ve nemli bir yerde.

Sonunda yavaşça, "Burada benim tutsağım değilsin Molly. Sana kur yapmak, sana kur yapmak istiyorum." Kasap bloğunun etrafından dolandı, hareketleri kasıtlıydı.

Molly olduğu yerde durmuş, onun bir yırtıcı gibi zarif ve sessiz gelişini izliyordu. Önünde durduğunda, uzun boyuyla Molly'nin bakışlarını yakalamak için boynunu eğmesine neden oldu. Mor-gri ellerinden biri kalkarak parmak uçlarıyla yanağına hafifçe dokundu.

"Size bir fae'nin eşi olmanın ne demek olduğunu göstermek istiyorum. Biz dişilerimize değer veririz. Sen benim soluduğum hava olacaksın. Üzerinde yürüdüğüm toprak. Hiçbir şey beni sana hak ettiğin her şeyi vermekten daha fazla memnun edemez, *Azai*."

Molly'nin ağzı alaycı bir sırıtişla büküldü. *Hak ettiğim şey, ha?*

Daha önce de süslü sözler duymuştu. Elbette, onunki karnını heyecanla titretmişti ve kalçalarının arasının aniden nasıl sızladığını görmezden gelemiyordu. Ona bakışındaki bir şey, karanlığa gömülmüş o ametist gözler, ona söylediği her şeyi ve çok daha fazlasını vaat ediyordu. Konforlu ve lüks bir hayat, yumuşaklık ve tutkuyla dolu geceler.

Sırtını hafifçe eğdi, sanki onun etrafında kıvrılacakmış gibi ve tek bir kelime etmeden onu öpeceğini biliyordu.

Molly bunun yerine sebzeleri ayıklamak için kasaba yöneldi. Bir güveç hazırlamalıydı, hak ettiği buydu.

"Göreceğiz," dedi ona, çünkü peri masalları ve fae vaatleri barmaidler için değildi.

Belirgin fae ve düşünceli tek boynuzlu at onu sırasıyla şaşırtmış ve korkutmuş olsa da, Molly duyarlı bir evi sevmeyi öğrenmekte çok az sorun yaşadı. Durumu öğrendiği ilk akşam, nasıl iletişim kuracağına dair fikirlerini test etmek için gece geç saatlere kadar uyumadı.

Ona su getirenin ve lazımlığı değiştirenin o olduğunu anladı. Allarion'la yaptığı birkaç duraksamalı konuşma sayesinde evin panjurlarını tıkırdatarak güldüğünü ve gıcırdayarak surat astığını öğrendi. Çıkardığı her türlü ses vardı -Molly sadece dinlemek zorundaydı.

Çok geçmeden bir sistemi oldu: Bir çekmece ya da kapı açıldığında evet, hiçbir şey açılmadığında hayır diyordu. Bu şekilde, en azından evin kendisiyle tuhaf da olsa bir konuşma yapabiliyordu.

"İlk aileni sevdin mi? Seni inşa eden aileni?" diye sordu, gecenin en derin saatlerinde, yumuşak mum ışığında oturup konuşurlarken kendini cesur ve savunmasız hissediyordu.

Gardırop çekmecesini birçok kez açılıp kapandı. Kesin bir *evet!*

Molly gülümsedi. "Onları özleyorsun olmalısın."

Bu bir soru değildi, ama çekmece yine açılıp kapandı, bu sefer çok daha yumuşak bir şekilde.

Kalbi ev için acıyordu. Ne kadar çılgınca olursa olsun, o tek hareketle evin üzüntüsünü hissetti, duvarların eski ailesinin yasını nasıl tuttuğunu hissedebiliyordu.

"İnsanların seninle yaşamasından hoşlanıyor musun?"

Çekmece hızla açılıp kapandı. "En azından tavan arasındaki yarasalardan daha fazlası."

Panjurlar tıkırdadı ve ev de sanki onunla gülüyormuş gibi inledi. Evin tavan arasındaki yarasaları, doğu kulesindeki rakun ailesini ve hatta kuzey kanadının kırışlarındaki arı kovanlarını umursadığından emin değildi. Hepsi küçük arkadaşlardı, evin ilgilenmesi gereken küçük sakinlerdi.

Molly, evin en çok sevdiği şeyin bu olduğunu fark etti. Sakinleriyle ilgilenmek. Her zaman yardımcı olmanın yollarını buluyordu - onun için kapıları açıyor, unuttuğunda musluğu kapatıyor ve hatta çay yapmak için mutfaka indiğinde su ısıtıcısını çoktan çalıştırıyordu. Ev onun ihtiyaçlarını daha kendisi bile bilmeden tahmin ediyordu.

Yine de, aralarında biraz hassas bir nokta olan bir şey vardı.

Her akşam evdeki gardırop ve devasa kanopili yatağının ayak ucundaki büyük sandık açılırdı. Molly her gece eşyalarını bunların içine koymaktan kaçınırdı. Giysileri kırışmaya başlamıştı ve çantalara geri koymaya zahmet etmediği şeyleri yatağın diğer tarafına koyarak ortalığı biraz dağıtmıştı.

Ev ona gıcırıyor, çekmeceler eşyalarının oraya ait olduğunu vurgulamak için açılıp kapanıyordu.

Ama yapmadılar.

Eşyalarını o çekmelere koymakla ilgili bir şey... artık evin bir parçası oldukları anlamına geliyordu. *O da evin* bir parçasıydı.

Ama değildi.

Evin ona nasıl tıkırdadığı önemli değil. Efendisinin kasap bloğunun üzerinden ona nasıl özlemle baktığının önemi yok.

Molly kalmaya niyetli değildi.

Ancak bu, arkadaş edinmeye yatkın olmadığı anlamına gelmiyordu. Evle iyi anlaştı ve birkaç gün içinde, Allarion'a karşı sadakatlerine güvenemese de, en azından ona doğruyu söyleyeceklerine güvenebileceğini hissetti.

Düşünmesi ne kadar tuhaf olsa da, Molly evi kuralsız buldu.

Yatağında bağdaş kurup oturmak ve evle sohbet etmek rahatlatıcıydı. Ona sorular sorabileceğini ve doğru cevaplar alabileceğini biliyordu.

"Bir fae ve tek boynuzlu at tarafından yaşamak garip mi?" Molly bunu sordu. Tırnak etlerini karıştırarak merakını kamufle etmeye çalıştı ama bu kurnazlığın işe yarayıp yaramadığını, hatta gerekli olup olmadığını bile bilmiyordu.

Uzun süre bekledi ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şeyin *hayır* anlamına geldiğini hatırlaması bir anını aldı. Ev uzun zamandır olumsuz yanıt vermemişti.

"Tuhaf değil..." diye mırıldandı kendi kendine. "Allarion'u seviyor musun?"

Çekmeceler üç kez açılıp kapandı ve Molly sırtmasına engel olamadı.

"Bu evet demek. Ama... Duyarlı olmadığın anlamına gelse bile ondan hoşlanır mıydın?"

En kısa duraklama bile olmadan, bir dizi çekmece daha açılıp kapanıyor.

Evet, evet, evet, ona söyledi.

Molly'nin kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Cevap o kadar içten, o kadar açıktı ki.

Dudaklarını ıslatarak, korktuğu soruyu zorla sordu. "Ona güvenebilir miyim?"

Bu kez bir duraklama oldu. Ev gıcırdadı ve Molly nefesini tuttu.

Oda gibiydi, sanki ev ona doğru yaklaşıırken kendi nefesini tutuyordu. Molly kucağındaki yastığı sıkıca kavrayarak hareketsiz kalmaya çalıştı.

Çekmece iki kez açılıp kapandı.

Evet.

"Emin misin?" Açıldı

ve kapandı.

"Bana zarar vermek mi istiyor?"

Hiçbir şey. *Hayır.*

Nefesi tıslayarak kesildi.

Kader. Bu rahatlatıcıydı ... eve güvenebilir miydi?

Duyarlı bir evle konuşmak büyüleyici olsa da, Molly sonunda yatak odasına kapanmaktan sıkıldı. Takip eden günlerde, kapısının dışına daha fazla çıkmaya cesaret etti, artık bir şeyin güvensiz olduğu durumlarda evin uyarılarını dikkate almaya dikkat ediyordu.

Allarion bu fırsatı değerlendirerek onu gezdirmek için sabırsızlanıyordu. Bariz bir gururla, onu süslü kıvrımlı merdivenlere açılan büyük avluya; işlemeli parke zeminli balo salonuna; pervazlı pencereleri ve nemli havasıyla kış bahçesine; düzinelerce fiçinin ve yüzlerce yeşil cam şişenin hâlâ durduğu geniş şarap mahzenlerine ve yiyeceklerin depolandığı soğuk kasaya, kilerlere ve tereyağına götürdü.

Güney kanadı neredeyse tamamen hizmetkârlara ayrılmıştı ve Molly bir zamanlar burada yaşamış olması gereken insan sayısına hayret etti - soylu bir aileyi geçindirmek için. Dundúran Kalesi'nin personeline rakip değildi ama yine de kendi başına bir güç olurdu. Etrafta bu kadar çok insan dolaşırken... sadece bir insan, bir fae ve bir tek boynuzlu at olsa bile, evin yeniden sakinlere sahip olmaktan hoşlanmasına şaşmamalı.

Allarion ona birçok projesinden bahsetti, şu anda çatı kiremitlerini tamir ettiğini ama daha sonra ikinci kattaki çalışma odasının zeminine geçeceğini, daha doğrusu çalışma odasına bir zemin oluşturacağını anlattı.

"Daha fazla güzel kadının yere düşmesine izin veremem. Bu hiç hoş bir şey değil," dedi adam, kızın iyi bir mizah anlayışı olduğunu düşündüğü bir ifadeyle. Hatta kıkırdayarak gülümsedi. Cildinin soğuk solgunluğunu ve yüzünün sert hatlarını ısıtmış olsa da, bir gülümseme ancak bu kadarını yapabiliirdi - özellikle de o hınzır dişleri parladığında.

Molly terbiyesini hatırlamadan önce onlara bakmaktan kendini alamadı. Karşılığında ılık bir gülümseme sundu, adam onu oraya, buraya ve her yere götürürken midesi hâlâ endişeyle düğümleniyordu.

Kendisini tehditkâr hissettiğinden ya da kol kola yürümeleri için ısrar etmesinden hiç hoşlanmadığından değil, açtığı her kapının yeni bir dehşeti ortaya çıkarmasını beklediğinden. Eski ailesinin cesetleri. Satın aldığı diğer barmaidlerden oluşan bir zindan. Hatta bir sürü kızıl gözlü tek boynuzlu at.

Evin nezaketine rağmen, henüz tamir etmediği ya da yenilemediği yerlerin hâlâ terk edilmişliğin izlerini taşıması ve genel bir kıyamet ve dehşet havası vermesi yardımcı olamazdı. Henüz girmediği yerlerde hava rutubetli ve bayattı ve ona uzak durmasını söylemesine gerek yoktu - böyle unutulmuş yerlerde oyalanmak istemezdi.

Yine de, onu evin içinde gezdirirken, tüm yolları ve her kapının nereye çıktığını hatırladığından emin oldu. Yakında bir gün buradan kaçıp gitmeye niyetliydi ve bu zahmetinin karşılığında bir şeyler almak istiyordu. Yine de, yatak odası ve mutfak dışında, odaların hiçbirinde fazla mobilya yoktu. Odası görkemli bir şekilde döşenmiş olsa da dekore edilmemişti. Çalacak güzel bir vazo bile yoktu.

Onun tüm değerli eşyalarını bir tür istifte sakladığını düşündüğünden değil. O bir fae'ydi, ejderha değil.

Günler geçmeye başladıkça Molly, evin dekore edilmemesinin Allarion'un tamamen düzeltmeye niyetli olduğu bir şey olduğunu anlamaya başladı. Sadece... önce onun fikrini almak istemişti.

Basitçe başladı, mutfakta çiçek isteyip istemediğini sordu.

"Elbette," dedi o günkü yahniiyi karıştırırken, "çiçekler her odayı aydınlatır."

Sanki kadın onun iyiliği için büyük bir canavar öldürmesini istemiş gibi hemen oradan ayrıldı ve bir süre sonra kucak dolusu larkspurs ile geri döndü. Mavi ve mor mızrakları özenle, ustaca demetler halinde dizerek kalaylı sürahileri ve seramik fincanları doldurdu.

Molly öğle yemeğini yerken sessizce onu çalışırken izledi, derin bir merak içindeydi. Çiçek düzenleme işine, çatıyı onarırken, kılıç formlarını çalışırken ya da başka herhangi bir iş yaparken gösterdiği dikkatle yaklaşıyordu. Gözünü kırpmadan bakıyor, zihni tamamen tükenmişti, sanki her bir çiçeği mükemmel bir şekilde yerleştirmek onun tek kaygısıydı.

Böyle bir odaklanmanın neler yapabileceğini bir düşünün.

Molly bir dizini diğerinin üzerine bağladı ve kalçalarını birbirine sıkıştırdı. Fates, böyle şeyler düşünmeye başlayamazdı.

Yine de, o günkü gündelik kıyafeti içinde bir kez olsun havaya kaldırdığı boğazının güçlü sütununu fark etmekten kendini alamadı. Pantolonu hâlâ sert ve sıkı, çizmeleri hâlâ yüksek ve parlak, ceketini hâlâ

Bağcıklı ve vücuda oturan siyah gömleğinin üstteki üç düğmesi açık bırakılmıştı; bu da boğazının uzun, soluk çizgisini ve köprücük kemiklerinin kanat kemerlerini ortaya çıkarıyordu.

Gümüşi saçlarının üst yarısını deri bir şeritle kuyruk şeklinde bağlamış, mutfığı çiçeklerle doldururken yanaklarının, burnunun ve çenesinin insanlık dışı keskinliğinin tümüyle ortaya çıkmasını sağlamıştı. Daha önce bir erkeğin çiçekleri düzenlediğini hiç görmemişti ama fae bunu yaptığında güzel, neredeyse... şehvetliydi.

Molly neredeyse bir parça havuçla boğuluyordu.

Yardıma koşacakken onu elinin tersiyle itti; güçlü bir fae'nin nefes yolunu açmak için sırtına vurmasına dayanabileceğinden şüpheliydi.

Görevine dönmeden önce bir süre daha endişeyle bekledi.

Ondan sonra, mutfığı her zaman çiçeklerin süslediğini gördü. Ve birkaç gün sonra, her sabah yatak odasının kapısını açtığında yeni bir buketin kendisini beklediğini gördü. Odası yavaş yavaş, hiçbir çiçek açmamış ama bir şekilde bulduğu çiçeklerle, güzel porselen ve cam vazolarla doldu.

Çiçeklerden sonra renkler gelirdi. Yapacak başka bir şeyi olmayan Molly bazen Allarion'u projelerinde takip ederdi. İkinci kattaki büyük güneş odasında ona birden fazla kez hangi rengin en iyi olacağını düşündüğünü sordu.

Molly neden sorduğunu anlayamadan uzun süre şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Brom Amca kesinlikle meyhaneyi değiştirmesine izin vermemişti - daha iyisi için bile olsa- ve kendi yatak odasını yeniden boyamasına bile izin vermemişti. Şimdiye kadar en fazla birkaç süs eşyası ve festivaller için birkaç çelenk takmasına izin verilmişti.

Allarion, *"Burası senin evin, ne , beyaz mı?" demekle yetinmedi.*

"Kütüphaneyi kendi zevkime göre yaptım," dedi, sanki kendi zevkine göre bir odaya sahip olmak yeterliymiş gibi. Ve onu odada kesinlikle görebiliyordu - tüm zengin kumaşlar ve koyu renkler tam olarak fae'nin tercih ettiği şeydi. Ama... burası onun eviydi.

Molly omuz silkti ve onun sorusundan ve bakışlarından kaçarak boş odada dolaşmaya başladı. Ormana bakan büyük pencerelere geldiğinde döndü.

Işıkla ıslanan Molly odaya gerçekten baktı.

Beyaz çok sade. Gri çok sıkıcı. Kırmızı odayı boğar ve altın rengi odayı siler.

"Yeşil," demekten çok fisıldadı.

Allarion'un yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve Molly o karanlık gözlerin onu hırslı bir gururla izlediğine yemin etti.

"Adaçayı mı?" diye sordu. "Seafoam?"

Molly başını salladı. "Hayır, koyu yeşil. Dışarıdaki orman gibi."

Panjurlar tıkırdadı ve Allarion'un gülümsemesi genişledi.

Gözünü bile kırpmadan, tüm fae odağını ona yöneltti ve sanki bir tür sınavı geçmiş gibi yumuşak bir sesle, "Mükemmel," dedi.

Molly onun fikrini neden bu kadar önemseydiğini tam olarak anlayamıyordu. Düşünmesine izin verirse, evi paylaşmak istediği kişinin fikrini sormasının iyi bir şey olabileceğini düşündü. Bu da onun el düğünü konusunda ciddi olduğunu ve bunu kalıcı hale getirdiğini gösteren bir başka noktaydı.

Evi her ikisinin de zevkine uygun hale getirmeye çalışıyordu.

Bu açıklama dehşet vericiydi, bu yüzden Molly bu tür şeyleri düşünmeye pek izin vermiyordu. Bu yolda tehlike vardı ve zaten hayatında çok fazla tehlike yaşamıştı.

Sadece doğru vazoyu beklemesi gerekiyordu.

Molly giderken yanında bir şeyler götürmek istiyordu - ideal olarak bir sonraki kasabada satıp harçlığını çıkarabileceği ve gitmek istediği yere götürebileceği bir şeyler. Her neresiyse. Ama henüz doğru vazoyu bulamamıştı. Hepsi ya çok büyük ya da çok ağırdı - porselen, renkli cam, pürüzsüz mermer, hepsi güzel bir fiyat getirebilirdi, ama hepsi kaçışını . Doğru olana ihtiyacı vardı, ne çok büyük, ne çok narin, ne de çok ağır. Güzel ama *çok* da güzel olmayan bir şey... Dükkân sahibinin onu çaldığını düşünmesine neden olacak bir şey değil. Çalmış olsa bile.

O zamana kadar, Allarion'un duyarlı evindeki tuhaf tadilatını izlemekle yetinmesi gerektiğini düşündü.

Yine de, o gün yatak odasının kapısını açtığında

Yedinci sabah ne çiçek ne de vazo buldu. Pencere duvarından içeri süzülen ışık huzmeleri dışında koridor bomboştu.

Evin kendisi Molly'nin hiç duymadığı kadar sessizdi.

Garip.

Molly bir şey olup olmadığını merak ederek odasından sürünerek çıktı. Hiçbir şey yanlışı görünmüyordu, ama farklı hissettiriyordu.

Mutfakta hiçbir ipucu yoktu, zemini yeni tamamlanmış kütüphane ya da çalışma odası da öyle. Sakin bir kahvaltıdan sonra Molly dışarı çıktı ve çatıda onu görüp göremeyeceğini anlamak için evin etrafından dolaştı.

Yukarı bakarak çeşitli açılar denedi ama onu göremedi. Onun yukarıda kiremitleri değiştirdiğini her zaman görmüyordu ama kesinlikle *duyuyordu* ve bugün malikâne sessizdi. Sessizdi ama tam olarak huzurlu değildi. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama dışarıda bile sonbaharın keskin havasında bir şeylerin yanlışı hissediliyordu.

Molly'nin omurgasını bir ürperti sardı ve ardında tüylerini diken diken eden bir patlama bıraktı.

Arkasından tehditkâr bir ses yankılandı.

Yavaşça ve dikkatlice dönen Molly, tek boynuzlu at ile yüz yüze geldi. Bellarand.

Beş adım ötede duruyordu, kocaman başını eğmiş, kıpkırmızı gözleri kızınkilerle aynı hizadaydı. Uzun boynuzunun hınzır ucu havada sallanıyordu, savunmasız boğazını delmekten sadece tek bir hamle uzaktaydı.

Molly zorlukla yutkundu ve ellerini kaldırdı.

"Evin sahibini sanmıyorum."

Tek boynuzlu atın kalın boynundan alçak bir gümbürtü yayıldı ve siyah kuyruğunu .

Neden birdenbire savunmaya geçtiğini ya da neden "Kaçmıyordum, Allarion'u arıyordum," diye ısrar etme ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu.

Tek boynuzlu at yelesini salladı, boynuzunu tehditkâr bir şekilde ona doğru salladı ve toprağı eşelemeye başladı. Başını eve doğru salladı.

"Peki, peki," diye homurdandı, "içeri geri dönüyorum."

Büyümüş bekçi midilliye kaşlarını çatarak bakan Molly mutfağa çekildi ve içeri girene kadar tek boynuzlu atı gözünün önünden ayırmamaya dikkat etti. Her ne kadar

Temiz hava ve arazinin manzarası hoşuna gitmişti, tedbir olsun diye ayırık kapıyı kapatıp kilitledi.

Molly bir elini göğsüne, kalbinin kaburgalarından fırlamak istediği yere sürterek mutfakta volta attı. Bu da gergin enerjisini yatıştırılmayınca kendini kilerdeki son yiyeceklerle bir yemek yapmaya verdi. Allarion'un ne zaman döneceği konusundaki belirsizliği bağırsaklarında sinir düğümleri oluştururken, kabukları ve kabukları ve kabukları geri tuttu.

Molly aç kalmanın ne demek olduğunu biliyordu ve bir daha asla böyle bir duruma düşmemek için kendine söz vermişti.

Gün geçip de Fae'nin ne kılı ne de postu kalmayınca, içindeki endişe ve korku öfkeye dönüştü. Karnındaki ateş rahatlatıcıydı; kızgın olmayı tercih ederdi. Ve beslenmeyi.

Güneş ışığını tamamen kaybetmeden önce onu tekrar aramaya başladı. Evin her yerinde, tüm katlara kadar ve tekrar aşağıya.

Hiçbir yere.

Adını çağırdı, ona seslenmesini ve yaralıysa nerede olduğunu söylemesini istedi.

Hiçbir şey.

Evin içinde yaptığı yürüyüşten dolayı öfkeli ve yorgun olan Molly, yatak odasına doğru tepindi.

Yiyecekleri iki gün daha uzatabilirdi, sadece bir öğün yerse üç gün. Bunu yapmak zorunda kalacağı düşüncesi, anne ve babasının vebadan öldüğü uzun günler boyunca çürüyen kaseleri kazımak ve çürümüş elma çekirdeklerini kemirmek gibi acı dolu anıları aklına getirdi. Salgının yayılmasından korktukları için kasaba meclisi tarafından evlerine kapatılmışlar, ateş geçene ya da içerideki herkes ölene kadar dışarı çıkmalarına izin verilmemişti.

Molly neredeyse bir ayını ailesinin yetersiz erzaklarını yağmalayarak, çiçekliklerde büyüyen yabani otları yiyerek ve ayakkabılarındaki deri şeritleri kaynatarak geçirdi. Bazen, haftalar önce onları yataklarında yüzüstü bıraktığı anne babasının odasından yayılan kokular yüzünden iştahı kalmıyordu. Ama çoğu zaman açlığı onu yiyip bitiriyor ve günlerini karnını doyuracak bir şeyler bulmakla geçiriyordu.

Sonunda o evden çıktığında, yara bere içinde, kemikli, öksüz, bir daha asla böyle bir açlık yaşamamaya yemin etmişti.

Molly fırsat buldukça yemeğe düşkündü, tok bir karnın verdiği rahatlığa karşı koyamıyordu. Amcası bu yüzden onu azarlamış ve azarlıyor olabilir, Nora bu yüzden vücudu hakkında küçümseyici yorumlar yapmış olabilir ama Molly'nin umurunda değildi. Guruldayan, boş bir mide onu geri dönmeyi reddettiği o ölüm evine getirdi.

Ellerini kalçalarına koyarak hemen odasına gitmedi. Onun yerine, adamın kendisine ait olduğunu işaret ettiği kapıya kaşlarını çatarak baktı.

Henüz kontrol etmediği tek yer orasıydı.

Sanki onun sorusunu hissetmiş gibi, kapısı bir aralık açıldı.

Molly onun çıkmasını bekleyecek kadar uzun süre kapıya dik dik bakmış olsa da, o keskin gülümsemesini göstermek için dışarı çıkmadı.

Hâlâ ortaya çıkmayınca, koridordan aşağı süzüldü, öfkeli adımlarını hafifleterek açık kapıya doğru sessizce ilerledi. Kolu kavradı ama hemen dışarıda durup dinledi.

Hiçbir şey.

Hareket yok, nefes almak yok.

Kafası tamamen karışmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramış olan Molly kapıyı açtı ve onun yatak odasına girdi.

İçerisi de kütüphane kadar zengin ve görkemliydi. Ağır perdeler pencerelerden odayı boydan boya kaplıyordu ve zemini kırmızı ve altın ipliklerle işlenmiş geniş bir halı kaplıyordu. Perdeler, dört direkli, kanopili devasa yatağın iki yanından çekilerek kapatılmış, kadife ve ipekten bir mağara yaratılmıştı.

Odanın karanlığında, yatağın üzerinde hareketsiz yatan Allarion'du.

Sırtüstü yatıyordu, ellerini karnının üzerinde düzgünce kavuşturmuştu.

Molly onun adını fısıldamaya cesaret ederek yaklaştı.

"Allarion?" Hiçbir şey söylemedi.

Yaklaştıkça, koridorun yetersiz ışığından daha fazlasını seçebiliyordu. Uzun saçları yastığının üzerinden yatağın kenarına dökülüyordu. Sivri burnu ve mağrur çenesi gölgelikten yukarı doğru çıkıyordu. Bol bir gömlek ve keten bir sütyen giymiş, alt bacaklarını ve ayaklarını çıplak bırakmıştı.

Vücudunda hiç kıl yoktu; ne göğsünde ne de bacaklarında.

Ve onun ayaklarını daha önce hiç görmemişti. Ne beklediğini bilmiyordu, kunduralar mı? Pençe mi? Oldukça sıradan bir şekle sahip olmaları -belki biraz büyük, diğer kısımları gibi belirgin kemikleri vardı- pençeli kuş ayaklarına sahip olmasından daha şaşırtıcıydı.

Bakışları adamın vücudundan göğsüne doğru kaydı ve- Adam nefes almıyordu.

Molly öne doğru sıçradı, kendini yatağın kenarında yakaladı. Parmakları şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak ipek örtüye battı. Koyu renkliydi ama belki de ametist moru olduğunu düşündü.

Gözleri gibi.

Bu kadar yakından, adamın nefes almadığını kesin olarak söyleyebilirdi. Göğsü inip kalkmıyordu. Gözleri kapalı kapaklarının ardında seğirmiyordu. Sadece... orada yatıyordu.

Bağırsakları daha sıkı
düğümlendi. Uykusunda mı
ölmüştü? Fae'ler ölür
müydü?

Uykularında mı öldüler?

Bilmiyordu ve bilmemek gözlerini yaşartıyordu.

Elleri titreyerek uzandı ve adamın boynuna hafifçe dokundu. Hiçbir şey hissetmeyince, tenine biraz daha sert bastırdı.

Molly nabız hissetmedi.

Yine de her zamanki sıcaktı. Ölmüşse
bile, daha yeni ölmüştü.

Bir küfür mırıldanan Molly nefesini tutarak adamın önce yanağını, sonra da şakağını dürttü. Adamın başı yana doğru sallandı ve sonra doğruldu.

Hareket etmedi. Seğirmedi bile.

Bu da ne böyle?

Onu buraya getirmek için bunca entrika ve çaba harcadınız ve o gidip
*öldü- Sizi izliyorum, haşarat. Orada güvende olduğunuzu sanıyorsunuz
ama ben .*

Molly'nin midesinin altı boşaldı ve nefesi kesilerek ölü fae' uzaklaştı.

O ses kafasının içindeydi! Ve onun sesi değildi!

Sen , ama ben kovalayacağım.

Bu Allarion'un sesi de değildi.

Dudaklarından bir inilti döküldü.

Ev onun sıkıntılı sesiyle gıcırdadı.

Molly bir çığlık atarak karanlık yatak odasından kaçtı, ayakları döşeme tahtalarına çarpıyordu.

Bu doğru, koş koş koş-

Odasının kapısı onun için açıldı ve Molly hızla içeri girdi.

Kaçtığında, yalvardığında-

"Kesin şunu!"

Molly odasının ortasında daireler çizerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ev gıcırıyor, kiremitler takırdıyordu.

Molly en yakınındaki çantayı kaptı ve içine giysilerini tıkıştırmaya başladı.

Dışarı çıkmak zorundaydı. Bu her neyse, onunla konuşan her neyse, kötüydü. Yanlıştı. Bu yerde, her şeyde bir *sorun* vardı ve o-

Molly kayarak pencerenin önünde durdu.

Alacakaranlığın sisinde, ormanın kenarından geçen iri bir formu izledi.

Bellarand.

Tek boynuzlu at arazide devriye geziyor, kırmızı gözleri büyüyen karanlıkta parlıyordu.

Molly, adamın başını pencereye doğru çevirdiğini düşününce yere düştü. Çantasını göğsüne bastırarak kendini bir köşeye sıkıştırdı ve sırtını duvara dayadı.

Dışarı çık, dışarı çık, gel oyna, diye alay etti ses.

Kapana kısılmıştı. Molly, konuşan perili bir evde, ölü bir fae ve katil bir tek boynuzlu at ile kapana kısılmıştı. Yiyecek olmadan.

Bir inilti daha duyuldu ve Molly başını ellerinin arasına gömdü. "Hayır, hayır, hayır," diye inledi.

Oh, evet.

OceanofPDF.com

Uzun uykusunda rüyasında Molly'yi gördü.

Uzun uyku tuhaf bir yerdi, zamansallığın dışındaydı, hafıza kırıntıları ve fikir dallarıyla doluydu. Rüyalar genellikle hiçbir rol oynamazdı, bir fae zihni o kadar kapalı ve kapalıydı ki, en basit duyuların ötesinde çok az şey oluyordu.

Yine de, mor bulutların ve örülmüş umutların arasından Allarion onu hayal etti ya da hayal etmediyse bile düşündü. Kinayeli anlamda hayal etti - bu büyük yatakta yanında yattığını, ipek çarşafların belinde toplandığını hayal etti. Onun yanına sokulmuş, güvende, sıcak ve ait olduğu yerde nasıl hissedeceğini hayal etti.

Onun kollarına sarılmak nasıl olurdu? Uzuvarlarının ağırlığını ve insan kalbinin atışını hissetmek? Nefesinin nefesini teninde ya da saçlarının ince ipeğini parmaklarının arasında hissetmek nasıl olurdu?

Vücudunun ıslak sıcaklığına doğru kaymak, dudaklarında muhtaç bir inilti ile onu içine almak nasıl bir his olurdu?

Bilmek için yanıp tutuşuyordu, o kadar çaresizce ki, uzun uykusunda bile sızısı onu buluyordu.

Artık ondan asla kurtulamayacaktı, eğer uykusuna bile musallat olursa. Güzel. Ondan asla kurtulmak istemedi.

Allarion uzun uykusundan dinlenmiş bir şekilde ve sertleşmiş bir penisle uyandı. Bu manzara neredeyse eğlenceliydi ama şiddetli, sert ağrı her türlü mizahı bastırıyordu. Talepkâr bir sikle uyanmayalı uzun zaman olmuştu,

ve eli antrenmansızdı.

Doğru ritmi ve tutuşu yakalamak için birkaç keşif pompası gerekti, ancak bir kez yakaladığında, kendi eline dökülmesi uzun sürmedi.

Boş bir rahatlamayla baş başa kalmıştı - tatmin değil, sadece ani bir rahatsızlığın yokluğu.

Bu o değil.

Kesinlikle hayır. Son günlerde ona eşlik etme ayrıcalığına sahip olmasına rağmen, onun yatak arkadaşı olmaktan hâlâ çok uzakta olduğundan korkuyordu. Scarborough'da geçirdiği günlerden sonra bile ona hâlâ kuşkuyla baktığını, gözlerini temkinli bir ifadenin kapladığını düşündükçe, kanında kalan coşku kırıntıları da soğuyordu.

Kendini yataktan kaldıran Allarion temizlendi ve o günkü kıyafetlerini giydi. Her ne kadar Faerlands'da giydiğinden çok daha az olsa da, gömlek kollarını örtmek için bir tunik veya ceketten vazgeçmiş olsa da, günlük insan yaşamının daha az resmi gelenekleri konusunda daha rahat olmaya başlamıştı. Darrowlar bile bu kadar sık tören yapmazlardı.

Ve burası benim kendi evim. İstedğim gibi giyinmeliyim.

Kat kat giysileri içinde kendini ikinci bir deri gibi daha rahat hissederek odasından çıktı. Kapısının yanına yerleştirdiği dar masanın üzerinde, uzun uykusuna dalmadan önce evden hazırlamasını istediği vazo ve buketi buldu. Patlayan sarı ayçiçeklerini görmek ve onları kapısının önüne bırakmak onu daha da memnun etti.

Ona güzel şeyler vermek ona büyük zevk veriyordu.

Molly beklediğinden daha suskundu. Yine de yavaş yavaş onun hediyelerini kabul etmeye başlamıştı. Çiçekler, ona verebileceklerinin ve verebileceklerinin yanında bir hiçti ama bu da bir başlangıçtı.

Odasını parlak, güzel çiçeklerle doldurmak, onunla ilgilenmek, ona güzel bir yuva -yani yakında bir gün güzel olacak bir yuva- sunmak, bir erkek fae olarak en temel ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Türünün erkekleri dişilere kıyasla iri ve fiziksel olarak heybetli olsalar da, onları yönetenler dişilerdi. Erkeklerden daha içsel bir büyüyle kutsanmış olan dişi fae'ler yönetir ve idare ederdi - hükümdarlar, bilginler, şifacılar ve politikacılar onlardı. Elbette erkek akademisyenler ve erkek doktorlar da vardı.

Erkeklerin sayısı kadınlardan neredeyse iki kat fazlaydı, bu yüzden doldurmaları gereken birçok rol vardı.

Fae'ler içinse anaerkil bir toplumdur. Dişiler el üstünde tutulmalı, değer verilmeli, hatta onlara tapılmalıydı. Onlar hayat verenler, büyü yapanlardı. Eğer bir erkek bir dişiyi arzular ve onun lütfuyla kutsanırsa, onun her ihtiyacıyla ilgilenmek, onu canı ve uzuvlarıyla korumak ve sadece rahatlık ve mutluluk bilmesini sağlamak onun görevi ve onuruydu.

Molly'ye vermek istediği buydu, eğer ona izin verseydi.

Mutfağa giden yolu , ev sanki uykusundan uyanmış gibi gıcırdadı.

"Evet, günaydın," diye selamladı. "Ben uyurken kayda değer bir şey olmadı mı?"

Bölünmüş mutfak kapısının üst yarısı uğursuz bir gıcırtyla açıldı.

Allarion'un dikkati dağıldı, hisleri keskinleşti. "Ne oldu?"

Ev sessizliğe gömüldü, öyle ki Allarion *azai*'sinin onlara katılmak için aşıya inerken çıkardığı gümbürtüleri net bir şekilde duyabiliyordu.

Evin uyarısı onu tedirgin etse de, Molly'den temkinli bir karşılama bekleyerek bunu gizlemek için gülümsedi.

Elindeki şey kızgın bir cehennem kedisiydi.

Molly bir taç yaprağı bulutu ve öfkeli gözlerle mutfağa daldı. Elindeki çiçek vazosunu kasap tezgahına çarparak yere düşürdü ve bakışlarını ona çevirdi. Bunun gücü Allarion'u neredeyse bir adım geri attırıyordu.

"Sen!" diye haykırdı.

"İyi-"

"Bu da ne *böyle*?"

Allarion onunla artık yapraklarının çoğu dökülmüş olan çiçekler arasına baktı. "Ayçiçekleri. Sabahları size çiçek bırakan benim."

Kızın duymak istediğinin bu olmadığını hemen anladı, yanaklarının kırmızısı endişe verici bir tona dönüştü ve gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"*Bunu biliyorum*, Allarion. Demek istediğim, ?"

Ah. Yaklaşan uykusu konusunda onu uyarmayı başaramamıştı. Savunmasında, o

Hâlâ ona karşı temkinli olduğu düşünülduğünde, ona doğasından ne kadar bahsetmesi gerektiğinden emin değildi. Yanlışlıkla söyleyeceği bir bilginin onu tekrar yatak odasına kapatacağından endişe ediyordu.

"Beni affetmelisin Molly, ben-"

"Benim bir şey yapmama gerek yok-açıklaması gereken sensin!"

"Evet, deniyorum. Fae'ler insanlar gibi her gece uyumazlar. Bunun yerine, birkaç günde bir uzun uykuya yatarız."

"Uzun uyku," diye tekrarladı, sesi oldukça tatsız bir tona yükselmişti. "Ve bu uzun uykuda, ne yani, bütün bir gün boyunca dünya için ölü mü oluyorsun?"

"Uyumayanlar için öyle görünüyor, evet. Yaşananlara bağlı olarak uyku bundan daha uzun sürebilir. Onarıcı zamana ihtiyacımız var. Bizi çok az şey uyandırabilir."

Kızın etkileyici insan yüzünde dehşete benzer bir ifade belirdi ve Allarion onu rahatlatmak için acele etti. "Anladığım kadarıyla beni uykumda görmüş olmalısınız. Lütfen endişelenmeyin, sizden bir tehdit hissetmediğim için uyanmadım." Onun kendi *azai*'si olduğunu içten içe biliyor olmalıydı, hatta onun deyimiyle *dünya için ölü* bile olsa.

O sabah bir kez daha tamamen yanıldığı kanıtlandı. Onu rahatlatması ve yatıştırması gereken şey, sadece başka bir hayal kırıklığı çılgılığı ortaya çıkardı.

"*Allarion*-" Adını söylediğinde bundan zevk almak istedi, ama dürüst olmak gerekirse, bu tonda, azarlayıcı ve öfkeli bir şekilde yapmadı "-bunu bana yapamazsın! Yemeğimiz neredeyse bitti. Ne zaman geleceğini bilmiyordum, *öldüğünü* sanıyordum! Açlıktan öleceğimi sandım. Ve o-"

Suçlayıcı bir parmakla mutfak kapısını işaret etti. Bellarand başını açık olan üst yarıdan içeri sokmuş, ilgiyle içeriye bakıyordu.

Şimdi ne bağırıyor?

Allarion kaşlarını çattı, şimdi kafası iki kat karışmıştı. *Daha önce de bağırıyor muydu? Dün gece boyunca, atı doğruladı, hepimizi uyanık tuttu.*

Dehşet damarlarında dolaşmaya başladı. Tanrıçalar, nasıl bir tuzağa düşmüştü?
kendine mi bıraktı?

"Senin aşırı büyümüş bekçi midillin gitmeme izin vermedi! Beni burada çürütecekti. Sadece bir ya da iki gün yetecek kadar yiyecek var. Sonra

sonra-" Duyguları sesini tıkadı ve Molly'nin yüzündeki bariz acıyı gören Allarion'un göğsü kabardı.

Midilli mi? Bellarand kırıgın bir şekilde tekrarladı.

Boş ver onu, kız üzgün.

Sen uyuduğun an, gitmek için baktı. Eğer ben olmasaydım, buradan 100 mil uzakta olurdu.

Bellarand-

Tek boynuzlu at yelesini salladı. *Benden böyle bahsetmeyecek. Ben kuzeyin korkunç bir bineğiyim.*

Molly'nin nefesi kesildi. "İşte burada, yine burada!" Bir eli başının üzerinde, çılgınca etrafına bakındı.

Allarion ona yaklaştı, ellerini sakinleştirmek için kaldırdı. Öfkesi ve saçmalıklarıyla onu gerçekten endişelendirmeye başlamıştı, ondan hiç böyle bir şey görmemiş, hatta bundan hiç şüphelenmemişti.

"Tatlım, lütfen sakın ol. Kimse yok-"

"Kafamın içinde," diye inledi, avucunu şakağına bastırarak, "bir ses, ne senin ne de benim. Dün gece benimle alay etti ve ben..."

Allarion'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. *Ona bir şeyler düşün,* diye talimat verdi Bellarand.

Bunun mümkün olduğunu biliyordu ama bu kadar çabuk gerçekleşmesi... Bellarand ofladı, patronluk taslanmasından hiç hoşlanmazdı.

Bellarand bir süre tedirgin bir şekilde kulaklarını çınlattıktan sonra yüksek sesle, *Çok gürültülü bir yaratıksın, bir oraya bir buraya tepinip duruyorsun,* diye düşündü. *Kuşlar biraz huzur bulmak için yüzlerini kanatlarının altına saklıyor. Sen merdivenlerden inerken ağaçlar sallanıyor.*

Allarion atına ters ters baktı ama tek boynuzlu at pişmanlık duymuyordu. Molly onlara bön bön baktı. "Bu... bu tek boynuzlu at mı?"

"Öyle görünüyor, evet. Bellarand ve ben bir bağı paylaşıyoruz - her fae savaşçısı ve bineği zihinlerinde iletişim kurabilir. Büyünün ve bağın yolu budur. Bazen bağlanmış eşler de tek boynuzlu atın konuştuğunu duyabilir."

Şaşkınlıkla ona baktı. *İşe yarıyor. Onun burada olması bile*

Mülke bağlanma, sihir. İşe yarıyor!

Ama tam sevinç göğsünü genişletmeye başlamıştı ki, Molly vahşi bir çığlık daha attı. İstismara uğramış ayçiçeği demetini kaptığı gibi mutfak kapısına doğru uçtu.

Bellarand kafasını çekip geri çekilecek kadar hızlıydı ama Molly onun peşinden saldırdı. Allarion, Molly'nin ayçiçeklerini tek boynuzlu ata fırlatıp onu böğründen yakalamasını hayretler içinde izledi.

"Beni bir daha asla tehdit etme, midilli!" Molly bağırdı. "Burada olmayı ben istemedim!"

Bellarand hakaretle şaha kalktı. Toprağı tehditkâr bir şekilde pençeledi, yelesini salladı ve boynuzunu havada savurdu, ancak yüzünde başka bir ayçiçeği yakaladı.

Kırmızı gözleri kısıldı.

Yapma!

Tek boynuzlu at uyarıyı dikkate almadı, saldırmadan önce havada büyük bir savaşı kişnemesi çınladı.

Allarion kapıdan koşarak çıktı.

Mollyson ayçiçeğini tutmuş, dik dik bakıyordu.

Bellarand'ın büyük toynakları yumuşak toprağı oyarak durdu ve boynuzunun ucu Molly'nin omzundaki gömleğinin kumaşına takıldı. Molly'nin yüzüne doğru büyük bir sıcak hava üfledi ve iri dişlerini ona doğru gösterdi.

"Kes şunu," diye tükürdü Allarion, Molly'nin yanına gelerek.

Dünkü sözlerim bana eziyet eden sincaplar içindi, ancak bir kenara not edin, bana bir daha hakaret ederseniz çok daha kötüsüyle karşılaşacaksınız, insanoğlu.

Molly'nin gözünden bir damla yaş süzüldü ve alt dudağı titredi ama tek boynuzlu atın tehdidine boyun eğmeyerek sırtını dik tuttu.

"Sincapları destekliyorum," diye homurdandı.

Bellarand yelesini gitmek için dönmeden önce bir kez daha ofladı.

Allarion, Molly'nin başka bir ayçiçeği tutan elini, o atmak için kaldıramadan yakaladı.

Adamın elinden kurtulan Molly ters yöne dönerek uzaklaştı.

Allarion orada öylece durmuş, sabahın nasıl bu hale geldiğinden emin olamamıştı.

Anlamıyor, diye atına yalvardı. *O zaman anlamasını* sağla, *diye* kibirli bir cevap verdi. Keşke yapabilseydi.

Molly'yi bulmak için döndü ama onun sadece birkaç adım ötede, sırtı ona dönük bir şekilde durduğunu gördü. Molly diz çöküp başını dizlerinin arasına koyduğunda ve hıçkırık sesleri ona kadar ulaştığında içi kendini suçlamakla doldu.

Allarion ne olduğunu anlamamıştı ama Molly'nin onun eşi ve Bellarand'ın güvenilir dostu olduğunu bildiği kadar, bunun kendi hatası olduğunu da biliyordu.

Yanına diz çökmeye gitti. Omzuna nazik bir el koyduğunda, kız geri çekilmedi, bu da ona biraz umut verdi. Gerçi bunu hak etmiyordu.

Azai ağladı, gözyaşları toprağı suladı.

O topraktan daha aşağıdaydı, oradaki solucanlardan ve aşağıdaki köklerden daha aşağıdaydı.

"Ne yapabilirim, tatlım? Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

Bir damla daha gözyaşı dökerse ruhunun çatlayıp kırılacağını düşündü. Hıçkırıkları onu, öfkesinin onu şaşırttığından daha fazla yırtıyordu. Onun öfkesine dayanabilirdi ama gözyaşlarına asla.

"Yiyeceğiz ihtiyacımız var," dedi o kadar kısık bir sesle ki, bu ona acı verdi. "Bir daha aç kalmayacağım. Aç kalmayacağım."

"Asla," diye hırladı. "Bir daha asla hiçbir şey istemeyeceksin, *Azai*. Sana bunun sözünü veriyorum."

Sözleri onu sinirlendirdi. *Yine açlıktan ölmek*. Daha önce olduğu gibi. Akli bu düşünceyle allak bullak oldu ve içinde bulunduğu koşullara, amcasına karşı yeni bir öfke alev alev yanmaya başladı.

Molly'sinin başından neler geçmişti?

Ona her şeyi ve her şeyi vermek istediğinde bunun önemli olmadığını düşünmüştü.

Ama şimdi bunun yanlış olduğunu görüyordu. Yaşadıkları Molly'yi Molly yapmıştı ve Allarion onun bu yönünü de öğrenmek zorundaydı.

Onun için kendini sakinleştirerek yumuşak bir sesle, "Özür dilerim Molly. Uykuya dalacağımı ve Bellarand'ı duyma ihtimalimi sana söylemeliydim. Açıklamam gereken çok şey var ve sen hazır olduğunda sana anlatmak isterim."

Uzun bir an boyunca, kızın cevap verip vermeyeceğini ya da sözlerini kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu.

Sonunda başını kaldırdı. Onun nemli yanaklarını ve şiş gözlerini görmek için can atıyordu. İçindeki mutsuzluk o kadar belirgindi ki...

"Öyle bađırmamalıyđım. Bu kadar öfkeli olmaktan nefret ediyorum. Korkmuştum ve bu beni daha iyi bir hale getirdi."

Allarion dikkatlice uzanıp onun ellerinden birini tuttu. Ayağa kalktı ve onu nazikçe peşinden çekti. Elini dudaklarına götürerek her bir boğumunu öptü.

"Hata benim. Korkmanı ya da hazırlıksız hissetmeni asla istemedim. Sizin ihtiyaçlarınız benimkilerden farklı ve ben bunları daha iyi tahmin etmeliyim. Buradan çok uzak olmayan, iki saatlik bir pazar kasabası var. İsterseniz sizi bugün götürebilirim."

Tek başınasın, diye homurdandı Bellarand.

O zaman birkaç saatlik yürüyüş. Molly'si için çok daha uzağa giderdi.

O izlerken Molly kendini toparladı. Allarion onun aklını ve cesaretini topladığını görünce bir tür gurur duydu. Ona duyduğu hayranlığı hissedebilmesini umarak elini sıktı.

"Yarın gidebilir miyiz?"

"Elbette. Saati söyle."

Molly, Allarion'un onunla birlikte pazar kasabasına kadar yürümeye niyetlendiğini görünce kendini tutamadı. Allarion'u tüm siyah giysileri içinde, ama sırtında kocaman bir hasır sepetle görünce içinden bir kahkaha koptu. Onun sığabileceği kadar büyüktü ve kendi genişliğinin üç katıydı.

Allarion ona şaşkınlıkla göz kırptı, bu da onun daha fazla kıkırdamasına neden oldu.

Dünkü ruh halinden çok farklıydı.

Fates, öfke patlaması bir anda içinden geldi. O sabah hiçbir şey olmamış ya da değişmemiş gibi çiçekleri orada görmek, içinde bir şeyleri kırıp geçirmişti. Bir gün öncesinden kalan tüm endişeleri ve kızlığından kalma kırık dökük korkuları, kontrol edilemez ve yıkıcı bir şekilde öne çıktı.

Onu mutfakta, olabildiğince rahat -yani her zaman olduğu gibi rahat- bir şekilde dikilirken görmek onu daha da çileden çıkarmıştı.

Bir yanı hâlâ karanlık bir yere kapatılıp cezalandırılmadığına inanamıyordu. Ya da en azından odasına hapsedilmediğine. Adamın yüzüne doğru bağırması ve hediye ettiği ayçiçeklerini *tek boynuzlu ata* fırlatmıştı. Sadece aptal ya da kendi hayatını hiçe sayan biri bu kadar ölümcül hatayı birbirini ardına yapabilirdi.

Yine de, işte buradaydı, şirin bir kır yolunda ilerliyordu, bir tarafında geniş bir çayır, diğer tarafında orman ve büyük sepetiyle fae arkadaşı ona ayak uyduruyordu.

Molly bu saçma şeyi her gördüğünde homurdanıyordu.

her somun ekmeği, kereviz sapını ve kumaş parçasını satın aldı. O şaşkın bakış yüzünü hiç terk etmedi ama ne zaman kıkırdasa dostça gülümsedi. Azı dişleri ortaya çıktı ama ifadesinin geri kalanı bu kadar... yumuşakken o kadar da ürkütücü değillerdi.

Öfke patlamasından sonra günün çoğunu utanarak geçirmişti. Utanmamalıydı, dedi kendi kendine - kızmak için bir sürü nedeni vardı, özellikle de *ona* ve şimdiye kadar bu kadar kolay kurtulduğu için şanslıydı. Mantıklı bir şekilde tüm bunları bilse de, içinin kaynamasına izin verdiği için utançtan yanmamak zordu.

Öfkesi onun en kötü özelliğiydi, herkes ona bunu söylerdi, sevgili ailesi bile. Bunu kontrol altına almak, ilk öfke kıvılcımıyla nefes almayı öğrenmek için çok çalışmıştı. Elbette, bazen huysuz bir taverna müşterisini azarlamak işe yarıyordu, ancak çok fazla gevşerse sadece onların işini değil, o geceki tüm bahşişlerini de kaybediyordu.

Müşteriler neşeli, canlı birini istiyordu. Hatta biraz küstah. Ama kavgacı? Hayır.

Böylece Molly dansını öğrendi, sadece biraz daha fazla para kazanmak için erkekleri nasıl kızdıracağını değil, aynı zamanda kendi sınırlarını da buldu. Öfkesi kontrol altına alınana kadar ne kadar zorlanabilirdi - bu hassas bir danstı, ama son yıllarda ustalaştığı bir danstı.

Böyle bir duygu patlaması yaşamak onu sarsmıştı ve Allarion'u da kesinlikle şok etmişti.

Dürüst olmak gerekirse, şimdi ondan biraz korkması kötü bir şey değildi.

Yine de böyle bir patlamadan sonraki yorgunluk onu her zaman yorgun ve savunmasız hissettiriyordu. Hâlâ ne olduğunu anlayamadığı bir fae'nin önünde olmak istediği bir şey değildi bu.

Sırtındaki sepete bakmamak için kendini zorlayarak göz ucuyla ona baktı ve tekrar kıkırdamaya başladı.

Ona karşı nazik davranmış, tek boynuzlu ata karşı onu savunmuştu. Her seferinde, Allarion onun beklediğinin tam tersini yapmıştı.

Yine de onu rahatlatmak için yapabileceği daha pek çok şey vardı. Onun rahat hissetmesini ve mutlu olmasını istediğinde ısrar ediyordu, bu yüzden Molly onun kararlılığını test etmeye karar verdi. Yaşayan evden ve huysuz tek boynuzlu attan uzakta, onu test etmeye cesaret etme konusunda biraz daha kendinden emin hissediyordu.

Basitçe, arazi ve köy hakkında konuşmaya başladı.

"Scarborough'nun bağlı bir köyü olmadığını sanıyordum."

Allarion başını sallayarak onayladı. "Bu doğru. Şu anda bulunduğumuz yer olan Mullon, bir zamanlar Scarborough'ya ve diğer birkaç ilçeye bağlıydı. Ancak, önceki soy tükendiğinde ve mülk terk edildiğinde, Kindley'deki Burgoyne ailesine bağlılıklarını değiştirdiler, sanırım."

Mullon, diye mırıldandı Molly. *Bir kasaba için ne korkunç bir isim.*

"Daha önce Mullon'a gittin mi?"

"Evet, artık birçok kez. Beni dost bir yüz olarak gördüklerini sanmıyorum ama en azından artık tanıdık bir yüzüm var."

Molly homurdanmasına engel olamadı. "Sanırım haklısın. Bir fae ve tek boynuzlu atının şeker almak için şehre inmesi görülmeye değer bir şey olurdu."

"Kesinlikle, özellikle de şeker yemediğim için." Bir

başka şaşkın. "Hiçbir şey yemiyorsun." "Hayır,

yemem. Fae'lerin ihtiyacı yoktur."

"Ama yine de bal likörü sipariş edersiniz."

Yürürlerken Allarion'un bakışları ona kaydı. Parlak sonbahar güneşinin ve masmavi gökyüzünün altında o kadar da uhrevi görünmüyordu. Siyah gözleri ve damarlarıyla hâlâ solgun ve ürkütücüydü ama günün parlak ışığında o kadar da heybetli değildi.

Güneş, örümcek ipeği gibi parıldayan yıldız ışığı saçlarından parılıyordu. Gözleri de, en azından irisleri, güneş ışığında, benzedikleri mücevherler kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Onu keskin hatlara ayıran gölgeler olmadan, sadece bir adam gibi görünüyordu.

Uzun boylu, mor-gri bir adam, evet, ama bir adam.

"Kokusunu seviyorum. Tatlılığı. Bana seni hatırlatıyor."

İçindeki mizah boşaldı ve yanaklarının öfkeyle kızardığını hissetti. Molly gözlerini kaçırıp, korkak gibi görünmekten hoşlanmıyordu ama o yoğun ametist bakışları da tutamıyordu.

Fates, böyle şeyler söylediğinde.

Çoğu kadını kendinden geçirecek romantik şeyler söylediğinde ne yaptığını bilip bilmediğine karar verememişti. Bazen o

Evet, kesinlikle öyle olmalı diye düşündü; Fae'ler zekâlarıyla tanınırlardı ve Allarion hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yine de onun başka bir yanı vardı, neredeyse ev kadar kurnaz olmayan bir yanı.

Bir yanı adamın söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak istiyordu. Diğeri ise ona hatırlatmakta gecikmedi: *Seni satın aldı.*

Evet, o vardı. Çizmesinde bir diken ve yapabileceği bir şey değil Bağışlayın.

Sessizliğe gömüldüler, etraflarında yeşil kırlar uzanıyordu.

Molly daha önce hiç bu kadar uzağa gitmemişti. Doğrusu, şimdiye kadar gittiği en uzak yer Darrowlands'ın en kuzeyindeki köyünden güneye, Dundúran'a kadardı. Brom Amca'yla yaşadığından beri şehirden neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Dundúran'ın arnavut kaldırımli sokaklarında yürümektense, dolup taşan kır yollarında gezinmek çok daha farklı bir deneyimdi. Burası hem çok geniş hem de çok sessizdi. Şehrin koşuşturmasına ve karmaşasına alışkındı.

Odasında meyhanenin gürültüsünden kaçmak istediğinde, sokak çalgıcılarını ya da mahallelerinin sohbetlerini dinlemek için pencereyi açmaya devam ediyordu. Molly birçok geceyi nakış işleyerek, dedikodu ve şarkı parçalarını dinlerken parmaklarını ve zihnini meşgul ederek geçirdi. Kendisiyle baş başa kaldığı o sessiz anlar gerçek anlamda *sessiz* sayılmazdı; Scarborough'ya gelene kadar bu kelimenin anlamını bilmiyordu.

Yaprakların ve çimenlerin arasında hışırdayan esintiyle bile toprakta bir durgunluk vardı. Bulutlar başlarının üzerinde sessizce yuvarlanıyor, çiçekler açılıp sessizlik içinde güneşi takip ediyordu.

Yine de dinledikçe daha fazlasını duymaya başladı. Çoğunlukla kuş sesleri. Ve bu sessizlik kötü değildi - aslında oldukça hoşuna gidiyordu.

Yine de, zihninin dolaşmasına ve yanında yürüyen fae'yi merak zaman verdiğinde değil.

Sonunda sorusunu dudaklarının arasından geçirdi. "Seni buraya, Darrowlands'a gerçekten ne getirdi?"

Düşünen bir ses çıkardı. "Bu aldatıcı derecede basit bir soru. Pek çok nedeni var. Korunmak için. Bir sözü yerine getirmek için. Kraliçemizin erişiminden kaçmak için. Ve tabii ki bir eş bulmak için." Omzunun üzerinden bakarak ona hafifçe sırttı. "Buraya gelen diğer insanların çoğu

Darrowlands yeni bir hayat için insan bir eş bulmaktan bahsetmeye başladı ve onların başarısını gördükten sonra ben de bunu kendim için düşünmeye başladım."

Molly boğazını temizledi ve çok daha az tehlikeli olan sorgulama yolunu seçti - potansiyel bir büyülü despot. İnsanların bile esrarengiz, her şeye gücü yeten Fae Kraliçelerine hikâyeleri vardı ama isimleri uzun zaman önce tarihe karışmıştı.

"Kraliçeniz çok mu kötüydü?"

Adamın yüzü alıştığı o asık suratlı haline geri döndü ve Molly sorduğu sorudan neredeyse pişman oldu.

"O zalim, evet. Ataları ve onun yönetimi altında acı çeken halkı için bir utanç kaynağı."

Molly'nin kaşları, Amaranthe'yi, yani şu anki Fae Kraliçesi'ni tanımlama şeklini duyunca kalktı. Yüzlerce yıllık Fae tarihini ilgiyle dinledi. Nasıl sihir kullanan son halk olduklarını ve bu sorumluluğu kökleşmiş bir görev bilinciyle üstlendiklerini. Türlerinin kadınlarının onlara nasıl liderlik ettiğini, faelands'ın, halkının ve büyüsünün sağlığını denetleyen güçlü bir kraliçe tarafından yönetildiğini.

"Ama fae'ler ölümsüz değildir, bir Kraliçe bile. Amaranthe'nin yüzyıllar önce bir halef seçmesi gerekirdi," dedi Allarion ve belli ki kraliçelik döngüsü kırıldıkça topraklarının nasıl kargaşaya düşmeye başladığını anlatmak ona acı veriyordu. Molly, Amaranthe'nin kendisini gasp etmelerini önlemek için kızlarını, kız kardeşlerini ve yeğenlerini nasıl öldürdüğünü dehşetle dinledi.

"Sadık saray mensuplarından oluşan bir kadroyu yakınında tutuyor, böylece kimse ona yaklaşmıyor. Bazıları haremine alınmak *istiyor...*" Gerçekten de tiksintiyle ürperdi. "Oradan ayrılmak zorunda kaldım, daha fazla dayanamadım."

Kabul edilmesi gereken çok şey vardı, hem çok fazla tarih hem de korku, ama Molly bunun her şey olmadığı hissine kapıldı. İfade edemediği bir şeyi açıklamasını nasıl isteyeceğini bilemediğinden, akli söylediği başka bir şeye takıldı.

"Haremi mi? Fae kadınları birden fazla koca mı alıyor?"

"Bazılarının var. Bizim türümüzde kadın sayısının iki katı kadar erkek var." Kadınlarının en güçlü pozisyonlara sahip olduğunu hatırlatarak, kendilerinininkinin daha anaerkil bir toplum olduğunu açıkladı.

Akrabalık ve mirasa eskiden nasıl karar verildiğine pek benzemiyordu.

Eirea'da. Çocuklar genellikle annelerinin soyadını alır ve topraklar genellikle en büyük kızlara giderdi. Bu, kraliyet ailesinin bir kısmının davalarına yardımcı olmak için Pyrrossi kraliyet ailesinin bir koluyla evlendiği veraset savaşlarına kadar devam eden bir gelenektir. Pyrros daha çok babadan oğula geçen gelenekleri sürdürüyordu ve bunlar kraliyet ve soylu evlerinden halk arasında yayılmaya başlamıştı.

Molly'nin ne soyadı ne de mirası vardı ama prensip olarak işlerin eski yöntemlerle yapılmasını seviyordu. Bu Fae yöntemi de kulağa o kadar kötü gelmiyordu.

"Yani kadınlarınız evin reisi mi?"

"Genellikle, evet."

"Daha küçük olsalar bile mi?"

"Gerçekten de öyle. Daha küçük olmalarına rağmen, fae kadınları kanatlarının yanı sıra daha güçlü bir büyü kontrolüne sahiptir. Ama bu birinin diğerine hükmetmesiyle ilgili değil. Kadınlarımız bilgi taşıyıcıları ve hayat verenlerdir. Onlar olmadan büyüyle olan bağımız zayıflar ve türümüzün kendisi de yok olur."

Yolun ortasından geçen şırıl şırıl akan bir dereye rastladılar; bu derenin bölgede bahar boyunca yağın şiddetli yağmurlardan arta kaldığına şüphe yoktu. Kristal su güneş ışığında parıltıyor ve cılız bacaklı böcekler yüzeyde .

Allarion uzun bacaklarıyla kolayca üzerinden geçti ama dönüp ona elini uzattı.

Molly zorlukla yutkunarak onu aldı ve karşıya atlamasına yardım etmesine izin verdi.

Allarion elini ya da bakışlarını düşürmeden, "En değerli olanı korumak bir erkeğin görevi ve onurudur. Erkek olmak korumak, hizmet etmek ve değer vermektir."

Boğazı kurumuş bir halde mırıldandı: "Ne yani, buraya kendi topraklarına sahip olmak ve bir insan karısının efendisi olmak için mi geldin?"

Kaşları birbirine çarptı ve Molly bir an için korktu. Bir an için, hikâyelerde bahsedilen korkunç fae'lere benzedi, yıldırımlar fırlatan ve düşmanlarını toza çevirenlere.

"Kesinlikle hayır," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde alçalmıştı. "En büyük umudum benim ve eşimin güvende olacağı bir yuva inşa etmek. Rahat edebileceği ve korunabileceği bir yere." Elini kavrayışı sıkılaştı ve onu bir

biraz daha yaklaştı. "Ben kendime ait bir kraliçe istiyorum, tatlım. Cömert ve nazik, güçlü ve inatçı, ne kadar küçük olursa olsun evimizi yönetmeye yardımcı olacak birini."

Molly kâğıttan bir fener gibi parlıyor, sadece kızarmakla kalmıyor, kalçalarının arasında bir zonklama hissediyordu.

Fates, söylediği sözler, konuşma şekli, bakışlarının yoğunluğu...

Onun gibi bir insan kadınının tüm o fae odağı altında pembeleşmekten başka yapabileceği çok az şey vardı.

Molly yanarak tekrar boğazını temizledi ve elini onun elinden çekti. Bu yoğun bakışı koruyamayarak tekrar yürümeye başlarken tepelere baktı.

"Bu umut etmek için oldukça fazla," dedi, sesi kendi kendine bile nefes nefese geliyordu.

"Ben her şeyim ve tek umudum."

Kendini tutamadı, bakışları şaşkınlıkla onunkilere kaydı, gözleri kocaman oldu. Yüzü yeniden yumuşamış, o küçük sırtış ince dudaklarını biraz daha aralamıştı.

Ona merhamet ediyor gibiydi, bir süreliğine dikkatini tekrar ayak seslerine vermesine izin verdi. Yürüyüşlerini fae'lerle ilgili daha zararsız gerçeklerle doldurdu, örneğin kendi zamanından çok önce faelands'a yolculukları, batıdan yelken açıp şimdi Eirea olan yere bitişik yaylalara yerleşmeleri gibi.

Hatta Bellarand'la olan bağından ve fae savaşçılarının bir tek boynuzlu atın tepesinde yer edinebilecek kadar yeteneklerini geliştirmek için yıllarca, bazen yüzyıllarca nasıl çalıştıklarından bile bahsetti. Molly bunun tüm inceliklerini tam olarak anlamamıştı, sadece bağın büyü yoluyla oluştuğunu, fae'lerin bu topraklara ilk geldiklerinde ve müttefiklere ihtiyaç duyduklarında kurulduğunu biliyordu. Kendileri de büyü kullanabilen tek boynuzlu atlar zamanla çok güvenilen müttefikler ve ortakyaşar ortaklar haline gelmişlerdi.

Tıpkı fae'ler gibi, tek boynuzlu atlar da korkutucu kısıraklar tarafından yönetilirdi. Dişi tek boynuzlu atlar genellikle binilemeyecek kadar tehlikeliydi ve bu yüzden aygırlar devriye gezmek ve toprakları korumak için fae'lere katılırken, vahşi kalıp tay yetiştirenler onlardı. Molly, bir aygır olan Bellarand'dan daha korkunç bir şey hayal bile edemezdi, bu yüzden kısırakların daha da vahşi olduğunu duymak onu dehşetle ürpertti.

Pek öyle hissetmeseler de saatlerce yürüdüler, Allarion zaman geçirmek için ilginç hikâyeler anlatıyordu. Yine de ilk saz damlar görüldüğünde, gözlerinde bir merakla ona döndü.

Molly kendini destekledi.

"Size anlatabileceğim her şeyi anlatmak istiyorum ve ne sorarsanız cevaplayacağım. Benim yanımda kendinizi güvende ve rahat hissetmenizi istiyorum." Devam etmeden önce kadının başını sallamasını bekledi, "Ama umarım benim de bir soru sormama izin verirsiniz."

"Adil görünüyor," diye izin verdi.

Allarion ciddiyetle başını salladı. "Daha önce de sormak istemiştim, Molly tam adın mı?"

Daha fazlasını bekleyerek ona baktı ve sonra sorduğu sorunun sıradanlığı karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Evet, soyadım Dunne ama Molly benim tüm soyadım, evet."

Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. Kadından şaşkın bir kahkaha kaçtı.

"Neden?"

"Ben sadece... Fae'lerin uzun isimleri vardır. Birçok insanın da öyle. Ben sadece Molly'nin daha uzun bir ismin kısaltması olup olmadığını merak ettim."

"Korkarım hayır, o sadece Molly."

"Asla sade değil," diye ısrar etti. "Sadece... özlü."

"Sormaya neredeyse korkuyorum ama tam adınız nedir?"

Sanki bu soru hoşuna gitmiş gibi omuzları dikleşti. "Ben Allarion Salingar Undori Bar-sil Meringor, annem Idrisil'in ilk oğlu ve üçüncü çocuğu, Kara Bellarand'ın binicisi,... Molly Dunne ile nişanlıyım."

Adamların isimlerinin ne kadar gülünç olduğunu ve kendininkilerin onlarla kıyaslandığında ne kadar gülünç kaldığını düşünerek kahkahalarla güldü. Sonra da bu kadar kısa bir isme sahip olmasının onu ne kadar sinirlendirdiğini görünce daha çok gülebildi.

"Kısacası evet," diye kıkırdadı. "İstersen, artık insan topraklarında olduğun için adını kısaltabilirim. Sana ... Larry diyebilirim?"

Tiksintisi güçlüydü, ağzı sanki çok ekşi bir şey tatmış gibi aşağı doğru çekiliyordu.

"Larry değil mi? Pekala, ne hakkında-"

"Allarion iyi olacak."

"Emin misiniz? Biz insanlarla bütünleşmek istediğini sanıyordum."

"*Evet, eminim.*"

"Peki, Allarion, o zaman." Parmaklarını şıklattı. "Ne diyeceğiz Bellarand? Randy?"

Şeytani bir sırıtsı, güzel fae yüzünü kapladı. "İşte *bu* eğlenceli olurdu."

Mullon'un korkunç bir isim olmasına rağmen, kasabanın kendisi şirin bir yerdi. Taş evler ve çok katlı dal örgü evlerden oluşan düzenli sıralar, arnavut kaldırımli meydanda kalıcı bir pazar yerinin kurulduğu kasaba merkezinden dışarıya doğru yayılıyordu.

Hareketli bir yerdi - elbette Dundúran'dan çok daha küçüktü ama yine de Molly'nin ailesiyle birlikte ilk yaşadığı köyden daha büyüktü. Çocuklar ve köpekler etrafta koşuşturuyor, insanlar yıkanmak için su almak üzere kuyunun başında toplanıyor, tüccarlar tezgâhlarının başında pazarlık yapıyor ve dükkân sahipleri kapılarının önünde durup yoldan geçenlerle sohbet ediyordu. Meydandaki yüksek direklere rengârenk çelenkler ve bayraklar serpiştirilmişti ve birkaç yaşlı ıhlamur ağacı öğle yemeği yiyenler için bolca gölge sağlıyordu.

Tüm şamataya rağmen, kasabanın kendisi fae'leri görünce neredeyse hareketsiz kaldı.

Molly, Bellarand olmadan belki de çok fazla göze batmayacaklarını ummuştı ama yanılmıştı. Görüş alanındaki hemen herkes yaptıkları işi bırakıp fae'ye ve onun yanındaki kadına aval aval bakıyordu.

Allarion ise bir adım bile atlamadı, tanıdığı insanlara başını sallayarak selam verdi. Molly arkasından koştu, birdenbire bu kadar çok gözün üzerine dikilmesinden tedirgin oldu. Sanki... onu daha çok merak ediyorlardı.

Allarion'a yakın durdu ama kalabalık dönerse kaçamayacak kadar da yakın değildi.

Yanından geçtikleri ilk dükkân sahibinin, sakalları ağarmış yaşlı bir adam olduğunu ve eksik ön dişini göstererek onlara arsızca gülümsediğini görünce şaşırdı.

"Size iyi günler, usta fae," dedi dükkân sahibi. "Size de, usta sabuncu."

"Bugün sizi şehre getiren nedir?"

"Her şeyden biraz."

"Evet, şimdi. İşte her esnafın duymak istediği şey bu!"

Çıkarken sabun dükkanına uğrayacağına söz verdikten sonra Allarion onu pazarın derinliklerine götürdü. Molly onu izledi, şaşırdı ve sonunda... kasaba halkının fae ziyaretçilerini her zaman sıcak olmasa da nezaketle karşıladığını görmekten memnun oldu. Belli ki buraya daha önce de gelmişti ve iyi bir müşteriydi, eğer her dükkân sahibi onu içeri çekmek için elinden geleni yapıyorsa bu bir göstergeydi.

Diğer kasaba sakinlerinin çoğu utangaç ya da temkinliydi ama meraklarını gizleyemiyorlardı. Yiyecek tezgâhlarını dolaşmaya başladıklarında meraklı bir kalabalığın dikkatini çekmesi uzun sürmedi.

Molly sebze seçerken bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Allarion onunla kaldı, tercihleri ve ürünleri en iyi nasıl seçeceği hakkında sorular sordu.

"Her şey !" diye yakındı lahana satıcısı.

Molly kaşlarını kaldırdı. İstedğini seçmeden önce lahanaları tartarken, "Elde ağır ve küçük bir tane istiyorsun," diye açıkladı.

Satıcı kükredi. "Peki bu kim, o zaman, usta fae?"

"Bağışlayın beni. Bu Dundûran'dan Molly Dunne. Benim karım olacak."

Bu birkaç soluk alıp vermeyi beraberinde getirdi ve ellerin arkasında ilgili mırıltılar dolaşmaya başladı. Molly kalabalığı tararken yanakları kızardı, her bir gözün üzerinde olduğunu hissetti.

"Şimdi öyle. Tebrikler o zaman!" "Teşekkür ederim."

"Mutlu çiftte başka ne getirebilirim?"

Allarion ona dönerek o sinir bozucu gülümsemesini takdim etti. "Ne istiyorsa onun için buradayız."

Oh, kader.

Her satıcının ve dükkân sahibinin gözleri parlayıp ona doğru dönerken Molly iniltisini zorlukla bastırdı. Hatta birkaçı daha pahalı olanları

Gördüğünden emin olmak için arkadaki eşyaları tezgâhlarına ve masalarına koydular.

İyi ve mantıklı olmaya çalıştı ama onun için erzak almaya gelmelerine rağmen sorun Molly değildi.

İkinci tezgâhta Allarion'un daha önce hiç pazarlık yapmadığı acı bir şekilde ortaya çıktı. Dükkân sahibinin söylediği fiyat neyse onu ödedi. Molly onca altının yok oluşunu izlerken midesinin bulandığını hissetti.

Pazarda ne kadar ileri giderlerse, o kadar çok satın alınacak şey oluyordu. Satıcılar, ellerinden kaçıracaklarından korktukları için yanlarına geliyorlardı. Sepetleri gülünç derecede büyük olmasına rağmen, kuru et ve fasulye, un ve şeker, yuvarlak peynir, bal, bal likörü sürahileri ve şarap şişeleri, kiraz ve kaju fıstığı ve hurma torbaları, bezle sarılmış tereyağı, bir kasa elma, bir çuval patates, havuç, soğan, sarımsak, şalgam - hepsi ve daha fazlası sepete giriyordu.

Bütün bunları taşımayı nasıl başardığını ya da hepsini tek başına yemeyi nasıl beklediğini bilmiyordu.

"Gerçekten hiçbir şey yemiyor musun?" diye tekrar sordu fırında. Biberiyeli somunlarda indirim vardı ve en azından birkaç pazarlık yapmak istiyordu.

"Biz Fae'leri büyü ayakta tutar," dedi. "Ama endişelenmeyin, ev satın aldığınız her şeyi saklamanıza ve hazırlamanıza yardımcı olacaktır."

Bu onu biraz daha iyi hissettirdi-Molly yemek israfından nefret ederdi.

Daha iyi fiyatlar için pazarlık yapmak için elinden geleni yaptı ama Allarion sadece gülümsedi ve tüccarlara istediklerini ödedi. Yağ, çilek ve şarap gibi pahalı ürünler için bile.

Tüm yüksek fiyatlı alışverişlerle kafası aydınlandı ve onun tam fiyatları ödemesini izlemek bir parçasına acı verse de, heyecan verici bir şey oluşmaya başladı. Ne isterse alması için ısrar ediyordu. Gözü güzel bir şeye -bir kolye ya da biblo- takıldığında dikkatini çekiyordu. Yine de Molly bu tip biri değildi ve ona gereksiz ışıltılı şeyler almasına izin vermeyi reddetti - satıcılarının üzülmesine neden olacak şekilde.

Yine de terzi dükkânının önünden geçerken kendini .

Allarion, vitrinde sergilenen tüm güzel kumaşlara ve ipliklere şaşkınlıkla bakarken ona baktı ve sonra dükkâna geri döndü.

Sırtının alt kısmına nazik bir el atarak onu içeri aldı.

Dükkân sahibi, sıkı, sarmal sarı bukleleri kumaş bir fileyle toplanmış, nazik görünümlü bir kadın, elbette onları kapıda karşılamak için oradaydı.

"Beni ziyaret edeceğinizi umuyordum, Efendi Fae," dedi başını sallayarak. "Sanırım bu da Bayan Molly?"

Fates, haber çok hızlı yayıldı.

"Aynen öyle. Ne isterse alacak. Eğer gözü bir şeye takılırsa, bizim için paketleyin."

"Buna gerek kalmayacak," diye Molly.

"Hanımefendi görmek isterse, Dundûran'dan yeni ve güzel elbise modellerimiz geldi."

Molly'nin elbise kalıplarına kesinlikle ihtiyacı yoktu - ne yapması gerekiyordu, üç kat ipekle yarı çürümüş, çürümeye yüz tutmuş bir malikanede mi koşturacaktı?

"Hayır, teşekkür ederim."

Terzinin gülümsemesi gerginleşti ve kadın ne istediğini anlamaya çalışırken Molly yüzünü buruşturdu.

"İpliklerinize bakmak istiyorum, lütfen."

Kadın parladı ve ona tahta makaralar üzerinde sergilenen renkli ipliklerle dolu bir duvarı gösterdi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, benim adım Lorna ve bulmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Renkler arasında gezinmekten hoşnut olan Molly, terzi Lorna'nın gözünü Allarion'a dikip onu yeni aldığı kadife ve brokarlara yönlendirmesine hiç alınmadı.

Terzi Allarion'u ustalıkla birkaç parça siyah kadifeye ikna ederken Molly sırtıtmaktan kendini alamadı. Tavernada, el değmemiş bal likörü için gereğinden çok daha fazla para veren fae'nin cömertliğinden kendisinin de faydalandığını düşündü. Eğer buradaki esnafı tek başına zengin etmek istiyorsa, bu onun işiydi.

Yine de, körlemesine soyulmadığından emin oldu ve olmaya devam edecekti. İyi bir fiyat vardı ve açgözlülük vardı.

Bir avuç dolusu iplik seçmesi uzun sürmedi - sağlam siyah ve iş gücü kahverengi ve beyazın yanı sıra yumuşak pembe ve leylak, canlı zümrüt ve safran, hatta zarif mavi ve menekşe. Nakış işlemek hoşuna gidiyordu ve en azından evdekilerle sohbet ederken vakit geçirebileceği bir şey olacaktı.

Allarion kumaş parçalarını keserken Molly de ipliğini terziye götürdü. Molly'nin daha pratik pamuk ve pazen parçalarına bakmaya ikna edilmesi fazla zaman almadı ve Lorna, Molly'nin fae arkadaşından daha makul bir tip olduğunu anladığı için gülümsedi.

İkisi dükkânın bir tarafında pamuk tararken, diğer tarafta da fae'ler dururken Molly sormaya karar verdi. "Kasabaya çok sık gelir mi?"

Terzi sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Belki geçen ay biraz daha az, ama o büyük evi onarmak için malzeme siparişi veren düzenli bir görüntü."

Molly şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Tamirat için ihtiyaç duyduğu malzemeleri hiç düşünmemiştii bile. Sadece onları sihirle var ettiğini düşünmüştü.

"Yani her şeyi kasaba mı tedarik ediyor?"

"Evet, birçok sipariş veriyor. Kereste deposunu oldukça meşgul ettiğini duydum ve çömlekçiler de son siparişinin büyüklüğü hakkında konuşmayı bırakmadılar."

"Kasaba Fae'nin komşusu olmasına aldırıyor mu?"

"Ona alışmak epey zaman aldı ve o tek boynuzlu at bambaşka bir şey. Ama kıbar biri ve tüm faturalarını peşin ödüyor, bu yüzden çok az kişi şikayet ediyor."

Molly başını salladı ve kumaşlara döndü. Bunu duymak güzeldi. Her ne kadar Scarborough artık bir soylular merkezi olmasa ve kasaba artık ona bağlı olmasa da, buradaki insanların böylesine yabancı bir komşuyu hoş karşılaması yüreklendiriciydi.

Lorna, "Bir eş aldığını duyduğuma şaşırdım, en azından bir insan kadın," diye devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, burada sana imrenerek bakan birkaç kadından daha fazlası var."

Bu da o çok önemli soruyu akla getiriyordu: Neden *beni seçmişti*? Molly bunu kendine günde birçok kez soruyor ve hiçbir zaman iyi bir cevap bulamıyordu. Elbette satın alabileceği pek çok zavallı kadın vardı.

ve amcasının az bir meblağ istemediğinden emindi. Evine yakın bir yerde daha ucuza bir yer bulabilirdi.

Fae gerçekten de kötü bir alışverişçiydi.

Molly bu yorum karşısında sadece kibarca gülümsemekle yetindi. Ondan daha fazla bir şey alamayacağını anlayan terzi, Molly'nin kibirden ödün verdiği tek şey olan yumuşak krem rengi müslinin yanı sıra, işlemeler için birkaç parça pratik mavi pamuk ve birkaç bluz seçmesine ve kesmesine yardımcı oldu. Müşterilere hizmet etmediği bir elbiseye ihtiyacı olabileceğini düşündü.

Her şey söylenip bittiğinde, fiyat Molly'nin neredeyse boğulmasına neden oluyordu, ama dehşet sesini öksürükle örtmeye çalıştı.

"Oh," dedi Lorna alışverişlerini paketlerken, "neredeyse unuttuyordum. Bu iptal edilmiş bir siparişti ve istediğiniz parametreler dahilindeydi."

Sağlam bir gardırobun önüne geçen kadın, kırmızı kadifeden nefes kesici bir elbise çıkardı. Kollarındaki narin siyah danteli ve pahalı kumaşın parlaltısını gören Molly'nin kalbi pıt pıt attı.

Yine de elbise onun için çok küçüktü. Yumuşak göbeği ve kalın kalçaları değil, söğüt gibi bir vücudu olan biri için çok daha uygundu. O alçak, dar yakadan dışarı taşardı.

Allarion uzanıp elbiseye dokundu ve onaylar gibi bir ses çıkardı. "Evet, çok güzel. Bunu alacağım."

Yanakları kızarmış ve kaşları kalkmıştı ama Allarion tekrar yanına geldiğinde Molly hemen başını çevirdi.

Elbise Molly gibi bir kadın için uygun değildi ve güzel olmasına rağmen belki de onun tarzı da değildi. Göğsünde açıklanamaz bir öfke kıvılcımı çaktı ve gözyaşlarının kirpiklerinde toplandığını hissederek dehşete kapıldı.

Neden ona böyle bir şey alsın ki?

Bütün gün en azından bir şey isteyip istemediğini sormuştu. Kızın gerçekten direnç gösterip göstermediğini asla tahmin etmemiş ya da zorlamamıştı.

Nasıl değiştirilirse değiştirilsin ona uymayacaktı. Yeterli kumaş yoktu.

Kafası karışan, utanan ve her iki duygudan da hoşlanmayan Molly, her şeyi saçma sepetine güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra dükkândan kaçmakta gecikmedi.

Pazar hâlâ kalabalıktı, ancak kalabalık sıkılmış görünüyordu

elbise mağazasında geçirdikleri süreyle kıyaslanamayacak kadar azdı. Molly daha az gözle karşılaştığı için minnettardı, çünkü daha çok gözyaşı dökmüştü ve geldikleri yoldan geri dönerken kaçması gereken daha az ceset vardı.

Allarion çok geçmeden ona yetişti. "İstediğin her şeyi buldun mu?"

"Evet," dedi asık suratla, nankör görünmek istemiyordu ama orada daha fazla kalmak da istemiyordu.

"Sabuncuya uğrayacağımıza söz vermiştik." "Söz vermiştiniz," diye hatırlattı ona ve yoluna devam etti.

OceanofPDF.com

Olaylı günlerinin üzerine alacakaranlık çökerken Allarion kapıyı çaldı ve Molly'nin odasına girerek yeni eşyalarıyla nasıl başa çıktığını görmek istedi. Eve dönüş yolculuğu, Mullan'a olan yolculuktan çok daha uzun sürmüştü, çünkü nispeten sessizlik içinde yapılmıştı. Eve döndükten sonra Molly hemen satın aldığı gıda maddelerini düzenlemekle meşgul oldu ve her şeyin olması gereken yere gittiğinden emin oldu.

O sabah yaptıkları gibi sohbet etmeye isteksiz görünüyordu ve bu yüzden Allarion onu işiyle baş başa bıraktı. Alışverişleri sırasında bir şeyler değişmişti. Allarion bunun ne zaman ve neden olduğunu tam olarak kestiremiyordu ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü, onun güneşi için aldığı ağır yeşil perdeleri asarken bunu düşünerek geçirdi.

Onu daha iyi bir ruh halinde bulmayı umarak mutfağa geri döndüğünde, mutfağın tuzlu şeyler koktuğunu gördü, ama belli ki kadın yiyecekleri çoktan düzenlemiş, kendine bir yemek hazırlamış ve yemişti. Tezgâhlar, akşamları her zaman bıraktığı gibi tertemizdi. Evin bunu görebileceği konusunda ısrar etmesine rağmen, Molly'nin temizlik yapmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Bunu sevecen buldu - ta ki kızın orada hiç bulunmamış gibi göründüğünü fark edene kadar.

Sıkıntılı ruhunu rahatlatmak için onu aradı. Onun alanına izinsiz girmemeye yemin etmişti, bu yüzden eşikten geçmesine izin verdiği tek şey başıydı.

Odasının halini görünce yüzündeki tebrik gülümsemesi kayboldu. Satın aldıkları her şey yatağının üzerine serilmişti.

Bu kaosun bir yöntemi olmalıydı ama bulamadı. Onu asıl rahatsız eden, hiçbir şeyin, Dundúran'dan getirdiği eşyaların bile düzgün bir şekilde saklanmamış gibi görünmesiydi.

Giysileri çantalarından bir kumaş fiskiyesi gibi fıskırıyordu; saç fırçası ve ayna gibi küçük eşyalar yatağın yanındaki sehpayı yığılmıştı. Gardırobun çekmeceleri ve sandığın kapağı açıktı, eşyalarını almaya hazırdı ama ikisi de boştu.

Bavulunu hiç açmadı.

Göğsündeki o sıkıntılı düğüm gerildi.

Bakışları Molly'ye döndüğünde, onun kendisine temkinli bir şekilde baktığını gördü. Hayal kırıklığı arka dişlerini gıcırdatmasına neden olmuştu.

Ona neden öyle baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu - bu sabah neredeyse arkadaşça davranmış, sorularını sormuş ve hatta onunla şakalaşmıştı.

Larry gerçekten.

Onun kahkahalarının anısı ruhunu özlemle dolduruyordu. Neredeyse her şeyden önce onun kahkahasını arzuluyordu; ikinci sırada onun mutluluğu geliyordu. Yine de... dişleri onun tatlı etine batmak için neredeyse sikiinin onun sıcak amına girmesi kadar can atıyordu.

Onunla alay etmesi, ona gülmesi ona büyük bir umut vermişti. İsteddiği her şeyi alması için her türlü bedeli ödeyeceğini kabul ettikten sonra alışverişe ısınmış görünüyordu.

Ne değişti?

Molly boğazını temizledi. İfadesi yumuşamıştı, bu ihtiyatı gizliyordu ama yine de omuzlarının duruşundan bunu anlayabiliyordu.

Hoş bir gülümsemeye zorladı. "Artık evde olduğumuza göre her şey hoşuna gitti mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Kadının ilkel kibarlığı en keskin pençeler gibi ruhunu tırmaladı.

Kadın başka bir şey söylemeyince, adamın başını sallayıp onu kendi haline bırakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kendini koridora geri çeken Allarion kapının önünde durdu, söyleyecek akıllıca ya da ilginç bir şeyler diledi ama hiçbir şey gelmedi. Kadının ruh halindeki ani değişim onu zor durumda bırakmıştı.

Gerçekten böyle biri miydi, sıcak ve soğuk arasında gidip gelen biri mi? Eğer öyleyse, bu değişimleri daha iyi idare etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Allarion bu cevaptan tatmin olmamıştı ama elinde başka bir şey de yoktu, onun kapısından uzaklaştı ve iki adım daha atarak hazırladığı üçüncü yatak odasına gitti. Kapıyı açınca Molly'ninki kadar güzel döşenmiş bir odaya girdi ama buranın havası bayat ve soğuktu. Eşyalarını odaya eklememiş olsa bile, Molly'nin yatak odasında bu odada olmayan bir sıcaklık, bir canlılık vardı.

Yakında bir gün bunu düzeltmeyi umuyordu.

Allarion satın aldığı elbiseyi büyük bir özenle gardıroba astı. Elbise, Ravenna'yı bekleyen benzer büyüklükteki birkaç elbiseye daha katıldı. Elbette kendi eşyalarını seçmeyi tercih ederdi ama o kadar travmatik değişimden sonra, hoşuna gidecek şeylerle yeniden başlamanın ona iyi geleceğini biliyordu. Yerleşip iyileştikten sonra kendi eşyalarını seçebilir, kendisi için kararlar almaya başlayabilirdi.

O zamana kadar Allarion, Ravenna kendi başına ayakta durabilecek kadar güçlenene kadar evi onu karşılamaya ve desteklemeye hazır hale getirecekti.

İçindeki hayal kırıklığı bir türlü gitmiyor, zamanın daraldığını hatırlatan bir sızı gibi her yanını sarıyordu. Ravenna'nın dışarıda kaldığı her gün, keşfedilmesi için bir şans daha doğuyordu. Tek düşman Amaranthe değildi; düşman insanlar ya da daha kötüsü orklar tarafından keşfedilebilirdi. Bu şekilde yatarken, zayıf ve derin uykudan kafası karışmışken, son derece savunmasız olurdu.

Bu noktaya kadar her şey çok iyi gitmişti. Toprak onun büyüsunü emiyor, topladığı fazlalıkları emmesine yardımcı oluyordu. Ev her geçen gün daha da canlanıyordu ve yakında bir gün onarılacaktı. Hâlâ biraz boş olsa da, bu evi hep birlikte, o, Molly, Bellarand ve Ravenna dolduracaktı. Evleri ve yuvaları küçük olacaktı ama onların. Amaranthe'nin etkisinden uzakta.

Sabır. Sadece sabırlı olması gerekiyordu. Şimdiye kadar ona iyi hizmet etmişti. İkizler onun yoluna rehberlik etmişti, bundan emindi. O gün Dundúran'da olması, Molly'yi tam da o noktada görmesi... tesadüften çok daha fazlasıydı. Yıkımın ve yeniden doğuşun, savaşın ve aşkın, güneşin ve ayın tanrıçaları olan İkizler her şeyi bilir ve her şeyi görürlerdi. Dualite onların doğasında vardı ve bu yüzden değerli fae'leri bir *azai* ile kutsadılar, büyü, ruh ve ruh için mükemmel eşleşmeleri.

O kadar uzun süre bekledikten sonra, Faelands'ın büyüünün nasıl bozulduğunu hissettikten sonra, Allarion'un böyle bir eşleşme için çok az umudu vardı. *Azai'sini*, kaderindeki kişiyi bir insanda bulduğuna ve onun burada, evinde olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Sadece onu orada olmak istediğine ikna etmesi gerekiyordu. Onunla birlikte olmak için. İşte yine içini kemiren o hayal kırıklığı vardı.

Tanrıçalar, bana biraz daha yol gösterin. Onun kalbini nasıl kazanabilirim?

Dükkanların bir daha azalmasına asla izin vermeyecekti. Bir dahaki sefere uzun bir uykuya dalmak zorunda kaldığında bunu ona söyleyecekti. Bellarand'ı özür dilemeye ikna edecekti... bir şekilde.

Allarion yaklaşan ayak sesleriyle başını çevirdi, Molly'nin odanın kapısını iterek açtığını görünce kaşları şaşkınlıkla kalktı. Etrafına bakındı, bakışları sonunda elbiselerle dolu gardıroba takıldı.

Kaşları çatıldı ve kollarını etkileyici göğsünün altında kavuşturdu.

Bakışları göğsüne kaydı ve hareketin güzel göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığını hayranlıkla izledi. Bu manzara ve ağrıyan dişleri yüzünden dikkati öylesine dağılmıştı ki, sorusunu anlamakta güçlük çekti.

"Bilmem gereken başka bir gelin var mı?"

Çaba sarf ederek dikkatini tekrar kızın yüzüne yöneltti, yüzündeki ifade her geçen an daha da tehlikeli bir hal alıyordu.

"Tabii ki hayır," dedi.

Sormak için ne kadar saçma bir şey. *Onu* istediğini, *onunla* evlenmek ve çiftleşmek niyetinde olduğunu açıkça belirtmişti.

Beni duymadı mı?

Ya da daha kötüsü.

Bana inanmıyor mu?

Dolabın kapağını kapatarak Molly'ye doğru yürüdü. Molly kendini tutarak onun gelişini izledi. Umutsuzluğa kapılan ve hayal kırıklığı içinde kıvranan Allarion ön kolunu kapının pervazına dayayarak Molly'nin üzerine çıktı ve onu iri cüssesiyle hapsetti.

Gözbebekleri genişledi ve boğazındaki nabız atmaya başladı.

Evet, diye düşündü, işte bu, tatlım. Rol yaptığın kadar etkilenmemişsin.

"O zaman bütün bunlar ne?" diye sordu. Sesi hakaretine yapışmıştı ama kulaklarına gırtlaktan geliyordu ve o göğüsler, tanrıçalar o göğüsler, derinleşen nefesleriyle daha da yükseliyorlardı.

"Bir gün Scarborough'ya bir arkadaşımı getirmeyi umuyorum. Geldiğinde bu oda onun için."

Molly'nin kaşları iki mükemmel şüpheci kemerle yükseldi. "Bir arkadaş, öyle mi? Peki kim bu arkadaş? Onu ne zaman bekleyebiliriz?"

"Bilmiyorum. Umarım yakında. Onun durumu benimkinden daha vahim ve ona güvenli bir sığınak sunmak benim dileğim."

Etkileyici gözleri onu aradı, o vahşiliğin bir kısmı geri çekildi. Merakını yakalamıştı ama daha fazlasını açıklayamazdı.

"Zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim, tatlım. Bu sadece benim sırrım değil."

Ve... önce onun kalbini gerçekten kazanıp kazanamayacağını bilmesi gerekiyordu. Burada onunla kalacağını ve kraliçesi olacağını. Ravenna'nın sırrı o kadar korkunç, Maxim ve Aine'nin fedakârlığı o kadar büyüktü ki Allarion tam bir güvence olmadan onları riske atamazdı. Kendi isteksiz Azai'sinden bile.

"Anlıyorum." O temkinli hali geri gelmişti ama çekilmedi.

Allarion onun meraklı bakışlarıyla karşılaştı, aralarında hiçbir sır olmamasını diledi -aralarında hiçbir şey olmamasını diledi.

Başını daha da aşağı eğerek onun kokusunu derin derin içine çekti, sabrını kuşanmak için kendini onunla doldurdu.

"Sana elbise almaya cüret edemem, Molly. En azından şimdilik. Bir gün seni bunu yapabilecek kadar iyi tanımayı umuyorum."

İri kahverengi gözlerinde şaşkınlık her şeyin yerini almıştı.

Gerçekten anlamıyor mu? Onu ne kadar özlediğimi hissetmiyor mu?

Umursadığından emin değilim.

buradan, Bellarand.

Yüksek sesle düşünen sensin.

Aralarındaki bağı susturan Allarion, odağını Azai'ye çevirdi. Hala kolunun altından çıkmamıştı, meydan okuyan küçük şey

öyleydi.

"Satın aldıklarınla neler yarattığını merak ediyorum." Ona ve şansına meydan okuyarak bir parmağını elbisesinin askısında gezdirdi ve oradaki işlemeli sarmaşıkların dokusunu hissetti. "İğne konusunda yeteneklisin."

"Pek çok konuda yetenekliyim."

Allarion'un bakışları önce onunkilere, sonra da aşağıya, o pelüş, somurtkan ağza kayd. Tanrıçalar, flört mü ediyordu?

"Her birini öğrenmeyi umuyorum," diye mırıldandı.

Biraz daha cesaret ederek yanağının kıvrımını avucunun içine aldı, kadifemsi dokusunu, yumuşak sıcaklığını hissetti. Başparmağını kızın teninde gezdirirken, ağzının kenarıyla alay etmekten kendini alamadı.

Ona başka hiçbir işaret vermemesine rağmen buna izin verdi; ne öne eğildi ne de dudaklarını davet edercesine ayırdı. Allarion onun daha fazla özgürlüğüne izin vereceğinden şüpheliydi ama o yanındayken konuşmak istediği başka bir şey vardı.

Sonunda geri adım atan Allarion doğruldu ve bükülmüş kolunu ona uzattı. Kadın adamın yüzüne bakmadan önce koluna baktı, bakışları sorgulayıcıydı.

"Eğer izin verirsiniz, yatmadan önce size bir şey göstermek istiyorum."

Molly uzun bir süre daha orada durdu, şüphesiz ona ne gösterebileceğini düşünüyordu. Kızın tahmin edeceğinden çok şüpheliydi ama yine de bu onun hatasıydı.

Sonunda başını sallayıp elini dirseğinin kıvrımına soktuğunda, Allarion zafer sırtışını bastırdı. Dokunuşu çok hoştu, hatta güveni daha da hoştu. Her ikisi de sadece tadımlık olsa bile.

Merdivenden inmesi için onu koridora geri götürdü. Ev yollarını aydınlatıyor, kandillerden ve apliklerden gelen sarı ışık küreleriyle en derin gölgeleri yok ediyordu. Ravenna'nın yatak odasında konuşurlarken malikânenin üzerine sessiz bir gece çökmüştü ve Allarion insan *azai*'sinin bileğinin dönmemesi için adımlarının uygun şekilde yavaş ve temkinli olmasını sağladı.

Onun güvenliği ve rahatı her şeyden önce geliyordu; bu yüzden onu mahzene indirdi.

Nasıl bakacağını bilmeyenler için kiler gibi görünen bir yer.

Bütün öğleden sonra, Molly'nin satın aldıkları mallar yüzünden ne kadar sıkıntılı görüldüğüne dair anılar içini kemirdi. Sadece bu da değil, Molly'nin bir daha aç kalmamakla ilgili söyledikleri de... Allarion tüm bunların arkasındaki geçmişi bilecekti ama şimdilik, Molly ona anlatmaya hazır olana kadar, çıkarım yapmak zorundaydı.

Daha önceki hayatının yokluk ve yoksunluk içinde geçtiğinden şüphelenmişti. Amcasıyla birlikte yaşadığını, kuzenlerine baktığını fark etmişti. Ne ebeveynleri ne kardeşleri ne de kendi çocukları vardı, gerçi Allarion onlara da bakardı. Ne sevgili, ne ıvır zıvır, ne de diğerlerinin imrendiği o ışıltılı şeyleri biriktiriyordu.

Molly pratik ve alçakgönüllüydü. Bu kadar çok para harcama fikri onu gerçekten rahatsız ediyor gibiydi ve istediği her şeye sahip olabileceğine dair verdiği güvenceler mutluluktan ziyade gerginlik yaratıyordu.

Allarion şimdilik bu konudaki endişelerinin kökenini sadece tahmin edebiliyordu ama mahzeni gördüğünde anlayacağını ve bir daha asla onsuz kalmayacağına söz verdiğinde *buna inanacağını* umuyordu.

Evin zemin seviyesinin ötesine geçip şarap mahzenini geçerek evin en alçak, en serin noktasına indiklerinde onun kafa karışıklığının arttığını hissetti.

Molly onun yanında gergin bir şekilde duruyordu, karanlık merdiven boşluğunun karanlığında gözleri açılmıştı. Molly'nin kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordu ve onun loşluktan duyduğu korkuyu hafifletmek için bir büyü yarattı. Mavi ışık sahanlığı aydınlattı, büyük halka kapı kollarında parıldadı.

"Kiler," dedi garip bir şekilde yüksek bir sesle.

"Evet. Ama aynı zamanda hayır."

O kocaman gözleriyle ona baktı. Adam onun elini rahatlatmak için okşadı ve sonra uzanıp dairesel kapıların üzerinde birkaç figür çizdi. Figürler ahşaba batmadan önce mavi renkte yanıyordu. Soldaki kapı açıldığında Molly'nin nefesi kesildi.

Allarion kapıyı ardına kadar açtı ve elini sallayarak sahte mahzende bir düzine daha irade yarattı.

Azai'sini evlerinin ambarına götürdü.

Mücevher dolu sandıklar; sikke yığınları; ince gümüş tabak ve narin porselen dolapları; bakır, bronz, gümüş ve altın külçeler; yeri doldurulamaz ipek iplikli duvar halıları koleksiyonu; ince işlenmiş telkari takımları ve

Yüzükler, diademler, taşlar, kolyeler ve değerli mücevherlerle süslenmiş bilezikler; hepsi ve daha fazlası sahte mahzenin taş duvarlarını kaplıyordu.

Onu içeriye doğru götürürken, avucuna koymak için yerden birkaç mücevher kopardı.

Molly avucunun içindeki pırıl pırıl işlenmemiş mücevherlere baktı, ağzı açık kalmıştı.

"Annem eski bir soydan geliyor, batı topraklarından buraya gelen gemilerde bulunmuş bir soydan. Meringor Hanesi kendisi için iyi şeyler yaptı. Bu benim payımın sadece bir kısmı."

Faerlands'tan kaçarken daha fazlasını getirmek çok zor olurdu. Neyse ki, getirmeyi başardığı şey fazlasıyla yeterliydi. Bir yıl içinde malikâneyi onarmayı ve malikâne için gelir getirecek bir şeyler üretmeyi umuyordu. Meyve bahçeleri belki. Onlarla birlikte kaldığı süre boyunca kardeşlerinden birkaç püf noktası öğrenmişti ve Eire'li insanlar özellikle elmaya düşkün görünüyordu.

Büyük büyükannesinin icat ettiği kullanışlı büyülü bir çuval aracılığıyla istifini getirmişti. İç astar o kadar çok sihirle doluydu ki, uzayın ve gerçekliğin sınırları dışında var olan saf bir sihir cebi yaratmıştı. Uzun yaşamı boyunca orada her türlü şeyi saklamıştı ve bu Amaranthe'den kaçmayı bir adım daha kolaylaştırmıştı.

Malikânedeki ilk günlerinde kendi sihrinin büyük bir kısmını kullanarak çantayı mahzeni kaplayacak kadar genişletmişti. Şimdi, mahzen kadar büyük ama çok daha sonsuz bir cepti ve sadece onu nasıl açacağını bilenlerin erişebileceği bir yerdi. Büyük büyükannesini gururlandırıldığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

*Azai'*ye dönerek, onun evlerinin zenginliğini nasıl gördüğünü izledi. Kızın bunu bir teselli, kendisine bakılacağına dair bir güvence olarak görmesini umuyordu. Cimriliğe ve pazarlığa gerek yoktu. Asla yokluk çekmeyecekti. Depoları asla tükenmeyecekti.

"Umarım bu seni rahatlatır, tatlım. Seninle ilgilenmek, istediğin hayatı sağlamak için her türlü niyete sahibim."

Allarion uzun bir süre cevap bekledi. Kesinlikle gerekli olduğunu düşündüğünden daha uzun bir süre.

Gözleri sahte mahzende gezinmeye devam ediyor, iradenin mavi ışığını yansıtıyordu.

o'-wisps. O pelüş dudaklar içeri girdiklerinde aralanmıştı ama sanki hâlâ gözlerine inanamıyormuş gibi kapanmamıştı.

Sonunda Allarion buna dayanamadı. "Molly..." diye sordu nazıkçe, "hoşuna... gidiyor mu?"

Boğazından garip bir ses çıktı; sanki boğuluyormuş gibi. Allarion endişe içinde onu izledi ve sıkıntı belirtileri aradı.

Dudakları daha da aralandı ve tiz bir kahkaha yükseldi. Hoş olmayan bir sesteki bu, adamın omurgasından aşağıya doğru bir huzursuzluk ürpertisi gönderdi. Onun kahkahasını istiyordu ama bu sabahın sıcak sesi değildi.

Bir diğeri sahte mahzende yankılandı ve Allarion dehşet içinde kadının mücevherleri bırakıp ellerini yanaklarına bastırmasını izledi. Gözyaşları yüzünden aşağı kaymaya başladı.

"Molly, tatlım-" diye inledi.

"Bütün bunlar..." diye nefes aldı. "Beni satın almaya gücünün yetmesine şaşmamalı." Dudaklarından sinir bozucu bir kahkaha daha döküldü. "Brom Amca iki katını istemeliydi."

Allarion'un göğsü onun sözleri karşısında buz kesti ve gerildi. Ona baktı, saçmalıklarından ve kıpır kıpır hareketlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı ama Molly kendini bir duruma sokmuştu.

"Molly, sen benim *Azai*'msin. Senin için her bedeli öderdim."

Başını sallarken bukleleri sallanıyordu, gözleri cam gibi ve . Buradaki hava onu etkiliyor muydu? Büyü mü?

Hayal kırıklığı içinde çalkalanıyordu. Her nasılsa, tüm iyi niyetine rağmen, yine hata yapmış görünüyordu. İkizler onu aldı, neden hiçbir şeyi doğru yapamadı?

-Kendi *Azai*'siyle *mi*?

Aniden ona döndü. Alaycı bir tavırla dişlerini gösterdi, yüzü çirkin bir öfkeyle çarpılmıştı.

"Beni satın almış olabilirsin ama bana sahip olamayacaksın! Bana *asla* sahip olamayacaksın."

Paniğin soğuk pençesi parmaklarını Allarion'un etrafına doladı. O...

O gerçekten düşündü.

Dehşet, içindeki kara ağzını açmış, iç organlarını emiyordu. *Her şey tarafından*

iyi ve güzel olduğunu düşünmesin...

"Ben yapmadım-" Boğazı düğümlenen oydu, kelimeler boğazında tıkanıyordu. "Senin kefaletini ödedim. Ve bir çeyiz. Ben asla-"

İğrenme duygusu boğazını yaktı. Onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Onu o gün satın aldıkları *şeyler* kadar kolay satın alınabilir biri olarak mı görüyordu?

Söylediği her tuhaf şey, her temkinli bakış ve garip sessizlik... bunun yüzünden miydi? Onu *satın almaya* çalıştığını düşündüğü için mi?

"Sözleşmeli mi?" diye tekrarladı. "Ben sözleşmeli değilim."

baktılar, gerçek aynı anda kafalarına dank etmiş gibiydi.

Brom Dunne ikisinden de daha iyiydi.

Allarion'un daha önce hiç bilmediği bir öfke boynunu yaladı. "Asla ama *asla* birini satın almam," diye tısladı. "Ve asla kendi *Azai*'mi. Kaderim, kalbim. Yapamam-"

Sesi ve şiddeti arttıkça ve mavi ışık topları öfkesiyle titredikçe kelimeleri ısırdı. Kızgın olduğu kişi o değil, amcasıydı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Öfkesiyle birlikte hayal kırıklığı da alev alev yanıyordu; onun böyle bir zalimlik ve alçaklık yapabileceğini, kendisini ve bir başkasının hayatını ve onurunu bu kadar az düşünebileceğini düşünmesi. Bu düşünce onurunu zedeledi.

"O nasıl..." Molly'nin yüzünden bir damla gözyaşı daha yuvarlandı ve Allarion'un ruhunu delip geçti. Yüzü tekrar öfkeli bir ifadeye büründü. "Hayır, tabii ki yaptı. Sadece zalimlik olsun diye. Bana başlık ödediğini söyledi."

"Sadece uygun olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Bana bir sözleşmeniz olduğu söylendi, ben de ödedim.
o."

O dehşet dolu bakışlar ona sabitlenmişti. "*Beni satın aldın!*"

"*Hayır*," diye ısrar etti, "Evinizin reisi olan büyüünüzle konuştum. Sizin türünüzün yolu ." En azından öyle inanıyordu. Ya da inanmak istemişti.

"Benimle konuşmalıydın, *bana sormalıydın!* Bunun yerine iş çevirip beni zorladın!"

Allarion'un omurgası sertleşti, içinde tuhaf bir şekilde mide bulandırıcı bir his yükseldi

gırtlak. "Hiçbir şeyi zorlamadım," dedi uyuşmuş dudaklarının arasından. "El düğünü yapmayı kabul ettin."

"Çünkü teklifi geri çekeceğini düşünmüştüm! Parayı geri alacağını. Başka seçeneğim olduğunu düşünmemiştim!"

"Kendi isteğinle geldin." Kendi kulaklarına bile sesi uzaklardan geliyordu.

"Darağacına götürülen bir mahkûm kadar isteyerek," diye tükürdü.

Adamın göğsüne bir hançer saplamış da olabilirdi, sözlerinin acısı bir deprem kadar yıkıcı bir şekilde yayılıyor ve önüne çıkan her şeyi sarsıyordu.

"Seni istediğim için özür dilemeyeceğim. Sen benim *Azai*'msin." Elbette bunun anlamını ona henüz açıklamamıştı ama bunun tek nedeni kızın ona karşı çok utangaç, çok temkinli olmasıydı.

"Peki ya benim ne istediğim, Allarion? Korkunç bir tek boynuzlu at tarafından korunan bilinçli bir evde olmak istemeyebileceğimi hiç düşündün mü? Belki de tanımadığım bir fae ile kilit altında kalmak istemeyeceğimi?"

Hayır, söylememişti. Molly ona alaycı bir tavırla baktığı için bu gerçek onun şok olmuş yüzünde açıkça görülüyor olmalıydı. Ama Allarion sahayı terk etmeye hazır değildi; bunu kurtarmanın bir yolu olmalıydı. *Eğer sadece onun görmesini sağlayabilirsem...*

"Size ne isterseniz vermeyi teklif ettim. Başından beri bunu söylemedim mi? Günlerdir? Bugün bu değilse neydi?"

"Beni satın alamazsın, bir daha olmaz. Bunlar *şeylerdir*, Allarion."

"Bunlar senin istediğin ve ihtiyaç duyduğun şeyler, benim sağlayabileceğim şeyler! Sana her şeyi sunuyorum; rahat bir hayat, bir mevki. Bu ev, sihrim, hepsi senin. Tek yapman gereken kabul etmek."

"Bunlardan herhangi birini istiyor muyum?" diye sordu. "Parayla geldin ve istediğini elde etmek için onu kullandın. Sakın bunun için minnettar olmam gerektiğini söylemeye cüret etme."

"Kelimeleri ağızma tıkıyorsun! Ben senin minnettarlığını değil, mutluluğunu istiyorum! Bu neden bu kadar kötü bir şey?"

"Çünkü beni neyin mutlu edeceğini bilmiyorsun. Hiç sormadın ki!"

"Öğrenmeye çalışıyorum!" diye ısrar etti. Will-o'-wisps'in mavi ışığı titredi ve artan heyecanıyla genişledi. "Bilmek istiyorum"

ama sen bana en ufak bir şans bile vermiyorsun! Zihnini olasılıklara açmayı reddediyorsun!"

"Sakin bana bağırmaya kalkma! Bunların hiçbirini ben istemedim. Burada olmayı ben istemedim."

"Gerçekten bu kadar korkunç mu?" Kollarını iki yana açtı. "Bütün bunlar, hepsi senin için ve yine de kötü olan ben miyim?"

"Bu benim için değil. Bu senin, Bellarand'ın ve gelebilecek ya da gelemeyecek gizemli arkadaşın için. Bunların hiçbirisi benim için değil, bu yüzden sakın beni suçlu hissettirmeye çalışma. Benim bir hayatım vardı, Allarion. Fazla bir şey olmayabilir ama *benim hayatımdı*."

"Ve şimdi o hayat burada olabilir. Meyhanedeki hayat gerçekten o kadar harika mıydı? Gerçekten istediğin bu muydu?"

"Hayır, ama için bir şans istedim! Ve sen *bunu elimden aldın!*"

Dehşete düşmüştü, dünyadaki tüm incinmişlik ve ihanetle ona bakan gözlerinden taze yaşlar damlıyordu. Başarısızlığın soğuk eli onu bir mengene gibi kavradı ve öfkesinin sıcaklığını sıkı bir pişmanlık yumağına dönüştürdü.

"Molly..." değildi, ona doğru uzandı. "Hayır!" diye bağırды. "Sadece beni yalnız bırak!"

Kadının sahte mahzenden kaçışını çaresizlik içinde izledi ve onu will-o'-wisps'in sönmekte olan ışığında yalnız bıraktı.

Allarion kıpırdamadan durdu, çatlama sesi kulaklarını dolduruyordu. Sanki içindeki her şey onu takip etmiş gibi göğsü bir boşlukla ağrıyordu.

Gözyaşları içinde bir dost, bir yalan üzerine kurulmuş bir başlangıç...

Varsayımları ve tahminleri olası bir yıkıma yol açmıştı ve bu tamamen kendi hatasıydı. Bu kaybın ona pahalıya mal olacağından korkuyordu, atlatamayacağı ölümcül bir darbe. Kaybettiye, ona kur yapamadıysa ya da onu etkileyemediyse... daha ne yapabilirdi?

Hakon'a ama daha da önemlisi Molly'ye gitmek isterse gidebileceğine dair söz vermişti.

Eğer bu savaşı gerçekten kaybederse, bu sözü yerine getirmek zorunda kalacaktı.

Bunu yapmak onu ikiye bölerdi.

Allarion başlangıçta istediğini elde etmiş olabilir.

Brom Dunne'a bir kese altın ama hiç de öyle değildi.

OceanofPDF.com

Molly yapabileceğini düşündüğü tek şeyi yaptı; odasına kapandı ve dışarı çıkmadı. Çocukça olduğı kesindi ama sihir ve gizemle dolu bu tuhaf yerde kendisine ait olan tek yerin orası olduğunu düşünüyordu.

Elbette bu aptalca bir düşünceydi. Fae'nin komutası altındaki bir evin içinde, hiçbir yer ondan gerçekten güvenli değildi. Ancak gece ve nihayet ertesi sabah geçmeye başladığında ve kapısını karartmadığında, yapabileceğı ertelemeyi aldı.

Molly odasının pencere kenarındaki koltuğına kıvrılmış, yorgun ve donuk gözlerle güneşin ağaçların üzerinden doğuşunu izliyordu. Ağaçların ilk sıralarında ara sıra bir gölge hareket ediyordu ve bunun Bellarand olduğunu biliyordu. Devriye geziyordu, şüphesiz.

Geçen günden beri onu duymamıştı - düşüncelerini duymasını nasıl engelleyeceğini bulduğunu sanıyordu. Bu onun için gayet iyiydi, o canavarın düşündüğü dengesiz şeylerden haberdar olmak istemiyordu.

Kafasında sadece kendisi kalmıştı ve orası da zaten kalabalık bir yerdi.

Molly yine bir öfke patlamasının ardından kendini azarladı. Bu sefer o kadar da kötü değildi, karnında haklı bir öfke yanıyordu. Brom'un ona oynadığı oyuna. Allarion'un her şeyin en iyisini bildiğini sanan küstahlığına.

İkisinin de düşüncesine katlanamıyordu.

Bir başka gözyaşı dalgası gözlerine hücum etti ama Molly onları tuttu. Ağlamaktan ve erkeklerin onu itip kakmasına izin vermekten . On yaşından beri Molly hayatını erkekleri memnun etmeye, yatıştırmaya ya da onlardan uzak durmaya çalışarak geçirmişti.

Ona sarıldılar, ondan bir şeyler istediler, kandırdılar, alay ettiler ve talep ettiler.

Bu kadarı .

Allarion bir fae olabilirdi ama yine de bir erkekti. Ve o anda Molly tüm erkeklerden nefret etti.

O ruhani fae güzelliğine ve dünyadaki tüm paraya sahip olabilir, sözleri tatlı ve vaatleri şefkatli olabilir, ama sonunda, bunların anlamı neydi? Hiçbir şeye. Tüm büyüüne, parasına ve gizemine rağmen o da diğer insanlar gibiydi. Kendi amaçları için ne isterse yapıyordu.

Molly teminat olmaktan bıkmıştı.

Bu konuda gerçekten ne yapabileceği ise tamamen başka bir soruydu. Saatlerce oturup pencereden dışarı bakmasına rağmen, onu buradan çıkaracak herhangi bir plana yaklaşmamıştı. Eğer ev onu durdurmazsa, tek boynuzlu at kesinlikle durduracaktı. Ne umut vardı ki?

Bacakları çoktan uyuşmuş ve kaskatı kesilmiş olmasına rağmen Molly kendine daha da sıkı sarıldı. Odasına kapandığında kendini hiç bu kadar küçük hissetmemişti.

Ve bu yüzden ondan *nefret ediyordu*.

Yine de kendinden de biraz nefret ediyordu. Tüm bunların olmasına izin verdiği için. Amcasının planını göremediği için. Elbette onu Allarion'la birlikte kapıdan çıkarmak için ne gerekiyorsa söyleyecekti -Molly para çuvalını görmüştü ve görünüşe göre bu vaat edilenin sadece yarısıydı.

Tüm bunları bu kadar iğrenç bulmasaydı, adamın ödediği küçük servet gururunu okşayabilirdi.

Bu da onu kendine daha çok kızdırıyordu. İki çuval paradan daha değerli olmalıydı; amcası için, potansiyel bir koca için, *kendisi* için. Sorun şuydu ki... Molly her zaman bu kadar emin değildi. Ve eğer kendisi emin değilse, etrafındaki herkesin bu kadar ya da daha az para ödemesine şaşmamalıydı.

Zihni bütün sabah kendi etrafında dönüp durmuş, üzerine sisli bir bulut çökmüştü. Gözleri yorgunluktan yanıyor ve su içemediği için dili damağına yapışuyordu. Biraz daha devam ederse başını iyice ağrıtacaktı ama Molly hareket edecek gücü kendinde bulamıyordu.

Öğleden sonra kapı çalındığında hâlâ oradaydı.

Molly cevap vermedi ama Allarion yine de kapıyı açtı. Kısa bir bakış

eklektik çeşitlilikte yiyeceklerle dolu bir tepsi getirdiğini ortaya çıkardı. Elmalar, peynirler, şalgamlar ve ıslatılmamış yulafa benzeyen bir şey. İçinde kayıtsızlık ve kendine acıtmaktan başka bir şey olsaydı, kendi yemediği halde bir tabak hazırlamaya çalışması eğlenceli olabilirdi.

"Evdekilerden bugün yemek yemediğini öğrendim," dedi nazikçe. Molly kaşlarını çatarak tavana baktı. "Tattletale."

"Buna çok kızma." Ölçülü adımlarla, tepsiyi sandığın kapağına yerleştirmek için odanın içinde yürüdü. "O senin için endişeleniyor, ben de öyle."

"Endişeleniyorum. Evin kendisinin beni gözetlediğini düşünmek ne kadar korkutucu biliyor musun? Buradaki her şeyin beni burada tutmak için bana karşı çalıştığını düşünmek?"

Dudakları mutsuzlukla birbirine yapıştı. "O duyguyu hayal edebiliyorum, evet. Ama lütfen korkma tatlım. Buradaki tüm büyüye ve dışarıdaki tek boynuzlu ata rağmen, malikâne içinde en güçlü olan sensin."

Molly homurdandı. "Doğru. Sana inanmadığım için beni affet."

"Ev sana tapıyor - sanırım seni benden bile çok seviyor. Onunla konuş. Bellarand yola gelecektir. Ve ben... benden isteyemeyeceğin hiçbir şey yok."

"Senden isteyemeyeceğim *çok şey* var," diye karşılık verdi Molly. "Yoksa gizemli arkadaşını çoktan unuttun mu?"

"Paylaşmadım. Bu benim paylaşacak sırrım değil, en azından henüz değil. Ama zaman tanınırsa bu bile senden esirgenmez. Sakladığım tek sır bu, geri kalan her şeyi sen bilebilirsin. Sadece sorman yeterli."

"Peki bana söylediğin her şeyin doğru olduğuna neden inanayım?"

Boynunda ve şakağında bir tendon atladı, bu Molly'nin dünden tanıdığı, artan hayal kırıklığının bir işaretiydi. "Bunu sana kanıtlamak için her gün çalıştım. Sana kim olduğumu gösterdim -eğer durup bakarsan."

Molly yanağını ısırarak arkasını döndü. Sesi çok fazla haklıymış gibi geliyordu ve bu hoşuna gitmemişti.

"Tekrar tartışmak istemiyorum," diye iç geçirdi ve başını pencere camına yasladı.

"Buraya tartışmaya gelmedim. Sadece sizinle konuşmak, aramızdaki karanlıkta kalmış konuları açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Şimdiye kadar benden bıkmışsındır diye düşündüm." Öfke patlamalarının onu rahatsız ettiği oldukça açıktı. Dün gece, daha önce onun hakkında ne düşünmüş olursa olsun, kendisine bağırarak biriyle pazarlık yapmadığını bilmekten biraz tatmin olmuştu.

Şimdi ise sadece yorgundu.

"Asla. Sen benim *Azai*'msin."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Gerçek bu. Bunun uzun zaman önce açıklamam gereken bir şey olduğunu şimdi fark ediyorum. Ama kendimi aşıyorum."

Molly dönüp Allarion'un ona doğru eğilmesini hayretle izledi, uzun gümüş saçları neredeyse yere düşüyordu. Bu manzara onu sersemlettiği kadar rahatsızlık içinde kıvrınmasına da neden oldu - onun gibi uzun boylu ve gururlu bir varlığın bu şekilde eğildiğini görmek... nedense doğru gelmemişti.

"Lütfen, senden af diliyorum, Molly. Bir kadına, ama en çok da *sana* sesimi yükselttiğim için utanıyorum. Seninle öfkeyle konuştum ve bu kabul edilemez."

Molly'nin hiç duymadığı kadar süslü bir özürdü, ama bu özrü dilemiş olması ve bunu büyük bir içtenlikle söylemiş olması...

"Bunların hepsi... çok fazla," diye mırıldandı, söyleyecek daha iyi bir şey bulamıyordu.

"Bunu anlıyorum. Sen ve ben farklı dünyalardan geliyoruz ama tanrıçaların bizi bir araya getirmekte parmağı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Birbirimize ihtiyacımız olacağını biliyorlardı."

Tam boyuna doğru doğruldu, o koyu renk gözleri kasvetliydi. Mor rengi donuklaşmıştı, mücevherler gibi parıltamıyordu ama bir çürük gibi solmuştu.

"Diğer bazı halklar gibi, Fae'ler de kaderli bir eşe, mükemmel bir eşe inanırlar. Böyle bir birliktelik tanrıçalar tarafından tasarlanmış ve kutsanmış olarak kabul edilir ve her şeyden çok arzulanır. *Azai*'ler arasındaki bağ kutsaldır, fae'ler ve büyüler arasındaki bağdan daha güçlü olduğu söylenir. Kendi türüm arasında benimkini bulamamıştım ve böyle bir kutsamanın asla bahsedilmeyeceği konusunda uzun süre umutsuzluğa kapılmıştım. Ve sonra seni gördüm."

Yavaşça aralarındaki mesafeyi kapattı ama Molly'nin üzerine abanmak yerine önünde diz çökmek için eğildi. Molly'nin kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı ve kıpırdamayan vücudunda durgunlaşan tüm kan toplandı

yanakları kızardı.

"Dürüst olacağım; öteki köydeki diğer pek çok kişi gibi benim de aklımdan bir insan eş bulmak geçiyordu. Eire'li bir kadınla bağ kurmak, yerel büyüdeki yerimi sağlamlaştırmama yardımcı olacak ve yaşamak için ihtiyaç duyduğum devreyi oluşturmamı hızlandıracaktı."

"Demek zavallı bir kadını alıp evime götüreceğimi düşündün," dedi, ama hiç öfkelenmeden. Çok şaşırdığını söyleyemezdi; aynı şeyin başka kadınların, özellikle de bir ev, iş ya da aile güvenliğine sahip olmayanların başına geldiğini kaç kez görmüştü. Daha güçlü insanların kolayca avı ya da oyuncağı olabiliyorlardı.

Yani hayır, şaşırmamıştı ama Allarion'un da bunu yapacağını duyunca hayal kırıklığına uğramıştı.

Onun farklı olduğunu ummaya başlamıştı.

Utancından yüzünü buruşturdu. "Tam olarak öyle değil ama evet, uygun bir seçenek aradım. Kadından hoşlanmam gerekiyordu elbette. Gerçek bir birliktelik olmalıydı. Sonra bir gün seni gördüm ve anladım. Burada hissettim." Elini, bir insan için kalbin olması gereken yere koydu. "Sana doğru olan o çekimi. Çok geçmeden ne olduğunu anladım - tanrıçalar beni sana yönlendirdi, çünkü sen benim *Azai*'msin. Benim kaderimsin."

Tedirginlik orta yerinde sıkıştı. "Ama ben insanım."

"Bir fae ve bir insan arasında olabilir. Ben bunu gördüm."

"Ama..." Molly bu kader aşığı olayını içine sindiremiyordu. Bu çok kolaydı. "Neden ben? Ben özel biri değilim. Eğer istediğin bir insansa, Leydi Aislinn seni bu malikânenin leydisi olmaktan mutluluk duyacak pek çok kişiyle tanıştıracabilirdi."

"Bir leydi, soylu bir kadın ya da başka bir barmaid istemedim." Ağzının kenarları mizah yapmaya çalışır gibi kalktı ama hemen düştü. "Ben *seni* istedim, Molly. Seni gördüğüm andan beri. Canlılığın, canlılığın odayı dolduruyordu ve ben hayranlık içindeydim. Tanrıçaların beni neden sana yönlendirdiğini bir an içinde anladım."

Molly başını salladı. "Allarion, tavernada hizmet eden o kişi ben değilim, gerçekten değilim. Bu bir rol, bir kişilik. Bütün barmaidler bunu yapar. Müşteriler neşeli bir hizmetkâr kız ister. Ama ben öyle biri değilim."

Dudakları inceldi ve garip yüz hatlarına rağmen, kadın bunu anlayabildi

gerçek onu rahatsız etti.

Fates, ne karmaşa ama. Tüm bunlar, o birkaç bahşış, amcası da bir ödeme istediği içindi. Belki de o ve Brom o kadar da farklı değillerdi.

"O zaman sen kimsin, Molly?"

Sesi nazik, sorusu yumuşaktı ama bu soru ona öldürücü bir darbenin tüm yıkıcılığıyla çarptı. Kirpiklerinden süzülen iri bir damla gözyaşı yanağında sıcak bir iz bıraktı. Göğsündeki o boşluk daha da genişledi, her ne ise, olduğu her şeyi içine çekmekle tehdit ediyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ve bu ne kadar acınası bir durumdu? Meyhaneden ayrıldığında Molly Dunne'in gerçekte kim olduğunu bilmiyordu.

Boğazından acı dolu bir ses çıktı ve Allarion uzanarak onun elini rahatlatmak istedi. Onu itmedi, elinin ağırlığı sanki parçalanmasını engelleyen tek şeydi.

"Seni ilk kez bir meydanda su getirirken ve diğer kadınlarla konuşurken gördüm. Gülüyordunuz. Saçında kahverengi bir fileto vardı. Onlara ne söylediğini bilmiyorum ama durup izledim, gözümü ayıramadım. Sen gittiğinde peşinden gittim ve tavernayı buldum."

"Allarion," diye inledi, "kadınları evlerine kadar takip edemezsin."

"Artık çok geç," dedi, sesinde hüznü bir mizah vardı. "Seni ilk gördüğüm yer taverna değildi. Kuyudaki Molly de senin bir parçan, meyhanedeki Molly de öyle. Hepinizi istiyordum ve yoluma çıkan engelleri umursamıyordum. Başka bir sevgili, amcan... kendi isteklerin bile." Yüzünü buruşturması acı verici ve içtendi. "Bunun bir hata olduğunu şimdi anlıyorum. Önce seninle konuşmalı, niyetimi açıklamalıydım. Şimdi yaptığım gibi."

Molly'nin iki elini de avuçlarının içine aldı ve bakışlarını kendi bakışlarıyla birleştirdi. "Sen benim *Azai*'msin, Molly Dunne. Tanrıçalar bunu böyle ilan etti. Ama bu kutsamayı ve senin güvenini kazanmak istiyorum. Geri dönemem ama ilerleyebiliriz. Lütfen, size yalvarıyorum, teklifimi değerlendirin."

"Allarion..."

Başını bir kez salladı, gümüş saçları omzunun üzerinden kayıyordu. "Fırsat verilse seni severdim Molly. Kuyudaki Molly'yi ve meyhanedeki Molly'yi sevdim. gördüğüm Molly'yi de sevmek istiyorum,

Ben de. Umarım burası kim olduğunu keşfedebileceğin güvenli bir yer olur. Ben de onu tanımak isterim."

Allarion'un bakışları onun kucağında duran, ellerini birleştirmiş ellerine kaydı. Sanki bir sonraki sözcükleri söylemek ona acı veriyormuş gibi boğazı düğümlendi.

"Ancak bu yapılamazsa, sana yemin ederim, seni amcanın kapısına geri göndereceğim. Senden hiçbir şey beklenmeyecek. Bu hiç olmamış gibi hayatına geri dönebilirsin."

Molly'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bunu yapar mısınız? Beni geri götürür müsün?"

"Evet," dedi, ancak bu kelimeyi kullanmakta zorlandığı belliydi. "Sizden tek isteğim, artık gerçeği bildiğinize göre, bunu düşünmeniz. Tek isteğim bu." Ve onun bakışlarını hiç bırakmadan başını eğerek elinin arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Molly nefesini içine çekti, adamın dudaklarının tenindeki tüm sinirlerini nasıl ateşlediğine hazırlıksızdı. Bu onun büyü müydü, yoksa sadece o muydu?

"Lütfen tatlım, en azından kalmayı düşüneceğini söyle bana?"

Fates, buna cesaret edebilir miydi? İstiyor muydu ki?

Bulanık ve sersemlemiş zihninde bu sorulara cevap vermek zordu. Öfkesini hâlâ içinde tutuyordu ama içi kararsızlıkla burkuluyordu. Adam ona o kadar özlemle bakıyordu ki, sözleri o kadar nazik ve sevgi doluydu ki, onu tamamen reddetmek zordu. Yine de ne onun için ne de kendisi için bir cevabı vardı.

Bir cevap değil, zaman istiyor.

Bir karar verecek durumda değildi, bu kesindi. Belki de...

Belki de onun istediği zamanı kullanmalıydı. Kendisi ya da başkası için değil. Molly için.

Molly yavaşça başını salladı, kalbi şaşırtıcı bir heyecanla çarpıyordu.

Büyük bir hava akımı onu terk etti ve rahatlatarak başını eğdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı tenine karşı.

Orada bir süre daha oyalandı ama ikisi de tek kelime etmedi. Ona söyledikleri ve ettikleri karşısında şoke olup sessizliğe gömülen Molly, adamın sonunda ayağa kalkıp tekrar eğilerek selam vermesini ve çıkışını izlemişti.

Adam arkasından kapattıktan sonra uzun süre kapıya baktı.

Molly düşünmeden, zihni hâlâ bulanık bir şekilde elini ağzına götürdü ve dudaklarını adamın dudaklarının olduğu yere bastırdı.

Fates, ben ne yapacağım?

OceanofPDF.com

Allarion elinden geleni yapmış ve söylemişti. Artık beklemek ve umut etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Geçen her saat ona sonsuz bir ıstırap gibi geliyordu. Zamanın geçişini daha önce hiç bu kadar keskin bir şekilde hissetmemiş, zaman onun için bu kadar yavaşlamamıştı. Zihni hiçbir şeyi kavrayamıyordu; kendine hangi görevi verirse versin, gönülsüzce başlıyor, ancak kısa süre sonra terk ediyordu. Kadının karar verip onunla konuşmak isteyeceğinden ama onu bulamayacağından korktuğu için eve yakın durmaya çalıştı.

Yine de cevap gelmedi ve zamanının çoğunu yalnız geçirdi.

Odaklanacak bir görevi olmadığından ve zihni karmakarışık olduğundan, içinde biriken büyü çok az serbest kalabiliyordu. Genellikle birkaç günde bir ormana fazlalıklarını vermeye giderdi ama Molly'nin cevabını beklerken, Allarion kendini her sabah ve gece ağaçların arasında dolaşırken buldu, içinde kaynayan mutsuz büyüü temizlemeye ihtiyaç duyuyordu. Hatta yerel havayı etkiliyor olabileceğini bile düşündü ve bu yüzden huzursuzluğuyla bir fırtına yaratmaktan korktuğu için ormana normalde verebileceğinden daha fazlasını verdi.

İki tam gün bu şekilde geçti. Bunları uzun hayatının en uzun günleri olarak değerlendirmekle abarttığını düşünmüyordu. Bu süre içinde onu birkaç kez gördü. Kibarca başını salladı ama konuşmaya davet etmedi, o da onu kendi haline bıraktı, umudu daha da azaldı.

Üçüncü gün Allarion, etrafını saran dört duvara dayanamayarak evden kaçtı. Ev, sakinlerinin üzüntüsünü hissettikçe inleyerek ve gıcırdayarak kasvetli bir hal aldı. Tüm arazi sessizleşti

Ve hepsinin bir uçurumun kenarında durduğunu hissederek hüznlendiler.

Bekleyiş, onun kararı, onun kararları... Dışarısı, hayal kırıklığını kontrol altına alabileceği tek yerdi.

Odun yarmak, saldırganlığı ortadan kaldırmak için mükemmel bir görevdi ve Allarion baltayı acımasızca kullanıyordu. En son sipariş ettiği kereste ve diğer malzemeler Mullon'a en yakın arazinin sınırına bırakılmıştı ve orman yosun yatağı üzerinde yardımsever bir şekilde onları taşımıştı. Malzemeleri düzenlemek bir gününü alacak önemsiz bir iş olmalıydı ama bunun yerine hâlâ tamamlayamamıştı.

Yapabildiği en iyi şey, çok uzun olduğunu bildiği bazı keresteleri yarmaktı. Ve eğer kendine karşı dürüstse, baltayı sallamak ve odunları parçalara ayırmak iyi hissettiriyordu.

Beklemeyi daha iyi olmasa da katlanılabilir hale getirdi.

Molly'nin çektiği acıya sempati duyduysa bile, bunu belli edecek kadar görmemişti onu. İfşaatları yanlış hesaplamalarının gerçek derinliğini ortaya çıkardığı için kendisi için hiç yoktu.

Onun hakkında düşündüklerinden ve muhtemelen *hâlâ* düşündüklerinden duyduğu tiksintiden kurtulmak zordu. Yine de en çok zorlayan şey, farklı bir şey yapmayacağını bilmektir. Hâlâ onun için her türlü bedeli ödeyebilirdi. Elbette amcası yerine onunla konuşmuş olmayı çok isterdi ama eğer amcası onu reddetseydi ya da tereddüt etseydi, Allarion onun da benzer taktiklere başvuracağını biliyordu.

Eski bir soylu ailenin oğlu olarak, onurlu bir savaşçı ve iyi bir adam olmakla gurur duyuyordu. Ama Molly söz konusu olduğunda ikisi de değildi.

Bu yüzden kendisine hiç acımıyordu, çünkü yarattığı kendi karmaşasıydı ve bir şansı daha olsa benzer bir karmaşa yaratırdı. Eğer Dundûran'a dönmeyi seçerse, onu kabul edecekti - onu orada bırakıp bırakmayacağı ise tamamen başka bir soruydu.

Ama belki de en az sempati duyulan kişi Bellarand'dı.

Tek boynuzlu at yeni malzemeleri incelemek için ormanın dışına doğru tırıs gitti, ilgileniyormuş gibi yapıyordu ama aslında Allarion canavarın böbürlenmek istediğini biliyordu.

*Hala onun kuyruğunu
mu kovalıyorsun? Kaba
olma.*

O zaman aptal olmamalısın. Sessizliği yeterli bir cevap.

Duymak istemediği bir gerçektir bu. Bellarand'a ters ters bakarak doğrama işine devam etti.

Sıcak bir nefes nefese kaldı ve Bellarand ağzıyla onun omzunu dürttü. *Her ne kadar beni eğlendirse de, aslında seni böyle görmekten hoşlanmıyorum. Neden bundan vazgeçmiyorsun? Başka dişiler de var.*

Benim için değil.

Bir of daha, bu sefer saçlarını karıştırıyor. *Orman uçsuz bucaksız. Öyle olmadığını söylemek aptallık olur.*

O benim Azai'm. Kaderimdeki kişi. Tanrıçalar tarafından verilen bir hediye.

Bellarand . *Ne hediye ama.*

Bu ona bir bakış daha kazandırdı.

Binici tehlikeli bir yol seçtiğinde bunu belirtmek bir korku atının görevidir, değil mi?

Allarion baltayı çapa olarak kullandığı ağaç gövdesine sapladı. *Evet, öyle. Ama bu yol tehlikeli değil, sadece kayalık.*

Onun için bir taydan daha aptalca davranıyorsun ve ne için? Ne ilgi gösterdi ne de size bir söz verdi. Kayıplarımızı azaltmanın zamanı geldi.

Allarion başını sallayarak uzaklaşmak için döndü, konuşmadan ayrılmak . Konuşmanın bu kadar gerçeğe benzemesi hoşuna gitmemiştir.

Ama Bellarand'ın onunla işi bitmemiştir. Adımlarını rahatça atan tek boynuzlu at başını sallayarak boynuzunu malikâneye doğrulttu.

Bunun Ravenna hakkında olması gerekiyordu. Yaptığımız her şey onun içindi. Bu insan seni geciktiriyor. Verdiğin sözlerin artık bir önemi yok mu?

"Tabii ki var!" Allarion bağırdı. "Ama bir Azai her şeyi değiştirir. Senden bir eşten ayrılmanı istemem, benden de benimkinden vazgeçmemi isteme."

Bellarand'ın uzun boğazında derin ve alaycı bir cırlama titreşti. Toprağı eşelerken sesi Allarion'un zihninde ölümcül bir sessizliğe büründü. *Öyle değil mi? Verdiğin sözde sana yardım etmek için tüm türümü geride bırakmadım mı?*

Allarion dişlerini gösterdi. "Maxim'e en az benim kadar söz verdin."

Ettim. Yine de bu yemini tutan tek kişi benim.

Yumruklarını sıktı, bineğinin sözlerine bir kez daha direndi.

gerçek gibi geliyordu. Eğer buna izin verirse, kelimeler onu ikiye bölecekti.

Allarion sözünün eri bir fae'ydi ve Maxim'in vizyonunu gerçekleştirmek için son nefesine kadar savaşıacaktı. Ravenna hayatını Amaranthe' zulmünden uzakta yaşayacaktı; ailesinin fedakârlığının intikamı alınacaktı. Ama hiçbir fae bir *Azai*'nin çekimine karşı koyamazdı; *onlar* kaderlerinde vardı. Molly'den tamamen vazgeçmek, içinde iyi olan her şeyi terk etmek anlamına gelirdi.

Onuru ya da eşi.

O noktaya gelemez.

Bellarand sinirli bir nefes üfledi. Öfkeli bir kuyruk hareketiyle Allarion'un böğrünü kırbaçlayan tek boynuzlu at ormana doğru geri döndü.

Ona ihtiyacımız yok. Mülk seni kabul ediyor ve büyüün yakında toprakla bağ kurmayı bitirecek. O bize engel oluyor. Vazgeç ondan, Allarion.

O izledim onun montaj ve bir . onun en eski arkadaşlar Yürümek kızgınlık ruhunu çiğniyordu.

Yapamam.

Molly ne yapacağına karar veremiyordu ve bu kararsızlık onu yiyip bitiriyordu. Son birkaç gündür dönüştüğü bu kararsız kişiden nefret ediyordu ama kendini içinde bulunduğu çukurdan çıkmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Yapılacak en kolay şey ayrılmak olurdu. Allarion'un onu Dundúran'a geri götürmesine bile gerek kalmadan, eşyalarını toplayıp kendi başına yola çıkmak. En azından bir gün içinde Mullon'a yürüyebileceğini biliyordu; orada geceleyebileceği, hatta belki de iş bulabileceği hanlar vardı.

Ancak, yüzü orada biliniyordu ve tüm dedikoduların düşüncesi

ellerin arkasından geçmek tüylerini diken diken ediyordu. Bir gece dayanabilirdi, diye düşündü, ama ondan sonra...

Oradan nereye gitti?

Cevap hemen gelmedi.

Allarion'dan uzak durmak için çaba sarf etmesine rağmen zamanını pek bir şeyle ilgilenmeden geçiriyordu. Allarion onu rahat bırakıyordu, bunu takdir ediyordu ama yine de ne zaman yolları kesişse Molly ondan yayılan umutsuzlukla mücadele etmek zorunda kalıyordu. Tekmelenmiş bir köpek ya da aç bir kedi yavrusu bile ondan daha üzgün görünemezdi ve ona böyle hissettirdiğini bilmekten nefret ediyordu.

Adam ona seçim hakkını geri vermemiş olsaydı, öfkesi ve haklı kızgınlığı onu ayakta tutabilirdi. Baskıya ve zorlamaya karşı çıkmak başka bir şeydi, kararsızlığa karşı savaşmak tamamen başka bir şeydi.

Bir öğleden sonra, Allarion'un odun kesme sesleri üzerine umutsuzluğa kapılan Molly, kendini evin içinde dolaşırken buldu. Evin çıkardığı küçük kederli seslerden nefret ediyordu ve o gelmeden önce her kapıyı açıp nereye gittiğini tahmin etmeye çalıştığında suçluluk kalbini sızlatıyordu.

Açmadığı tek kapı, istediği tek kapıydı.

Molly nefesini tutarak kiler kapısına yaklaştı. Kapı kendiliğinden açılmayınca ve bunu kendisi yapınca eski fiçılar ve kullanılmayan aletlerden oluşan sade bir mahzenle karşılaşınca kapıyı kapattı ve bir süre düşündü.

Kalbi boğazında, Allarion'un onu buraya getirdiğinde yaptığını hatırladığı sembollerin izini sürdü. Hayretler içinde, izini sürdüğü yerlerin tahılın içine batmadan önce mavi bir parıltıyla yanışını izledi.

Bir patlamayla birlikte kapının kilidi açıldı.

Molly, harikalar mahzenini ortaya çıkarmak için kapıyı açtı.

Allarion'un büyüleri ışık küreleri olmadan, daha çok bir mağaraya, yeraltının derinliklerine gömülmüş bir hazineye benziyordu. Molly yanında getirdiği feneri kaldırdı ve ışık binlerce taş, mücevher ve madeni paraya vurdu. Yakındakiler ışıktaki parıldarken, daha uzaktakiler neredeyse ışıldıyordu.

Molly derin bir nefes alarak eşikteki sahanlığa oturdu ve öylece... bakakaldı.

Hayatı boyunca tanıdığı hiç kimse böyle bir şeyi hayal bile edemezdi.

servet. Ve bunun servetinin sadece bir kısmı olduğunu söyledi. Bu fikir şaşırtıcıydı.

Molly öne doğru eğilerek yerden bir sikke aldı ve elinde evirip çevirdi. Som altından olduğu için biraz ağırdı ve tanımadığı ama Pyrrossi'ye benzediğini düşündüğü yüzlere basılmış motifler vardı.

Bir diğerini seçtiğinde, her üç insan krallığından farklı hükümdarlar ve efsanevi kahramanlarla damgalanmış her türden sikke buldu. Hatta bazıları Caledon'un kendisinden bile daha eskiydi, yüzlerce yıl önce Eirea'dan ayrılmadan önceye aitti.

Bazı mücevher parçaları da eski moda görünüyordu ve bazıları insan yapımı herhangi bir şekil veya tarzda değildi.

Bunların nereden gelmiş olabileceğini anlayamıyordu ama eğer fae'ler inanıldığı kadar uzun yaşadıysa, belki de bu zenginliğin çağlar boyunca takip edilmesi şaşırtıcı değildi.

Ve endişelenmesi gereken bir şey daha vardı: Allarion gerçekten ölümsüzse ya da en azından kadimse, bu onlar için ne anlama gelebilirdi? O kırışıp ağarırken bile Allarion aynı mı kalacaktı? Bir insan ömrü bir fae'ye çok kısa geliyor olmalıydı; diğer insanlarla neredeyse hiç etkileşime girmemelerine şaşmamalı.

Ama bu, kalmaya karar verirse endişeleneceği bir şeydi - ki vermemişti.

Molly kendine verdiği sözü unutmamıştı: Fae'yi tüm değeriyle alacak ve onu terk edecekti. Bu istiftten alacağı küçük bir avuç, bir vazodan çok daha değerli olacak ve onu dünyada daha da ileriye götürecekti.

Taşıyabileceği her şeyi almak onu hayata hazırlayacaktı.

Bir handa kalmasına ya da Mullan'da iş bulmasına gerek yoktu; kendi evini ve işini satın alabilirdi. Kendi birikimlerini de eklersek, dünyanın herhangi bir yerinde istediği her şeyi yapabilirdi.

Çok da küçük olmayan bir parçası, hayatında yaşadığı onca şeyden ve Fae'lerle geçirdiği kısa zamandan sonra bunu kesinlikle hak ettiğini düşünüyordu.

Çok çalıştı, yeterince iyi bir insan olmaya çalıştı ve ailesi için fedakârlık yaptı.

Molly paraları elinde evirip çevirirken, istediği kadarını alıp kapıdan çıkabileceğini biliyordu. İçinden bir ses

Allarion onu durduramazdı. Bellarand başka bir meseleydi ama en azından altın ve mücevherleri ona fırlatırsa ayçiçeklerinden daha çok canı yanardı.

Molly, Allarion'un onları almasına izin vereceğinden şüpheleniyordu ve bunu bilmek sadece midesini bulandırıyordu.

Bir avuç dolusu bozuk para ve mücevher aldı ama sadece cebini yarı yarıya dolduracak kadar. Onlarla ne yapacağını bilmiyordu ama orada olduklarını bilmek onu biraz rahatlattı.

Kilerden çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, ev umutsuz bir şekilde gıcırdadı.

"Bilmiyorum," dedi , "sadece... orada olduğunu bilmek istiyorum."

O gün geç saatlerde, gün batımı gökyüzünü parlak şeftaliler ve leylaklarla boyarken, Molly kendisinininkinden iki kapı aşağıdaki yatak odasında duruyordu.

Gardırobun kapısını açarak, orada asılı duran küçük koleksiyona baktı. Parmaklarını zengin kumaşların üzerinde gezdirdi, gün batımının canlı ışığının altın ipliklere nasıl vurduğunu ve zarif drapelerin ve sıkı dikişlerin üzerinde nasıl gölgeler yarattığını hayranlıkla izledi.

Arkadaşı her kimse, bu evi yönetmesini isteyeceği türden bir kadına benziyordu. Elbiseler giyen, mücevherler takan ve demir gibi bir iradesi olan iyi bir hanımefendi. Molly, bu elbiseleri giyebilen hayali kadınla kıyaslandığında, bir fae ve onun planları için daha uygun görünen kadınla kıyaslandığında düpedüz basit hissediyordu.

Molly sadece bir barmaiddi. Özel bir şey değildi.

Kendisi gibi onlarca, yüzlerce genç kadın tanıyordu. Hepsi arasından, hatta o gün kuyuda çamaşır yıkayan kadınlar arasından bile, adamın seçtiği kişinin kendisi olması hiç mantıklı gelmiyordu.

Molly onun kaderli eşler, tanrıça armağanları ve kader hakkındaki iddialarına inanıp inanmadığını bilmiyordu. Elbette, pek çok diğer halkın buna inandığını biliyordu ve bu onlar için iyiydi, belki de fae, ejderha ve orklar için bu şekilde çalışıyordu - ama insanlar? *Onun için?*

Kesinlikle olmaz.

Hiçbir kader, hiçbir tanrıça Molly'ye bakmak için dönmemişti.

Ve bu doğrudu; kendine bir hayat kurmak için kadere ya da alinyazısına ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeyin insanlara öylece verilmediğini herkesten iyi biliyordu.

Onun gibi.

Yakışıklı adamların asil bir ata binip günü kurtarması peri masalları içindi.

Ve atı asil olmaktan çok baş belasıydı.

Ne kurtarılmaya, ne fae büyüüne, ne de ilahi müdahaleye ihtiyacı vardı. Hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacı yoktu.

O zaman neye

ihtiyacım var? Ve... ne

istiyorum?

Kendini sürekli bu sorulara yönlendiriyordu. Cevapları bilmiyordu.

Eğer Allarion'a inanılacak olursa, istediği her şeye sahip olabilirdi; sadece istemesi yeterliydi. Bunun ne olabileceği ise çok daha zor bir soruydu. Bu duruma zorlanmış olma hissi, amcasının ihanetinin gerçeğini bilme ve her şeyi eski haline getirme şansı olmadan, Molly kendini... isteksiz buldu.

Burayı hiçbir zaman sevmemişti. Ev ilginç ama tuhaf bir yoldaştı. Aynı şey Allarion için de söylenebilirdi.

Molly rahattı, besleniyordu, hatta üzerine titreniyordu. Diğer pek çok kişi bundan gayet memnun olurdu.

Neden olamıyorum?

Aldığı elbisenin kırmızı kadifesini okşayan Molly yine de hissetmeden edemiyordu... bunların hiçbirisi onun gibi biri için değildi. Bu yatak odasını işgal edebilecek ve bu elbiseleri giyebilecek bir kadın, hiç şüphesiz, sahip olması gereken hayatın bu olduğunu hissedecekti. Molly içinse... her şeyin elinden alınmasını bekliyor olacaktı.

Daha önce de olmuştu, neden tekrar olmasın.

Ve bu şekilde yaşayabileceğinden emin değildi.

Sabah başka bir cevap getirmedi ve Molly'nin belirsizliği sinirli bir huzursuzluğa dönüştü. Kollarını ceketinin kollarından geçirerek evin içine doğru ilerledi.

Sanki onun için nefesini tutmuş gibi sessizdi. Dışarıda sis, kuşları yataklarında tutarak ve güneş ışığını engelleyerek tüm araziye kaplamıştı.

yetersiz şafak ışığı. Ellerini ceplerinin derinliklerine gömen Molly, bacaklarındaki gerginliği biraz olsun atmayı umarak yola koyuldu.

Yürürken ince çakıllar botlarının altında çıtırdadı ve sisin nemi yanaklarını öptü. Serin havanın sisten gelen bir kalınlığı vardı, su ve zengin toprak kokuyordu.

Patikadan ayrılmadı, ormanın sadece iki ağaç derinliğinde kalan karanlığına dalmak istemiyordu. Yapraklar bir yana, var olan ışıık bile sisin içine nüfuz etmekte zorlanıyordu. Gölgelelerden bir şeyin onu izlediğine şüphe yoktu ama o bunu aklından çıkardı. Tuhaf yerlerde tuhaf şeyler olurdu ve bu malikâne hepsinden daha tuhaftı.

Molly onun adımlarını izledi, çünkü sisin içinden görülecek pek bir şey yoktu. Araba yolu sonunda yerini sığ bir tepenin yumuşak kıvrımını takip eden basit bir patikaya bıraktı. Buraya gelirken malikânenin arazisinin tepelerle nasıl inişli çıkışlı olduğunu görmemişti ama gece olmuştı ve Molly yolculuktan dolayı kaskatı ve yorgundu.

Tepeye çıkan patikayı takip etti ve zirveye yakın bir yerde durdu. Sis henüz dağılmamıştı ama yukarılara doğru biraz daha incelmişti ve aşağıda, gri sisin içinden yükselen ağaçların uzun kulelerini görebiliyordu.

İçinden bir ses, doğuştan gelen bir şey, ona malikânenin sınırının çok da olmadığını söylüyordu.

Molly bunu açıklayamıyordu - bu sadece bir tür *bilmeydi*, tıpkı evin gıcırdaması ve bunun mutlu mu yoksa üzgün bir gıcırta mı olduğunu *bilmesi* gibi.

Büyü bu muydu? Onu etkilemeye başlayacak kadar uzun süredir mi buradaydı?

Onu değiştirmek mi?

Bu düşünce göğsüne saplandı ama pek de rahatsız edici değildi. Bu fikirden korkmuyordu ama yine de endişelenmesine neden - eğer ayrılırsa, bunun yansımaları olur muydu? İçkileri ellerinden alınan ya da haşhaş sütüne olan sevgileri çok arttığında aileleri tarafından Koğuşlara gönderilen insanlar gibi.

Önünde Dundúran'a giden yol vardı. Kuzeyde ise Mullon uzanıyordu.

Ama... her iki yere de gitmek istiyor muydu?

Ya gitmezse?

Düşünce bağırsaklarına takıldı ve onu çekti. Yine, hoş olmayan bir şekilde değil. Bu

Kendi iradesi dışında tutulmadığını bildiği için malikânede kalma fikri dehşet ya da korku yaratmıyordu. Sadece... Molly içinde yaşadığı dünyanın kurallarını bilerek bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı.

Şehre taşındıktan sonra kurallarını öğrenmek yıllar almıştı. Meyhanenin ve mahallenin kurallarını anlamak için de birçok deneyim yaşaması gerekmişti. Molly, buranın işleyiş kurallarını öğrendikten sonra daha rahat hareket edebiliyordu.

Ama burada, Scarborough'da kural falan yok gibiydi. Ya da en azından onun anlayabileceği bir dilde yazılmış kurallar yoktu.

Devam et o zaman.

Molly sıçradı ve kimin konuştuğunu bulmak için kendi etrafında döndü.

Aşağıdan, ormanın gölgeleri hareket etmeye başladı. Molly tek boynuzlu atın ağaçların arasından çıkışını izlerken kollarını kendine doladı, ışık ve gölge arasında kusursuzca hareket ediyordu. Parlayan kırmızı gözleri, yamaca tırmanırken boynuzunun ucunun havayı delip geçmesi kadar kesin bir şekilde onu delip geçti.

İşte senin yolun, diye düşündü ona yüksek sesle. *Git. Burayı terk et ve sakın geri dönme.*

"Benden kurtulmaya kadar hevesli misin?" takılmadan edemedi.

Sisin içinden alçak, gürleyen bir ses yankılandı. *Evet. Burada yeterince şey yaptın. Korkak gibi davran ve git.*

"Ben korkak değilim," diye hırladı.

Hayır mı? O zaman karar ver. Allarion'un acısına son ver ve yarayı mızrakla deşmesine izin ver.

Allarion'dan bahsedildiğinde öfkesi olduğu gibi hızla dağıldı. Onun hüznü burada, evden uzakta bile peşini bırakmıyordu.

Doğru olanı yap ve onu terk et, dedi tek boynuzlu at.

Hayır! diye bağırdı ruhu ama tek boynuzlu atın duyup duymadığını bilmiyordu.

Molly'nin gözleri yaşardı ve ona ters ters bakmak için döndü ama Bellarand çoktan ormana doğru geri çekilmişti. Sanki onu rahatsız edici bir sinek gibi uzaklaştırmak istercesine kuyruğunu salladı.

Yanağını ısırırken, acının verdiği sızı gözyaşlarını tutmasına yardımcı oldu. Aşırı büyümüş midillinin haklı olmasından nefret ediyordu.

Karar vermesi gerekiyordu.

Ama bilmek ve yapmak çok farklı şeylerdi. Ya yanlışı seçtiyse?

Molly gözlerini kapatıp sabahın nemli havasını içine çekerek zihnini boşaltmaya ve düşünmeye çalıştı.

O sessizlikte bir gerçek ortaya çıktı; kalbi ayrılmak istemiyordu.

Özgürlüğü ve bağımsızlığı onun için çok önemliydi, bu yüzden eğer bunu burada sürdürebilirse...

Eğer anlayabilir, hatta kurallarını koyabilirse... Gitmek için gerçek bir neden olmadığını düşündü.

Dundúran'da onun için hiçbir şey yoktu.

Ya buna bir şans verseydi? Ya kalsaydı?

Evi sevmiştir. Fae'nin ona verdiği sözleri sevmiştir. Tuhaf yöntemleriyle onu bile sevmiştir. Alışması biraz zaman almıştır ama onu genellikle tuhaf bir şekilde çekici buluyordu. Omuzlarının duruşunda ve çenesinin çıkıntısında bir şeyler vardı... siyah gözleri ve keskin dişlerine rağmen, onda inkar edemeyeceği bir nezaket vardı.

Hiçbir erkek ona onun kadar iyi davranmamıştır - onun için para ödesin ya da ödemesin. Hiçbir erkek ona onun baktığı gibi bakmamıştır.

Ona başından beri sadece onu memnun etmek istediğini söylemiştir. Birlikte geçirdikleri günleri sabırlı ve nazik davranarak geçirmiştir.

Belki o da aynısını yapabilir.

Molly'nin eve dönüşü yavaş ve . Geri döndüğünde sis büyük ölçüde dağılmış olmasına rağmen, hâlâ adımlarını izliyordu. Her sağ adımda kalmanın olası sorunlarını sıralıyordu - *yalan söylüyor olabilir, fikrini değiştirebilir, bunların hepsi bir tuzak, satın almaya isteksatmaya da istekli olabilir* ve daha fazlası - ve her sol adımda kalmanın olası nimetlerini sayıyordu - *Brom Amca'dan uzakta, rahat bir yatak, garsonluk yapmak zorunda olmamak, uğraşması gereken tek bir adam, o fae-man'in gülümsemesini tekrar görmek istemek, dost canlısı bir ev* ve çok daha fazlası.

Ne olduğunu anlamadan önce, lehinde ve aleyhindeki tüm argümanları zihninde düzenlemişti. Mutfak kapısına baktı ve bir anda olası nimetlerin potansiyel sorunlardan çok daha fazla olduğunu fark etti.

Elbette, nimetlerin çoğunun yaratık konforu olduğunu fark etti. Sorunların çoğu, mutfakta bir taburede otururken bulduğu söz konusu fae-man'e bağlıydı.

Kız içeri girdiğinde kaşları neredeyse oturduğu yerden kalktığı kadar hızlı kalktı. Allarion boğazını temizleyip başını eğmeden önce uzun bir süre birbirlerine göz kırparak durdular.

"Beni affet, seni terk edeceğim."

O gitmek için dönmeden önce Molly, "Bekle!" diye bağırdı.

Bakışları tekrar onunkilere kaydı ve oradaki küçük umut ışığı midesinin takla atmasına neden oldu.

Öfkeden kızarmış yüzüyle, "Gitmek zorunda değilsin. Ben istedim

Aslında seninle konuşmak istiyorum. Biraz ay yapayım..."

Küçük bir gürültüyle soba canlandı, ateş orada tuttuğı çaydanlığın kenarını yaladı. İkisi de birkaç dakika içinde suyun buharlaşmaya başlamasını izledi.

Görünüşe göre ev halkı da onların konuşmasını istiyordu.

Allığını ay yapma hareketlerinin arkasına saklayan Molly, demlemek için yaprakları topladı ve suyu döktü, bu sırada Allarion'un yoğun meraklı bakışlarını sırtında hissediyordu.

Demleme kabını kasap bloğuna getirerek onunla yüzleşti. Boğazına, burnuna ya da sol kulağına bakmak gibi daha zararsız bir şeye bakmak kolay olurdu ama kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Sanırım... Ben kalacağım."

Adamın geniş omuzlarının çöküşünü ve ağır bir nefes alış verişini hayretle izledi. Altlarındaki döşeme tahtaları sallandı ve evin panjurları takırdadı.

Molly'nin dudaklarında kontrol edilemeyen bir gülümseme belirdi.

Allarion destek için kasap taşına yaslanarak diğer elini kalbinin üzerine koydu. "Bana büyük bir onur verdin Molly. Yemin ederim, bu onuru ve senin güvenini kazanacağım."

Sırtışı genişledi ve yanaklarını acıttı. Fates, kim böyle şeyler söyler ki? Sadece o.

Yine de-"Ama sorularım var. İçimin rahat etmesi için birkaç şeyin cevaplanmasına ihtiyacım var."

Gri yüzü ciddileşti, ancak onun haberini duyunca yeni bir canlılık kazanmadı. Sanki bir darbeyi bekliyormuş gibi duran asık suratlı, sert tavrı gitmişti. Bunun yerine, taburesinde kıpırdamadan oturmasına rağmen ona dikkatle bakıyor, kaşları ve ağzı düşünürken hareket edip seğiriyordu.

ayından bir yudum alan Molly .

"Bunun senin sırrın olmadığını söylediğini biliyorum ama neden burada olduğun hakkında bana söyleyebileceğın kadar çok şey bilmem gerekiyor. Ve seninle kalmamın güvenli olup olmayacağını."

Hakkını yemeyelim, kahkahalar atmadı ve ona erkekçe kabadayılık taslamadı. O

ciddi bir şekilde başını salladı ve konuştuğunda sesi düşünceliydi.

"Daha önce de bahsettiğim gibi, Fae Kraliçesi saltanatını çoktan geride bıraktı. O bizim kanımızdaki bir zehir. Akrabalarını öldürdükten sonra kılıcımı bıraktım, çünkü bu kadar zalim ve adaletsiz birine hizmet etmeyi hazmedemedim. Yine de üzülerek söylüyorum ki, buradan ayrılmadım."

Keskin taşlar gibi keskin mor gözler, bir sonraki sözlerini düşünürken mutfak penceresinden dışarı baktı.

"Uzun bir süre amaçsızca dolaştım. Görünüşe göre vicdanım protestomdan tatmin olmuştu. Amaranthe'ye hizmet etmemiştim ve bu nedenle onurum söz konusu değildi."

"Ama ne yapmış olabilirsin ki?" diye sorarken buldu kendini. Onun kendini kınamaya bu kadar hazır olduğunu görmek yüreğini burktu.

"Bir şey," dedi. "Ama bu fırsat geçmişte kaldı. Yine de size bunu, fırsat verilirse Amaranthe'ye karşı çıkacağımı ve Faelands'ın yeniden kurulmasına yardım edeceğimi açıklamak için söylüyorum."

Sıcak çay yudumu karnını yaktı. "Yani gidecek misin?" "Belki. Ama yakın zamanda olacağını sanmıyorum. Ve-" öne doğru eğildi ve sanki ona uzanacakmış gibi bir elini kasap taşının üzerine koydu "-Geri dönmek için her türlü niyetim var. Sen buradasın, yani burası benim evim."

Bardağını sıkıca kavradı ama onun itirafının ağırlığıyla nefes almaya çalıştı.

"Ne zaman gideceksin?"

"Bilmiyorum. O yolun neye benzediğini ve ne kadar uzun olduğunu söyleyemem. Sadece bir gün Amaranthe'nin sonunun biliyorum ve bunu kendi gözlerimle görmek niyetindeyim. Bunu size dürüst olmak için söylüyorum. Bu bir süre daha gerçekleşmesini öngördüğüm bir şey değil ve sizi etkilememesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Fae Kraliçesi'nin uzun bir menzile sahip olduğu doğru, ancak insan topraklarının çok derinlerinde, burada güvendeyiz."

Molly temkinli bir şekilde başını salladı. ". Bunu duyduğuma sevindim."

"Burada kalmanız aynı zamanda mülkü güçlendirir ve daha güvenli hale getirir."

"Ne demek istiyorsun?"

Daha önce de böyle yorumlar yapmış ya da böyle bir şeyden bahsetmişti ama

Molly'nin bunun ne anlama geldiğini ve kendisinden ne talep edeceğini açık bir dille bilmesi gerekiyordu.

Adam büyü'nün fae'ler arasında nasıl aktığını, ham gücünün ne kadar büyük olduğunu ve büyüyle başa çıkmak için bir tür devre ya da döngü gibi çalışan bir topluluğa ihtiyaç duyduklarını anlatırken azımsanmayacak bir hayretle dinledi. Faerlands o kadar eskiydi ve sihirleriyle o kadar iç içeydi ki, genç fae'ler doğuştan itibaren nefes almak ya da göz kırpmak gibi bunu nasıl yapacaklarını biliyorlardı.

Faerlands'tan uzakta olsa da, Allarion'un kendi küçük çevresine ihtiyacı vardı. Kendisi, Bellarand ve malikâne arasında küçük bir topluluk yaratıyordu. Büyüsünü toprağa aşıladı ve zamanla toprak Eirea'nın büyüyle örüldü.

"Her toprağın kendine özgü yaratıkları olduğu gibi, büyü'nün dokusu da coğrafyalar arasında değişir," diye açıkladı.

Kendisini ve arazisini ayakta tutmak için ihtiyaç duyduğu döngüyü yaratmak için, bir insan eşe sahip olmak onu toprağa çok daha hızlı ve bütünüyle bağlayacaktı. Bir yıl ya da daha fazla sürebilecek bir şey şimdi muhtemelen aylar sürebilirdi.

"Yani, *ben* de sizin çemberinizin bir parçası mı olacağım?"

"Evet, en önemli kısmı," dedi nazikçe. "Evin ve arazinin olduğu gibi senin de içine işleyecek. Bellarand'ı duyabildiğine göre, zaten duyduğundan şüpheleniyorum."

Molly bir kez daha derin bir nefes aldı ve bu vahyi yutmaya çalıştı. O, büyülü. Önemli Molly Dunne, yetim barmaid, sihirle dolu.

"Hem insan hem de Fae geleneğine bağlı olacağız. Yeterli zaman verildiğinde, malikaneyi neredeyse benim kadar etkileyebilirsin."

Kulaklarına kan hücum etti. *İnanılmazdı. Ve dehşet verici.*

Ev mutlu bir şekilde gıcırdayarak onun şaşkın sessizliğini bozdu.

Allarion sırtarak çatı kırışlarına baktı. "Gerçi bence sen zaten evi çok etkiliyorsun. Seni çok seviyor."

"Ben de beğendim."

Mutlu ev için gülümsemeleri birbirlerine döndü ve Molly'nin midesi tekrar altüst oldu.

"Bu şekilde bağılı derken, evli demek istiyorsun. Leydi Aislinn gibi çiftleşmek."

"Çiftleşti. Evet." Tekrar öne doğru eğildi, koyu renk gözleri Molly'nin omurgasından aşağıya ve kalçalarının arasına doğru bir ürperti yaratan bir yoğunlukla onu delip geçti. "Seni her yönden istiyorum Molly, ama ben sabırlı bir adamım. Ya da en azından olabilirim. Dilediğin kadar hızlı ya da yavaş ilerleyeceğiz."

Sertçe yutkundu, bir fae ile evlilik faaliyetleri gerçekleştirme düşüncesi karşısında kuruyan boğazını ıslatmaya çalıştı. Kader, bunu iğrenç bulmalıydı ama öyle olsaydı, burada kalmazdı, değil mi? Molly, en azından kendine, şimdi öfkesini bir kenara bırakıp düşündüğünde, onun tüm o resmi kıyafetlerinin altındaki her şeyi görmenin ilgisini *çektiğini* itiraf edebilirdi.

"Peki ya devre?" diye mırıldandı.

"Daha fazla zaman alabilir ama ben beklemeye hazırım. Bu bağ sadece cinsel bir bağ değil. Güçlü bir bağ kurmak için güven gerekir. Benim amacım her şeyden önce bu."

"Peki ya arkadaşın?" Molly sordu. "Bütün bunlar onun buraya gelmesini geciktirecek mi?"

"Olabilir," diye itiraf etti. "Ama o... o güvende. Ve seninle bu bağ kurmak, bu toprakları hem onun hem de senin için daha güvenli hale getirecek."

Molly başını sallayarak, "Pekâlâ. Sanırım bu kabul edilebilir. Ama senin de istediğinin bu olduğundan emin olmak istiyorum." O kara gözler şaşkınlıkla gerildi ve Molly aceleyle açıkladı, "Demek istediğim, bunun sadece senin için uygun olduğu için olmasını istemem. Eğer bunu yaparsak, gerçek olacak. Bir kadın istenmek ister, anlıyor musun? Yani, gerçek bir evlilik olacaksa, dediğiniz gibi bir bağ olacaksa, beni benim için, Molly için istemelisiniz."

Çok ihtiyaç duyduğu nefesi içine çekmek için kendini durdurdu. Bunun ne kadar mantıklı olduğundan emin olamadan onu dikkatle izledi, sözleri kırışlardan sarkan kuruyan yapraklarla birlikte yukarıda asılı duruyordu.

O karanlık gözler onu içine çekti ve orada bir tür esrarengiz anlayış titreşti.

Dikkatle kolunu kasap bloğunun üzerine koydu ve ona açık elini uzattı. Ona uzanan bu basit hareket Molly'nin nabzını hızlandırdı.

Boğazını. Nefes nefese, elini onun elinin içine koymak için geçici olarak uzandı.

Uzun, zarif parmakları elini sarıyor, mor-gri teni çilli, bronz teniyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. Mavi-siyah tırnak dipleri hâlâ uhrevi bir manzaraydı ama onu eskisi gibi korkutmuyordu. Onunki de diğerleri gibi sadece bir eldi.

Bu tam olarak doğru değildi ve sadece renklerinden dolayı da değildi.

Başka hiçbir el Molly'nin boynundan ayak parmaklarına kadar tüylerinin diken diken olmasına neden olmamıştı. Finn bile... Finn'in de tüm iyi mahkûmlar gibi kelimelerle arası iyiydi.

"Ah tatlım," dedi o sıcak bal kadar yumuşak sesiyle, "ne bu dünyada ne de öbür dünyada sana her şekilde sahip olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Sadece benim *Azai*'m olduğun için değil, sen sen olduğun için. Kuyudaki o günden beri sadece ve her zaman *sen* oldun."

Molly onun ametist gözlerine bakmaya cesaret etti ve orada gördüğü şey ciğerlerindeki nefesi çaldı. Gördüğü her şeyi adlandırmaya hazır değildi, sadece şehvetin ya da beslenme ihtiyacının ötesine geçen çok derin bir açlık vardı. Ona öyle bir bakıyordu ki, sanki tek bir kelimesi onu tezgâhın diğer tarafına geçirip en iyi şekilde yiyip bitirebilirdi.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken şöyle dedi: "Hayatta benden daha sadık bir eş olacak bir erkek yoktur. Hazır olduğunda bunu kanıtlamak için sabırsızlanıyorum."

Verdiği söz Molly'yi fincanından daha sıcak bir dumana boğdu ve bir an için Molly'nin söyleyecek tutarlı bir şeyi kalmadı.

Eğer esrarengiz küçük sırtışı bir şey ifade ediyorsa, onun şaşkınlığından hoşlanıyor olabileceğini düşündü, ama adam sabırla onun son sorusunu bulmasını bekledi.

"Bilmek istediğim diğer tek şey özgür olduğum," dedi ve adamın elini deneysel bir şekilde sıktı. "Bir yere gitmek istersem gidebilirim. Senin iznine ihtiyacım yok ve dışarıdaki o büyük muhafız midilli beni durdurmayacak."

Adamın dehşetle kaşlarını çatması da en az cevabı kadar sinirlerini yatıştırdı. "Elbette tatlım. Burada hiçbir zaman tutsak olmadın. Bu ev, bu mülk, benim olduğu kadar senin de olsun istiyorum, yani istediğin zaman terk edebilirsin."

"Yani Mullon'a tek başıma gidebilir miyim? Ya da ailemi görmek için Dundúran'a geri dönebilirim?"

"Evet, tabii ki. Ben senin koruyucun değilim. Arkadaşın ve yakında eşin olmayı umuyorum ama bu asla nereye gideceğini ya da ne yapacağını dikte ettiğim anlamına gelmeyecek." Durakladı, dudakları sıkıntılı bir ifadeye büründü. "Tabii bu senin güvenliğine ilgili bir mesele değilse. O zaman birkaç sert öneride bulunabilirim."

Nedenini bilmiyordu ama *şiddetli öneriler* boğazında bir kıkırdamaya yol açmıştı.

"Güzel. Ben de bunu bilmek istiyordum."

Kendini biraz daha cesur hissederek kupasını bıraktı ve diğer elini tezgahın üzerinden ona doğru uzattı. Bunu gören adamın dudaklarında beliren küçük gülümseme neredeyse kalbini kıracaktı. Sanki en değerli hediyeği sunuyormuş gibi ellerini birbirine bağladı, dokunuşu nazik ve bakışları saygılıydı.

Bana öyle bakması kafamı karıştırabilir.

"Kalacağım ve bunu bir deneyeceğim," dedi, onunki kadar kendi iyiliği için. "Eğer işe yarayacaksa, bence sırlarımız olmamalı."

Adamın bakışları sıkıntılı bir hal aldığıında, "Birini alabilirsin. Henüz paylaşmak için senin olmadığına saygı duyuyorum. Ama bunun dışında karşı dürüstüz."

Ellerini sıktı ve başparmakları bileklerinin narin, hassas iç kısımlarında küçük alaycı daireler çizmeye başladı.

"Cesur olduğun kadar akıllısın da, Molly'ciğim. Neye ihtiyacın varsa alacaksın, sadece istemen yeterli."

Bu sefer söylediğinde gerçekten dinledi ve duydu ve başıyla onayladı. Yakında onu bu konuda test edeceğinden emin olacaktı.

"Bu senin için de geçerli. Artık varsayımda bulunmak yok."

Utanmış görünme nezaketini gösterdi, soluk yanakları sevimli bir fae kızarıklığıyla morardı.

"Şartlarınızı kabul ediyorum. Anlaşmamızı onurlandırmak için size bir gerçeği söyleyeceğim - biz fae'ler yalan söyleyemeyiz. Atlayabiliriz, gizleyebiliriz, ama düpedüz yalan söyleyemeyiz."

Molly'nin kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. Molly'nin kaşları

bu konuda da ona güvenmek.

"Tamam o zaman. Ben de dürüst olmaya gayret edeceğim."

Bir gülümsemeyi paylaştılar ve bir anlık da olsa Molly'nin gözünün önünden gitmedi. Yeni bir ateş için çıra yakmak ya da boş bir sürahiyi doldurmak gibi, Molly'ye değişiklikleri ya da yenilenmeleri düşündüren bir şey vardı.

Dudakları aralandı ve "Dediğim gibi senin hızına göre ilerleyeceğiz ama bu seferlik sana sarılabilir miyim?" derken bakışlarıyla onu süzdü.

Molly şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Tüm bu çiftleşme konuşmaları ve o sadece sarılmak mı istiyordu?

"Evet, sorun değil." Vücudunun titreşimine bakılırsa, sanki onunkine daha yakın olmak istiyormuş gibi, bunun iyiden de öte bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Büyük bir vahşi kedinin zarafeti ve akıcılığıyla ayağa kalktı, yırtıcı hayvanın aç bakışları ona odaklanmıştı. Kadının bir elini tutarak, kasap bloğunun etrafından dolandıktan sonra onu nazikçe kendine doğru çekti.

Molly onun alanına girdi, kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Adamın boyu göz önüne alındığında, çenesinin altına rahatça sığıyordu. Kollarını adamın dar beline doladı ve yanağını adamın kalbinin olduğu yerdeki kas kütlesinin üzerine koydu. Kulağının altında hiçbir şey atmıyordu ama dokunmak için sıcaktı.

Kolları ona dolandı, onu kendine bağladı ve dudaklarının başının tepesine düştüğünü hissetti. Orada derin bir nefes aldı, içinden memnun bir ses yükseldi.

O büyük, sivri eller onu tuttu ve Molly kısa bir an için kendini güvende ve emniyette hissetmenin böyle bir şey olduğunu hayal etti. O kadar uzun zamandır hayal gücünün bir ürünüydü ki, gerçek olduğuna inanmıyordu. Ama bu görüntü güzeldi ve kemikli de olsa ona tutunmak da öyle.

Onun kollarında *kendini iyi* hissediyordu. Molly çok dokunsal bir insan değildi ama iyi bir sarılmayı takdir edebilirdi ve bu sarılma mükemmeldi. Neredeyse yüzünü onun göğsüne gömmek istiyordu.

Ilık dudaklar şakağını okşadı ve o ballı sesiyle, "Evine hoş geldin Molly," diye mırıldandı.

Molly yeni bir güne kalbinde umut dolu bir parıltıyla uyandı. Bir gece önce yatarken, kendisinin ve Allarion'un iyiliği için buradaki ilk iki haftasını yeni bir sayfa açarak kapatmaya karar vermişti. Onun dediği gibi ilerleyeceklerdi.

Lüks yatağın altında gerinerek, mutlu bir kıpırdanışla yuvarlandı. Korku yükü olmadan, yataktan eşyalarına doğru adeta süzüldü.

Çoraplarını bağlarken eşyalarına uzun uzun baktı. Giysileri, birkaç hatıra eşyası ve Mullon'dan aldıkları hâlâ odanın uzak köşesinde dağınık bir şekilde duruyordu. Dürüst olmak gerekirse, eşyaları kırılmaya ve biraz eskimeye başlamıştı. Yakında çamaşır yıkaması gerekecekti ama sonunda birkaç şeye daha hayat verebilirdi...

Derin bir nefes alarak gardıroba baktı. "Pekâlâ," dedi.

Kapılardan birini açtı, diğeri uçarak açıldı ve çekmeceler bir ahenk oluşturarak birbiri ardına açılmaya başladı. Ev, sedir sandığın kapağını alkışlar gibi açıp kapattı. *Sonunda* şöyle der gibi oldu.

"Biliyorum, ," diye güldü. "Her şeyi kendi zamanımda yapıyorum, hepsi bu."

Ev, ona kahkaha gibi gelen bir sesle panjurları tıkırdattı. Molly güldü, eşyalarını katladı ve astı.

Eşyaları çekmecelerde kaybolurken ve bagaj kapağı kapanırken bir parça korkuya engel olamadı. Oda neredeyse çıplak görünüyordu.

ya da en azından döşeme tahtalarını görebiliyordu. Şifonyerin üstünde hâlâ bir sıra vazodolusu buket vardı. Allarion'un bıraktığı çiçekler hiç solmamış ya da ölmemiş gibiydi.

Daha fazla yer açılınca buketleri odanın içinde yeniden dağıttı.

Renk patlamalarından memnun olan Molly ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. Allarion'un bu duvar kâğıdı ve perdeler konusunda başının etini yemesi şimdi biraz daha anlam kazanmıştı; evin onarımı konusunda Molly'nin fikrini almak istiyordu ve Molly'nin eşyaların en iyi nerede görüneceği konusunda düşünmesini sağlamıştı.

Dekorasyon yapmak pek tecrübeli olduğu bir iş değildi ama şans verilirse bu işi sevebileceğini düşünüyordu.

Yatak odasının kapısını açtığında bir vazodolusu yüksükotu onu bekliyordu. Vazoyu almak için eğildiğinde gülümsemesini kontrol edemedi ve hediye de yanına alarak mutfığa gitti.

Allarion mutfığa girdiğinde gülümsemeye ama çiçekleri görünce birden ciddileşti.

"Çiçekler hoşunuza gitmedi mi?"

"Onları çok sevdim. O kadar çok ki, bugün onlara bakmak istiyorum." Çiçekleri mutfak lavabosunun arkasındaki ormana bakan pencereye yerleştirdi. Büyüyen sabah güneşi mavi ve mor kozalaklara vuruyor, onlara kadifemsi bir hava veriyordu.

Molly onun hediyesini beğenmesinden duyduğu mutluluğu tam olarak ifade etmediğinden şüphelense de, yüzünde bir gülümseme belirdi. Onlar havadan sudan ve o gün yapacakları işlerden konuşurken Molly büyülenmiş bir halde kahvaltısını hazırlamaya koyuldu.

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordu yulafı kaynarken.

"Ne yapmak istersen," diye tatlı ama yararsız bir cevap verdi.

"Zaten günlerdir yatağında yatıyor ve amaçsızca dolaşıyorum. Bugün projende sana yardım etsem nasıl olur?"

"Kesinlikle hayır."

Onun şiddetini duyunca şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Allarion başını salladı ve hemen düzeltti: "Beni affet tatlım. Sadece, bugün çatıyı bitireceğim ve hiçbir koşul altında

orada. Bu çok tehlikeli." Başını eğdi ve sert kaşlarının altından ona baktı. "Bu bahsettiğim güvenlik meselelerinden biri."

Molly başıyla onayladı. "Pekâlâ. Zaten çatıya çıkma fikrinden pek hoşlanmıyorum."

Omuzları rahatlayarak çöktü ve kız onun cevabını beklerken kendini ne kadar sert tuttuğunu fark etti.

"Sana eşlik edebilirim o zaman?"

Buharda pişen yulafı bir kâseye doldururken onun tepkisini görmek için başını kaldırdı. Adamın önerisi karşısında yüz ifadesinin yumuşadığını görünce yanaklarına bir kızarıklık yayıldı.

"Bunu çok isterim."

Kararını veren Molly, kahvaltısını hızlıca yaptı ve ardından projesini görmek için Allarion'u takip etti. Allarion ona bir makaraya yüklenmiş olan ve giderek azalan mavi-gri kiremit yığınının gösterdi. Kollarını dirseklerine kadar sıyırarak halatın bir ucundan tuttu ve çekmeye başladı, ağır yükü yukarı, yukarı, dört kat yukarı çatıya çıkardı.

Molly hayretle onun kollarının nasıl güçle gerildiğini, kaslarının ve tendonlarının nasıl gerildiğini izledi. Bunu bilerek, gösteriş yapmak için yaptığını düşünüp sırtmamak için kendini zor tuttu. Eh, sorun değildi, diye düşündü. Nişanlanmışlardı ve adamın çok güzel ön kolları vardı.

Yük bir balkona yaklaştığında, ipi bağladı ve onu yukarı, yukarı, kiremitlerin beklediği yere götürdü. Adamın yakındaki bir beşiğin eğimli tarafına atlayıp zarıfçe çatıya tırmanışını izledi.

Uzun, sivri kulakları, ona sırtlamak için yan tarafa eğildiğinde üzerine bir gölge düşürdü.

"Orada güvende olmalısın ve seni duyabiliyorum."

"Arkadaş olarak kuşları tercih etmeyeceğine emin misin?" diye takıldı, silindirik bir seramik bacanın üzerinde toplanan bir avuç güvercini izlerken.

Bakışı bozuldu. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Üzerime çok sık dışkıladılar."

Molly yarı gülerek eğildi, güvercinleri ve Allarion'u da ürküttü. Esprilerini kontrol altına alabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Allarion çalışmaya başladığında Molly seslendi: "Neden bunu yapmak zorundasın?"

bu elle mi? Neden ev kendi kendini tamir edemiyor?"

Sorular onun ağızında çok aptalca geliyordu, kelimeler saçma bir sıralama ve eşleştirme içindeydi, ama Allarion'un gölgesi sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı.

"Ev kendi başına bir varlıktır ve yalnızca onu şeyleri kontrol edebilir. Odaları uzuvları gibidir ve içindeki her şey bedeni oluşturur. Kendisinin bir parçası olmayan şeyler üzerinde hiçbir kontrolü yoktur, bu nedenle yeni malzemeler eklenene kadar, örneğin kiremitleri değiştiremez."

Molly'nin kaşları kalktı, bunun ne kadar mantıklı olduğuna şaşırdı. "Yani eve eklendikten sonra evin bir parçası mı oluyor?" "Aynen öyle."

"Yani... bu sabah kaldırdığım tüm eşyalarım artık evin bir parçası mı?"

Çekiç sesleri aniden kesildi ve solgun yüzü saçakların üzerinden tekrar belirdi. O karanlık gözler ona dikilmişti. Molly kıpırdamadan durdu, kalbi heyecanla çarpıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

"Yaptım. Bu, eşyalarımın artık evin olduğu anlamına mı geliyor?" "Onlar hâlâ senin," diye güvence verdi.

Gerçekten de Molly nakış projesini almak için yatak odasına gittiğinde, gardıropta ve sandıkta sakladığı giysilerin kendisi için yeni yıkanmış ve ütülenmiş olduğunu gördü.

"Nasıl...?"

Panjurlar mutlu bir kakofoni içinde takırdadı ve Molly gülmekten kendini alamadı.

"Teşekkür ! Bu beni parmaklarımın sürtünmesinden kurtardı."

Hayretler içinde dördüncü kata geri döndü. Çamaşır yok! Karnını doyurmak dışında meşgul olacağı o kadar az iş vardı ki. Gerçekten de kendini meşgul edecek bir şeyler bulması gerekiyor, bu yüzden projesini geri almıştı.

Bir tabure kuran Molly balkonda oturmuş, serin sonbahar öğleden sonrasının tadını çıkarıyor, omuzlarında bir şal ve kucağında nakışıyla çatıda Allarion'la sohbet ediyordu.

Her şeyden biraz konuştular. Beş kardeşten biri olduğunu, iki ablası ve iki küçük erkek olduğunu öğrendi. Sonraki yıllarda

Hizmetten ayrıldıktan sonra, yaptıkları işte bir amaç ve ilham bulma umuduyla kardeşlerinin her birine gitti. Her birinden faydalı olduğunu kanıtlayan pek çok şey öğrenmiş olsa da, hiçbirisi gençken savaşçı olmak gibi gerçek bir çağrı değildi.

"Yine de şimdi," dedi, dişlerini dişlek bir sırtıyla göstermek için ona bakarak, "her şeyi yeniden hissediyorum."

"Ev tadilatı için bir tutku buldunuz, değil mi?"

Onun şakasına kıkırdadı. "Gerçekten de, tüm insan soyluları benim becerimi görünce kıskançlıktan çatlayacaklar."

Molly yeşil ipliğini ısırarak koparıırken güldü. Kırmızıdan başlamanın zamanı gelmişti.

Yemek yemek ve bacaklarını esnetmek için mola verdi ama güneş ağaçların üzerinden batmaya başladığında hâlâ şaşkındı. Allarion, menekşe ve safran rengine bürünmüş gökyüzü geceyle birlikte derinleşirken son birkaç kiremidi de yerleştirdi.

Bütün günü projeleri üzerinde çalışırken sohbet ederek geçirmişlerdi. Molly kolunu neredeyse bitirmişti, ilerlemesinden etkilenmişti. Bir şeye ayıracak zamanın olması inanılmaz bir şeydi.

Allarion kendini tekrar balkona kaldırdı, kuş yutmuş bir kedi kadar memnun görünüyordu. Gümüşü saçları karışmış ve yer yer terden kafatasına yapışmıştı, solgun yüzü ise kirden lekelenmişti.

Molly sırtarak yüzünü silmek için bir mendil çıkardı.

Bezi yanağına yerleştirene kadar adamın ne kadar hareketsiz kaldığını fark etmemişti. Gözleri onunkilere kaydı ve temizliğini bitirirken birbirlerine baktılar.

Eli onun yanağında oyalanıyordu, kontur çok keskin ve insanlık dışı. Neredeyse... kumaşın onları ayırmamasını diliyordu.

Bakışlarını ondan ayırmayan Allarion başını eğerek dudaklarını bileğinin iç kısmına bastırdı.

"Teşekkür ederim tatlım," diye gürledi tenine karşı.

"Ne için?" dedi, mendilini ve elini tekrar cebine sokarken.

"Bugün için. Arkadaşlığınız için. Umarım çok sıkılmamışsınızdır."

"Hiç de değil."

Kolunu uzatarak elini dirseğinin kıvrımına soktu ve onu mutfığa geri götürmesine izin verdi. Daha iyi bir ışıktā, nakışını görmek istedi ve birkaç dakikasını parmak uçlarıyla desenleri ve renkleri izleyerek geçirdi.

Molly akşam yemeğini hazırlamaya başlarken, kirpiklerinin altından ona bakışlar fırlattı, beklenti onu geriyordu.

"Bu çok güzel bir çalışma," diye övdü. "Bir sanatçının gözüne sahipsin, aşkım."

Zevkle kızarak gerekli yalanlamaları yaptı, *o kadar da iyi değildi* ve övgüden neredeyse parlıyor olsa da *replikleri daha düzgün olabilirdi*.

Günün büyük bölümünü Molly ve onun Faelands'deki hayatı hakkında konuşarak geçirmişlerdi, Molly de bundan gayet memnundu, şu anda büyü ve fae ile ilgili her şeyi merak ediyordu, ama Molly onun çalışmalarına hayranlıkla bakmaya devam ettikçe, adam sohbeti ona kaydırmayı başardı. Molly kendisi hakkında konuşmaktan pek hoşnut değildi ama madem adam sormak için zaman ayırmıştı, o halde cevap verebilirdi.

"İlk başta annem öğretti," dedi, "ben de devam ettim."

Allarion ciddiyetle başını salladı. "Peki annen şimdi nerede?"

Çaba harcadı ama Molly ona hikayesini anlattı. Her şeyi. Köyde ailesiyle yaşadığı hayattan vebaya, Brom Amca'nın yanına gidişine kadar. Allarion sessizce oturdu, söylediklerini özümsemi.

Ne düşündüğünü görmek için ona bakmaya cesaret ettiğinde, o karanlık gözlerden acıma değil empati parladığını görünce rahatladı. Garipti... çok etkileyici bir insan değildi ama ona bakınca onun *için üzüldüğünü* anlıyordu. Ağzının açısı, omuzlarının kasvetli dönüşüydü. Ve ona hiç düşünmediği soruları sormasıydı.

-Ve cevapları dinledim.

Annesinin sesini hatırlıyor muydu? Babasının söylediği en sevdiği şey neydi? Ona her türlü şeyi sorardı; en sevdiği Dundúran kokusunu ya da gün batımının rengini. Molly'nin bildiği ama düşünmek zorunda olduğu her şey. Bazı cevaplar acı verici olsa da, Molly kendisini önemseyen birine sırrını açtığını bildiğinde bu acıya katlanmak daha kolaydı.

duymak.

Molly, Allarion'un işine katılıyor ya da katılamıyorsa kendine yapacak bir şeyler buluyordu.

Çatı tamamlandıktan sonra Allarion odağını kütüphanenin yanındaki güneş enerjisine çevirdi. Kendi projeleri üzerinde çalışabileceği ve odayı istediği her şeyle doldurabileceği güneş enerjisi odası olması konusunda ısrar etti. Molly "Teşekkür ederim" demekten başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Ciddileşen Allarion aralarındaki mesafeyi kapattı. Çarpık bir parmakla kızın çenesini kaldırarak bakışlarıyla buluşmasını sağladı ve şöyle dedi: "Burada teşekkür etmene gerek yok tatlım. Bu senin *hakkın*."

Boğazı kurumaya başlayan Molly sadece başını sallayabildi.

Sahip olduğu her kırıntıyı kazanmak, almak ya da çalmak zorunda kalmış biri için bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı.

Yine de, onun duygularını tam olarak anlayamasa bile, bunu duymak ona heyecan verdi. Onun hakkı. Hayal et.

Güneş odası ve yanındaki kullanılmayan oda arasında Molly duvar kağıdı asma konusunda uzmanlaştı. Fiziksel emeğe alışık ama büyük bir evi yeniden dekore etmek için gereken vasıflı emeğe pek alışık değildi, çabucak öğrenmeye çalıştı ve işten zevk almaya başladı.

Mullon'a bir sonraki gidişlerinde -bu kez Bellarand'ın şiddetli bir tartışmadan sonra bir arabayı çekmesiyle- odaları doldurmak için mobilya aradılar. Böylece kendini güneş alan cumbalı pencerelerinin altında güzel bir koltuk takımı, aralarında oturmak için küçük bir masa, uzun bir çalışma masası ve tüm malzemeleri için bir çekmeceli dolapla buldu. Allarion kış bahçesine koymak için bir masa ve sandalyeler aradı, böylece akşamları orada oturup yıldızları izleyebileceklerdi.

Bu kez, gönlünce pazarlık etmesine izin verdi ve Molly indirim söz konusu olduğunda ne kadar acımasız olabileceğini göstermekten zevk aldı. Daha fazla para kazanmak için Bellarand'ı kullanmaktan da utanmıyor ya da korkmuyordu.

Güneş gözlerinin önünde, rahat bir koltuğa gömülüp dikiş dikebileceği rüya gibi yeşil bir kaçısa dönüştü. Zengin yeşil perdeler ve adaçayı yeşili duvarlar, ormanın ötesine bakan uzun pencerelerle birlikte

Oda, hemen dışarıdaki orman manzarasının bir uzantısı gibi hissettiriyor. Molly, odasındaki küçük hatıralarından birkaçını şömine şöminesinde sergilemek için bile çıkardı ve odayı eski ve yeni bir dokunuşla kendine ait hale getirdi.

Birden fazla kez, akşam yemeğinden sonra kendi yerlerine yerleştiler; Molly bir koltukta dikiş dikerken, Allarion kütüphanedeki geniş masasında oturuyordu. Bağlantı kapısı açıkken, Allarion'un defterlerini ve haritalarını karıştırdığını görmek için başını kaldırıp bakması yeterliydi.

Hoşuna gitmişti. Günlerini birlikte sohbet ederek geçirebilmeleri ama akşamları da aynı derecede hoş bir sessizlik içinde yakın olabilmeleri.

Molly bazen dikiş dikmek için meyhanenin üst katındaki odasına çıkar, geceleri şehrin gürültüsünü duymak için penceresini açardı. Gün boyunca evlerine dönen satıcıları, sokak çalgıcılarının oyunlarını ve mahallenin samimi sohbetlerini dinlerdi. Burada ise orman sesleri ve Allarion'un kâğıt hışırtıları vardı ama yine de sessiz sakinliğin tadını çıkarıyordu.

Masasında çalışırken ona göz ucuyla bakmak da hoşuna gidiyordu. Molly iyi bir okuyucu ya da yazar değildi ama onun ellerinin sayfa üzerinde nasıl hareket ettiğini, tüy kalemi parmaklarının arasında nasıl ustalıkla tuttuğunu takdir ediyordu. Başını bir defterin üzerine eğdiğinde kaşının açısı ve boynunun kıvrımı, bir haritanın üzerinde parmağını gezdirirken dudaklarının ayrılması... Molly bunu sanki üzerinde çalıştığı kendi teniymiş gibi hissediyordu.

Kaderin cilvesine bakın ki bu sivri kulakları çekici, keskin dişleri de sevimli bulmaya başlamıştı. Her geçen gün, onun ötekiliği hayranlık uyandırıyor, hatta... nefretten ziyade şehvet uyandırıyor.

Onu çalışırken izledikçe, ister kitapları üzerinde, ister duvarda ya da odun keserken, vücudunun keskin hatlarını ve hareketlerinin akıcı zarafetini takdir etmeye başladı. Adam sarmal bir güce sahipti, derisi yoğun kasların üzerinde gergindi. Vahşi bir kedydi, güzel ve tehlikeliydi ve Molly onu bu tehlikesinden dolayı daha da çok seviyordu.

Kesinlikle bende bir sorun var.

Bunun dışında, *onunla ilgili* hiçbir şey gerçekten yanlış gelmiyordu. Tam tersi.

Molly, projelere yardım etmenin yanı sıra, uzun zamandır yapmak istediği hobileri veya becerileri edinmeye karar verdi. Kendini okumasını geliştirmeye adanmıştı.

bahçeyi canlı tutmak için çabaladı ve hatta resim yapmayı bile denedi. Yemek pişirmesi ve fırınlaması da daha yaratıcı hale geldi. Yemek yemese bile, Allarion yemek pişirirken mutfakta takılmaktan, onu doğrarken, yoğururken ve karıştırırken izlemekten hoşlanıyor gibiydi.

Sonunda onu işe aldı.

Adamın berbat doğrama becerilerine gülmekten kendini alamadı, ancak işi bitirmekteki kararlılığı onu gülümsetti.

Bir turpu doğrarken, "Düşmanı bıçaklamak gibisi yok," dedi.

"Hayır, değil," diye kahkahasını bastırdı.

Bıçakları beceriksizce tutuyordu ve bu, büyük bir evden gelen zengin bir soy olmaktan öte, gerçekten hiç yemek hazırlamamış, hatta bunu yapan birini izlememiş birinin denenmemiş hareketleriydi. Yine de elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

-Baharat ve sosla kaplandığında çirkin kesimi pek bir şey fark ettirmiyordu.

Daha da iyisi, Molly onun şarkı söyleyebildiğini keşfetti.

Allarion meyhanede hizmet etmenin gerçekten sevdiği bir şey olup olmadığını sorduğunda, akşam yemeğini hazırlıyor, sebzeleri doğruyorlardı.

"Hoşuma giden şeyler vardı." "En sevdiğin neydi?"

Bu kolaydı. "Şarkılar."

Merakla başını kaldırdı ve Molly şarkı söylenen gecelerin meyhaneyi ele geçirdiğini anlattı. Müstehcen türküler ve deniz şarkıları... Molly şarkı söyleyen müşterilere liderlik etmeyi ya da onlara katılmayı çok severdi. Uyumlu olup olmadıkları ya da seslerinin iyi çıkıp çıkmadığı kimsenin umurunda değildi -çoğu sarhoştı ne de olsa- önemli olan yoldaşlık ve neşeydi.

"Benim için şarkı söyler misin?" diye sordu.

Molly'nin midesi sinirden alt üst oldu. İlk içgüdüğü onu reddetmekti, sadece onun için tek başına şarkı söyleyemezdi ama şarkı söylemeyi seviyordu. Asla seyirci toplayan biri olamayacaktı ama sesinin yeterince iyi olduğunu düşünüyordu.

"Pekala," diye kabul etti.

Doğrama işini ritmi ayarlamak için kullandı ve Eirea'daki herkesin aşına olduğu bir türküye başladı; inişli çıkışlı tepelerini ve uçsuz bucaksız ormanlarını sevmekle ilgili tatlı bir şarkı. Molly şarkı söylerken ona tam olarak bakamıyordu ama çok geçmeden kalçalarını sallayarak eşlik etti ve onlar çalışırken sesi mutfağı doldurdu.

Sesine derin bir mırıltının eşlik etmesi uzun sürmedi. Şaşkınlıkla başını kaldırdığında, iki mısradan sonra adamın melodiyi kaptığını gördü. Sesini bir enstrüman gibi kullanarak şarkısına derin, gırtlaktan gelen bir mırıltı ekledi.

Zevkten nefesleri kesilmişti, kısa sürede akşam yemeğini ve yemek yapmayı unuttular. Molly onun eşliğinde şarkı üstüne şarkı söylüyordu; bazen mırıldanıyor, bazen de sözleri anladığında onunla birlikte armoni yapıyordu.

Şarkı söylemesinin de konuşma sesi kadar güzel, zengin ve pekmez gibi şuruplu olması onu şaşırtmamalıydı.

En büyük kız kardeşinin müzisyen olduğunu ve onunla çalmaktan ne kadar keyif aldığını söylediğini hatırlıyordu ama Molly bunun aynı zamanda şarkı söylediği anlamına geldiğini fark etmemişti.

Gecenin çoğunu en sevdikleri şarkıları değiş tokuş ederek geçirdiler ve hatta Molly'ye en sevdikleri türkülerden bazılarını öğretirken ona kendi dili olan kırık faethling dilinde şarkı söyledi. Molly onun şarkı söylerken gözlerinin parlamayı yüzünün yumuşamasına, boğazının uzun sütununun bariton sesiyle titreşmesine bayılıyordu. Ses tonu mükemmeldi, ahengi bir güzellikti.

Kadının şaşkınlığı ve büyük zevki karşısında, adamın bir klavsen temin etmesi uzun sürmedi.

Bir sabah, arabanın yavaşça yola doğru yuvarlanışını, altındaki çakılın onu nazik küçük dalgalar halinde ilerletişini izledi. Molly bu gariplik karşısında gülmekten ve başını sallamaktan kendini alamadı - bu artık beklenen bir şeydi.

Ön merdivenlerden çıktıklarında, ev enstrümanın taşınmasıyla ilgilendi. Güneş odasına girdiklerinde, ev klavseni yerine yerleştiriyordu.

Allarion bir hareketle banka oturdu ve pelerinini arkaya attı. Zengin kumaş, parlak siyah kadifeden bir şelale gibi ayaklarının etrafında birikti. O sivriltilmiş parmaklar tuşların üzerinde kusursuzca hareket ediyor, sesi test ediyordu.

Molly onun yanındaki banka oturdu ve nasıl bulduğunu görmek için eğildiğinde sırtarak ona karşılık verdi.

Parmakları neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ederken, "Biraz akort gerekiyor," dedi. "Bunu biliyor musun?"

Müzik tanıdık bir şarkıya dönüştü ve Molly koltuğunda zıpladı. Birlikte, güzel kızlar ve terk edilmiş aşk hakkında şarkı söylediler, evi akortsuz müzik ve uyumlu düetleriyle doldurdular.

Molly'yi şaşırtacak şekilde, Bellarand bile malikânede geçirdiği iki haftanın ardından, Molly'nin kalmaya niyetli olduğunu görerek ona yaklaşmaya başlamıştı. Tek boynuzlu atın saygısını kazanmak istediğinden ya da buna ihtiyaç duyduğundan değil ama Allarion'un onun için kurduğu bahçeye bakmaya gittiğinde sırtından bıçaklanmayacağını bilmek güzeldi.

Molly kendini uyumlu, hatta bazen zeki biri olarak görmeyi severdi ve istediğini elde etmek için rüşvet vermekten çekinmezdi. Allarion ile ince bir flört kampanyası başlatmıştı, çoğunlukla onun için çizginin nerede olduğunu görmek için. Ne kadar zorlayabilirdi, çünkü söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmek istiyordu.

Bellarand'a gelince, üstünlük kompleksi olan yüceltilmiş bir at olarak Molly onun sevgisini değilse bile en azından onayını kazanmanın yolunun midesinden geçeceğini düşündü.

Çoğu erkek bu şekilde benzerdi. En azından yemek yiyenler.

Bahçeyle ilgilenirken, onun için bir havuç koparma alışkanlığı edindi. Henüz hazır değillerdi ama tek boynuzlu at küçük köklerden zevk alıyor gibiydi.

Genç olanlar en tatlılarıdır, dedi pişmanlık belirtisi göstermeden.

Molly korkusunu yuttu ve kampanyasına devam etti, Mullon'a bir sonraki gidişlerinde daha büyük havuçlar almayı ihmal etmedi.

Büyük havuçlar kısa sürede en sevilenler arasına girdi. Kısa süre sonra Molly'nin kocaman bir ev haşeresi oldu.

Onu korkutmaktan zevk alan biri.

Öğleden sonra esintisini yakalamak için üstten açılan kapı sayesinde Bellarand'ın kafasını mutfığa sokması çok kolaydı ve bunu aniden yapmaya bayılırdı, ona geldiğine dair hiçbir uyarıda bulunmazdı.

Ne zaman bir şey düşürse ya da dökse dişlerini göstererek bir at kahkahası atıyordu.

Ama bu sefer, adam o koca siyah kafasını soktuğunda sadece sıçradı.

kapıdan.

Daha fazla havuca ihtiyacım var, insan.

Molly ocağın başında durmuş, o günün yahnisini karıştırırken başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Bir havuç daha alabilir miyim, Molly?"

Mutfaktan alaycı bir homurtu yükseldi. *Dehşet binekleri yalvarmaz.*

"Kibar olmak dilenmek değildir," diye şarkı söyledi. "Görgü sahibi olmaktır."

Molly mutfağın bir tarafını kaplayan tek boynuzlu ata bakmamak için elinden geleni yaptı. İşine devam etti, sebzelerini doğradı ve yahnisini karıştırdı.

Sonunda, Bellarand onu görmezden geldiğinde ciddi olduğunu anlayınca, ön toynağını dışarıdaki dolu toprağa vurdu.

Güzel! Bir havuç lütfen.

Kulağa kibarlıktan çok aşağılayıcı geliyordu ama Molly bir yerden başlamaları gerektiğini düşündü. Yığınının bir tane çekerek adamın başının açık yarım kapının üzerinde asılı durduğu yere yaklaştı ama hemen vermedi.

"Lütfen, kim?"

Sıcak, sinirli nefesi hızıyla saçlarını geriye savurdu. *Lütfen Molly,* diye homurdandı.

Memnun olan Molly havucu onun kavrayan at dudaklarına uzattı. Ve neredeyse bu yüzden parmakları kopacaktı.

"Dikkat !" diye bağırdı.

Bir dahaki sefere havuç daha hızlı, o zaman, diye kıkırdadı ve kadın tek boynuzlu ata yemin etti ona göz kırptı.

Rahatsız edici. Tek boynuzlu at için başka bir kelime yoktu.

Molly yahnisine dönerken ters ters baktı ama fae merdivenlerden aşağı koşarak indiğinde büyük midilliyi Allarion'a ispiyonlamadı. Hiç değilse Bellarand ile dostane bir şekilde birlikte yaşamak istiyordu ve Molly hiçbir zaman ispiyonlayacak biri olmamıştı.

Allarion bir tabureye oturdu ve o ve bineği onun yemek pişirmesini izlemekten son derece mutlu görünüyordu. Bellarand, Allarion'a yeşil fasulyeleri dizme görevini verdiğinde anıarak güldü, ama çabucak fae'yi çtırdatması için ona bakla atmaya yönlendirdi.

Bir yeşil fasulye daha tek boynuzlu atın ardına kadar açık ağzına doğru yelken açarken, "Akşam yemeği için bunlardan biraz istiyorum," diye homurdandı.

Allarion kahkahasını bastırdı, yüz hatlarını pişmanlık dolu bir şekle sokarak *azai*'nin dediğini yaptı ve yeşil fasulyelerini sakladı.

Korkak, zorba Bellarand.

"Bunu duydum," diye seslendi Molly ocaktan.

Bellarand utanarak kulaklarını geriye doğru sallama nezaketini gösterdi.

Allarion'un çalışırken ellerini izlemek zorunda kalmayacağı kadar çok kez yeşil fasulye dizmesini sağlamıştı. Onun yerine, ocağın başında duran güzel *Azai*'sini görmek çok daha keyifliydi. Farkında mıydı bilmiyordu ama Bellarand'ın yakınmalarını dinlerken pelüş ağzını küçük bir gülümseme süslüyordu.

Geçtiğimiz haftalar Allarion'un uzun hayatının en mutlu zamanları olmuştu. Molly gibi bir yoldaşının olması günlerini neşeyle dolduruyordu. Molly onun yanındayken malikânedeki işler iş olmaktan çıkıyor, ya yardım ediyor ya da gözden uzak bir köşede dikiş dikiyordu.

Onu mutlu, hayat dolu barmen kızın gerçek olmadığı konusunda uyarmıştı ama Allarion'un şüpheleri vardı. Belki de gülümsemeleri her zaman o kadar geniş değildi ama şimdi gerçek gülümsemelerini daha fazla gördüğünden, meyhanede ne kadar sık bu ifadeyi zorladığını fark etti. Artık neye bakması gerektiğini anlamıştı; sadece ağzının genişlemesine değil, gözlerinin köşelerinin kırışmasına ve sağ yanağında bir gamzenin belirmesine de.

Öğreniyordu ve bu ona umut veriyordu.

Allarion, bir fae için bile şiddetli bir hırs sahibi olduğunu biliyordu.

Molly'sinin parçalarını toplamak, onun tüm parçalarını ve gizli katmanlarını keşfetmek, onu başka hiçbir şeyin tatmin etmediği bir şekilde tatmin ediyordu. Onu öğrenmek, onun ne düşündüğü, nelerden hoşlandığı ve nelerin tadını çıkardığı konusundaki merakını gidermek, ona hayatı boyunca özlemini çektiği şeyi, yani amacı sunuyordu.

Eksik olan tek şey Molly'nin yatağında olmasıydı.

Ama orada da umudu vardı. Ona karşı hiçbir zaman tamamen bağışıklık kazanmamıştı, ona en kızgın olduğu zamanlarda bile. Hassas duyularıyla, dilinin ucuyla, arada bir vücudunun onunkine karşı nasıl hızlandığını hissediyordu. Aradan geçen haftalar boyunca, onun kendisiyle flört ettiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

İri geyik gözleri, yakınlaştıklarında cömert göğüslerinin ona baskı yapmasını veya sağlaması, elini nazikçe koluna koymak için bahaneler bulması, hepsi artan ilgiden bahsediyordu. Ona karşı duyduğu çaresizliğin onu korkutabileceğinden korktuğu için bunu çok fazla kabullenmeye cesaret edemiyordu.

İsteyeceği son şey onun kendini tekrar yatak odasına kilitlemesiydi.

Molly'yi öğrendikçe ve o Scarborough'daki yerine alıştığı, Allarion sadece aklını ve sabrını koruması gerektiğini biliyordu. Her sabah ve her gece onu düşünerek sikini okşarken kendi kendine, "*Sadece biraz daha,*" diyordu.

Ona duyduğu açlık her geçen gün artıyordu; kaburgalarını kemiren, kıvranan, sınırsız bir şeydi bu. Birden fazla kez kendini ondan uzak tutamamış, uyurken izlemek için yatak odasına girmişti.

Aleti ağrıyordu ve eli onu okşamak için titriyordu ama onurundan geriye kalan bira kırıntı vardı. Bunu yapmak için kızın odasının kutsallığından ayrıldıktan sonra bekledi. Yine de, bu *kısa süre* ne kadar *uzun olursa* olsun, içindeki onu *yutmak* isteyen çaresiz şey için çok fazla olacağından korkuyordu.

Kendini ne kadar kibar ve nazik olmaya zorlasa da, Allarion sabrının, onu yüzyıllardır hayatta tutan o kadim şeyin, sonunda ona olan ihtiyaının büyüklüğü altında ezildiği günden korkuyordu. Bu çok yakında bir gün olacaktı ve Molly'nin buna hazır olmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Kız omzunun üzerinden ona mutlu bakışlar fırlattığında, tıpkı sobadan yaptığı gibi, umutları neredeyse sikine giden kan kadar hızlı yükseliyordu.

Minx, "Bunları şimdi suya ekleyebilirsin" demeden önce ona göz kırptı.

Allarion arka dişlerini gıcırdattı ve tuniğinin şişkin pantolonunun en kötüsünü gizlemesini umdu. Elindeki yeşil fasulyeleri önünde tutarak, kaynar su dolu tencereye atmak için arkadaşının yanına geçti.

Bu pişirme işi onu büyülüyordu; neden bazı yiyeceklerin pişirilip bazılarının pişirilmediği sonsuz bir bilmeceydi. Bazı yiyeceklerden her iki şekilde de keyif alınabilirdi ve pişirmenin pek çok yöntemi vardı. En sevdiği şey fırıncılıktı - mutfağı tatlı, şekerli kokularla dolduruyordu ve Molly'si her zaman tuğla fırından çıkarmak için eğilmeyi bir zevk olarak görüyordu.

Eklenen fasulyeler yüzünden dikkati yeterince dağılmış görünüyordu, ama artık Allarion'un onun yanından ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

Daha önce de gülmüştü, mutfakta hareket ederken neden onun dirseğinin dibinde durmaktan hoşlandığını sormuştu.

Cevap basitti. *"Sana yakın olmak için."*

Bu onun en büyük arzusuymuştu, hatta Molly'nin bedeninden aldığı zevkin bile üstündeydi. Kuşkularına rağmen Molly'den sıcaklık yayılıyordu. O göremiyordu belki ama onun varlığı eve yeni bir soluk getiriyordu. Ev halkı onun her sözüne -neredeyse onun kadar- kulak kesiliyordu ve Molly günlerini müzik ve şarkılarla dolduruyordu. Bellarand bile son zamanlarda daha az huysuzlaşmıştı.

Molly ilgilenirken, Allarion parmaklarını kaldırıp kızın kahverengi buklelerinden birinin etrafında döndürmekten kendini alamadı.

"Saçların uzamış," dedi. El ele tutuştuklarında saçları kulaklarının hemen arkasına kadar düşmüştü ama şimdi neredeyse omuzlarına dökülüyor, saçları bir kıvrım daha açmaya çalışıyordu.

Molly elini uzatıp onun saç uçlarını yokladı. "Sanırım öyle. Açıkçası bunun hakkında pek düşünmemiştim."

"Kısa olmasını tercih edersen kesebilirim." Daha önce Bellarand'ın yelesini kesmişti ve Molly'yi tek boynuzlu attan daha titiz bir müşteri olarak görmekte zorlanıyordu.

Düşünceli bir ses çıkardı. "Sanırım biraz uzatmak istiyorum. Bu kadar kısa tutmamın tek nedeni kolayca yakalanmamasıydı."

Allarion kıpırdamadan durdu. Değiştiğini hisseden Molly ona baktı,

O kahverengi gözleri kocaman.

Kelimeleri boğazından zorla çıkarmak için iki deneme yapması gerekti. "Seni yakalamak mı?" Sesinin boğazında nasıl kısıldığını o bile duymuştu.

Dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. "Evet. Sarhoş erkekler genellikle daha cesur olurlar.

Ve yakışıklı."

Öfke omurgasını yalayıp geçti. Kendisi de meyhanede bazı kabadayı davranışları görmüştü ve Molly ona orada hizmet ettiğine dair birkaç anekdot anlatmıştı ama güvende olmak için saçını kesmek gibi bir fedakârlık yapmak zorunda kalacağını hayal bile edemezdi. O meyhanede, yani evinde güvende olmaması Molly'nin içini erimiş kurşun gibi yakıyordu.

Allarion, kızın küçük, nazik ellerinden biri göğsüne dayanana kadar kendini öfkeli düşüncelerine kaptırdığını fark etmedi.

"değil," diye yatıştırdı. "Kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Çenesini kırdı, öfkesinin etkisini gevşetmeye çalıştı. Molly'yi rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyordu; öfkesini daha hak eden birine saklayabilirdi.

Nefes alış verişini düzene sokarak elini kızın elinin üzerine koydu ve diğer eliyle kızın sevgili yüzünün yan tarafını kavradı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek yumuşaklığına hayran kaldı. Kestane rengi buklelerden oluşan ağır bir perdeyle nasıl görünürdü acaba? Bir gün bunu öğrenmeyi umuyordu.

"Bir daha asla böyle değişiklikler yapmana gerek yok. Burada güvendesin, tatlım. Her zaman."

"Biliyorum," diye fısıldadı, sözleri adamın içinde ok gibi yayılıyordu.

Göğsüne acı veren bir şey saplandı ve kaburgalarını titretti. Kız, köşeleri kırışmış gözlerle ona bakarken boğazı düğümlendi. Yanağını elinin içine çevirip avucuna sokulurken dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokundu.

Onun küçük sevgi gösterisini izlerken gözlerine inanamıyordu.

Onun için.

Zihni birkaç dakikalığına çalışmayı bıraktı.

Allarion'un bakışları, başını çevirdiğinde boğazının nasıl uzadığına takıldı. Boynundaki bir tendon derisine baskı yapıyordu ve orada nabzının belli belirsiz atışını görebiliyordu.

Dişleri *ağrıyordu*.

Kadının boğazına bakan Allarion, onu *ısırmak* için belirgin bir arzu duydu. Onun kanını, özünü kendi içine çekmek için. *Kız onun* olacaktı. En içgüdüsel, en ilkel şekilde.

Onu tatmak için dilinin üzerinde tükürük birikti.

Sesler kesildi, görüşü daraldı. Kadının boğazındaki nabız, göğsündeki gümbürtüyle eşleşti ve onu sarsan bir sarsıntı oldu.

İzin ver, yalvarmak istedi, izin ver tadına bakayım.

"Allarion?"

Sesini duyunca -adını- gözlerini kırptırdı ve yüzünü netleştirmeye çalıştı.

Molly hâlâ ona bakıyordu ama endişeden alnı kırıışmıştı. "Gözlerin..."

Yüzünü çevirdi, sakın bir nefes alma ihtiyacı duydu. Mutfağa baktığında tüm kaşıkların, tencerelerin ve bitki yapraklarının yaptığı sihir yüzünden havaya kalktığını fark etti.

Her zamanki aralığında çok daha erken olsa da yakında birazını çekmesi gerekecekti. *Azai*'sine duyduğu bitmek bilmez arzu, içinde şehvetten daha fazlasını uyandırmış gibi görünüyordu.

Tanrıçalar, ne düşünüyordu ki? Onun kanını içmeyi...

Bu topraklardaki fae'lerden daha eski olan eski ayinler, *azai*'lerin birbirlerini ısırmasından söz ediyordu. Eşlerini dişleriyle ısirmaktan zevk alan fae kadınları bile vardı ve birkaç fae erkeğinden daha fazlası yara izlerini bir gurur nişanı gibi taşıyordu.

Maxim'in daha önce kandan, Aine'nin kanından bahsettiğini hatırlıyordu ama Allarion'la bile bu konuda muğlak konuşmuştu. Maxim'in dönüşümünün sebebinin Aine'nin kanı olup olmadığını merak etmişti.

Derisinin altındaki siyah damarlardan oluşan örümcek ağı gitmişti. Onun yerine Maxim kırmızı kanıyordu. Sklerası beyazlaşmış, dili pembeleşmişti. Allarion bunun Aine'nin insan olmasıyla ilgili olduğunu düşündü. Maxim onun kanından mecazi anlamda, kalp ya da ruh gibi bahsediyordu.

Ya... Ya...

Bu düşünceye çok sert bir şekilde dokunmaya cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Allarion yüz hatlarını yumuşatmaya ve düşüncelerini gizlemeye çalıştı. "Beni affet tatlım. Düşüncelerimde yolumu kaybettim."

Molly ona göz kırptı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı ama geri çekilmesine izin verdi. "Pekâlâ. Sana oturup bir şeyler yemeni söyledim ama bunu yapmıyorsun."

"Hayır," dedi uyuşuk bir sesle, yine de onun oturması yönündeki tavsiyesini dinledi. Bellarand daha az nazikti. *Neyin var senin?*

Allarion şaşkınlıkla arkadaşına baktı. *Emin değilim.*

OceanofPDF.com

Molly için sessiz bir sabahtı, bu da onu kuşkulandırıyor. Allarion'un bir sonraki uzun uykusu bugün değildi ama o zaman bile bazen projeleri o kadar sessiz ya da o kadar uzakta oluyordu ki Molly duymuyordu. Bellarand da bazen ortadan kaybolabiliyor ve bütün gün kendisinden haber alınamıyordu.

Ama ikisinin de bu kadar sessiz olması onu biraz endişelendirmişti.

Bu yüzden Bellarand koca kafasını açık kapının üstünden içeri soktuğunda ürkemektan çok rahatlamıştı. Bellarand'ın korkudan sıçramadığı için hayal kırıklığıyla mırıldanmasına aldırmadı bile.

"Peki sen neredeydin?" diye sordu.

Gel, insan. Parmaklarına ihtiyacım var, diye cevap verdi.

Geldiği gibi hızla, başı dışarıda kayboldu.

Şaşkınlık içindeki Molly önlüğünü çözdü ve kapının yanındaki askıya asarak paltosuyla değıştirdi. Kollarını sıcak kahverengi yünün içine sokarak, Bellarand'ı takip etmek için kapının alt yarısını açtı ve bir kulübenin eski görünümlü bazı donanımları çoğunlukla kuru tuttuğu malikanenin arkasına gitti.

Bellarand boynuzunu kullanarak, ona vermek üzere sapından tuttuğu yıpranmış bir teneke kovayı kaptı. İçinde bir çekiç ve eski çiviler vardı. *Bunu al,* dedi ona *ve şunu da al.* Boynuzunu eski bir katlanır basamak setine doğrulttu.

"Bu işe yaramaz," diye uyardı onu, "havuçları asla bulamayacağın bir yere sakladım."

Bu imkansız, diye karşılık verdi, kuyruğunu sallayarak. *Ben sadece*

ve ruh halime bağılı olarak, bu konuda nazik olmayabilirim. Ama havuçlar sonrası için. Şimdilik şunu getir ve beni takip et.

Molly onun şaka mı yaptığını, yalan mı söylediğini, ikisini birden mi yoksa hiçbirini mi yapmadığını bilmiyordu. Kalbi boğazında, tabureyi aldı ve şingirdayan kovayla birlikte tek boynuzlu atın arkasına taşıdı. Homurdanmasını da minimumda tuttu, çünkü aşırı büyümüş midillinin zihninde dolaşmasını göze almak istemiyordu.

Ağaçların hizasında durdu ve alt dudağını dişlerinin arasında sıkıttı. Molly daha önce hiç birkaç ağaçtan daha derine inmemişti; burada geçirdiği süre boyunca evin etrafını çevreleyen araba yolundan ya da çimenliklerden uzak durmuştu. Orman o kadar uçsuz bucaksız, o kadar *farklıydı* ki... içini bir korku kaplamasına engel olamadı.

, Bellarand'ı dürt, *et.*

Molly dudaklarını büzdü ve korkak gibi görünmek istemeyerek tek boynuzlu atı takip etti.

Sonbahar güneşinin yetersiz sıcaklığını geride bırakarak ağaçların arasına daldıklarında titredi. Ormanın içindeki hava serin ve yoğun, toprak ve çürüme kokusuyla zengindi. Kahverengileşmiş yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyor ve Molly çizmesiyle gizli bir köke takılma korkusuyla adımlarına dikkat etmek zorunda kalıyordu.

Bellarand onu güvenle yönlendiriyor, ormanda *neden erzak* taşıdığını söylemeye tenezzül etmiyordu.

Yine de, kabuğunda delikler olan yüksek bir meşe ağacına geldiklerinde her şey hemen anlaşıldı.

"Oh, hayır," diye inledi. Bu sincaplarla ilgiliydi.

Senden yardım istedim, yorumunu değil, diye homurdandı.

"Hiç sormadın," diye hatırlattı ona. Malzemeleri yere bıraktıktan sonra yumruklarını kalçalarına yerleştirdi.

Lütfen, Molly, bana yardım eder misin?

Homurdandı. O zaten buradaydı.

Tabureyi açarak onun işaret ettiği yere yerleştirdi ve ardından ağaca tutturmak için çivi çaktı. Bu sırada ağacın tüylü sakinleri küçük kafalarını inlerinden çıkarmış, öfkeyle gevezelik ediyor ve onlara doğru çığlık atıyorlardı.

Oh, evet, şimdi senin için geliyorum. Kaç, kaçabiliyorken kaç, diye alay etti Bellarand.

Birkaç meşe palamudu ve dal yukarıdan onlara doğru süzülüyordu. Bir meşe palamudunun sivri ucu kafasına battığında Molly irkildi.

" , bu yeter!" Başını örterek ateş hattından uzaklaştı.

Gördünüz mü? , hepsi.

Molly sincapların sadece evlerini korudukları hakkında bir şeyler söyleyecekti ama Bellarand'ın tabureye tırmanışını görünce tüm düşünceleri silindi. Ağırlığının altında gıcırdıyordu ama yine de tırmanıyor, ilerliyordu.

Meşe palamutları acımasız yaylın ateşleri halinde uçuşuyordu ama o durmadı, yukarıdaki dallarda daha fazla sincap toplandıkça kırmızı gözleri yanıyordu.

Boynuzunun ucu ilk ine henüz ulaşmıştı ki uğursuz bir *çatırtı* duyuldu ormanda yankılandı.

Bir andan diğerine, tabure onun ağırlığı altında çöktü ve yüzlerce küçük parçaya ayrıldı. Bellarand öfkeyle kişnerken boynuzu ağaç kabuğunu sıyrıp ağacın içine battı.

Ön toynaklarının üzerine indi ama yelesini silkelemeye gittiğinde boynuzu ağaca takıldı.

Bellarand boynuzunu serbest bırakmaya çalışırken sincaplar zafer havlaması attı.

Molly halüsinasyon görmediğinden emin için kendini çimdikledi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi, kıkırdamasını engellemeye çalışıyordu.

Hayır, diye homurdandı. Bırak beni.

"Emin misin-"

EVET, diye ısırdı, boynuzu gevşetmeye başlamak için başını çevirdi.

Molly dudaklarını ısırarak kendisine söyleneni yaptı ve kahkahaları sincaplarınkine karıştı. Gülmekten ıslanan gözlerini sildi.

Ama botları yaprakları çıtırdatırken ve esinti bağlanmamış saçlarını hışırdatırken, Molly'nin kahkahası boğazında yavaşça söndü.

Durmaya yaklaştığında ayaklarını izlediğini fark etti.

Bellarand'ı takip ettiği gibi. O kadar derine inmişlerdi ki ağağların ötesindeki evi göremiyordu, sadece daha fazla orman vardı.

Bir daire çizerek dönerken kahkahası yerini endişeye bıraktı. Sincapların gevezeliklerini belli belirsiz duyabiliyordu ama ağağlar sesi kesiyordu. Dönüyor, dönüyor, Bellarand'ın hangi yönde olduğunu ya da evin nerede olduğunu anlayamıyordu.

Molly bir şehir ve ev yaratığıydı - vahşı doğada hiç gerçek zaman geçirmemişti. Ona kalabalık binaları ve aşırı kalabalık şehir meydanlarını verin, bununla başa çıkabilirdi. Ormanda tek başına dururken ağağlar ona daha yakın duruyor, eğrelti otları rüzgârla hışırdayarak ona fısıldıyor gibiydi.

Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi atarken havanın serin nemi Molly'nin burnunu tıkadı. Açıkta kalan ensesi, yüzlerce olmasa bile düzinelerce gözün onu izlediğinin, beklediğinin farkındalığıyla karıncalandı...

Tam ağzını açıp Bellarand'ı çağıracaktı ki eğrelti otları ayrıldı. Yapraklar ağağların arasında ona bir yol açarken Molly bakakaldı.

sıcak bir ağırlık yerleşti, sanki onu itiyordu. Bu... ev miydi?

Mülk mü?

Allarion.

Molly nefesini içine çekerek daha akıllı olmaya çalıştı ve geçtiği ağağların kabuklarını yontarak geldiği yolu işaretledi. Gerçi önceki yerini tamamen kaybetmemişti ama en azından Bellarand ve sincapların savaştığı yere biraz yakın olduğunu biliyordu.

Molly kalbi boğazına takılmış bir halde ilerlerken, sık yapraklar ayrılmaya devam ederek yolunu kolaylaştırdı. Bu güven duygusu onu terk etmedi, omzuna hafifçe bastırarak *"işte yol bu"* der gibiydi.

Ağağlar seyrelemeye ve orman aydınlanmaya başladığında Molly adımlarını hızlandırdı. Umutlu bir an için ormanın onu eve geri götürdüğünü düşündü.

Bunun yerine Molly kendini bir açıklığa doğru yürürken buldu; yumuşak otlarla örtülü ve iki tarafı yosun kaplı kayalarla çevrili bir çayır. Başka bir tarafta şırıl şırıl akan bir derenin etrafını dut çalıları sarmıştı. Ortada ise kökler ve sarmaşıklarla kaplı bir figür duruyordu.

Molly'nin midesi alt üst oldu. O gümüşi saçı tanıyordu.

"Allarion!" diye soluk soluğa ona doğru koştu.

Molly onun yüzükoyun yatmış, gözleri kapalı haline bakarken, kökler ve sarmaşıklar onun üzerinde geziniyordu. Küçük kahverengi ve beyaz dallar kollarından ve bacaklarından yukarı doğru kayıyor ve mantar kümeleri başının ve ayaklarının yanındaki toprağı itiyordu. Sarmaşıklar ormanın ötesinden yeşil parmaklarını uzatmış, parmaklarını ve saçlarını sarmıştı ve üç büyük ağaç kökü yerden fışkırarak onu kalçasından tahta bir mengeneye sabitlemişti. Köklerin dokunduğu her yerden belli belirsiz mavi bir parıltı yayılıyor, siyah damarları bembeyaz olmuş teninde daha da belirginleşiyordu.

Onu yiyorlar!

Molly bir çığlık atarak onun üzerine düştü, kökleri ve sarmaşıkları kopardı. Tırnaklarını toprağa batırdı ve çekiştirdi, bitki parçaları yumruklarında kırılıyordu. Bitkileri çılgınca pençelerken, onu kurtarmak için çaresizce çırpınırken özsu ve toprak kokusu çayırıları doldurdu.

"Allarion! Allarion, uyan!" diye bağırdı.

Kökler hâlâ geliyordu ve Molly ağırlığını vererek büyük odunsu birini çekip çıkardı. Kök ona sıkıca yapışmış, kimildamayayı reddediyordu. Dizleri toprakta sürüklenerek çekti, çekti ama onu kurtaramadı.

"Hayır!" diye bağırdı, kökleri ve yaprakları savurarak. "Onu alamazsın!"

Bileğine bir şey dolandı ve Molly çığlık attı. Kendini geriye doğru atarak kolunu kurtarmaya çalıştı, kurtulmak için tüm gücüyle çekiyordu, omzu zorlanmanın altında yanıyordu.

"Molly."

Adını duyunca nefesi kesildi.

Ancak o zaman onu ele geçiren şeye baktı.

Bir el. Mor-gri tenli ve uzun, sivri parmaklı.

Nefes nefese Molly, Allarion'un kıpırdayan köklerle kaplı ürkütücü formuna baktığında gözlerinin açıldığını ve kendisine odaklandığını gördü.

Boğazında bir alarm sesi uğuldayan Molly ona doğru sürünerek yaklaştı ve ellerini omuzlarına koyarak oturmasına yardım etmeye çalıştı.

"Ne yapıyorlar?" sordu. "Onları üstünden çıkarmama yardım et!"

"Lütfen, benim için endişelenme tatlım. Bunların hepsi son derece normal."

Başka bir ses, bu kez mutlak bir inançsızlık çığlığı, ondan kaçtı. "Bu *Normal değil!*"

Yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Tekrar af dilemek zorundayım, Molly'ciğim. Korkarım sihrimi toprakla nasıl paylaştığımı açıklayamadım."

Molly kayıtsızca poposunun üzerine düştü.

"Sihirini mi *iyorlar?*"

"Bir çeşit. Kesinlikle özüksüyorlar. Buraya kendi işimi devretmeye geldim. aşırı sihir."

"Devreyi güçlendirmeye yardımcı olmak için," dedi, onun fae'leri ve onların dünyanın doğasındaki sihirle ilişkilerini nasıl açıkladığını hatırlayarak.

Allarion usulca gülümsedi. "Aynen öyle."

Molly çok dikkatli bir şekilde elini onun göğsüne koydu. "Yani... sana zarar vermiyorlar mı?"

"Hayır," dedi, elini onun elinin üzerine koydu. "Aslında tam tersi. Ben dinleniyorum ve onlar da ormanın ihtiyacı olanı alıyor. Bu bizi birbirimize bağlıyor."

Molly boğazında düğümlemeye başlayan öfkesini yutmakta zorlanıyordu; adamın orada, dünyevi bağlarla yere bağlanmış görüntüsünü kabullenmek zordu.

Sessizliğe gömüldüler ve Molly'nin gözlerinin önünde bitki örtüsü yeniden onun üzerinde gezinmeye başladı. Dallar elini dürtmeye ve çırpınmaya başladığında derisi ürperdi ve karıncalandı ve Molly dudaklarını birbirine ısırarak çığlığı ağzında yakaladı.

Garip bir duyguydu ama kötü değildi.

Tuhaftı. En sevdiği şey değildi. Ama *kötü* de değildi.

Allarion usulca kıkırdadı. "Nefes al," diye hatırlattı ona.

Bir nefes aldı, rahatsızlığı yavaş yavaş yerini ilgiye bırakıyordu. Bitkiler ona karşı her zaman çok nazikti ve Allarion'a karşı da aynı şekilde dikkatli görünüyorlardı. Ağaçların odunsu kökleri bile onu gevşekçe tutuyor, ağırlıklarını asla ortasına vermiyorlardı.

Gözlerinin önünde, daha fazla kök üzerinde karmaşık ağlar oluşturmaya başladı, kırdığı şeyi yeniden inşa etti. Kısa süre sonra, neredeyse yeşillikler içinde kozalanmıştı.

onunla el ele.

Molly onun yanındaki çimenlere uzandı ve topraktan fışkıran yosunların başını yastıklamasına hayret etti. Allarion nazik bir bakışla onu izledi, yüzü bitki yaşamının olmadığı tek yerlerden biriydi.

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?" diye sordu merakla.

"Bugün, yaklaşık iki saat. Daha önce, malikaneye geldiğimden beri her birkaç günde bir."

"Eve böyle mi hayat verdiniz?"

"Ev için daha çok üzerinde çalışmak gerekiyordu. Onarmak için dokunduğum her şey benim sihrimle doluydu."

Bunun üzerine gülümsemesine engel olamadı. "Onu parça parça hayata geçirdin." "Sanırım öyle yaptım, evet. Ancak arazinin kendisi, yani orman farklıdır. Bu zaten canlı-duyarlı. Beni asla evin dinlediği gibi dinlemeyecek."

"Sanmıyorum. Burası bir *orman*." Eğer ona itaat etseydi, ormandaki yaratıkların Bellarand'ı bu kadar rahatsız edeceğinden şüpheliydi. Ya da... Bellarand fae'yi yeterince kızdırırsa belki de kızdırırdı.

"Burada ne kadar yatacaksın?"

"Genellikle birkaç saat. Sanırım yakında benimle işleri bitecek." "Zevkinden sıkıldın mı?"

"Gerçekten de öyle," diye güldü. Yeşilliklerin altında, eli göğsündeki kadının elini sıktı. "Buraya ilk geldiğimde üzücü bir deneyim yaşadığımı itiraf etmeliyim. Ormanın beni ve yabancı büyümü kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Toprak, büyüü aldığı gibi beni de kolayca yutabilirdi."

Molly bunu düşünmemeye çalıştı. "Bunu Faelands'ta yapmadın mı?"

"Hayır, buna gerek yoktu. Benim türümün Faelands ile olan bağı çok eski zamanlarda kurulmuştu. Bu ve halkım arasında, devre güçlüydü. En azından şu ana kadar..."

"Amaranthe," diye bitirdi. Molly onun adını söylemekten bile hoşlanmadığını fark etmişti.

"Gerçekten de öyle. Gerçi saltanatının ilk yüzyılları o kadar da kirli değildi. Sadece sonun yaklaştığı bir zamanda

halefiyet."

İlk yüzyıllar. Molly yanağını çiğnedi; Allarion'un gerçekten ne kadar yaşlı olduğunu bilerek pek düşünmemişti ve bu, kendi yaşları arasındaki uçurumun çok ötesine geçiyordu. Herkes fae'lerin neredeyse ölümsüz olduğunu bilirdi. Bu, kader ve eşler hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, onun ölümlü yıllarının çok ötesinde yaşayacağı anlamına mı geliyordu?

Onun için uygun olan yas döneminden sonra başka bir insan kadını eve taşıdığını düşündükçe karnında kıskanç bir ateş yanıyordu.

"Allarion... kaç yaşındasın?"

Molly onun cevabının ne olacağını düşündüyse de, bu onun verdiği içten kıkırdama değildi. Dişlerini göstererek ona gülümsedi ve Molly onun çekimine kapılarak biraz daha yaklaşımdan kendini alamadı.

"İşte bu çoğu fae için karmaşık bir soru."

"Ne, takip etmeyi bıraktın mı?" diye gönülsüzce şaka yaptı.

Adam başıyla onaylayınca midesi bulandı.

"İnsanlık yıllarınızda, sanırım çok fazla. Krallığınızın bir krallık bile olmadığı, kendi şefleri olan birçok küçük toprak olduğu bir zamanı hatırlıyorum."

Molly sertçe yutkundu. "Bu bin yıldan fazla bir süre önceydi."

"Gerçekten mi? O zaman binden fazla." Başını yana çevirip o doğal olmayan gözleriyle ona baktı, kökleri de onunla birlikte katlanıp büküldü. "Bin yıl gibi hissettirmiyor, eğer bir anlamı varsa. Fae'ler için zaman farklı geçer, özellikle de büyümüzle çevrili Faelds'da. Hayat basitçe... hayattır."

Molly bu fikirle mücadele etti, zihninde evirip çevirdi. "Sanırım... sadece birkaç yıl yaşayan bir fareye hayat hızlı gelmiyor. Bu sadece onlara ayrılan zaman."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Aynen öyle. Sadece onların zamanı." "Ama şunu söylemeliyim ki, bana bağlı olsaydınız insan hayatınız çok daha uzun olurdu. Bir fae değil ama insan da değil."

Şok içinde ağzı açık kaldı. "Ne zamandır?"

"Bunu söyleyemem. Sadece hayatlarımız iç içe geçtiğinde, seninki

uzayacak ve benimki kısılacak."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Ölecek misin?"

"Bir gün hepimiz yaparız. Fae'ler bile. Benim sonum artık biraz daha erken gelecek."

"Ama..." Ona bağlı olmanın bu tuhaf, inanılmaz adam için bir şekilde ölüm cezası olduğunu bilmek suçluluk duygusunu kemiriyordu.

Adamın eli Molly'nin elini köklerinin altından sıkarak rahatlamasını sağladı. Dünya dönerken Molly daha sıkı tutundu.

"Umutsuzluğa kapılma," dedi nazikçe. "Önemli olan yılların sayısı değil, nasıl yaşandığıdır."

Ona ve bu sözlere sarıldı. Bu kadar uzun yıllara sahip olma ihtimali - şimdiye kadar tanıdığı herkesten ve her şeyden daha uzun yaşama ihtimali-zihninin gözünün önünde genişledi, kavrayamadığı anlaşılmaz bir yolculuk. Ağaçların arasından yolu görmeye çalışır gibi, zihni bu kadar uzun ve zamansal düşünmeye karşı çıktı.

Molly şakağını ovuşturdu. "Bunu kabullenmek biraz zaman alacak."

Ağzı alaycı bir sırıtışla kalktı. "Zamanımız var, tatlım."

Molly kendine rağmen kahkahalarla güldü. Kahkahayla homurdanarak dirseğine dayandı, sayamayacağı kadar uzun yıllar yaşamış olmanın verdiği endişeyi şimdilik çimlerin üzerinde bıraktı.

Tam önünde çok daha önemli bir şey vardı.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran Molly, Allarion'u öpmek için üzerine eğildi.

Dudakları onunkilerin altında kıpırdamadan duruyordu ama bu sorun değildi. Onu yavaşça öptü, yavaş bir giriş yaptı, onun hissinin tadını çıkardı.

Adamın keskin nefes alışını duydu ve ardından sıcak eli yüzünün yan tarafını kavradı.

Molly onun dokunuşuyla geri çekildi, en küçük köklerin toprağa geri döndüğünü ve büyük ağaç köklerinin ortasından kayarak uzaklaştığını görmek için tam zamanında baktı.

"Molly."

Molly onun öpücüğüne gülümseyerek karşılık verirken, adam ağzını tekrar yakalamak için yukarı itti. Bitkilerden kurtulmuş olan Molly onun sevgili yüzünü elleriyle çerçeveleyerek tam doğru açıyla tuttu.

Molly öpüşmeyi severdi. Bu her zaman flört etmenin ve hatta sevişmenin en sevdiği kısmı olmuştur. Geçmişteki sevgililerinden çok azı yatağa girmek için üstünkörü bir görevin ötesinde öpüşmemiştir. Seks sırasında ağzını çok fazla konuşmak için kullanmayı tercih eden Finn bile. Bu utanç vericiydi çünkü iyi bir öpücük Molly'yi pek çok şeye yatkın hale getirebilirdi.

Ve şimdi biliyordu - Allarion'u öpmeyi seviyordu.

"Göster bana," diye mırıldandı dudaklarına karşı, mor gözleri parlıyordu.

O da öyle yaptı. Molly ona nasıl öpülmekten hoşlandığını alaycı vuruşlar ve şakacı ısırıklarla gösterdi. Adam da Molly'nin peşinden gitti, Molly onun dilini ağzına soktuğunda dilini kovaladı.

Tadı dilinde büyüğü gibi kıvılcımlandı, elektriklendi. Kaynak suyu, eski ayınlar ve her nasılsa mor rengin tadındaydı. Tarçın ve karanfil kadar sıcak, bir şenlik ateşi kadar dumanlı ve altlarındaki toprak kadar zengindi. Bu fae şimdiye kadar tattığı en iyi şey olabilirdi ve ona doyamıyordu.

O büyük eller onun belini kavradı, parmak uçları bir şekilde çok nazikti ama onu kendisine doğru çekerken ihtiyaçlarıyla deliyordu. Kökler ve sarmaşıklar kadar emin bir şekilde onun üzerine uzandı, onu içinde kozaladı.

Kuşlar cıvıldarken ve orman Allarion'un büyüünü dağıtırken, o çayırdan uzanmış öpüşüyorlardı. Molly onun tatlılığı, her an öğrendikleri ve yaptıkları karşısında neredeyse eriyordu. Onu memnun etmekten zevk alıyor gibiydi ve çok geçmeden Molly'nin kalçalarının arasında muhtaç bir sıcaklık uyandıran ısırıklar ve öpücükler göndermeye başladı.

Molly cesaretlendirmek için onun ağzına doğru inledi, ağızlarını biraz daha derin, biraz daha sıcak bir şeyle birleştirdi. Adamın elleri Molly'nin sırtında geziniyor, ceketinin yününe çaresizce daireler çizerek yoğuruyordu. Adını haykırdı, hava almak istiyordu ama adam ona hiç vermedi, sıcak dudakları boynundan aşağı inerek nabız noktasını emdi.

"Molly," diye inledi, "bana yapmamamı söyle."

Kelimelerin ötesindeydi, zihni adamın söylediklerini anlamlandıramayacak kadar zevkten bulanıktı. Molly onun ağzını tekrar kendi ağzıyla yakaladı ve öpücüğüne gömüldü. Daha az düşünmeye, daha az konuşmaya ve daha çok ona ihtiyacı vardı.

Fates, bunca zamandır onu öpüyor olmalıydım.

Tıslayan bir ses dudaklarının arasından süzüldü ve Molly ürperdi.

O dişler. Diliyle her birinin izini sürdü, amcığı onların keskinliği karşısında zonkluyordu.

Parmakları kızın yanlarına battı ve kızın boğazından muhtaç bir ses çıktı. "Azai-"

Ah, işte buradasın. Bellarand hiç umursamadan ve utanmadan çayıra daldı ve uzun suratını onlara doğru uzattı. Ağzıyla Molly'yi acımasızca dürttü. *Gel bakalım, daha fazla başparmak lazım.*

"Meşgulüz," diye homurdandı Allarion.

Hayır, oynamıyorsunuz. Orada yatmış ağızlarınızla oynuyorsunuz. Bunu her zaman yapabilirsin. Tembelliği bırak da gel yardımcı ol.

"Sana daha önce de söyledim, orman yaratıklarını öldürmene yardım etmeyeceğim," dedi Allarion.

Molly gülerek onun üzerinden sırt üstü yuvarlandı. Tek boynuzlu atın önünde fae'sine binmeyecekti. İki bacaklıların ne kadar iğrenç olduğunu ya da formunun eleştirilmesini ya da Bellarand'ın düşündüğü diğer saçma şeyleri duymaya ihtiyacı yoktu.

Allarion'un yüzü, kızın geri çekilmesi karşısında suratını buruşturmaktan başka bir şey yapmadı ve hoşnutsuzluğundan nasibini alan Bellarand oldu.

"Sincaplarla olan bu anlamsız kavgayı bırakmalısın," dedi tek boynuzlu ata.

Ben mi? Bunu başlatanlar onlar. Savaş suçluları, .

"Eğer onlarla basitçe konuşursanız..."

Molly çayırın yumuşak çimenlerine uzanmış, fae'si ve inatçı midillisi tüm sincapların kökünü kazımanın erdemleri üzerine tartışırken, nefesinin altında kıkırdayarak dalların ve yaprakların yumuşak bir esintiyle sallanışını izliyordu.

Tuhaflığın norm olduğu Scarborough'da sıradan bir gün daha.

Molly, onun ateşli öpücükleriyle hâlâ karıncalanan dudaklarına dokunarak kendi kendine gülümsedi. Belki de sıradan bir gün değildi. Belki de çok özel bir . Bir tür başlangıç günü.

Molly bir kez başladığında durmak istemeyeceğini bilmeliydi. Allarion'u tehlikeli yanı da buydu; öptüğüne göre tekrar tekrar öpmek istiyordu. Ve öptü de.

Gizlice öpmek için küçük yollar bulmak çok zevkli bir oyundu. Molly her zaman pusuya yattığında karşılaştığı sürprizden hoşlanıyordu, sanki adam onu tekrar öptüğü için hem şok olmuş hem de minnettar olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, bu minnet duygusu doğrudan kafasına ve amına gitti.

Molly'nin biraz zorlayıcı yatak oyunlarından hoşlandığı biliniyordu; kontrolü ele alan ve ne hakkında olduklarını bilen bir partnerden hoşlanıyordu. Yine de, kışkırtıcı olmakla ilgili bir şey, nabzının bütün gün boynunda ve bacaklarının arasında atmasına neden oldu. Bu kadar çok istendiğini bilmek... Bunun gibi başka bir duygu yoktu.

En sevdiği şey, bir başka nazik jesti için onu sert yakasından tutup kendisine doğru çekerek teşekkür etmektir. Onun şaşkın gülümsemesine karşı dudaklarını kaydırmayı, onun zevkini ve bağlılığını tatmayı seviyordu.

Yemek pişirirken yanına gelip kollarını ortasına dolmasını da seviyordu. Bazen izlemek için çenesini omzuna atar -soğan kesmediği sürece, o zaman tek başınaydı- ya da başının tepesinde dengede tutardı. Bazen yemek kaynarken ya da cızırdarken mırıldanıyor ya da şarkı söylüyor, Molly kıkırdayıp kıpırdarken onları bu melodiyle sallıyordu.

Belki de en sevdiği gece, klavsenin başına oturmuş, ayrılmış aşıklar için bir başka aşk türküsü söylerken, adamın aniden ayağa kalktığı geceydi

banktan kalktı ve elini ona doğru uzattı. Ev ve adamın büyüğü arasında enstrüman çalmaya devam ederken, kız elini adamın elinin içine kaydırđı ve onu odanın ortasına kadar takip etti.

Birbirlerine bakarak ve el ele tutuşarak Molly'ye popüler bir jigde liderlik etti, onlar dans ederken klavsen neşeyle tıngırdıyordu. Adamın ayak hareketleri kusursuzdu ve Molly onlar dönüp ayaklarını yere vurdukça nefes nefese gülüyordu. Adam ne zaman kaldıracığını bile biliyordu, Molly'yi belinden tutup havaya kaldırdı. Müzik kreşendo yaparken Molly onun omuzlarında dengede durarak ciyakladı.

O danstan sonra Molly zevkten kıpkırmızı kesilerek onu öptü. O gece uzunca bir süre odanın ortasında sallandılar, Molly'nin vücudu Molly'ninkine sıkıca sarılmıştı, müzik hafif bir melodiye dönüşmüştü.

O gece... mükemmeldi.

Onunla geçirdiğı mükemmel anlardan oluşan ve giderek büyüyen koleksiyonuna bir yenisini daha ekledi.

Molly durup olanları düşündüğünde, belki de Allarion'un fae zaman anlayışının kendisine de biraz bulaşmaya başladığını fark etti. Sonbaharın sonlarına doğru derinleşen kahverengiler dışında, arazide bulundukları sırada zamanın geçtiğine dair başka hiçbir belirti yoktu.

Allarion'un malikâneyi kurmak ve arkadaşını buraya getirmek gibi hedefleri olsa da Molly hiçbir zaman acele ettiğini ya da acilen bir karar vermesi gerektiğini hissetmedi. Günlerini istediğı gibi geçiriyor, aralarındaki ilişkiyi canlı sohbetler ve nazik öpücüklerle beslemekten mutluluk duyuyordu.

Onun kirli iş kıyafetlerinden anladığı şeyin hâlâ tertemiz cilalanmış botlar ve özel dikim bir ceket olmasını ve gömlek kollarını göstermenin bir şekilde gündelik kıyafet sayılmasını seviyordu. Kafası karıştığında burnunun üst kısmının sevimli bir kaş çatmayla kırışmasını seviyordu. Dişlerini ne kadar sık gördüğünü seviyordu, çünkü onları sadece gülümsediğinde gösteriyordu. Yemek rağmen yemek ve yemek pişirmeyi öğrenmeye çalışmasını, sivri kulaklarını oynatabilmesini ve en basit küfürlerle onu rezil edebilmesini seviyordu.

Molly daha önce bir sevgilisini seks için bu kadar beklettiğini sanmıyordu. Genellikle seksten zevk alırdı ve koşullar konusunda aşırı seçici değildi ama fae'lerle ilgili diğer her şeyde olduğu gibi Allarion'la seks de farklı olacaktı.

Muhteşem olacağını biliyordu - eğer öpüşmede olduğu kadar iyi olsaydı, çok . Molly ayrıca nişanlı olduklarını da biliyordu.

Bu yüzden de bu suları test etmeleri beklenirdi. Eğer onu istiyorsa yatağa atmaması için gerçek bir neden yoktu.

Ve her geçen gün Molly, evet, onu istediğinden daha da emin oluyordu. Hem de çok.

Onunla birlikte malikanede kalmaya karar vermesi, her şekilde onun karısı olmak istediğini gösteriyordu. Bu konuda elinden gelenin en iyisini yapmaya niyetliydi ve nişanlısı olan fae'yi yatağa atmak angarya olmayacaktı. Yine de onunla birlikte o eşiği geçmenin kendine has sonuçları vardı. Bir son.

Ama her geçen gün Molly bunun korkulacak ya da dehşete düşülecek bir şey olmadığını anlamaya başlıyordu. Gerçekten de, odanın içinde müzik eşliğinde dönüp dans ederlerken, aklı sonunda kalbinin ona söylemeye çalıştığı şeyi yakaladı.

Öpücükten daha fazlasını istiyordu.

Yine de eski alışkanlıklar zor ölüyordu. Öncelikle, geçemeyeceği bir çizgi olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Tecrübelerine göre, her erkek ancak bir yere kadar zorlanabilirdi. Molly'nin Allarion'un sınırının nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu çünkü her ne kadar sabırlı olmaktan başka bir şey yapmamış olsa da, tanıdığı erkekler arasında ona zarar verebilecek en fazla güce sahip olan oydu.

Öpüşmelerinden, dans etmelerinden ve sarılmalarından ne kadar hoşlansa da, Molly kendi huzuru için pratik olmak zorundaydı - en azından son bir kez. Ama hiçbir şey bunu yaparken eğlenemeyeceğini söylemiyordu.

Allarion kütüphanesinde otururken dışarıda geç bir sonbahar fırtınası esiyordu. Gevşek döküntüler duvarlara ve pencerelere çarpıyor, rüzgâr az ötedeki ağaçların arasından uğulduyordu. Bugün tüm aktiviteleri eve bağlıydı ve Bellarand bile içeriye sığınmıştı - Molly'nin

Chagrin.

Molly onu kapıdan dışarı itmeye çalışırken tek boynuzlu at mutfağın içinde yiyecek ararken yaşanan şiddetli tartışmayı hatırlayınca sırtıtmaktan kendini alamadı. Allarion sonunda biri temiz mutfak zeminine dışkılamakla tehdit ettiğinde ve ardından başka biri at eti yapmakla tehdit ettiğinde müdahale etti.

Yemekten sonra Molly onu mutfaktan kovdu ve böylece Allarion kütüphanede dolaşmaya başladı. Henüz yapacak çok verimli bir şey bulamamıştı, onun yerine dün Dundúran'dan gelen mektuba bakarak kendini tüketmişti. Neredeyse bir gün gecikmiş olmasını dileyecekti, çünkü eğer kelimeler günün fırtınasıyla sürüklenip gitmişse, mesajı kaçırdığı için suçlanamazdı.

Sonbaharın sonu hızla yaklaşırken, mevsimlik konsey toplantısına katılmak üzere Dundúran'a gitme vakti de yaklaşıyordu. Bir toprak sahibi olarak Allarion yılda en az iki kez katılmakla yükümlüydü. Her fırsatta katılarak görevini yerine getirmişti.

Gerçi bu Molly'den önceydi. Dundúran'da olmak için bir bahane, olası bir insan eş aramak için bir fırsattı. Ayrıca Leydi Aislinn ve demirciden lorda dönüşen kocasının arkadaşlığından da hoşlanıyordu.

Allarion ne Molly'ye mesajdan ne de yaklaşan ayrılışlarından bahsetmişti, çünkü öyle olmasını istemiyordu. Gerçek şu ki, malikânedен ayrılmak istemiyordu. *Sonunda* her şey çok iyi gidiyordu. Onunla geçirdiği her gün, onu şaşırtmak ve memnun etmek için yeni küçük yollar bulduğu için bir nimetti. Her gün *Aza'i*'nin tadını çıkardığı yeni bir yönünü ortaya çıkarıyor ve aralarındaki bağın güçlendiğini hissedebiliyordu.

Dundúran'a geri dönmenin hassas flörtleri için ne anlama gelebileceğini tahmin edemiyordu.

Leydi Aislinn'in mektubunun altı çizili son satırı olmasaydı, Allarion bundan tamamen vazgeçmeyi düşünebilirdi - bu yılki iki konsey toplantısına zaten katılmıştı.

Prences Isolde Monaghan'ın isteği üzerine hazır bulunmanız gerekiyor.

Mesajın ciddiyetine rağmen Allarion durakladı. Kendisine bir bahane bulması için bir gün vermişti ama ne yazık ki hiçbir bahane bulamamıştı. Bu kadar önemli bir şeyin ne olabileceğine dair merakının arttığını da inkâr edemezdi.

Prensesin onu istemesi çok önemliydi.

Yine de Molly'yle giderek artan yakınlığının dengesini bozmak hoşuna giden bir şey değildi. Aralarındaki bağın güçlenmesine daha fazla engel çıkarma konusundaki isteksizliği, kaçamak cevaplar vermesine neden olmuştu ama yine de biliyordu... ona söylemek zorundaydı. Ondan tam bir dürüstlük istemişti ve her ne kadar fae'ler asla yalan söylemese de, ihmal etmek yine de bir yalan olabilirdi.

Sırtını dayadığı koltuğa çökmüş olan Allarion mektubu düşündü. Masanın üzerinde, aldatıcı bir şekilde zararsız duruyordu. Böyle bir seyahatin aralarındaki bağ için hiçbir şey ifade etmeyeceğine inanmak istiyordu. Mantıklı bir şekilde, aralarındaki bağın gerçekten sağlam ve güçlü olabilmesi için bazen malikânedен uzaklaşmaları gerektiğini biliyordu.

Ona tutsağı olmadığını söylemişti ve öpücüklerini kabul ederken bile bu doğru olmalıydı.

Sanki düşünceleri onu çağırmış gibi, Molly kütüphaneye girmeden bir an önce kapı açıldı. Doğrulan Allarion onun kendisine doğru geldiğini görünce gülümsedi.

Bir şeylerin *farklı* olduğunun farkındalığıyla derisi diken diken oldu.

Yürürken kalçaları hipnotik bir şekilde sallanıyordu ve göz kapakları boğucu gözlerinin üzerine düşmüştü. Hâlâ alışlagelmiş bol keten gömleğini ve pamuklu entarisini giyiyordu ama işlemeli etekliklerinin ve entari kemerinin altına sokmak yerine, gömleği kalçalarına kadar bol bir şekilde sarkıyordu.

Allarion'un bakışları kızın iri göğüslerine kaydı, bağısız yürüyüşüyle birlikte nasıl sallandıklarını görünce ağzı kurudu. Meme uçlarının yumuşak tepelerinin kumaşa baskı yaptığı yerin altında en küçük gölge hilalleri kıvrılıyordu.

Nefes alış veriş derinleşti ve göz bebeklerinin büyüdüğünü hissedebiliyordu. "İyi akşamlar tatlım," dedi.

"İyi akşamlar," diye cevap verdi, masanın uzak tarafında onun yanında durana kadar durmadı.

Açlıkla ona baktı ve büyüyen buklelerinin kalp şeklindeki yüzünü nasıl çerçevelediğini fark etti. Ateşin ve mum ışığının sıcaklığında ona bakan kahverengi gözlerde baştan bir parıltı vardı. Allarion'un avuç içleri uzanıp kızın yanlarından tutmak ve onu dizlerinin arasına çekmek için kaşınıyordu ama bekledi.

Küçük fingerdek arkadaşı onu test ediyordu. Günlerdir öyleydi. Belki de her zaman öyleydi, farklı şekillerde, ama onun ince baştan çıkarmalarını fark etti. Ona dokunmanın yollarını buluyor, göğüslerini koluna ya da sırtına sürüyor, geyik gözlerini ona dikeyyor, pelüş dudaklarını bir öpücük için dolgunlaştırıyordu.

Elbette bunların hiçbirine karşı bağışıklığı yoktu. Onu baştan çıkarmak için çaba harcamasına gerek yoktu. Tek bir kelime yeterli olurdu.

Ama bu kelime *evet olana* kadar, onun oyununu oynayacaktı.

Yine de daha önce bu kadar cesur davranmamıştı. Onu orada görmek, kıyafetlerinin bolluğu, bakışlarının yumuşaklığı ve şehveti, adamın demir gibi kararlılığını kırmıştı. Kadının cazibesi dişlerini sızlattı; kadın yalayıp yutulacak kadar güzel görünüyordu.

Muazzam bir irade göstermesi gerekti ama kendini "Seninle paylaşmam gereken haberler var" demeye zorladı.

Molly onun düşündüğü gibi ciddileşmek ya da endişelenmek yerine kaşlarından birini kaldırmakla yetindi. "Pekâlâ," diye nefes aldı ve elini onun omzuna koydu.

Kadının kendisiyle birlikte sandalyeye tırmanıp kucığına oturmasını çaresiz bir zevkle izledi. Kendine engel olamayan Allarion ellerini kadının kalçalarına götürdü, parmakları kadının arka tarafındaki cömert ete saplandı. Tanrıçalar, bunu yapmayı, parmaklarını onun içine sokmayı ne kadar sık düşünmüştü. Önce parmaklar, sonra penis, en sonunda *da dişler*.

Onu kendine doğru çekerken, yumuşak, bağlanmamış göğüsleri göğsüne bastırıldığında bir inilti kaçtı. Gömleğinin içinden meme uçlarının sertliğini hissedebiliyordu, dilinin ve dişlerinin arasında emmek ve yuvarlamak istediği küçük sıcaklık noktaları.

Molly küçük ellerinden biriyle onun çenesini kavradı ve başını onunkine doğru indirirken tam istediği gibi tuttu. Allarion bu güven gösterisi karşısında heyecanlandı ve Molly'nin dilinin ağzını işgal etmesini memnuniyetle karşıladı.

Bu kadar, senin olanı al, Azai.

Dişlerini ısırarak ve dillerini döndürerek dans etmelerine izin verdi, bir sonraki talebinin ne olacağını görmek için nefesi kesildi. Allarion tutku oyunlarında kışkırtıcı olmaktan memnundu ve baskın partner olmaktan alacağı pek çok zevk vardı. Yakında bir gün, kendi partnerinin kontrolünü eline almayı çok istiyordu.

Molly'nin her zevkini tatmak ve ona bir fae'nin *azai*'sini ne kadar iyi doyurabileceğini göstermek.

Yine de, ilk günlerinde ona karşı çok temkinli davranan kadının bu güven ve güç patlamasına tanık olmak onu çok memnun etmişti. Onun taleplerinden ve kontrolünden daha fazlasını istiyordu. Onun bildiği kraliçe olmasını istiyordu.

Cesaretini toplayarak ellerini onun bol gömleğinin altına soktu ve parmak uçları teninin sıcak yanığını buldu. Kadının ipeksi yumuşaklığını hissedince nefesi kesildi ve en sevdiği dokunun onunki olduğunu hemen anladı. Artık hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

Ağzının içine doğru küçük bir inlemeyle onu ödüllendirdi ve kalçaları kucağına biraz ağırlık vermek için aşağı doğru eğildi. İstismar edilmiş, sabırsız siki onun yakınlığında zonkluyor, sadece bir santim daha için yalvarıyordu. Kumaş katmanlarının arasından bile olsa, amının öpücüğünü orada hissetmek istiyordu.

Kadının dudaklarına yayılan sırıtışı

hissetti. "Vixen," diye suçladı.

"Mmhmm," diye mırıldandı, kalçaları tatlı küçük hareketlerle sallanmaya başladı, bu da onun horozunu kızdırdı, pantolonunun dikişine karşı zorlandı.

Adam kıpırdamadan durup onun sataşmalarını misilleme yapmadan karşılayınca, kadının sırıtışı genişleyerek bir gülümsemeye dönüştü. Onun onayını görünce guruldadı ve övgüleri üzerine öpücükler yağdırırken açıklıkla kabul etti.

Yine de küçük bir intikamdan çekinmiyordu. Elleri daha yukarılara uzandı, kaburgalarını sıyırdı, parmakları omurgasının eğimini izledi. Başparmaklarını göğüslerinin alt kısımlarında alaycı, test edici daireler çizerek gezdirdi ve burada nasıl yandığını hissetti. Teni bir şekilde hem sert hem de vericiydi, onsuz yok olma korkusuyla daha fazlasına ihtiyaç duyduğu bir cazibe.

Kadının kokusu kütüphaneye yayıldı; tatlı, misk gibi bir koku dilinin ucuna kadar geldi. Kalçaları daha hızlı çalışmaya başladı, zevkini ararken çırpınıyor ve yuvarlanıyordu.

Öpüşleri çılgınca bir hal aldı, kanının damarlarında dolaşmasına neden olan sürtünmeyi emdi. Elleri daha da açgözlü hale geldi, göğüslerinin tüm ağırlığını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Ama elini onu avucunun içine almak için kaydırır kaydırmaz öpücüğünü kesip dizlerinin üzerine oturdu.

Allarion şaşkınlıkla ona bakarken, o da arkasına baktı. Gözleri donuklaşmıştı.

Şehvetle ve dudaklarının onun ilgisinden nasıl şiştiğini ve pembeleştiğini görmekten acımasız bir zevk aldı.

Molly derin bir nefes alarak, "Bana ne söylemek istiyordun?" diye sordu.

Adam ona göz kırptı.

Başı sandalyeye yaslandı ve boğazından tek bir kahkaha kaçtı. "Ah, tatlım, beni kelimelerden ve anlamdan mahrum bırakıyorsun."

Kadının cevap niteliğindeki kıkırdaması, bir sonraki uzun uykusunda rüyalarına gireceğini bildiği bir sestir, alçak ve gür. Cadı, arkasına yaslanıp ona muzipçe gülümsemeden önce yanağından öptü.

Ellerini kadının kalçalarına koyarak kaşlarını çattı ve onu masanın üzerine yatırmak üzere kaldırdı. Kadının açılmış bacaklarının arasına girerek görüş alanını genişletti ve ellerini kadının iki yanına yerleştirdi.

Gözbebeklerinin büyümesini ve büyüleyici nabzının boğazının çukurunda çırpınmasını izledi. Allarion uzun bir süre onun üzerinde durdu, kelimeleri ve hislerini yeniden kazandı. testini geçmesi, meydan okumasını kazanması şarttı.

Zamanı geldiğinde, onu en yakın yüzeye yatıracak ve günlerce ikisinin de kalkmasına izin vermeyecekti. Onun her parçasına tekrar tekrar sahip olacaktı. Tadına bakacak, şımartacak ve *yiyip* bitirecekti - yine de asla tam anlamıyla doyamayacağından şüphelenmeye başlamıştı.

Onu ne kadar *acı içinde* bıraktığıyla değil.

Masasından mektubu kaptığı gibi göz kadar kaldırdı.

"Dundúran'a çağırıyoruz."

Mektubu almak için uzandığında yüzündeki şakacı ifade kayboldu. Gözleri satırların üzerinde gezinirken kaşları çatıldı.

Allarion oyunlarını mahveden kişi olduğu için pişmanlık duyuyordu ve kızın gözleriyle tam olarak buluşmadan ona belirsizlikle bakmasından hoşlanmıyordu.

"Sen... seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Benim efendi olduğum kadar siz de bu mülkün hanımısınız. Şatoda birkaç gece kalacağız."

"Leydi Aislinn ile mi?" Gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Kesinlikle. Konsey toplanırken tüm toprak sahipleri kalede kalabilirler."

gözlerinde parlayan heyecanı gözden kaçırmamıştı ama yine de tereddütlü görünüyordu.

"Ve... gelmemi istediğinden emin misin?"

"Hem de çok." Çarpık bir parmağıyla çenesini kaldırarak onun kararlı bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, tatlım."

Molly yavaşça başını salladı ve Allarion bununla yetinmesi gerektiğine karar verdi. Onun *Azai*'si olduğu için ne kadar gurur duyduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekecekti.

"şimdi, sorularınız var mı, yoksa sizi bu masaya bir fae'nin eşini nasıl memnun etmeyi tercih ettiğini göstereyim mi?"

Yanaklarına renk geldi ve Molly boğucu gülümsemesini yeniden keşfetti.

Elini Allarion'un göğsünün ortasına koyarak masadan kaydı ve vücudu Allarion'unkinden aşağı kaydı. Allarion iniltisini bastırdı.

Minx.

"Eğer yakında şehre gideceksek, o zaman biraz uyusam iyi olacak," dedi, iri kahverengi gözlerini ona dikip meydan okuyarak.

Ama kırılmayacaktı. Ona gelecek, gerçekten hazır olduğunda söyleyecekti. Dalga geçerek ya da test ederek değil, kabul ederek ve coşkuyla.

"O zaman iyi geceler, tatlım. Rüyalarında beni gör."

Molly yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı, zihni son bir saatin üzerinde dönüp duruyordu. Dundúran'a gitme, şatonun kendisinde kalma olasılığını düşünmek istiyordu ama kalçalarının arasındaki *zonklamadan* başka bir şey düşünemiyordu.

Geceden ve hâlâ Allarion'un çizgisini bulamamaktan memnun olup olmadığına karar veremiyordu. Kader, onu o kadar zorlamıştı ki, kendi kırılma noktasını bulmuştu.

Tamamen kendi hatası olan kesintiye uğramış şehvetle homurdanan Molly, birkaç gergin an boyunca odada volta attı ve sonunda, "House, beni bir saatliğine görmezden gel lütfen!" diye bağırdı.

Gardırobun çekmeceleri sessizliğe gömülmeden önce açılıp kapandı. Her şey sessizleşti, öyle ki tek ses dışarıda uğuldayan rüzgâr ve kendi tedirgin nefes alış verişiydi.

"Ev mi?"

Hiçbir tıkırtı ya da gıcırtı gelmeyince Molly evin dikkatini başka bir yere çevirdiğine güvenmesi gerektiğine karar verdi.

Molly nefesinin altında mırıldanarak pantolonunu çıkardı ve büyük, yumuşak, boş yatağına tırmandı. Sırt üstü uzanıp bacaklarını açtı ve işe koyuldu.

Ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu hissetmek için dudaklarından bir inilti süzüldü. Fates, kütüphanede ona kendini kaptırmıştı. Onun kucağında sallanmanın anılarıyla kendini okşadı, pantolonunun altında sıkıştığını hissedebildiği bir horozun sert çubuğuyla alay etti. Açgözlü ağzına doğru gürleyip inleme şekli amcığını sıktı ve Molly'nin iki elini kullanmaktan başka çaresi kalmadı, klitorisini daire içine alırken iki parmağını içine kaydırды.

Genelde hazzı erteleyen biri olmadığından, hassas çıkıntıyı dürttü ve çimdikledi, zevk şokları bacaklarından aşağı ve karnından yukarı fırladı.

Gözleri, kaderi, daha önce hiçbir erkek ona Allarion'un baktığı gibi bakmamıştı. Sanki onu yemek istiyormuş gibi. Bu bakışlar sonsuz geceler boyu sürecektir sert bir sevişmeden bahsediyordu ama yine de dokunuşu çok nazikti. Tüyleri diken diken oldu ve başparmaklarının memelerinin alt kısımlarında gezindiğini hatırlayınca meme uçları neredeyse acı verecek şekilde gerildi.

Eğer geri çekilmeseydi, şu anda bile o fae sikine biniyor olacaktı.

Ben neden değilim? Düşüncesi tahmin ettiğinden daha huysuzdu ve dudaklarından bir inilti döküldü.

Daha önce odasına dönüp üzerindeki kıyafetleri ve dış katmanlarını çıkardığında her şey ona mantıklı gelmişti. Onu baştan çıkarmak, test etmek.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Sırılsıklam olmuş parmakları amına girip çıkarken, Molly kendi meydan okumasını geçip geçmediğinden emin değildi. Ateşle oynamak çoğu zaman insanı yakardı ve onun dokunuşuna bu kadar ihtiyaç duyarken yanacakmış gibi hissediyordu.

Göğüsleri dikkat çekmek için ağrıyordu ama elleri çok meşguldü. Hepsi çok fazlaydı ve bir hırıltıyla, nasırlı başparmağını klitorisinin üzerine güvenilir bir şekilde vurarak kendini bitirdi.

Molly, amcığı parmaklarını sıkarken, orada olmayanı kavramaya ve emmeye çalışırken kasıldı. Kendini okşadı ve okşadı, zevkini uzattı, sonunda yatağa geri yığıldı, tükendi.

Orada yatarken, uyku görüşünün köşelerini bulanıklaştırırken, Molly düzensiz, bağlantısız düşüncelere daldı.

Elbiseyi bitirmeliyim ki giyecek bir şeyim olsun.

Ve onu gerçekten baştan çıkarman gerekiyor.

Allarion'omuzları üzerine eğildi ve tuniğinin dikişlerini zorladı. Dişlerini hırlayarak havaya kaldırmış, ağırlığını Molly'nin yatak odasının kapı çerçevesine yaslamış, diğer eliyle de kızgın sikini tutuyordu.

Ciğerlerine girip çıkan nefesinin kakofonisi arasında Molly'nin küçük zevk seslerini duymak için kulaklarını zorladı. Kapısında bir canavarın belirdiğini hissetmesine rağmen kendine engel olamadı. Odasına kaçarken onu takip etmekten ya da kendini tatmin etmeye başlarken onu dinlemekten kendini alamadı.

Çok yakında bir gün, bu sesler *onun olacaktı*. Aleti onun ıslak sıcağının içinde kayarken, kendisine ait olduğunu bildiği şeyi ağzına alırken, onların tadını çok iyi bilecekti.

Onu test ederken ve onunla dalga geçerken bile bağışık olmadığını bilmek acımasız bir zevkti. Vücudu ne istediğini biliyordu, hiç şüphesiz onun verebileceği zevkleri hissediyordu. Çok yakında kalbi ve aklı da bunu anlayacaktı.

Ve o gün geldiğinde, Allarion *ziyafet* çekecekti.

Kapısının altından miyavlayan küçük bir inilti yayıldı ve bu sesle orgazmla ürperdi. Harcadığı parayla kapıyı boyadı, kalçaları henüz orada olmayan bir sıcaklık arayarak eve doğru itilirken duramadı.

Serbest bırakılırken nefes nefese kalmış, vücudu güçten titrerken ağzı açık kalmıştı.

Yine de, lanet olası dişleri hâlâ şiddetli bir şekilde ağrıyordu.

Karanlıktan bir kova ve bez, pisliğini temizlemek için koridordan aşağı kayarak geldi. Allarion kapıdan geriye doğru iterek kendini uzaklaştırdı.

Eğer bu onun derin, ilkel bir parçasını tatmin etmeseydi, kapısının her tarafına harcadığı, ona duyduğu canavarca, umutsuz ihtiyacın kanıtı olan görüntüsünden utanabilirdi. Bölgesini işaretlemek temel, hayvani bir ihtiyaçtı - Bellarand'ın onaylayacağına şüphe yoktu. Yine de Allarion bundan pişmanlık duyduğunu söyleyemezdi.

Yakında, tatlım. Yakında her yönden benim olacaksın.

Molly, Dundúran'a gitmek üzere yola çıkmaya hazırlanırken eve veda etmenin burukluğunu yaşadı. Bir kez daha el sallamak için dönerek, "Yakında evde olacağız, ev!" diye seslendi.

Allarion'un yüzünde beliren o küçük şapşal sırıtışı özlememişti. Molly onun şehre dönmek ve bunun kendileri için ne anlama gelebileceği konusunda giderek artan endişelerini de özlememişti. Ailesini ziyaret etmek ve yeni servetleriyle nasıl geçindiklerini görmek niyetinde olsa da, Allarion'la birlikte kalmaya da niyetliydi - hem Dundúran'da hem de Scarborough'ya dönerken.

Kendisine, metanetli fae'sini baştan çıkarma sözü vermişti ve bu sözünden dönmeyecekti.

Yolculuklarına hazırlanmak Molly'nin zamanının çoğunu almış, akşam olduğunda baştan çıkarıcı planlarından herhangi birini uygulayamayacak kadar yorgun düşmüştü. Yine de, sabahın soğukunda yepyeni bir elbiseyle, her dikişi düzgün ve nakışları en iyi işlerinden biriyle ayakta dururken çaba sarf ettiği için mutluydu. Yeni ve güzel bir giysiye sahip olmak, Dundúran Kalesi'ne fae'siyle birlikte girerken ona biraz daha güven veriyordu.

Molly, Allarion'un Bellarand'a binicilik battaniyesini, bir dizi üzeniği ve çantalarını giydirmesini izledi.

Dikkat et, diye yakındı tek boynuzlu at, ben sıradan bir yük katırı değilim.

Tek boynuzlu at ona ters ters bakınca Molly hınzırca sırtarak, "Ama yine de bana karşı bir pisliksin," dedi.

"Başlama yine," diye güldü Allarion. "Daha yola bile çıkmadık."

Molly kıs kıs gülerek Allarion'un kendisini Bellarand'ın sırtına çıkarmasına izin verdi.

ŞİMDİ KOMİK BİR ŞEY YOK, diye düşündü, başının arkasına odaklanarak. Bellarand homurdandı, kulakları seğiriyordu. Bağırmaya gerek yok.

Allarion onun arkasına geçti, kollarını onun etrafına dolayarak elini tuttu. Gevşek dizginler Bellarand'ın başının etrafında dolanıyordu. Dizginler yönlendirmekten ziyade tutunacak bir şey olarak kullanılıyordu; tek boynuzlu at istediği yere gidiyordu.

Molly tekrar Allarion'un geniş göğsüne yerleşti ve onun sert formunu hissetmekten memnun bir şekilde mırıldandı. Eğer huysuz tek boynuzlu atın onu hemen başından savacağını bilmeseydi, biraz baştan çıkarma fikri aklına gelebilirdi.

Bellarand ilerlemeye başladı ve Molly Allarion'un etrafından dolanarak eve son bir kez el salladı. Ön cephenin tüm panjurları veda edercesine sallandı.

"Evin korkunç derecede yalnız olacağını düşünüyor musun?"

diye sordu. "Büyük olasılıkla."

Allarion bunun için kaşlarını çatı. Zaten evi tek başına bıraktığı için kendini çok kötü hissediyordu. Oturmuş nakış işlerken Molly eve, son aile gibi temelli gitmediklerini, sadece birkaç günlüğüne gittiklerini uzun uzun anlatmayı ihmal etmedi.

Sanırım yalnız kalmaktan hoşlanacak, diye düşündü Bellarand. Sonunda biraz huzur ve sessizlik bulacak.

Molly bunun nereye varacağını çok iyi biliyordu. "Sesim merdivenlerden tepinerek savaşa giden bir ork gibi çıkmıyor! Hiç de tepinmiyorum!"

Kulakları hassas olan bizler buna katılmıyoruz.

"Aşırı büyümüş midilli."

Sağır baştankara.

Allarion güçlü bir şekilde iç çekti.

Kırsalda yaptığı ikinci yolculuk ilkinden çok daha keyifliydi. Korkunun ve gecenin ağırlığı üzerine çökmeden, Molly Darrowlands'ın inişli çıkışlı manzaralarının tadını çıkarabildi. Çimenli tepelere ve parıldayan derelere hayranlıkla baktı. Kır çiçekleri için mevsim çok geçti ama birkaç ağaç hâlâ sonbahar renklerini taşıyordu.

"Bunlar senin renklerin," dedi Allarion bir avuç dolusu turuncu, sarı ve kırmızı yaprağı okşarken.

Molly kızardı. "Emin olmak için kırmızı ve mordan biraz daha az dramatik." "Daha az şiddetli," diye düzeltti, "ve daha sıcak."

Bu tuhaf iltifattan tuhaf bir şekilde etkilenen Molly yüzünü yukarı kaldırdı ve istediği öpücüğü aldı. Öpüşme bir süre devam edince Bellarand'a onları itip kaktığı için sadece biraz bağırdı.

Molly'nin bacaklarını esnetmesi ve bir şeyler atıştırması için birkaç kez durdular ama Molly onları geç bırakan kişi olmak istemediği için esneme ve atıştırma hareketlerini aceleyle yaptı.

Allarion tek boynuzlu atın tepesinden nazikçe gülümsedi, kadın alt ekstremitelerine kanı geri getirmek için titrerken. "Buna alışacaksın," diye ona güvence verdi.

Molly tartışmamaya ya da alıştırma yapmanın Bellarand'ın işbirliğini gerektirdiğini belirtmemeye karar verdi. Hazır olduğunda Allarion onu tek boynuzlu atın sırtına çekti ve sabah öğleden sonraya doğru hafiflerken tekrar yola koyuldular.

Yolu ve yakındaki tepeleri tanıdığını fark ettiğinde, sinirleri orta yerini sıkıştırmaya başladı. Çok geçmeden bir tepeciği döndüklerinde Shanago Nehri'nin kıyısında önlerinde uzanan Dundúran'ın görkemli silüetiyle karşılaştılar.

Molly şehri tekrar gördüğünde nefesinin kesilmesine engel olamadı. Çok uzun süredir uzakta değildi ama yine de bir ömür gibi geliyordu. Çok şey değişmişti. Şehre kuzeyden, büyük bir tek boynuzlu atın sırtında yaklaşmak yeni bir bakış açısıydı.

Kuzey kapısından girdiler, çekilmiş kapı tokmağının dişlerinin altından geçtiler. Şehrin kalbinde yer alan kaleye doğru tırmanırken Bellarand'ın toynakları taş döşeli sokaklara çarptı.

Her şeye rağmen meraklı gözler onları takip ediyordu; şehrin gürültüsü fae ve tek boynuzlu atı -ve onlarla birlikte at süren kadını- görünce sustu. Birden Allarion'un pelerinlerinden birini ödünç aldığı için minnettar oldu; kürk yaka yolculuklarında sıcaklık sağlarken, kadife ve ipek kumaş Bellarand'a kahverengi yün paltosundan çok daha fazla yakışıyordu.

En azından pelerinin içinde, biraz daha az tuhaf görünüyordu.

Molly başını dik tutmaya ve bakışlarını ileriye çevirmeye çalıştı ama onlar geçerken adını duyduğunu hayal bile edemiyordu. Halk meydanlardan ve halk evlerinden bir fae ve tek boynuzlu at görmek için akın ediyordu. Her ne kadar Allarion ve Bellarand şehre yabancı olmasalar da, Darrowlands'a gelmelerinden önce, başka bir halkın görülmesi son derece nadirdi.

Kalabalığı suçlayamazdı, Allarion gerçekten de muhteşem bir figür çizmişti.

O gözler daha sonra kendisine çevrilmeseydi, bu kadar çok kişinin ona hayranlıkla baktığını görmekten gurur duyardı. İnsanlar onlarla birlikte kimin bindiğini çözmeye çalışırken, şaşkın kaşlar bir fae ve tek boynuzlu at görmenin şaşkınlığını gölgeledi.

Yol uzadıkça midesi bulanıyordu, bu yüzden kale kapıları Molly rahat bir nefes aldı. Başka bir kapının altından geçtiler, iki taraftaki muhafızlar Allarion'a saygılarını sunmak için başlarını eğdiler.

Kalenin geniş avlusu uzanıyordu, Leydi Aislinn'in düğün günündeki dolu değildi ama yine de oldukça kalabalıktı. Malikânenin toprak sahiplerinin çoğu gelmişti ve birçoğu da maiyetlerini getirmişti. Süslü kavaklar, çiçek tarhları ve heykeller hizmetkârlar, memurlar ve şövalyelerden oluşan kalabalığın arkasında neredeyse gizlenmişti. Bazıları sohbet ederken diğerleri işlerini halletmek için koşuşturuyordu.

Kalenin görkemli girişinde -bir dizi kavisli sığ basamağın tepesindeki bir çift kemerli ahşap kapı- atlar ve arabalar soylu yolcularını indirmek için sıraya girmişti.

Bellarand elbette protokolü ya da nezaketi umursamadı ve onları doğruca şatonun ön basamağına getirdi. İki ya da üç arkadaki arabalardan birkaç hoşnutsuz homurtu gelse de kimse itiraz etmedi.

Tek boynuzlu at durduğunda avlu sessizliğe gömüldü. Allarion cilalı beyaz kireçtaşı basamaklarda pelerinini büyük bir hışımla sallayarak atından indi.

Molly'nin bakışları ona yapıştı, sinirleri göğsünde bir kovan uğultusuna dönüştü. Adam ona doğru uzandığında elleri titreyerek adamın omuzlarına koydu. Onu belinden tutarak Bellarand'ın sırtından kaldırdı ve yanında durmasını sağladı.

Dizlerini kilitledi ve adamın göğsüne baktı, başka bir yere bakarsa - arkasına, onlara bakan tüm soylu insanlara- bayılacağından korkuyordu. Ya da daha kötüsü kusacaktı.

Allarion hızlıca çantalarını çıkardı, askıları bir omzuna yükledikten sonra boştaki kolunu Molly'ye uzattı. Molly diğer eliyle onun ön kolunu kavradı. Adam ona baktığında bakışları endişeye dönüştü ama Molly sadece başını sallayabildi.

Burada değil.

Sadece içeri girmesi gerekiyordu.

Allarion eğilip alnına nazık bir öpücük kondurmadan önce ona bir süre daha baktı. Merdivenleri çıkmak için döndüklerinde arkalarındaki kalabalık mırıldandı.

Politika yapmanın tadını çıkarın, Bellarand'ın vedasıydı, ama Molly arkasına bakmaya cesaret edemedi.

İki basamak çıktıktan sonra, şatonun merdivenlerine takılıp burnunu kırmadan önce bir eliyle pelerinini toplamak için bırakmak zorunda kaldı. Adımlarını izledi, her biri kafasının içinde bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Sol gözünün arkasında gerginlik birikti ve kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı.

Adımlarına o kadar odaklanmıştı ki, tepeye vardıklarında neredeyse irkilecekti. Molly onları şatonun kemerli eşiğinden geçerken görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

İçeride, ikinci kata çıkan büyük bir merdivenin bulunduğu zengin goblenli bir avlu vardı. Bu manzara ona Scarborough'dakini hatırlattı ve bu düşüncenin dikkatini dağıtmasını memnuniyetle karşıladı.

Daha üç adım bile atmamışlardı ki iki görevli bavullarını ve dış giysilerini almak için öne çıktı. Molly pelerini ezbere çıkardı ama hemen geri giymeyi diledi. Yakası olmadan boynu üşüyordu ve daha da kötüsü, yeni elbisesinin personelin giydiği üniformalardan pek de iyi olmadığını fark etti.

Pelerinlerini alan kadın kıbar bir reverans yapıp aceleyle uzaklaştı ama çantalarını taşıyan adam beyaz muslin elbisesi içindeki Molly'ye uzun uzun bakmaktan kendini alamadı.

Allarion onun elini tuttu ve dirseğinin arkasına sıkıştırdı ama bu sadece onun dikkatini gümüş iplikleri, gümüş düğmeleri ve işlemeli manşetleriyle tünığının lüks kumaşına çekti. Yanaklarında bir utanç kızarması belirdi; tavus kuşunun yanında bir tavus kuşu bile değil, sıkıcı küçük bir çalıkuşu gibi görünüyordu.

Bu duygu, ikinci merdivenden çıkıp büyük salona girdiklerinde daha da güçlendi.

Bir geminin gövdesini andıran koyu renkli ahşap kirişleriyle güzel bir odaydı. Darrowlands ailelerinin hanedanlık armalarını taşıyan her renkten bayraklar ve titrek mumlarla süslenmiş altı adet yuvarlak pirinç avize asılmıştı. Kalın taş duvarın içine yerleştirilmiş dar, kemerli pencereler öğleden sonra ışığını içeri alıyordu.

Bu ışık, salonda toplanmış olan yüz kadar insanı süsleyen altın ve mücevherlerin üzerinde parıldıyordu. Saten, ipek ve kadife sıcak ışıktaki parlıyordu ve birkaç kadından fazlası ışığın mücevherlerine çarpıp taş duvarlarda kırılmasıyla parıldıyordu.

Allarion kendinden emin bir şekilde odaya girdi ve Molly'yi neredeyse arkasından sürükledi. Girişe en yakın olanlar onların gelişini işaret etmek için döndüğünde tekrar nefes almayı unuttu.

Birçoğu Allarion'a doğru eğerek selam verdi ama sonra meraklı bakışlar Molly'ye çevrildi. Hiçbiri fae'nin yanında duran kadın hakkında ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve kadın umutsuzca Allarion'un yanında eriyip kaybolmayı diledi.

Kalabalığın gevezeliklerinin sustuğuna yemin etti, çünkü daha fazla kafa yeni, garip gelenleri görmek için döndü. Molly nereye baksa bir çift gözün kendisine baktığını görüyordu; bazılarının kaşları çatıktı, bazılarının ise kaşları buyurgan bir şekilde kalkıktı.

Kim bu? O bakışlar dedi ki. Bunu aramıza kim getirdi?

Allarion koridordan geçti, kendisini selamlayanlara teşekkür etti ama sohbet etmek için durmadı. Molly minnettardı, bu kadar çok göze dayanamıyordu ve fae'si uzak bir duvara gelip arkasına yerleşmeye karar verdiğinde, bir parça rahatlama buldu.

Yine de orada ona yapışmış bir şekilde durmak, onları tüm bu bakışların daha kolay hedefi haline getirdi. Başlar birbirine eğilirken ellerin ağızları kapatmak için yukarı kalkışını izlerken midesi bulandı.

Molly'ye hiç bu kadar çok bakılmamıştı. Elbette, tavernada biraz ilgi görmeye alışkındı, ama kadar çok kişinin odağı olmak, süslü yelpazelerin ve narin ellerin arkasında fısıldanan kelimelerin kendisi ve Allarion hakkında olduğunu bilmek...

Bir tepsi kadeh taşıyan bir hizmetçi yanından geçerken Molly, Allarion'un kolundan başka tutunacak bir şey olsun diye bir tane aldı. Kadehi alırken hizmet eden kadınla bakışları kilitlendi. Kadın bir şey sormak için ağzını açtığı anda -*mutfakta size ihtiyaç yok muydu?*

Molly kulaklarındaki uğultudan kendilerini tanıttıklarını zar zor duyabiliyordu ve kadehindeki şarap, elleri titrediği için tehlikeli bir şekilde kenara çok yaklaşmıştı. Adam ve kadın zarif selamlar verdiler ve Allarion'un başını salladığını hissedebiliyordu ama Molly donup kalmıştı, yanakları alev alev yanıyor ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Yanımdaki kim lordum?" diye sordu kadın, gülümsemesi tamamen dışlıyordu.

Allarion elini, koluna yapışan Molly'nin elinin üzerine koydu. "O Molly Dunne, benim nişanlım."

Daha kemerli kaşlar.

"Nişanlı mı?" diye tekrarladı soylu kadın, arkadaşına bakarken inci küpeleri sallanıyordu.

"Dunne," dedi adam, "bu isme aşina değilim."

Her ikisi de Molly'ye, meraklarını gidermek ve Allarion'un yanında olmasına bir anlam vermek için zengin bir mülk ya da soylu bir söz söyleyebilirmiş gibi baktı.

Boğazı düğümlendi. Vıraklamaktan korktuğu için ağzını açmaya cesaret edemedi.

Çift, Allarion'un mümkün olan en az heceyle cevapladığı daha fazla soru sordu -*nerede tanıştınız, ne zamandır nişanlısınız, neden el sıkışmaları duyurulmadı*-. Kendi paniğinin ötesinde düşünebilseydi, sorularından rahatsız olduğunu düşünebilirdi, ama utançtan yaşaran gözlerini serbest bırakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ve elbiseniz..." dedi kadın.

Molly'nin bakışları onunkilere kaydı ve yanağını ısırdı.

Yapma, yapma, yapma.

"Bağışlayın ama siz kimsiniz?" Allarion aniden sordu. Bu

soru tüm insanları şaşkına çevirdi.

Kadın önce toparlandı ve bir el hareketiyle garipliği yumuşatmaya çalıştı.

Molly'nin sinirlerini bozan çınlayan bir kahkaha.

"Dediğim gibi, biz Longmere'in Braithwaites'leriyiz." Başını salladı. "Ben Fiona ve bu da kardeşim Dougal."

"Daha önce tanışmış mıydık?"

Kardeşler birbirlerine giderek artan bir telaşla baktılar. "Hayır," dedi Dougal, "yapmadık."

"İşte bu yüzden tanıştırıldık."

Allarion'un gözlemi : "Daha önce tanışmadığınız kişilere pek çok soru soruyorsunuz."

Fiona'nın yanaklarında renk açmıştı. "Peki... sorular olmadan birbirimizi nasıl tanıyacağız?"

"Biz komşu muyuz? Topraklarımız bir sınırı paylaşıyor mu?" "Hayır..." diye yanıtladı Dougal.

"İş beklentilerinizi mi sunmak istiyorsunuz?"

"Hayır, biz..."

"O zaman neden sizi tanımak isteyeyim ki? Sizinkilerin benim geleneklerim olmadığını kabul ediyorum ve Eirean adetlerinize hâlâ aşına değilim ama benim türüm için sorularınız küstahça."

Fiona'nın ağzı oltaya takılmış bir balık gibi açılıp kapandı.

Dougal eğilip özür dilemeyi akıl etti. Kız kardeşini dirseğinden tutup çekti ve kalabalığın içinde gözden kayboldular.

Molly'nin içi düğüm düğüm olmasaydı, onların geri çekilişine gülebilirdi.

"Çok tuhaf insanlar," diye mırıldandı Allarion.

Molly'den kahkaha ile rahatlamış bir nefes arası bir şey yükseldi ve dönüp alnını Allarion'un koluna koyarak manik kıkırdamalarını gizledi.

Kendini kontrol altına alana kadar bir daha kafasını kaldırmadı. Doğrulduğunda Allarion'un endişeli bakışlarını tekrar üzerinde buldu.

"İyi olacağım," diye güvence verdi ona. "Bu sadece... benim için çok yeni."

Yavaşça başını salladı. "Ben de anlamıyorum. Ama kabalığa asla tahammül edemem, özellikle de senin pahasına."

Gözleri daha fazla yaşla doldu. Molly onun koluna sarıldı ve yanağını onun pazusuna yasladı. Braithwaite'lerle yaşadığı korkunç derecede garip karşılaşmaya rağmen kendini biraz daha iyi hissediyordu. En azından odanın dönmesi durmuştu.

Tabii ki, bunu düşünür düşünmez, tanıdık bir altın kafa yakınlarında belirdi.

Molly, Leydi Aislinn'in yarı ork kocası Lord Hakon'la birlikte yaklaştığını görünce nefesini zor tuttu. Onların kendisi ve Allarion'un önünde durduğunu görmek gerçeküstüydü, hatta soylu çiftin saygıyla eğildiklerinde başlarıyla onları onayladıklarını görmek daha da gerçeküstüydü.

Allarion, Braithwaite'lerin aksine Leydi Aislinn ve Lord Hakon'u sıcak bir şekilde karşıladı. Leydi Aislinn Molly'ye bakıp söze gerek duymadan tanıştırmak istediğinde, Allarion daha dik ve daha uzun durarak, "Leydim, sizi nişanlım Molly Dunne ile tanıştırmaktan memnuniyet duyarım," dedi.

"Seninle tanışmak bir zevk Molly," dedi Leydi Aislinn, Molly'nin onu sadece uzaktan gördüğünde sandığı kadar güzel ve zarifti.

"O zevk bana ait leydim. Bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederim." "İyi misiniz Bayan Dunne?" diye sordu Lord Hakon.

İri yarı buçukluğa gözlerini kırptırdı ve hatırlaması bir an aldı-"Evet," diye aceleyle onu temin etti, "O gün ciddiydim. Ben... Ben Allarion'la mutluyum."

Molly, sözlerinin doğruluğunu fark ederek fae'sine gülümsedi.

Her şey ne kadar gerçeküstü olsa da, Scarborough'da geçirdiği günlerden daha mutlu günler geçirmemişti.

"Yine de benim için endişelendiğin için teşekkür ederim," dedi Molly. "Peşimden geldiğiniz için çok naziksiniz."

Leydi Aislinn gülerek gülümsedi. "Allarion'un vatandaşlarımdan birini kaçırmadığına dair güvence istedim."

İçinden manik bir kıkırdama daha çıktı ve Molly elini ağzına götürmekte gecikmedi.

Konuşma Allarion'un Scarborough'yla olan ilerleyişine kaydı ve Molly fae'sinin önderlik etmesine izin vermekten memnundu. Yine de, Leydi Aislinn ve Lord Hakon

Allarion'un anlattıklarında endişe verici ya da yanlış bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştığına şüphe yoktu. Darrow'un varisinin sıradan bir barmen kızın iyiliğini düşündüğünü bilmek içini ısıttı, ama Scarborough'da rahat ve yerleşik olduğuna dair daha fazla güvence verdi.

Leydi Aislinn, "Umarım akşam yemeği için yüksek masada bize katılırsınız," dedi. "Birbirinizi nasıl bulduğunuzu dinlemeyi çok isterim."

"Elbette leydim," dedi Allarion, Molly'nin bu düşünce karşısında kalbinin nasıl çarptığından habersiz, "ve umarım prensesin neden özellikle benim varlığımı istediğini öğreniriz."

Leydi Aislinn sönmüş gibiydi. "Evet, öyle. Sanırım ailesinden, kral ve kraliçeden mektuplar taşıyor. İkiniz için yarından sonraki gün güneşin altında bir buluşma ayarladım."

"Umarım kötü bir şey değildir."

Leydi Aislinn sadece omuz silkebildi. "Prensес her ne kadar geveze olsa da bu konuda bana karşı sessiz kaldı. Onun işinin ikiniz arasında olduğunu söylüyor."

"O zaman bu gizemle bir gece daha yaşamaya çalışacağım," dedi Allarion.

Çift anlaştı ve akşam yemeği ayarlamaları onaylandıktan sonra vedalaşıldı. Ayrılmak için dönmeden önce Leydi Aislinn'in bakışları Molly'nin koluna takıldı.

"Oh, Molly, bu nakış kesinlikle çok güzel!"

Olaylı bir akşam yemeğinden sonra nihayet odalarına çıktıklarında - Molly kış boyunca Dundúran'da kalacak olan Eirea Veliaht Prensesi'yle konuştuğuna hâlâ inanamıyordu - elbisesi, ayakkabıları ve her şeyiyle yatağa yığılmamak için iradesini kullanması gerekti. Hareketsiz durmaktan sırtı, zoraki gülümsemekten de yüzü ağrıyordu.

Ama hayır, elbisesinin kırıışması riskini göze alamazdı. Sahip olduğu tek iyi şey buydu ve yarınki konsey toplantısı için ona ihtiyacı olacaktı. Molly o akşam yemeğini çok yavaş ve dikkatli bir şekilde yedi, elbisesini lekelemeyi göze alamayacağını biliyordu; Leydi Aislinn ve Prenses Isolde'nin önünde de öyle.

Yine de dört direkli yatağın ayakucundaki minderli koltuğa yayılmaktan kendini alamadı. Odaları çok güzeldi, duvarlar zengin lekeli ahşap panellerle kaplıydı, odanın etrafına yerleştirilmiş birkaç küçük masa şamdanlarla kaplıydı ve küçük ocakta sıcak bir ateş çıtırdıyordu. Oda tamamen zengin kahverengiler, kırmızılar ve yeşillerle kaplıydı ve görkemli bir şekilde döşenmişti - yine de o kadar yorgundu ki, bir saman balyası bile olabilirdi ve minnetle içine gömülebilirdi.

Aşırı gergin zihni Allarion'un kemerinden çok sayıda hançer çıkardığını görünce takıldı. Hepsini nereye saklamıştı?

"Kalede bu kadar çok silahın olması gerekiyor mu?" Üzerlerinin arandığını hatırlamıyordu ama kılıcını Bellarand'a bağlı olarak bırakmıştı ve muhafızlardan başka kimse silah taşımıyordu. Molly, önceki kış Leydi Aislinn'in kardeşi ve mahkûm Lord Bayard'ın tehdidinden bu yana kalede güvenliğin oldukça sıkı olduğunu duymuştu.

kale duvarları.

Başını kaldırıp baktı, soruya şaşırmış gibiydi. "Bilmiyorum." Sonra kaşlarını çatarak düzeltti: "Umurumda da değil. Büyülerimin çoğu malikâneye bağlı, bu yüzden bunlar sizi savunmak için elimdeki en iyi araçlar."

"Beni savunmak zorunda kalmayı mı bekliyorsun?" diye merak etti.

"Hayır, tabii ki değil. Aksini düşünseydim seni getirmezdim." Allarion bir adım daha yaklaşarak parmaklarının tersiyle onun yanağını okşadı. "Güvenliğin benim için her şeyden önemlidir, tatlım."

Kızarak, anlayışla başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, fae savaşçısının silahlı olduğunu ve bir kılıcın iş ucuyla ne yapacağını bildiğini bilmek iyi hissettiriyordu. Elbette onu bir dövüşte hiç görmemişti ama Fae Kraliçesi'nin hizmetinde bir savaşçı olarak geçirdiği günlerden ona pek çok hikâye anlatmıştı ve onun nasıl saatlerce durmaksızın çalışabildiğini kendi gözleriyle görmüştü. Fae'sinin bir kavgada hızlı ve ölümcül olacağını bilecek kadar bar kavgalarına tanık olmuştu.

Molly boynunu ve parmak eklemlerini kırarken Allarion yatağın altını üstüne getirmeye başladı.

"Oda hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

"Harika bir yer," dedi esnemesini bastırarak.

"Burada kaldığımda tercih ettiğim yer burası."

Bu onun ilgisini çekti. "Buraya geldiğinizde genellikle bir oda mı tutarsınız? Uyumasanız bile mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi. "Dundúran halkının geceleri dolaşmamı rahatsız edici bulduğunu fark ettim, bu yüzden içeride kalıyorum. Genellikle sadece kitap okurum."

Molly yorgunluğuna rağmen sırtıttı ve sabahın köründe onunla karşılaşmanın ne kadar üzücü olacağını hayal etti. Özellikle de her zamanki pelerinini giymişse.

"İstersen geceyi geçirecek başka bir yer bulabilirim." Molly kaşlarını çatarak ona baktı, neden teklif ettiğini tam olarak anlayamamıştı. Gözlerini ovuşturarak, anlaşılır bir konuşma yapabilmek için yorgunluğu atmaya çalıştı.

Bulanık gözlerinin önünde Allarion yere, ayaklarının dibine diz çöktü. "Ancak," dedi, topuğunu dizinin üzerinde dengelemek için ayağını bileğinden nazıkçe kaldırarak, "seninle kalmayı tercih ederim."

Dudakları aralandı ama adamın botunun bağını şefkatle açıp önce botu sonra da çorabı ayağından çekmesini izlerken ağzından tek kelime çıkmadı. Molly'nin başı yatağa düştü, adam ayağına kemerden başlayarak masaj yapmaya başladığında dudaklarından şehvetli bir inilti yükseldi.

"Ne istersen," diye nefesini tuttu, "sadece bunu yapmaya devam et!"

Alçak bir kıkırdama odayı doldurdu, yıpranmış sinirlerine ve yorgunluğuna rağmen Molly'nin bazı kısımlarının kıpırdanmasına neden oldu.

Tıpkı onun bildiği gibi, düzenli bir şekilde . Allarion ne yaparsa yapsın her zaman bir yöntemi vardı; her göreve bir savaşçı zihniyle yaklaşır, işini etkili bir şekilde yapmaya niyetlenirdi.

Molly onun etkinliğine hayran kaldı.

Adam bir ayağıyla işini bitirip diğerine geçtiğinde, kadının bacağı kemiksizmiş gibi sallanıyor, ayak parmakları zevkle kıvrılıyordu.

"Bugün hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorarak her şeyi mahvettiğinde bacaklarındaki gerginliğin çoğunu gidermeyi başarmıştı.

Molly iç çekerek dik oturdu. "Bu... çok fazlaydı. Leydi Aislinn çok sevimli ve prenses de çok zeki. Ama ben sadece..."

Bakışları kucağına düştü ve elbisesinin iplerini karıştırmamak için kendini zor tuttu.

"Sadece ne?" Adam ona endişeyle bakarken elleri hareket etmeyi bıraktı ama ayak parmağıyla dürtmesi o harika masajın yeniden başlamasını sağladı.

"Bana o kadar bakmalarından hoşlanmadım," diye itiraf etti, bunu söylerken onun bakışlarını tam olarak yakalayamamıştı.

"Güzelliğine hayrandılar," dedi ve Molly'nin kalbi onun sesindeki samimiyeti duyunca sızladı. Buna gerçekten inanıyordu.

Molly öne doğru eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Böyle söylediğin için çok tatlısın. Ama yaptıkları kesinlikle bu değildi. Herkes sokaktan neden bir hiç kimseyi getirdiğini merak ediyordu."

Allarion'un gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. "Neden böyle bir şey düşünsünler ki?"

Molly omuz silkti. "Ne düşünmeleri gerekiyordu?" "Senin

benim *Aza'i*'m, yeni Leydi Scarborough olduğunu."

Kulağa hoş ama yine de. "Bunu neden bilsinler ki?"

İşte buradasın, şıklığın içinde yakışıklı görünüyorsun." Bir parmağını safir mavisi tuniğindeki zarif iplikler üzerinde gezdirdi. "Ve işte yanında ben, sade bir elbise içinde hiç kimse."

Bu sözler ani bir hıçkırığa neden oldu ama Molly onu boğazında tuttu. En güzel elbiseye sahip olamadığı için ağlamak aptalcaydı, özellikle de onları neredeyse hiç giymezken. Allarion onun ne giydiğini umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi ve Molly her zaman etek yerine bir çift pantolonu tercih etmişti.

Yine de herkesin ona baktığını ve onu eksik bulduğunu bilmek keskin, kadınsı bir acıydı. Nakış için harcadığı onca saatin Fiona Braithwaite gibiler için zerre kadar önemi yoktu; modaya uygun olmayan kısa saçlarını ve basit elbisesini gördüler ve onu eksik buldular.

Molly, Leydi Aislinn'in iltifatlarına ve Leydi Fiona'nın asla olamayacağı kadar yetenekli olduğu bilgisine tutunsa da, bu tür hediyeler ve sade, sıradan kıyafetleri o bakışa karşı dayanıksız bir zırhtı.

Allarion uzun bir süre sessizce diz çöktü, o yoğun fae bakışlarıyla onu süzdü. Molly kendini daha da küçük hissettirecek başka bir şey söylemekten korktuğu için dilini ısırды. Her şey incinmek için aptalca bir şey olabilirdi ama bu gururunun zedelenmesini engellemedi.

Allarion konuştuğunda alçak sesle ve ciddi bir şekilde konuşuyordu, bu da onu iyice duyabilmek için öne doğru eğilmesine neden oldu.

Kalın sesiyle, "Korkarım senden tekrar af dilemek zorundayım, tatlım. Seni uygun teçhizat olmadan savaşa gönderdim." Ağzı ciddi bir çizgiyle aşağı doğru çekildi. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Molly'nin nefesi kesildi, aceleyle eliyle onun yanağını kavradı. "Yanlış bir şey yapmadın," diye güvence verdi ona, "bilmiyordun."

"Ama yaptım. Sunumun önemini ve mahkemelerin herhangi bir zayıflık arayan çakallarla dolu olduğunu anlıyorum. Kıyafet gösteriştten çok daha fazlasıdır, bir ifadedir."

Ellerini dudaklarına götürerek parmak eklemlerini öptü. "Bunu düzelteceğim, tatlım."

"Allarion, her şey yolunda. ."

"Kesinlikle yapamazsınız. Neye ihtiyacınız varsa, onu ."

"Ne yani, yarın ilk iş bir terzinin kapısını mı kıracağız? Konsey toplantısı kahvaltıdan hemen sonra başlıyor."

Ama Molly onun keskin çenesinin kararlı duruşundan, evet, tam olarak yapacakları şeyin bu olduğundan şüphelendi.

Yarın bulacakları talihsiz terzi her kimse, ona huzurlu bir gece uykusu için iyi dileklerini gönderirken bile karnında bir rahatlama hissi dalgalanıyordu.

"Seni en mutlu edecek şeyi bulacağız. Eğer konsey toplantısını kaçırsak, ben prensesle konuşmak için çağıldım, toplantıya katılmak için değil."

"Bu doğru..."

Allarion başını salladı, şüphesiz konu kafasında çözülmüştü, ayağa kalktı ve Molly'yi yanına çekti.

"Şimdi, özür dilememe izin verecek misin?" "Hiçbir şeyin yok-"

Allarion çarpık bir parmakla kızın çenesini kaldırdı. "Sevgilim, sana kendini iyi hissettirmek, benim için ne kadar güzel olduğunu göstermek istiyorum. Bana izin verecek misin?"

Molly'nin içine öyle bir sıcaklık yayıldı ki, başı döndü. Tunığının düğmelerini koparıırken uyarılma duygusu yorgunluğunu bastırdı.

Kirpiklerinin altından ona bakarak, "Aklında ne var?" diye sordu.

Aç bakışları onun üzerinde gezinirken elleri kalçalarını kavradı. "Seni soyacağım ve sonunda sana doyasıya bakacağım. Sonra seni tekrar yatağa yatıracağım ve durmam için bana yalvarana kadar seni memnun edeceğim."

Nefesi ciğerlerinde kekeliyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik, evet. Sikimi ilk kez içine soktuğumda, evimizde, senin yatağında olacağız. O zamana kadar ağzım yeterli olacak."

"Sanırım bu ağzını ne kadar iyi kullandığına bağlı," diye alay etti.

Adamın ince kaşlarından biri meydan okumasıyla kalktı ve daha önce onda hiç görmediği türden ukala bir sırıtış dudaklarında belirerek kadının *her yerini ürpertti*.

Adam onu soymaya koyulduğunda bu sırıtışın görüntüsünü yedi. Önce elbisesinin bağcıklarını çözdü ve kumaş havuzundan çıkmasına yardım etti. Ateşin yanındaki koltuğun üzerine sonsuz bir özenle serdi.

bir gecede kırışır.

İnce çoraplarını ve göğüslerine ve orta kısmına oturan ve ona aylarca bahşişe mal olan yumuşak pamuk ve ipekten oluşan güzel bir karışım olan iyi bir çorap setini görmek için burun delikleri alevlendi. Rahatlığı ve onu içinde gören her erkeğin bakışları için bu fiyata değeceğini biliyordu. Allarion onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Ametist gözleri kızın kıvrımlarında gezinirken parıldadı ve elleri de onu takip etti. Nazik parmak uçlarıyla kollarından aşağı inip sonra tekrar yukarı çıkarak tüylerini diken diken etti. Adam tepesinde dolaşırken nefesinin göğüslerinin üst kısımlarına vurduğunu hissedebiliyordu ve adamın nefesinin derinleşmesi gururunu okşuyordu.

Molly vücudunun beğenilmesine ve arzulanmasına yabancı değildi. Yumuşak göbeği ve çürüklerine rağmen erkekler her zaman büyük göğüslere bayılırdı. Yine de Allarion'un ona sanki kadifeden, mücevherlerden ve sihirden daha iyi ve daha değerliymiş gibi bakması yeni bir heyecan getirmişti.

Güne rağmen, onun bakışları altında Molly kendini güzel hissediyordu.

Gözleri daha fazla yaşardı ama bu sefer mutluydular. Fates, onun kendisine böyle bakmayı asla bırakmamasını istiyordu.

Allarion yaptığı her şeyde olduğu gibi, dikkati hiç dağılmadan, metodik bir hassasiyetle Molly'nin tayt ve çoraplarının bağcıklarını çözdü. Molly giysilerinin vücudundan sıyrıldığını nefes alış verişini derinleştirdi ve Allarion çoraplarını çekip çıkardığında meme uçları sertleşmiş, onun ilgisini bekliyordu.

Allarion'un dudakları muhtaç bir iniltiyle aralandı ve Molly biraz daha dikleşerek sırtını kamburlaştırdı.

Onu hem etkileyen hem de hayal kırıklığına uğratan bir şekilde hemen göğüslerini avuçlamadı, onun yerine çoraplarının bağını çözmek için tekrar diz çöktü. Düğümlenmiş ipler onun araştırılan parmakları için hiçbir şeydi ve onları bacaklarından aşağı toplarken bakışlarını ondan ayırmadı. Dengesini sağlamak için bir elini onun omzuna koyarak çoraplardan kurtuldu ve sonunda ilk kez fae'sinin önünde tamamen çıplak kaldı.

Adam söylediği gibi yapıp karnını doyurmaya çalışırken ürpertici bir nefes ortasına yayıldı.

Tenine neredeyse hiç dokunmamıştı ama yine de yanıyordu. Elini uzattığında

Kalçasının üst kısmındaki derin çürüklerden birine dokunduğunda Molly neredeyse sıçrayacaktı.

Gözleri şefkatle yumuşamıştı. Ona ailesiyle birlikte köydeki başlangıçlarını ve vebanın her şeyi nasıl alıp götürdüğünü anlatmıştı. Molly geride bıraktığı izlerden utanarak uzun yıllar geçirmiş ve çoğu zaman bu hatırlatmaya içermişti. Onları görmekten nefret ettiği pek çok gün olmuştu.

"Bende onlardan çok var," diye onu uyardı. En azından yüzünde ve boynunda yara izi olmadığı için şanslıydı ama yine de alt yarısında pek çok leke ve iz vardı.

Parmakları o kadar nazik, bakışları o kadar şefkatliydi ki, "Her leoparın benekleri vardır. Bunlar seninkiler."

Çürük lekesini, sonra kalçasındaki lekeyi ve diğer uyluğundaki lekeyi öptü.

Molly parmaklarını gümüş saçlarında gezdirdi, avucunun altındaki ipeksi kayganlığı en az onun kolay kabullenışı kadar sevdi. Adam yine bağlılığının sınırsızlığıyla Molly'nin nefesini kesmişti. Elbette onu yatağa atmak için tatlı dille konuşabilirdi, bunun için çok uğraşmasına gerek yoktu. Ama adam öpücüğünü karnının alt kısmına doğru çevirdiğinde, Molly parmaklarını adamın kafa derisine gömerken, en derin acılarının gizlendiği yerde, adamın ciddi biliyordu.

Fae'ler yalan söylemez.

Ona gülümseyerek aniden ayağa kalktı ve onu da yanına alarak yatağa yatırdı. Molly kabarık yastıkların üzerine uzandı ve yatağın kenarında beliren adamı görünce sevinçten dudağını ısırdı.

Yine de yatağa bir dizini koymaya gittiğinde, kadın göğsüne bir ayak koyarak onu durdurdu. Kadın tuniğinin bir düğmesini iliklerken adam aşağıya baktı.

"Kapalı," dedi. "Adil olan bu."

Kaşlarını tekrar kaldırıp elini ayağına doladı. Adam soyunmak için geri adım atmadan önce bileğine bir öpücük kondurdu. Molly açgözlülükle adamın katman katman dökülmesini ve altındaki gerçek formunun biraz daha ortaya çıkmasını izledi. Atleti sıyrıldığında nabızı hızlandı, yoğun bir şekilde paketlenmiş soluk mor-gri teni ortaya çıktı.

Kas.

Tamamen sarmal bir güce sahipti, üzerinde bir parça bile yağ yoktu. Neredeyse çok zayıf görünüyordu, kaburgaları kazınmış bir karnın üzerinde belirgindi. Düz, koyu mor meme uçları olmasına rağmen, ince işlenmiş göğsünü hiç kıl süslemiyordu. Omuzları kaslarla yuvarlatılmıştı, kolları sıırık gibi ve zayıftı. En temel özelliklerine kadar soyunmuş bir fae savaşıısına benziyordu.

Sırada botları ve çorapları vardı ama adam pantolonu hâlâ yerindeyken tekrar yatağına çalıştığıında Molly ayağıyla onu durdurdu.

"Onlar da." Ona odaklanmak istediğini söylemişti ama Molly onun her şeyini istiyordu.

"Bu gece olmaz, tatlım. Hatırlatmaya ihtiyacım var."

Molly dudak büktü, tartışmak için ağızını açtı ama o daha hızlı davrandı. Yatağına uzanarak aniden Molly'nin üzerine çıktı, yıldız ışığı saçları etraflarına döküldü. Molly tekrar yastıklara gömüldü, elleri adamın böğründe gezinmek ve tüm o sert gücü hissetmek için yukarı kalktı.

Kolayca dikkati dağıldı, adamın ağızı onunkini yakıcı bir öpücükle aldı.

Adamın ağızı onunla sevişirken Molly artık kimin üstün olduğunu bilmiyordu, kendinden emin dili onunkinin etrafında dönüyor, alaycı dudakları onu kovalamaya ve sahiplenmeye ikna ediyordu. Adam tüm düşüncelerini ve endişelerini öpüp yok ederken bunun bir önemi olduğundan emin değildi.

Bu öpücükler önce çenesine, sonra boynuna ve boğazına indi. Orada oyalandı, vücudu ellerinin altında titriyordu. Kadının nabızı adamın gezinen dudaklarının altında atıyordu.

Allarion bir iç çekişle daha aşağılara indi. Çırpınan öpücükler göğüslerinin üst kısımlarına yağdı, burnunun ucu hassas tenini okşadı.

"Bunları nasıl da *hayal etmiştim*," dedi saygıyla, bir tanesini iri avucunun içine alarak.

Adam coşkuyla inlerken Molly kıkırdadı, parmakları onun etinin pelüş dokusuna batıyordu.

"Ne hayal ettin?" diye nefes aldı, kalçaları ihtiyaçla sallanmaya başlamıştı bile.

Mor gözleri ona dikilmişti, parlak ve bir aurora gibi dans ediyordu. Hiçbir şey söylemedi ama ağızını onunla doldurmak için aşağı inerken bakışlarını ondan ayırmadı. Dilinin sıcak yanığı Molly'nin içini yakarken Molly tuttu ve eğildi. Adam

Meme ucunu dişleri ve dili arasında yakaladı, amının derinliklerinde zonklayan bir zevk-acı patlaması için bir dişin üzerinde yuvarladı.

Molly yatakta kıvrandı, adamın usta eli göğsünü koparıp dolgunlaştırırken ve dudakları diğerini bir enstrüman gibi çalarken sadece duyulara indirgenmişti. Tırnaklarını adamın böğrüne geçirdi, onu uzaklaştırmak mı yoksa kendine çekmek mi istediğinden emin değildi.

Dikkatini diğerine çevirmeden önce ıslak bir *patlamayla* tutsak göğsünü serbest bıraktı. Molly tüm duyguları ve hisleri takip etmekte zorlanıyordu, ama çok sevdiği göğsünde onun elinden başka bir şeyin oynaşması hayal gücü değildi.

Onun büyüü.

Eli kızın ortasından aşağıya doğru inerken, sihri kızın teninde birikti ve şampanya gibi köpürdü. Alt tarafını okşadı ve meme ucunu çevreleyerek ardında kıvılcımlar saçan bir hisler yığını bıraktı. Neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı, özellikle de-

O uzun parmaklar karnının alt kısmından aşağıya, mons'unu geçerek sıcaklığına doğru yol aldı. Molly titreyen kalçalarını ayırdı, onun oraya dokunmasını açgözlülükle bekliyordu.

Bir inilti daha teninde vızıldadı. "Benim için yanıyorsun," diye hırladı, sesindeki zevk vahşiydi.

"Durma," diye yalvardı, parmakları keşfederken kalçaları yuvarlanıyordu.

"*Asla.*" Ağzı tekrar göğsüne yapıştı, dişleri sadece ısırdı Akıl sağlığını parçalamaya yetecek kadar. Adamın ağzı ve büyüü arasında Molly zorlukla nefes alabiliyordu ama sonra parmakları klitorisini buldu ve her şey durdu.

Molly onun bakımı altında parçalara ayrıldı, her şeyi onu zirveye ve ötesine itmek için çalışıyordu. O uçurumdan öyle bir zevkin içine düştü ki, kim ve nerede olduğunu unuttu. Mükemmel notayı yaratmak için ustalıkla tıngırdatılan, gergin bir ipten başka bir şey değildi.

Bağırdı, miyavladı ve daha önce hiç çıkarmadığı başka sesler çıkardı, kalçaları şakladı, parmaklarının her dokunuşunu ve darbesini kovaladı. Alnı nemli ve göğsü kabarmış bir halde yatağa geri düştüğünde, adam yine de rahatlamadı.

Yüzünü kızın göğüslerinin arasına gömdü, büyüü onları kızın göğüslerine doğru itti.

yanaklarını sıktı. "Yine," dedi Molly anlayacak kadar tutarlı olmasa da.

Ama o parmaklar fışkıran sıcaklığının derinliklerine doğru ilerleyip ağrıyan amını bulduğunda ve onu genişçe açtığında hissetti. Nefesi ciğerlerinde kekeledi -ne yaptı-

Başka bir sihir dalgası karnının alt kısmından kıvrıldı, yayılmış kıvrımlarının üzerinden ve parmaklarının arasından aşağı doğru yılan gibi kıvrıldı. Molly, sihir içeri itilmeden önce girişinin etrafında dönerken bir nefeste boğuldu.

Allarion onun üzerinde ürperdi. Kolunu altından geçirdi ve bir göğsünü yakalamak için etrafını sardı, ağzını serbest bırakarak öpücüklerini göğsünden boynuna doğru bastırdı ve dişlerini boğazına geçirdi.

Molly hiçbir şeye dikkatini veremiyordu, duyuları aşırı yüklüydü. Yumruğunu onun ipeksi saçlarıyla doldurdu ve tırnaklarıyla kafa derisini kaşıdı. Diğer eliyle de dizinin arkasına çengel atarak kendini büyüye daha geniş bir şekilde açtı. Doldurulma hissi karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı; gözleri etraflarındaki havanın sıcak kaldırımın üzerinde olduğu gibi dalgalanmasından başka bir şey görmüyordu ama o hayali sikin içeri girip çıktığını ve onu iyice gerdiğini *hissediyordu*.

Kulağının sivri ucunu sıkıştırdı ve şakağına doğru tısladı, "Daha sert, *daha* sert sik beni."

Allarion'dan bir hırıltı yükseldi ve aniden iki parmağı büyüüne katıldı. Onu hiç rahat bırakmadan içine doğru itti. Parmakları ve büyüü zıt ritimler tutuyordu, her zaman geri çekiliyor ve itiyor, itiyor ve geri çekiliyordu. Kalçaları çılgınca sallanıyor, basınç karnını sıkıştırıyordu ta ki-

Molly bir çığlık atarak tekrar dağıldı.

Bilinci yerine geldiğinde, önce sesler geri geldi. Kendi nefesi çaresiz ciğerlerine girip çıkıyordu. Allarion'un garip ama baştan çıkarıcı tıslaması, dişleri boğazını tehdit ederken çıkardığı delici ses.

Molly gözlerini kırpıştırarak üstü kapalı tavana baktı.

Tanrı aşkına, hayatımı bunu yaparak geçirebilirim.

Bir dişin ucunun derisini çimdiklediğini hissettiğinde odağı daraldı. Molly'nin yetismeye çalışan kalbi *pusunda* bekliyordu - *beni ısıracak mı?*

Kıpırdamadan durdu, ne yapacağını görmek için bekledi ve neden

bu fikirden daha fazla iğrenmemiştir. Molly biraz çimdiklenmekten ya da şaplak atılmasından hoşlanıyordu ama seks olsun olmasın gerçek acıdan hoşlanmıyordu. Beklerken gerildi, Allarion üzerinde sert, sarmal bir şeydi.

"Allarion?" diye seslendi usulca.

Kasları teker teker açıldı. Birkaç dakika sürdü ama başını kaldırıp ona baktığında, ısırarak tehdit eden bir canavar değil, kendi fae'si ona bakıyordu. Adamın gözlerinde bir utanç parıltısı gördüğünü sandı ama adam hızla onu yatakta yeniden düzenliyor ve örtüleri üzerlerine atıyordu.

"Tanrıçalar beni seninle kutsadı," diye mırıldanarak kızın şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Yüzünü ona dönmek için yan yatan Molly, "Peki ya sen?" diye sordu. Elini adamın böğründe ve kalçasında gezdirirken, pantolonunun önünü zorlayan şişkinliği bulmak için hiç çaba harcamadı. Onu ve altında ne sakladığını merak ettiğini söylemek hafif kalırdı.

Günün ve yaşadığı iki enfes orgazmın yorgunluğunu hâlâ üzerinden atamamış olsa da Molly pes edecek biri de değildi.

Allarion inledi ve bir elini onun bileğine doladı. "Gerek yok," diye ısrar etti. "Bu senin içindi. Ben memnunum."

"Siktir et," diye alay etti, yumuşak mum ışığında onu ortaya çıkarmak için örtüyü bir kenara fırlattı. "Fae sikini görmek istiyorum."

Molly onun doğruluğunu izlerken dudaklarından şaşkın bir kahkaha döküldü. Molly onun tekrar tartışmaya niyetli olduğunu görebiliyordu, bu yüzden istediğini elde etmek için en iyi yöntemlerinden birini kullandı. Bir bacağını onun bacaklarının üzerine atarak, bakışlarının sallanan göğüslerine nasıl kilitlendiğini görünce kendi kendine gülümsedi.

Sırtını dikleştirdi ve pantolonunun bağları üzerinde hızla çalışırken üst kollarıyla onları hafifçe birbirine doğru itti. Kendine rağmen, elleri bacaklarına, yanlarına ve belini çerçevelemek için yukarı doğru sürüklendi.

Bağlar çözüldüğünde, Molly açgözlülükle ödülünü aradı. Aletini pantolonun bel bandından çekerken sıcak teni neredeyse onu haşlıyordu.

Onu görünce minnettarlığını dile getirdi. Uzun ama çok uzun değil, kalın ama çok da değil, şimdiye kadar gördüğü en mükemmel alete sahipti. Koyu menekşe renginde kızarmış olsa bile. Ve en ilginç de başının yanında parıltıyan gümüş toptu.

Parmağını piercingin üzerinde gezdirirken, onun dokunuşuyla nasıl zıpladığını ve seğirdiğini görünce sırtıttı.

"Bu içimde harika hissettirecek," diye düşündü. "Bunu sadece benim için mi aldın?"

"O zaman bilmiyordum ama evet," diye nefes aldı. "Her şey hep senin içindi."

Kadın zevkle mırıldandı. "Bunu sevdim. Sanırım bunu da seveceğim."

Boğazından zengin ve karanlık bir kıkırdama yankılandı ve Allarion bir elini kaldırarak çenesini başparmağıyla parmağı arasında tuttu. Başparmağı alt dudağının yumuşak etine bastırdı, ağzının içine sokarken gözleri kendinden geçmiş bir şekilde onu izliyordu. "Bu hıncır küçük ağızdan çıkan şeyler..."

Molly gülümseyerek başparmağını dişleriyle yakaladı. "A zımla yapmak istediğin tek şey bu mu?"

Burun delikleri alevlendi.

Molly onun bakışlarını kendi bakışları gibi koruyarak kendini onun kucağına bıraktı. Diliyle sikinin başını yakaladığında adamın bo uk iniltisi hoşuna gitti. Piercing'i dilinin üzerinde yuvarlarken, g   slerini iki eliyle birleştirerek şaftı aralarına aldı.

"Molly..." diye hırıldadı. Molly onun etine gülümsedi - daha önce hiç hırıldamamıştı.

Ona başka hangi sesleri  ıkarttırabilece ini düşünmeye başladı. Sikinin başı dudaklarını geriyordu ve diliyle ne kadar ıslatırsa ıslatsın, daha fazlasını ağzına almak çaba gerektiriyordu.

Bu yüzden elinden geleni yaptı, başını ve piercing'ini okşarken, öperken ve ısırırken verdiği tepkilerden zevk aldı. Dudaklarını gümüş saplamanın etrafına sarıp emdi inde neredeyse yataktan fırlayacaktı.

G   sleri a rıyor ve meme uçları ona masaj yaparken sertleşiyordu. Yavaş yavaş kalçaları oynamaya başladı ve şaftı g   slerinin arasındaki cepten içeri itti. Harcama, baş ve şafttan aşağı sızarak yolunu kolaylaştırdı.

" bu," diye mırıldandı başına doğru, "hepsini bana ver."

Allarion acı dolu bir zevkle yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi ve Molly boğazına dayanan jilet gibi keskin dişleri görünce ürperdi. Ama hissettiği korkudan kaynaklanan bir ürperti değildi, hayır, heyecan karnını delip geçti,

Amcığı hiçbir Şeye tutunamıyordu.

Fates, onun kendisini ısırmasını mı *istiyordu*?

Adamın büyüsü kalçaların etrafını sarınca düşüncelerini kaybetti. Molly, sırlıklam girişini arkadan bulduğunda ve pembe, şişmiş etinin tamamını kaplamak için birikmeye başladığında nefesi kesildi. Hayalet horoz içeri itilirken klitorisine sürtündü.

Molly ağzını adamın mor sikinin etrafına kapattı ve inledi.

Allarion başını geriye attı, büyük göğsü kabardı. Harcama ağzını doldurdu, tuz ve misk dudaklarından döküldü. Daha fazla dayanamayınca bir solukla onu serbest bıraktı, çenesini ve göğüslerini boyamak için fişkırdı.

Daha küçük bir orgazm daha içinden geçti, o hayalet horoz acımasızdı ve Molly her Şeyi uzatmak için bir meme ucunu ve piercingini sıkıştırdı.

Her ikisinin de orgazmı boyunca Molly'nin titreyen, sarsılan bedenine bindi ve adam sakinleştiğinde, Molly kemiksiz bir şekilde onun yanına kaydđ.

 kisi de yapış yapıştı ve muhtemelen güzel pantolonunu mahvetmişlerdi, ama gerçekten umursayamazdı. Onunla geçireceği uzun hayatı böyle bir Şey bekliyorsa...

Mutlu günler.

Adamın elleri kızın etrafına dolandı ve kız da adamın kendisini bir battaniye gibi örtmesi için vücudundan yukarı çekmesine izin verdi. Başını göğsüne yaslayarak başının tepesini öptü.

"Benim zeki, güzel eşim," diye mutlulukla i  geçirdi ve bu, derin, huzurlu bir uykuya dalmadan önce duyduğu son Şey oldu.

Allarion dikkatini Leydi Aislinn'e ve konsey toplantısına vermeye çalıştı ama pek de zorlanmadı. Molly'si yanında yeni elbisesi içinde bu kadar çekici görünürken nasıl dikkatini verebilirdi ki? Yumuşak kırmızı kadife cömert göğüslerine ve kıvrımlı beline yapıştıktan sonra yuvarlak kalçalarının üzerine dökülüyor, kısacası Molly'nin her bir kıvrımını ve hatlarını vurguluyordu.

Bakışlarıyla onu yutmak ve bunu yapmaya çalışan diğer herkese ters ters bakmak arasında, toplantıya ayıracak çok az dikkati vardı.

Molly şafak vakti yataktan kaldırıldığı için homurdanmış ve surat asmıştı ama Allarion ısrar etmişti. Erken saatlerde Leydi Aislinn'in seneschal'ı Fia adında yardımsever ve işinin ehli bir kadının izini sürmüş ve şehirde ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir terzi olduğunu öğrenmişti. Fia'nın yönlendirmesiyle Allarion uykulu ve tok *Azai*'sini alıp şehre götürdü.

Doğrusu, yatakta kıvrılmış, onun yerine çıplak göğsüne bir yastık sarılmış halde çok değerli görünüyordu. Allarion eşini uyurken kucaklamaktan daha zevkli çok az şey biliyordu. Zihni bir kez bile dağılmadı ya da sıkılmadı; onun nazik nefes alışını izledi, her kirpiğini ve çilini ezberledi. Onun rüyaları üzerine düşündü ve onunla ve onun bereketli, verici bedeniyle yapmak istediği her şeyin hayalini kurdu.

Tanrıçalar, onun göğüslerinin mükemmelliğini düşünerek neredeyse ağlayacaktı. Fantezilerinin birçoğu bu cömert küreleri içeriyordu. Aleti dün gecenin en küçük anısıyla kıpırdandı, kadının aleti göğüsleriyle nasıl kucakladığını ve diliyle nasıl sahiplendiğini hatırladı.

Sabahın erken saatlerinde terzide provaya girmek kendine özgü bir ıstıraptı.

Yataktan apar topar kaldırıldığı için gözleri hâlâ biraz bulanık olan Molly, terzi kaidenin üzerinde çırpınarak bitmiş ya da bitmek üzere olan elbiseleri Molly'nin başından geçirip iğnelerken belki de normalde olduğundan biraz daha uysaldı.

Şansları yaver gitmişti, iptal edilen elbise sanki Molly için dikilmiş gibi orada bekliyordu. Gerçi terzi üç elbisenin daha ölçülerini alırken, iki terzi de eşinin göğüslerini yerleştirmek için fincanları açmak için hararetle çalışıyordu ama bir saat içinde Molly gömleğini ve pantolonunu çıkararak arkaya kaymış ve kırmızı elbisenin içinde ortaya çıkmıştı.

Onu bu elbisenin içinde görmek Allarion'un içinde pek çok duyguyu harekete geçirdi ama bunların başında gurur geliyordu. Elbise sade ama zarifti, Molly'nin kendi güzelliğini ve figürünü geliştiren temiz çizgilerden oluşuyordu. Kıvrımlı yaka ve manşetlere birkaç detay eklenmişti, ancak bunun dışında odak noktası olması gerektiği gibi giyen kişide kalmıştı.

Neredeyse utangaç ama bir o kadar da mutlu gülümsemesi Allarion için ağırlığınca altın değerindeydi. Terziye ve terzilere cömertçe ödeme yapmayı ihmal etmedi ve diğer elbiselerin de mümkün olduğunca çabuk tamamlanıp şatoya gönderilmesini sağladı.

Dükkândan çıktıklarında, Allarion Molly'nin biraz daha uzun yürüdüğüne yemin etti. İnsanlar durup ona baktıklarında yanaklarına hoş bir kızarıklık yayılıyordu ama bu utançtan ziyade zevkten kaynaklanan bir kızarıklıktı. Şatonun merdivenlerini çıkarken Molly, buradaki herhangi bir asilzade kadın gibi, Allarion'un tanıdığı kraliçe gibi ağırbaşlı bir duruş sergiliyordu.

Böyle bir eşe sahip olduğu için gururu kabarmıştı; yine de kıskançlığı tam olarak hesaba katmamıştı. Daha önce hiç böyle biri olmamıştı ama şimdi, nihayet güzel *Azai*'sinin tadına baktıktan sonra, dişleri ona uzun süre bakacak kadar aptal olan herkese batmaya hazırdı. Yaz sıcağında kısıraklarını koruyan saldırgan tek boynuzlu at aygırları gibi, Allarion da konsey salonundaki diğer erkeklere dik dik bakarak Molly'ye saygılı bir hayranlıktan başka bir şeyle bakmaları için onları cesaretlendirdi.

Ve o zaman bile, kıskançlığı hırladı ve hırladı.

Dürüst olmak gerekirse, bu rahatsız ediciydi. Yani bu ve bakışları çalmak arasında

Molly'nin korsajından ařađı inen Allarion toplantıdan pek bir řey duymamıřtı. Konseyin Leydi Aislinn'in duyurularına çok az tepki verdiđi dűřünűlűrse, olađan hasat tahminleri, bařkentten haberler ve devam eden projelerle ilgili gűncellemeler dıřında kayda deđer bir řey sűylenmediđini varsayarak rahattı.

Bu toplantıların sıradanlařması Leydi Aislinn'in yetkin liderliđinin bir gűstergesiydi. İlk birkaç toplantısı çekiřme ve entrikalarla geçmiřti; Darrowlands'a tam da bundan kaçınmak için gelmiřti. Ama agűzlű ađabeyi lműř ve varis olarak yeri sađlamlařmıřtı, Leydi Aislinn rolűnű zarif ve becerikli bir řekilde űstlenmiřti.

Toplantı đle yemeđine yakın sona erdi ve Leydi Aislinn iřlerinin bittiđini ilan ettiđinde, toprak sahipleri yemek salonuna gitmek için acele ettiler. Allarion bu gece de bir ziyafet verileceđine inanıyordu ve yine varis ve prensesle birlikte yűksek masada oturmayı bekliyordu.

Bu arada, onun için bir yanlıřı dűzeltme zamanı gelmiřti.

Arkadaşının dirseğine sıkıştırdığı elini kendi eliyle kapatan Allarion eğilerek fısıldadı: "Seni bir yere gűtűrebilir miyim?"

Pelűř dudakları sırtarak ona dođru kıvrıldı. "Yatađa mı dűnűyoruz?" diye fısıldadı.

Allarion arzuyla kızardı, dişleri sızladı. Tanrıçalar onu gerçekten kutsamıştı.

"Dűndűgűműzde ve yemek bittiđinde, sen *benimsin*."

Molly yatağa değer de şehre dűndűkleri için hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa şaşırmış mıydı tam olarak bilemiyordu. Allarion'u hatırladı.

Dundúran'dayken ev için birkaç şey almak istediğini söyledi, ama perde duvarından ayrıldıktan kısa bir süre sonra yollarını tanıdı, Bellarand'ın sırtında sallanırken komşusu yanından geçti.

Amcasının meyhanesinin kapısına vardığında bir rüyadaymış gibi hissetti. Sıvalı duvarlardan ve ağır meşe kapıdan ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama burası hiç de aynı görünmüyordu. Ya da belki biraz daha kötüydü. Kirli beyaz sıvada daha fazla çatlak belirmiş ve bir zamanlar kapının üzerine süslü harflerle kazınmış olan isimden daha fazlası yontulmuştu.

Ön pencerede bir mum yanıyordu, bu da meyhanenin açık olduğuna dair kesin bir işaretti ama sokak öğleden sonrası için bile oldukça sessizdi.

Bir bacağını Bellarand'ın arka ayakları üzerinde sallayan Allarion sorunsuzca attan indi. Molly tek boynuzlu atın sırtından fae'sinin bekleyen kollarına doğru kaydı ama ne inişi ne de Allarion'un nazik ellerini hissetti.

Dudağını çiğnerken, buraya en son ne zaman geldiğini, satıldığını düşünerek Bellarand'a yığıldığını ve mahallelinin onu izlediğini düşünmemek zordu. Şimdi burada, süslü püslü fae'lerinin yanında durmak, içinin derinliklerindeki bir acıyı dürtüyordu.

Sokakta ayakta durmak birkaç meraklı bakışa neden oldu ve birden fazlası onu tanıdıklarında tökezleyerek durdu.

Molly yeni güzel elbisesine bakarak kızardı. Allarion'un tüm bunları bir sabahta yapmayı başardığına hâlâ inanamıyordu ama fae'sinin yapamayacağı çok az şey olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Kırmızının tonu farklı olsa ve siyah dantelin firfırlarından yoksun olsa da, Mullon'da gizemli arkadaşı için satın aldığı elbiseye olan benzerliği gözünden kaçmamıştı. Her zamanki kıyafetinden bu kadar farklı bir şeye bürünmek onu ürkütmüştü, özellikle de aynada gördüğü şey hoşuna gitmişken.

Konsey salonuna girip diğer soylu olmayan toprak sahipleriyle birlikte durduklarında, birkaç çift gözden fazlası onun dönüşümünü fark etmişti. Molly kadife zırhıyla Fiona Braithwaite'in gözlerinin içine bakıp başını sallayarak onu selamlayacak kadar cesurdu ama daha fazlasıyla uğraşmadı. Elbisesinin içinde, orada bir eşit olarak durduğuna tam olarak inanmasa da en azından zihninde canlandırabiliyordu.

Oraya ait olduğunu.

Yeni elbisesiyle amcasının meyhanesinin önündeki sokakta duran Molly

ait olmamanın verdiği rahatsız edici bir his vardı. Bu tavernada yaşıadığı bir şey değildi; Brom'un onu kabul ettiği için minnettar olması gerektiğine dair sinsi yorumlarına, mekânın çoğu zaman ne kadar köhne olduğuına rağmen Molly yine de kendini oraya bağlı hissediyordu. Sanki burası bir şekilde onun yeriymiş gibi.

Bunun için yeterince çok çalışmıştı.

Şimdi bakınca... içini bir hüzün kapladı. Mekânın durumu için. Gittiği için, ama geri döndüğu için de.

Allarion onun ne söyleyeceğini biliyor gibiydi, "İçeri tek başıma girsem daha iyi olacak," diye mırıldandı.

Ağzı mutsuz, çökük bir çizgiydi ama bir an sonra başını salladı. "Emin misin?"

"Evet. Alışverişinizi yapın." Endişesine rağmen gülümsemeye çalıştı. "Avlu ve kış bahçesi için uygun gördüğu herhangi bir halıyı almana izin veriyorum."

Kaşlarından biri havaya kalktı ve onun şaka yaparak gerginliği önleme çabasına saygı duydu. "İşte bu bir taviz. Bu güveni kötüye kullanmayacağım."

"Sadece çok sarı bir şey olmasın. Ya da çok pembe."

Küçük bir gülümseme, neredeyse hüzünlü, dudaklarına dokundu. "Elbette, aşkım." "Pazarlık yapmayı unutma," dedi, zaten mükemmel olan örtüyü düzeltirken

pelerininin altından. Tam da istediği gibi onu yalnız bırakmanın eşiğinde olduğuunu bilmek, onu orada tutmak için umutsuz bir ihtiyaç doğurdu. "Senden pazarlık yapmanı bekleyecekler. Eğer yapmazsan, hakarete uğrayacaklar."

"Sonunda tam fiyattan daha mutlu olacaklarını düşünüyorum."

Molly tartışmak için ağzını açtı ama Bellarand sabırsızlıkla başını salladı.

Gelin bakalım, iki bacaklılar. Burada daha fazla durursam, güvercinleri çekmeye başlayacağım.

Kendine rağmen sırtıttı ve Allarion'un ayrılık öpücüğüünü almak için başını geriye eğdi. "Akşama döneceğim."

," diye nefes aldı ve daha fazla konuşup onu tutmamak için yanağını ısırdı. Ellerini elbisesinin kıvrımlarına sokarak

Güvende olmak için ona tutunmayı da bırak.

Bellarand'ın tepesindeki yerini yeniden aldı ve son bir el sallamayla ikisi birlikte şehrin kalbine doğru yola koyuldular - şüphesiz oradaki her esnafın hoşuna gidecek şekilde.

Bellarand'ın kaldırım taşlarına vuran nal sesleri Molly dönüp meyhaneye baktığında neredeyse kaybolmuştu.

Nefesini içine çekerek bir ayağını diğerinin önüne attı. Ön kapı küçük bir itmeyle açıldı, menteşeleri her zamanki gibi gıcırdıyordu. Mayalı bira kokusu yüzüne çarptı, ardından bayat, dökülmüş biranın tadı ve damlayan mum balmumunun baharatı geldi.

Havanın bulanık tozluluğu karşısında burnu seğirdi, güneş ışığı havada tembelce asılı duran parçacıklarla dolu pencerelerden içeri süzülüyordu.

Molly içeride durup gözlerinin meyhanenin loş karanlığına alışmasına izin verdi.

Bir nefes sesi boşlukta yankılandı.

"Bu Molly!"

Ciyaklamaları fark etti ve hemen kollarını ardına kadar açtı. Önce bir, sonra iki küçük beden onu bekleyen kucağa koştu ve Molly kuzenlerini kendine çekip onları sallarken hem güldü hem ağladı. Küçük eller boynunu ve omuzlarını kavrarken yanaklarına öpücükler kondu.

"!" Rory ve Oona haykırdı.

Onu ellerinden tutup meyhanenin içine doğru çektiler.

Brom barın arkasında kıpırdamadan duruyordu, uzamış sakalı onu görünce şaşkınlıkla seğirdi. Nora diğer taraftaydı ve öğleden sonralarını meyhanede geçiren bir avuç müşteriden biri için bir kâseye biraz güveç koyuyordu. Arka taraftan telaşlı adımlar geldi ve Merry her zamanki hülyalı yüzünü çatlatan bir gülümsemeyle ortaya çıktı.

"Molly!"

Merry ona doğru yürümeye başladı ama o sırada Nora'nın sesi tavernayı inletti. "Merry, önce şunu al. Müşterilerimiz var."

Başını eğen Merry, kâseyi almak için Nora'nın yanına gitti ve meyhanenin uzak tarafına yöneldi. Molly, henüz on dört yaşında olan Merry'nin kâseyi üç kaba saba adamın masasına bırakmasını kaşlarını çatarak izledi. Kadın

Molly ve kızlar için acele ederek olabildiğince çabuk uzaklaştı.

O zaman Molly, Merry'nin -aslında tüm kızların- önlük giydiğini fark etti, bazıları Molly'nin kendi eski önlükleriydi.

Merry sıksa kollarını ona doladı ve ona sıkıca sarılırken Molly'nin öfkesi göğsünde alevlendi.

Neler oluyordu?

Oona kadife eteklerini çekti. "Bu *çok güzel*," diye hayret etti.

"Çok güzel," dedi Nora, Molly'ye doğru yaklaşarak ama onu kucaklamadan. "Nereden aldın bunu?"

Molly cevap vermedi, onun yerine önlüklerini giymiş kızlara baktı. Nora ve Oona saçlarını keten şapkaların arkasına sıkıştırmışlardı ve hepsinin kolları ve etekleri lekeliydi. Rory'nin ceketinin dirseğinde beceriksizce yapılmış bir yama vardı ve Molly, Oona'nın Merry'den kalma çoraplar giydiğini biliyordu çünkü onları kendisi dikmişti. Daha da kötüsü, hepsi de... tam olarak zayıf değilse bile, sıksa görünüyordu.

"*Hepiniz* burada mı çalışıyorsunuz?" diye mırıldandı. Midesinin dibinde bir yıkım çukuru oluştu.

Nora'nın yanakları kızardı ama bunu bir alay ve gözlerini devirerek örttü.

Merry küçük bir sesle, "Babamın yardıma ihtiyacı vardı," dedi.

"Pekâlâ," diye gürledi Brom, sonunda barın arkasından çıkarak, "o zaman seni görelim."

Molly onun selamını kabul etmedi, ne onu kucaklayacak ne de elini sıkacaktı. Allarion'un onun alıcısı olduğunu düşünmesine neden olan amcasına kaşlarını çatarak baktı.

Brom onun yerine yumruğunu kalçasına yerleştirdi, diğer eliyle omzunun üzerinden bir bar bezi attı ve etli işaret parmağını havada daire çizdirdi. "Bu fae seni güzel gösteriyor. Hadi o zaman, süslü elbisenle bize bir tur attır."

O böyle bir şey yapmadı. Brom'a ve meyhaneye iyice bakarken yanakları muhtemelen elbisesine uyacak kadar kızarmıştı. Amcası da yanaklarındaki yuvarlaklığın bir kısmını kaybetmiş gibi görünüyordu. Sakalı şeklini kaybetmiş, dağınık ve vahşi bir hal almıştı ve kaşları çok uzundu. Tuniği lekelerle kaplıydı ve üzerindeki bayat terin kokusunu alabiliyordu.

birkaç adım öteden.

Arkasında aynı bar, aynı masa ve sandalyeler vardı. Hiçbir şey tamir edilmemiş ya da değiştirilmemişti. Masa üstleri yağlı bir parlaklığa sahipti ve döşeme tahtalarının çatlaklarında kırıntılar birikmişti. Değişen tek şey Molly'nin bir zamanlar temizlediğinden emin olduğu yerlerde biriken toz tabakasıydı.

"Burada ne *haltlar* dönüyor böyle?" Molly sızlandı.

Brom omuz silkti ve neredeyse boş olan meyhaneye doğru bir kol salladı. "Günün bu saatinde hiç kalabalık olmadığını biliyorsun."

"Hayır." Yaklaşarak bir parmağını Brom'un yumuşak karnına soktu. "Nerede o *lanet* olası para?"

Brom'un yüzü kıpkırmızı oldu ama gülmeye çalışıyormuş gibi yaptı. "Fates, bütün süslü hanımlar böyle mi konuşur yoksa sen onlara nasıl konuşulacağını mı gösteriyorsun?"

"Kızlar neden paçavralar içinde?" diye tısladı.

Nora'nın yüz karardı, ve ve daha genç Kızlar baktı uzakta utanç içinde.

"Sırf artık iyi insanlar olduğunuz için," diye alay etti Nora.

"Çok zavallısın, Moll. Sen de onlar gibi buradan geliyorsun." "Sakin buna cüret etme!" diye bağırdı. "Allarion'un parasının Kızlara iyi bak! Neden burada çalışıyorlar? Okulda olmaları gerekirdi."

Brom ellerini kaldırarak Molly'nin tekrar çılgılık atmasını istedi. Bunu yapmanın, sanki mantıksız olan oymuş gibi görünmesini sağlamanın bir yolu vardı. Omuz silkişini, sözde tiradı karşısındaki sahte çaresizliğini görünce Molly kıpkırmızı kesildi.

Bunun tiradı olduğunu düşündüyse, unutmuştu-

"Bak Moll, seni gördüğümüze sevindik ama yapacak işlerimiz var. Eğer kalacaksan, yolumuzdan çekil."

Meyhanede tam dört müşteri vardı ve hepsi de biralarını ve yahnilerini yudumlarken her kelimeye dikkat kesilmemiş gibi davranmaya çalışıyorlardı.

Brom hantalca barın arkasına geçti ve Molly onu takip etti.

"O parayı meyhaneyi onarmak için kullanman gerekiyordu. Merry'i göndermek için

akademiye!"

Amcası bir fincanı temizlemeye başlarken ona huysuz bir bakış fırlattı. "Şövalyelik pahalı bir şey, tamam mı? Bryan'a sponsor olduk, iki hafta önce Gleanná'ya gitti. Kalan azıcık parayı ona verdim. Başkentte ihtiyacı olacak."

Molly gözlerini kırıştırdı, bu inandırıcı açıklama onu hazırlıksız yakalamıştı. "Söz vermiştin..."

"Para sadece bir yere kadar gider, Moll. Sensiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Nora bir kez daha ters ters bakarak masaları silmeye gitti ve Molly'yi barda bıraktı. Sönmüş öfkesi, kızgınlığının kabuğunun parçalanmasına neden oldu.

Molly küçük kuzenlerine dönüp baktığında bu kolay bahaneye inanamıyordu. Bryan için mutluydu; üç yaşından beri şövalyelik eğitimi almak istiyordu. Eğitim almak ve mahmuzlarını kazanmak elbette çok pahalıya mal oluyordu, bu yüzden çoğu şövalye varlıklı aileleri tarafından destekleniyordu. Dundúran'ın fakir kesiminden gelen genç bir adam için bu hiç de kolay olmazdı, özellikle de şövalyelik için yaşlı sayılan biri için. Ama Allarion'un Brom'a verdiği onca şey...?

Molly gülümsemeye zorlayarak kızlara döndü ve onları oturma odasına çıkan merdivenin bulunduğu arka tarafa çekti. Basamaklara oturarak onları kendine doğru çekti ve her birini yanaklarından öptü.

"kadar yeter," dedi. "Bana olan biten her şeyi anlat."

Biraz ikna etmek gerekti ama çok geçmeden kızlar birbirleriyle konuşmaya, okuldaki son derslerini, duydukları mahalle dedikodularını ve meyhanede çalışırken yaşadıkları renkli deneyimleri anlatmaya başladılar.

Molly bütün bunları dinlerken içini kemiren bir öfke onu yiyip bitiriyordu. Brom onu meyhanede çalıştırmaya başladığında kendisi de gençti ama bu farklıydı. *O* farklıydı. Utangaç, zeki Merry'nin ders çalışmak yerine sarhoş adamların arkasını toplamak zorunda kaldığını, şamatacı Rory'nin müşteriler tarafından acele etmesi için azarlandığını, küçük Oona'nın fincanları kaynar sıcak suda yıkadığını duymak onu mahvediyordu.

Kızlar mutsuzluklarını iyi gizliyorlardı ama Molly işaretleri görüyordu. Onlar

yorgundular, cesaretleri kırılmıştı. Gündüzleri okulda ders çalışıyor, akşamları da mahalledeki arkadaşlarıyla oynuyor olmalıydılar. Mahalledeki diğer pek çok kişi ailelerini geçindirmek için çok çalışıyordu ama hepsi eğitimin önemini anlamıştı. Merhum Leydi Róisín Darrow, Dundúran'ın tüm çocukları için şehir genelinde okullar kurmuştu.

Scarborough'daki sessiz gecelerde Molly bazen okuma ve yazmasını geliştirmeye çalışıyor, küçük bir kızken öğrenmesi gerekenleri telafi ediyordu. Kuzenlerinin kaderi de böyle olmamalıydı.

Kızlarla bir saatten fazla konuştu ama paranın gerçekten nereye gittiğini aydınlatacak özel bir şey öğrenemedi. Öğleden sonra gölgeler uzadıkça daha fazla müşteri içeri girmeye başladı ve Brom kızları Nora'ya yardım etmeye çağırdı.

Molly itirazlarını geri aldı, onların işe koyulmalarını izlerken karnına hastalıklı bir his yerleşti.

Bu yanlış. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Allarion muhtemelen bundan hoşlanmayacaktı ama kuzenlerini bu şekilde kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakamazdı.

Aklında bir plan oluşmaya başladı ve Nora arkadan bir şey getirerek yanından geçerken Molly onu yakalamaya çalıştı. Kız kaygandı ve Molly'nin elinden kurtuldu.

"Yapma," diye tısladı Nora, "*paçavralarım* seni kirletebilir."

Molly, hedefini tam kafasından vurmuş olsa da bu iğneyi görmezden geldi ve Nora'nın elini tutmak için uzandı. "Bu doğru mu, Nora? Paranın hepsi gitti mi?"

Gözlerini devirdi. "Sen gittikten hemen sonra babam çok içti. Kendine güzel botlar aldı ve bir sürü..." Yanakları pembeleşti ve bakışları başka yöne kaydı. "Geceleri bir sürü kadın geliyor."

Molly boğazından fişkırmak isteyen öfke dolu feryadı tuttu. Brom parayı *fahişeler* ve *içki* için çarçur etmişti. Hayal gücünden yoksun, klişe bir şeydi ama Molly bunu Bryan için harcanan onca paradan çok daha inandırıcı buluyordu.

Molly'nin pençesinden kurtulan Nora, "Belki de fae erkeğin sana düşündüğün kadar para vermemiştir," diye alay etti.

Molly şimdi durumun hiç de öyle olmadığını anlıyordu; Allarion gerçekten de her türlü bedeli ödeyebilirdi. Bir çuval dolusu parayı kendi gözleriyle görmüştü.

Bunun yeterli olacağını düşündü.

Bu yeterli olmalıydı.

Molly o tanıdık öfke ateşini hissetmeyi bekledi -Brom bunun için öfkesinin gerçek sıcaklığını kesinlikle hak ediyordu. Yine de Nora'nın huysuzluğu öfkesinin ateşine sadece kum atmıştı. Tek toplayabildiği acı veren bir üzüntü oldu, çünkü gerçekten de bu onun da hatasıydı.

Kızları terk etmişti. Daha iyi bilmeliydi - onlar için en iyi olanı yapması konusunda Brom'a güvenilemezdi. Meyhaneyi tek işletemezdi; meyhanenin durumundan bu acı bir şekilde anlaşıyordu. Kızlar ona yardım etmek için çok gençti ve burası kızlar için tehlikeli bir yerdi.

Molly bu kadar genç yaşta buna maruz kaldığı için hâlâ içerliyordu ama bunu Nora ve diğerleri yapmak zorunda kalmasın diye yapmıştı.

O fedakârlık bir hiç uğrunaydı. Başlık parası bir hiç uğrunaydı.

"Biliyor musun, ailene gerçekten yardım etmek istiyorsan, sen de !" Brom koridordan seslendi.

Nora uzaklaşarak, "Git artık. Sen gitmiştin." "Nora..."

Kuzeni daha fazla sipariş almak için aceleyle bara geri döndü.

Molly'nin karar vermesi sadece bir dakika sürdü. Basamakları iterek ana salona girdiğinde büyük bir tezahüratla karşılaştı. İnsanlar şaşkınlık ve memnuniyet içinde adını haykırıyor, bazı müdavimler gelip kollarını okşuyor ve iyi dileklerini iletliyordu.

Çok geçmeden ön kapı açıldı. "Hey, Molly geri döndü!" diye bağırdı biri sokağa ve hem düzenli müşteriler hem de meraklı komşulardan oluşan daha fazla insan bir göz atmak için geldi.

Molly, Oona'nın belindeki çok büyük önlüğü çözdü ve onun yerine kendi önlüğünü bağladı. Rory ve Merry'yi de yakaladı ve onlara, "Yukarı çıkın ve okuyun. Bu geceyle ben ilgilenirim."

Rory ona, "Ama artık burada çalışmıyorsun," diye hatırlattı.

"Biliyorum. Ama unutmadım." Rory'nin burnunu çimdikleyerek kızı güldürdü.

Onları yukarı göndermeden önce üçünün de akşam yemeği için birer kase güveç yediğinden emin oldu. Nora ona okunamayan bakışlar , ama Molly

ona tekrar yaklaşmak. Olan olmuştu ve Nora'ya yardım etmek istediğini göstermek zorundaydı.

Gece çökerken meyhaneyi giderek daha fazla insan doldurdu. Her masa ve sandalyede eski döşeme tahtalarını zorlayan bir yolcu vardı. Daha fazla insanın içeri girmesi ve dolayısıyla daha fazla paranın el değiştirmesi Brom'u canlandırdı ve akşam olduğuunda, içkileri doldururken dişlek bir sırtış için kasvetli atık kaşlarını bırakarak kendisinin daha neşeli bir versiyonuydu.

Molly tepsilere içkileri doldurdu ve meyhanenin içinde dolaşarak onları dağıttı. Vücudu ne yapması gerektiğini hatırlıyordu, yılların pratiği ona yürüyüşünde ve dengesinde güven veriyordu.

Kalabalık bir meyhanenin tanıdık temposuna, dolu bardakları bırakıp boşları almaya, müşterilere gülümsemeye ve bahşiş için flört alışmak kolaydı. Bir süreliğine, sanki aylardır yokmuş gibi hissetmedi. Bir süreliğine eski Molly'ydi.

"Artık hiç bu kadar dolu olmuyor," dedi Nora, ikisi boş vermek için barda durduklarında. Bu kez sesinde çok fazla kötü niyet yoktu ama Molly bir avuç dolusu bozuk parayı barınbr ucundan ona doğru uzatırken ağzı büzüldü.

Cebine koymak üzere almadannce bir süre onlara baktı.

Molly bir şey söyleyemeden Nora aceleyle uzaklaştı.

Sonra başka komşular da iyi dileklerle gelince bir şey söyleyecek zaman kalmadı. Fae nişanlısı ve onun tuhaf atı hakkındaki soruları yanıtlamak ve siparişleri almak arasında Molly akşamın geçtiğini fark etmedi bile. Ayakları günün sonunda genellikle yaptıkları gibi ağrıyarak fark etmeye başladı.

Ve çoktan kadehlerine dalmış bir müşteri tökezleyip Molly'nin üzerine bira sırattığında bir meyhanede çalışmanın *cazibesini* hemen hatırladı.Onlğ çoğunu tutmuştu ama kalçasına yakın kırmızı kadifede koyu bir leke açmıştı.

Molly arka dişlerini gıcırdatarak lekenin yayılmasını engellemeye çalışırken meyhanedekiler güzel elbisesinin lekelenediğini görüp eğleniyorlardı. Brom en sevilen şarkılardan birini gürültülü bir şekilde söylediğinde Molly tamamen unutulmuştu ve Molly'ye daha fazla bardaktan kaçmak kalmıştı.

Barın uzak tarafına dikkatlice ilerliyordu, hareketlerini o kadar dikkatle izliyordu ki, ilk başta gürültünün nasıl aniden düştüğünü duymadı. Başını kaldırıp baktığında Allarion'un meyhanenin eşiğinde durduğunu ve tüm gözlerin ona çevrildiğini fark etti.

Karanlık bakışları diğerlerine dönmeden önce yavaşça Molly'nin üzerinde gezindi.

Yavaşça içeri girdi, pelerini arkasındaki zemini süpürüyordu.

O yaklaşırken Molly lekeyi gizlemek için tepsisini eğdi.

"Molly, ne iş yapıyorsun?" diye sordu ve sesi alçak olmasına rağmen meyhanedeki herkes duydu.

"Sadece... bu gece için yardım ediyorum."

Kaşları çatılmaya başladı ve keskin gözleri kızın üzerinden kayarak bara kilitlendi.

Molly elini onun göğsüne koydu. "Bırak da geceyi bitireyim."

Adam bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde, Molly bir bakışla anlatabileceklerini anlatmaya çalıştı ama adamın gördüğü tek şeyin barmaidlik oynarken yakalandığı için duyduğu utanç olmasından korkuyordu.

"Nasıl istersen." Kabul etmesi kolay olmuştu ama Molly'nin içini yağlı bir suçluluk duygusu kaplamıştı.

Molly onu her zamanki masasında rahat ettirdi ve taverna, tam coşkusunu asla geri kazanamasa da etraflarındaki sohbete devam etti. Allarion'un soğuk bakışları altında, Molly de dahil olmak üzere herkes söylediklerine ve yaptıklarına dikkat ediyordu.

Molly yakında açıklanması gereken çok şey olacağını biliyordu.

Allarion, Dundúran Kalesi'nin geniş ön güneşliğine kaşları çatık bir şekilde girdi. Molly'yle paylaştığı odadan buraya gelirken yüzünü yumuşatmak için elinden geleni yapmıştı; prensesin karşısına bu kadar asık suratla çıkmak olmazdı.

Yine de bir şey gelmiyordu. Toplantıya yalnız katılmamalıydı.

Molly o sabah ona, "*Sadece seni istedi,*" diye hatırlatmıştı.

Bu Allarion'u Molly'nin orada olmasını istemekten vazgeçirmedi ama Molly amcasının tavernasına dönmesi gerektiğinde ısrar etti.

"Bana ihtiyaçları var."

Amcasının ihtiyacı olan şey kışına hızlı bir tekme idi ama Allarion bile bu duygunun, belki paylaşılsa da, yardımcı olmadığını anlamıştı. Yine de, bir tartışmanın etrafında dolaşırlarken dilini keskin dişleriyle tutmuştu.

Allarion onu ailesine geri götürerek işleri düzeltmek istiyordu.

-Onu şüpheli bahanelerle onlardan almıştı ve Molly onunla kalmayı seçmiş olsa da, kendi huzuru hem de aralarındaki bağın gücü için Molly'nin bu seçimi yine onun etki alanının dışında yapması gerektiğinden şüpheleniyordu. Dahası, adil bir seçim yapabilmesi için gerekli ortamı da sağlamak zorundaydı.

Bunların hiçbirini kabullenmek kolay değildi.

Bir önceki gece meyhaneye girdiğinde onu sarhoş müşterilere hizmet ederken bulmak, çok tanıdık bir sahne, onu öfkelenmişti. Yapmadığı için değil

zorunda olduğu ya da zamanını aldığı için ailesine kızdığı için bile. Hayır, Allarion'un nefret ettiği şey Molly'yi onsuz görmektir.

Tavernada garsonluk yapan Molly, hayatında ona hiç rastlamamış biriydi. Bu *daha önceydi*. Ve... küçük bir parçasının korktuğu gibi, Dundúran'da kalmayı seçerse geleceği de olabilirdi.

Bunu yapacağına gerçekten inanmıyordu, en azından ne mantıklı yanı ne de duygusal yanı. Her ikisi de geç saatlerde takım elbisesini ve iddiasını bastırmış, daha fazla dayanamayana kadar onun amcığıyla ziyafet çekmişti. Ne kadar kaba olsa da, başka hiç kimsenin onu bu kadar iyi hissettiremeyeceğini bilmekten vahşı bir gurur duyuyordu. Onun zevkinin sahibiydi.

Gün ışığında, yine de, şüpheler içeri girdi. Yine de mantıklı tarafı, kızın bir seçim yapması gerektiğini ve kendisini seçme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Kuzenleri ağırlanabilecek bir şeydi, hatta eğer isterse, güvenli olduğundan emin olduğunda Scarborough'ya bile getirilebilirdi.

Bir arkadaşının ölümünü izlemenin, sadakat yemini ettiği Kraliçe'nin ihanetinin acısını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlayan tarafı, kızgınlığını en çok tetikleyen tarafıydı. Bu çirkin bir duyguydu, özellikle de çocuklar pahasına, ama elden bir şey gelmezdi. O oradaydı. Allarion'un yapabileceği tek şey onu yönetmesine izin vermemektir.

Böylece Prenses Isolde ile buluşmak için güneşe doğru yürüdü, yalnızdı ve biraz kaşları çatıktı.

Prenses onun çalkantılı düşüncelerini fark ettiyse bile bunu belli etmeyecek kadar terbiyeliydi. Sedandaki koltuğundan kalkarken dudaklarını mükemmel bir gülümseme süslüyordu. Kumrala yakın açık kahverengi saçları, şu sıralar insan kadınlarında moda olan hilal şeklindeki bir başlığın arkasına taranmıştı. Bir prensese göre oldukça sade görünen elbisesi güvercin grisi ve koyu pembeden oluşuyordu ama yakından bakıldığında ince ama zarif işlemeler ve boncuklar kendini belli ediyordu. Tıpkı giyeni gibi, elbisenin sadeliği de zenginliğini gizliyordu.

Allarion onu Leydi Aislinn ve Hakon'un düğününde gördüğünden beri biraz büyümüşü. Kızlık ve kadınlık arasındaki eşikte, uzun uzuvları ve yuvarlak yanakları vardı. Ona o yaşılarıdaki Ravnayı hatırlatıyordu, büyümek için biraz fazla çaresizdi.

"Majesteleri," diye selamladı, uzattığı eli tuttu ve eğilerek sırtını öptü.

"Size de günaydın, Efendi Fae. Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Veliaht prensesle görüşmeyi bo a harcayan bir aptaldır ve ben aptal değilim."

Prensesin gülümsemesi genişledi. "Hayır, ama dalkavukluk konusunda eğitilisiniz."

Allarion ba ını sallayarak onayladı. "Gerçekten de  yle . Evim, yayla kayalıkları kadar eski,  anlı bir evdir. Terbiye, evimizin veliahtı olan annem için bir gerekliliktir."

Prenses Isolde, "Kulağa müthiş geliyor," diye takıldı. "Gördüğünüz gibi ortak bir noktamız var."

"M thi  anneler ba lı başına bir g c t r."

Prenses mırıldanarak onayladıktan sonra sedanın karşısına yerleştirilmiş bir sandalyeyi işaret etti. Prenses yerine geçtikten sonra Allarion yava a minderin kenarına oturdu.

"Sizinle konuşmaktan keyif alıyorum, usta fae. Umarım siz burada  ehirdeyken daha fazla ziyaret edebiliriz."

Allarion ba ını salladı, prensesin nereye gittiğinden emin değildi. "Ben de sizinle konuşmaktan keyif alıyorum, Majesteleri."

"Umarım devam edersiniz." Gülümsemesi bozuldu ve bakışları kucakına d  en prenses cebinden mühürlü bir mektup çıkardı. "Bu görüşmeyi babam Kral Marius'un bir ricasını iletmek için istedim."

Prenses Isolde onunla göz göze gelmeden mektubu uzattı. Allarion mektubu ondan almak için uzanırken mektubu düşündü. Soru sorarcasına kaşlarını çattı ama prenses mektuba sadece ba ını sallayabildi.

"Lütfen okuyun."

Allarion balmumu mührü kırarken şüphe damarlarında dola tı. Kırmızı balmumuna basılmış sembol, yuvarlak bir meşe kalkanının önünde duran açılmış kartal kanatlarından oluşuyordu; bunlar sırasıyla Pyrros ve Eirea'nın sembolleriydi. K ğit en yüksek kaliteye sahipti, parmaklarının arasında yumu acıktı ve yazının kendisi de hassas, titiz bir elden çıkmıştı. Okumadan önce bile Allarion merakla bunun kralın kendi eli mi yoksa bir k t bin daha düzgün yazısı mı olduğunu merak etti.

Allarion kralın *isteğini* okurken bunun önemi azaldı.

Allarion Meringor'a,

Kızım Isolde Monaghan'a, Eirea'daki varlığınızın devamı ve Scarborough arazisinin lordluğu konusunda sizinle görüşme yetkisi verildi.

Araziyle ilgili acil planlarınızı öğrenmek istiyorum. Anladığım kadarıyla Darrowlar'a söz verilmiş; ancak kraliyete daha fazla sadakat sözü verilmesi aramızdaki dostane ilişkilerin gelişmesine yardımcı olacaktır.

Ayrıca bu krallığın güvenliğine olan bağlılığınızı belirlemek de zorunludur. Darrowların herkesi topraklarına kabul etme isteğini takdir etmekle birlikte, Eirea'ya dahil olmak, her Eirealinin yapması gereken taç ve ülke için fedakarlığı da beraberinde getirmelidir. Eirea'nın güvenliği tehdit edilirse, taç onu savunacağınıza dair güvence ister.

Bu, elbette, size bir dostluk eliyle gelecektir. Sizin gibi saygın bir fae sarayda memnuniyetle karşılanacak ve Loígas'ın kraliyet arazisi içindeki Haldenbrück mülkünü alacak.

Bunu dikkatlice düşünün ve cevabınızı Veliaht Prenses'e iletin. Sizin bilge bir adam olduğunuzu biliyorum ve dostluğunuzu ve Gleanná'daki varlığınızı dört gözle bekliyorum.

Ve yaklaşan düğününüz için tebrikler. Umarım yakında sizinle ve Eire'li gelininizle tanışırız.

Tüm saygımla,

Ekselansları

Eirea Kralı Marius Caellus,

Pyrros Prensi Prospect,

Gleanná'nın Lord

Koruyucusu, Liege Loígas

Allarion herhangi bir şeyi yanlış anlamadığından emin olmak için iki kez okudu. Yazılı Eirean dilini kavrayışı yazılı Pyrrossi dilini kavrayışı kadar güçlü değildi, ama sondaki imzalar ve unvanlarla tekrar karşılaşıncı anladığından emin oldu.

"Baban beni tehdit ediyor," dedi. Prenses,
İkizler onu kutsasın, boğuldu.

Prenses olabildiğince nazik bir şekilde öksürürken Allarion sabırla bekledi. Prenses sonunda yüzünde buruşuk bir ifadeyle ona baktığında rengi hâlâ uçmuştu.

"Babam, ihtiyaç duyulması halinde Eirea için savaşıp savaşmayacağınızı öğrenmek istiyor," dedi mükemmel bir küçük diplomat edasıyla.

Cevap olarak gülümsemesi tamamen dışlıydı ve prensesin nabızı gözle görülür bir şekilde boğazında atmaya başladı. Kızı korkutmaktan hoşlanmıyordu ama görünüşe göre onun ve ailesinin, tehdit edilecek biri olmadığını hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

"Benim sadakatim Darrowlara, beni ve diğerlerini burada karşılayanlara olmuştur ve öyle kalacaktır."

Prenses Isolde dikkatle başını salladı. "Leydi Aislinn ve babasının yaptığı iş gibi bu da övgüye değer. Burada vatandaş olmak, güzel krallığımızın tüm nimetlerinden faydalanmak için tüm tebaadan beklenen sadakati istemek makul değil mi?" Derin bir nefes alarak burun deliklerini genişletti ve Allarion onun bu cümleyi kaç kez tekrarladığını merak etti.

"Sadakatim taahhüt edildi ve güvence altına alındı. Bellarand ve ben Leydi Aislinn'in varisliğini güvence altına almak için savaştık. Benim ya da Darrowlands'a barış için gelen herhangi bir halkın, bizi savaşa sürükleyecek sözler vermek isteyeceğini düşünmek aptallık olur."

Prenses ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Konuşulacak bir savaş yok. Bu sadece bir formalite. Darrowlar da soyluları gibi kraliyete sadakat yemini eder. Siz de bir toprak sahibi olarak, bu beklenmedik bir şey değil."

"Peki diğer Eire'lıların da başkente gidip sadakat yemini etmeleri bekleniyor mu?"

Öyle olmadıklarını anlamak için kızın sifonunu görmesine gerek yoktu.

"Bu yüzden benden ve diğer insanlardan bunu yapmamız istenecek."

Prenses Isolde onu tekrar ikna etmeye çalıştı. "Krallıkta yenisiniz. Her hükümdar yeni aktörlerden güvence ister. Krallığımıza en iyi niyetlerinizi getirdiğinize inanıyoruz, ancak yine de güvence istemek mantıksız değil."

"Ben ve diğerleri aylardır burada huzur içinde yaşıyoruz. Biz yaptık

Liege Darrow'a güvence veriyoruz. Vergilerimizi ödedik ve savaş meydanında savaştık." Öne doğru eğilerek mektubu prensese geri verdi. "Sizin türünüz daha önce savaşlarında başkalarını kullanmaya çalıştı. Beni iyi dinleyin prenses, yaralar zihinlerinde yeterince taze. İnsan savaş oyunlarınız ötekilerin kanıyla çözülmeyecek."

Boğazı düğümlendi ve parmakları kucağındaki mektubu kavradı. "Krala karşı mı geliyorsun?"

Allarion'un dikkati onun son kelimesine takıldı.

Kral. "Baban bunu hangi sıfatla yazıyor?"

Prensesin dudakları büzüldü. "Babam kralın eşidir. Annem rahatsızlandığında onun yerine konuşur. Ne yazık ki geçen bahardan beri sağlığı kötü."

"Ama bu talep onun yerine mi gönderildi? Bunlar annenizin sözleri mi?"

Prenses Isolde'nin sessizliği, dikkatli cevaplarından çok daha fazla şey anlatıyordu.

Allarion'un tiksintisi midesini bulandırdı. Mektuptaki ifadelerden tam da şüphelendiği gibiydi; kralın eşi kızını, genç bir delikanlıyı, hem onaylanmamış hem de kendi çıkarına olan bir iş yapması için göndermişti.

Allarion'un dudağı kıvrıldı. "Görünüşe göre baban kendisine ait olmayan bir şeyi istiyor. O taç değil."

Ağzı açık kaldı, tartışmak ya da azarlamak için, Allarion bilmiyordu. Ağzını aynı hızla kapattı ve Allarion onun gözlerinin camlaşmasını ve ifadesinin kırılmasını izledi.

Prenses Isolde ayağa kalkarak mektubu ona doğru itti ve Allarion'u mektubu geri almak zorunda bıraktı.

"Ben görevimi yerine getirdim, siz de kralın isteğini okudunuz. Cevabınızı yarın bekliyorum." Küçük bir reverans yaparak başını salladı ve gözlerini Allarion'un omzuna dikti. "Teklifini değerlendirmenizi öneririm."

Bununla birlikte prenses onu terk etti.

Allarion içini çekerek mektubu parmaklarının arasında çevirdi. Molly'sinin de söyleyebileceği gibi, ne boktan bir karmaşa.

Allarion'un ruh hali gün boyunca biraz düzeldi ama bunun kral eşinin taleplerinden çok Molly'nin gitmiş olmasıyla ilgisi vardı

Karanlığı geçince.

Ahırlara doğru giderken Leydi Aislinn'in yanından geçerken mazeretlerini bildirdi.

"Bayan Molly iyi mi?" diye sordu, açık renk kaşları endişeyle çatılmıştı.

"O iyi, sadece ailesini ziyaret ediyor. şimdi onu almaya gidiyorum."

Varis başını salladı, bakışları yemek salonuna açılan kapıya kaydı.

"Yokluğunuzun zel konuğumuzla bir ilgisi yok, değil mi?"

Allarion başını salladı. "Prenses sadece bir elçi. Bunun için kimseyi cezalandırmam, özellikle de bir kızı."

Leydi Aislinn yaklaştı. "Burnumu sokmak istemem ama aranızdaki bu iş babamın bilmesi gereken bir şey mi?"

"Kral benden ve diğer halktan, senin ve babanın zaten sahip olduğu sadakati istiyor. Ancak onun yöntemleri belki de daha ağır."

"Ah. Anlıyorum." Altın rengi yüzünü sıkıntılı bir ifade kapladı. "Kraliçe mektuplarında böyle bir şeye ihtiyaç duyduğundan bahsetmedi. Elbette onun tüm düşüncelerini bildiğimi sanmıyorum ama aklında böyle bir şey olsaydı bundan bahsederdi diye düşünüyorum."

"Bunun kraliçeden geldiğine inanmıyorum leydim."

Kaşları anlayışla kalktı. Yemek salonunun girişine tekrar bakan varis i geçirdi. "Zavallı Isolde. İkisinin arasında kaldı."

Allarion Darrowlands'da geçirdiği süre boyunca insan siyasetine pek burnunu sokmamıştı ama Kraliçe Ygraine ile eşinin arasındaki sevginin ne kadar az olduğunu duymamak değildi. Eirean kraliyet ailesinin kan davalı iki kolundan gelen uzak kuzenlerin birlikteliği, taraflar arasında yıllarca süren ve düzinelerce soylu evin yok olmasına neden olan kanlı savaşları sona erdirmişti. Krallık daha küçük, daha zayıf ve bölünmüş olarak ortaya ıktı.

Ork klanlarının batı eteklerine doğru ilerlemeye başlamasının ve Pyrrossi'nin güneyden ilerlemesinin nedeni buydu. Belki Fae'ler de

Amaranthe'nin dikkati sadece kendisine odaklanmamış olsaydı, daha fazla bölge için bir oyun oynayabilirdi.

Prenses, kendi ailesi içinde bile çok az müttefiki olan çok sayıda sorunu miras almak üzereydi. Eğer Allarion hayırsever biriyse, belki de kral genç kızı ve varisi için ittifakları güçlendirmeye çalışıyordu. Ancak Allarion kraldan ve tüm aile soyundan çok daha uzun süre yaşamıştı. Sayamayacağı kadar çok insan asilzadesi gelip geçmişti. Ne yaptılarsa kendi çıkarları için yaptılar.

Kral Marius'u ve olası nedenlerini düşünmek Allarion'un aklına Brom Dunne'u getirdi. Görünüşe göre, kilometrelerce uzaklığa ve kulaçlarca farka rağmen, adamlar o kadar da benzemiyorlardı.

Allarion Leydi Aislinn'e, "Prensesle görüştükten sonra yarın sizinle konuşacağım," dedi. Selam vererek yanından ayrıldı. "Gelinimi getirirken bana müsaade edin lütfen."

"Elbette. İyi akşamlar, Allarion."

Mirasçının yanından ayrılıp kalenin içinden geçerek ana merdivenlerden indi. Bellarand onu merdivenlerin dibinde bekliyordu ve Allarion hiç vakit kaybetmeden kendini tek boynuzlu atın sırtına attı.

İnsanı almaya mı gidiyorsun?

Evet. Karanlıkta yürümesini istemiyorum.

Bellarand'ın büyük toynakları şehirdeki kaldırım taşlarında takırdıyordu. Her yer kale ve ana caddeler kadar iyi aydınlatılmamış olsa da, onlara yol gösterecek ışıklara ihtiyaçları yoktu.

Şehir geceleri cıvıl cıvıldı, çeşitli içki mekânlarından ışık ve müşteri akıyordu. Ancak şehrin Brom'un meyhanesinin bulunduğu kısmı o kadar da kalabalık değildi. Birkaç komşu meyhanenin pencerelerinden sızan ışık havuzlarında dolaşıyordu ve yaklaşık bir düzine müşteri içeriye dolmuştu ama önceki geceki gibi değildi.

Allarion kapıyı açtığında içerisi çok daha sakindi. Molly bardan bir çift müşteriye iki fincan getiriyordu ve kapının açıldığını görünce gülümseyerek başını kaldırdı.

Gülümseme duraksadı ve Allarion bundan *nefret etti*. Artık onun gerçek gülümsemesinin ne olduğunu bildiğine göre, zoraki gülümsemeyi bir daha asla görmek istemiyordu.

Allarion daha önce olduğu gibi bir masaya oturmak yerine

mesajı açıldı. Gidiyorlardı.

Bu haksızlık, hatta olabilirdi ama eşini istiyordu.

Molly onun sert duruşunu fark etti ve iç çekerek bara geri dönmesini izledi. Önlüğünü belinden çözerek üst kata çıkan basamakların üzerine koydu.

"Ben çıkıyorum," diye seslendi amcasına.

"Henüz erken," diye karşı çıktı Brom. "Ve hâlâ müşteriler var. Beni kızlardan birini almaya zorlamayın."

Molly amcasına ters ters baktı. "Sakın kızları uyandırayım deme."

"Birisi-"

Tavernada bir büyü patlaması oldu, tüm mumları söndürdü ve her yüzeydeki toz örtüsünü kaldırdı. Birkaç şapka kafalardan düştü ve Allarion'un kendi pelerini yapay rüzgârda dalgalandı.

"Git buradan," diye hırladı.

Müşteriler, hep birlikte bozuk para atmadan ve aceleyle yanından geçip kapıdan çıkmadan önce loş ışığa baktılar.

Taverna boşaltıldığında Allarion elini Molly'ye uzattı.

Dudakları kıpırdadı. Allarion'un elini tutmak için ilerlerken amcasına, "Erken bir gece herkese iyi gelir," dedi.

Birlikte tavernadan ayrıldılar. Molly'nin Bellarand'a binmesine yardım ettikten sonra arkasına geçti. Tek boynuzlu at kaleye doğru dönerken, Molly vücudunu Allarion'unkine yasladı.

Burnunu onun saçlarına gömdü ve uzun, derin bir nefes aldı. Kolları onu kendine daha sıkı sarmak için dolandı, çünkü ne kadar sıkı göğsündeki düğüm o kadar gevşiyordu.

"Seni özledim," diye nefes aldı. "Senden ayrılmak hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum," dedi sessizce, elleri onun ellerinin üzerine uzandı. "Ben de seni özledim."

Bu sözler şişirilmiş öfkesinde delikler açtı ve Allarion kızın saçlarına doğru iç çekti, öfkesinin büyük bir kısmı kaçtı. Tanrıçalar, ona ve meyhanedeki duruma kızgın kalmak için harcadığı çabanın, ona sahip olmanın yanında çok az değeri vardı.

Yine de, "Bu kadar geç saate kadar orada kalmanı istemiyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Orada tekrar hizmet etmek istemiyorum ama kızlar için endişeleniyorum. Eğer para kaldıysa, onu da kendine saklıyor."

Molly dün gece bütün yorgunluğuna rağmen ona Brom'un parayı nasıl çarçur ettiğini anlatmıştı. Allarion, bir babanın bunu değiştirebilecek gücü varken kendi çocuklarını mahrum bıraktığını düşündükçe öfkeyle yanıyordu. Kendi babası da mesafeliydi ama her zaman tüm çocuklarının ihtiyaçlarını karşılamıştı. Maxim'in Ravenna için yaptığı fedakârlık gerçek babalıktı ve Brom Dunne gibi adamlar bunu ucuzlaştırıyordu.

"Kızların ihtiyaçlarını karşıla, tatlım. Bu bir sorun değil."

Molly onun ellerinin arkasını ovuşturdu. "Sen iyi bir adamsın, Allarion. Ama daha fazla para bu işi çözmeyecek, o sadece parayı onlardan almanın bir yolunu bulacaktır."

"O zaman ne yapmalı?" boynuna götürerek omzunun omurgasıyla birleştiği kıvrımı öptü. "Seni ona geri vermeyeceğim."

"Ben... Sanırım yarın belediye başkanını görecekim. Daha önce de müdahale etmişti, belki yardımcı olabilir."

Bu da burada daha fazla zaman geçireceğimiz anlamına geliyor, değil mi?
Bellarand .

Korkarım öyle.

Tek boynuzlu at . *Ahırdaki saman beni kaşındırıyor.*

"Kuzenlerinle ilgili bu sorunun çözüldüğünü görecekiz, tatlım. Bunun için sana söz veriyorum. Ama Scarborough'dan daha fazla uzak kalamayız." Dundúran'da geçirdiği günler ve Molly'den ayrı kaldığı günler yüzünden içinde biriken büyü kabarmaya başlamıştı. Çok fazla şişmeye bırakılırsa, öfkesiyle karıştığında ne kadar uçucu hale gelebileceğini hesaplayamıyordu.

Brom Dunne, Molly'nin izin vereceği her türlü cezayı hak etse de, Allarion komşuları için aynı şeyi söyleyemezdi.

Molly dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi. "Pekâlâ. Yarın belediye başkanının ne diyeceğini görecekim."

Dundúran'da kalması için ısrar etmediğinde içinde bir düğüm daha çözüldü. Hâlâ ona seçim hakkı tanımaya kararlıydı ama ayrılma zamanı geldiğinde bu kararına sadık kalacağına söz veremezdi. Scarborough'ya onsuz dönme düşüncesi derisine çapak gibi batıyor, onu acıtıyordu.

Molly başını Allarion'un omzuna yaslayarak ona baktı. Pencerelelerin ve elektrik direklerinin aralıklı ışığında onu ne kadar görebildiğini bilmiyordu ama dudakları küçük bir sırıtışla kıvrılan Molly'nin nazik yüzünün görüntüsünü yuttu.

"Neredeyse sormaya korkuyorum ama günün nasıl geçti? Prenses ne dedi?"

Allarion, paylaşacak daha iyi haberleri olmasını dileyerek iç çekti. Molly, prensesin söylediklerini ve kralın mektubunu aktarırken onu dikkatle dinledi. O konuştuğu Molly'nin kaşları çatıldı ve her açıklamayla daha da derinleşti.

Kale duvarına vardıklarında kaşlarını çatmıştı. "Bundan hiç hoşlanmadım," diye homurdandı.

"Ben de öyle. Ama kralların talepte bulunma ve bu taleplere kulak verilmesini bekleme gibi bir huyu vardır."

Avluyu geçerlerken Molly yine dudağını çiğnedi, bunun üzerine Allarion parmaklarını Molly'nin boğazına koyarak başını geriye doğru eğdi, böylece o zavallı dudakları kendi dudakları olarak kullanabilecekti.

"Bırak beni," diye mırıldandı ağzının içine.

Gülüşünün tadını aldı ve ellerinden biri saçlarını kavramak için geriye uzandı.

Ugh. Bellarand durdu ve onları itip kaktı. İçeri götür, yoruldum.

Allarion, tek boynuzlu at ahıra doğru dönerken Molly'nin yardım ederek onu attan düşürmeden attan indi.

"Bıraktığın için teşekkürler!" diye arkasından seslendi ama yanıt olarak sadece kuyruğunu salladı.

"Samanı sevmiyor," diye açıkladı Allarion. "O koca bir bebek."

Ben duydum.

"O zaman daha hızlı takla at!"

Gölgelerden öfkeli bir huff sesiyankılandı.

Allarion Molly'nin elini tutarak dirseğinin içine soktu. Onun güzel pembe amcığına tapınarak bir saat geçirdikten sonra eşiyile yatmaya hazırды. İki geceydi ve daha şimdiden onlarsız yaşayamayacağını biliyordu; Molly'yi dilinin ucunda tutmaya ihtiyacı vardı.

o uyurken.

Uyurken ona sarılması için giderek artan bir arzu da zihninde kök salmıştı.

Yorgunluk zihnini kemiriyordu ve yarın uzun bir uyku çekmek muhtemelen akıllıca olacaktı ama yapılması gereken çok fazla şey vardı. Ve Molly'yi bu kadar uzun süre korumasız bırakamazdı.

Şatonun merdivenlerine doğru döndü ama Molly kolundan çekiştirince durdu.

Onun yüz ifadesini bir kez daha sıkıntılı buldu, o güzel kahverengi gözleri kaşlarının altında kararmıştı.

"Senin için bir zayıflık olmaktan hoşlanmıyorum."

"Ah, tatlım, hayır." Onu kendine yaklaştırdı, gecenin soğğundan korumak için pelerinin altına soktu ve kollarını ona doladı. Başının tepesine bir öpücük kondurarak, "Sen benim en büyük gücömsün. Aksini düşönenler ya da seni küçöümseyenler aptaldır ve sen aptal değölsin."

Hüzönlö küçük bir kahkaha, yanağöını bastördöğö göğsünde titreşti. "Çöğö gün kendimi çok güçlü hissetmiyorum." Kendi kollarını ona doladı ve hafifçe sıktı. "Ama... sen bana güçlü olduğöumu hissettiriyorsun."

"Yakında bir gün, umarım benim güvencelerime ihtiyacın olmaz, gerçi her zaman olacak. Ne yaptöğöımı göreceksin."

Molly başöını geriye eğerek çenesini onun göğsüne dayadı. "Prensese ne söyleyeceksin?"

Allarion homurdandı. "Bu o kadar kolay değöil. Kral Marius gibi bir adamın öfkesini ve daha da kötöüsü gözöünü çekmek... eğöer isterse işleri zorlaştöırabilir."

"Siktir et onu," dedi Molly, cesurca. Adam şaşkınlıktan kıkırdamasına engel olamadı.

"Sen zaten ondan çok daha korkunç bir kraliçeye meydan okudun," diye hatırlattı ona. "Amaranthe için bir kral nedir ki? Hem de bir kral eşi."

Allarion kendini kıymetli *azai*'sinin etrafında katladı, vücudu tutmaya çalıştığöı kahkahalarla titriyordu.

Ellerini yatöıştırıcı darbelerle adamın sırtında aşöağı yukarı gezdirdi,

"Seni vicdanına aykırı bir şey yapmaya zorlamasına izin verme." diye fısıldadı.

Mırıldanarak onayladı. "Diplomatik değil, ama sonsuz bilgelik benim *azai*."

"Ve bunu sakın unutma."

OceanofPDF.com

Molly Belediye Binasına girmeden önce midesini yatıştırmak için bir nefes aldı. Elinde Leydi Aislinn'den aldığı bir mektup vardı ve bir görevli Belediye Başkanı Doherty'ye geleceğini haber vermek için önden koşmuştu ama yine de o alana girmenin ağırlığı omuzlarına çökmüştü.

Zamanı geldi, o sabah uyandığında aklına gelen ilk düşünce buydu. Bunu düzeltme zamanı.

Kuzenlerinin meyhanedeki durumu savunulamaz hale gelmişti. Molly amcasının evindeyken işleri yeterince iyi idare ettiğini düşünmek hoşuna gidiyordu ama o günler geride kalmıştı. Brom ne kadar ıgñelerse ıgñelesin ya da Nora onu ne kadar suçlarsa suçlasın, Molly geri dönmeyecekti.

Ama bu kızları geride bırakacağı anlamına gelmiyordu.

Belediye Binası, Dundúran gibi tarihi bir yer için bile eski bir binaydı. Bir zamanlar, arazinin ilk reis ailesi için inşa edilmiş bir uzun evdi. Uzun zaman önce - Allarion'un hatırladığı kadarıyla, Molly bu konuda fazla düşünmemeye çalışsa da - Eirea bir krallık değil, toprakların adıydı. Kıta boyunca düzinelerce kabile ve klan yaşamıştı ve ancak güneybatıdaki orkların ve güneydoğudaki Pyrrossi'nin tehditlerinden sonra tek bir hükümdar altında birleşik bir krallık haline gelmişlerdi. Bununla birlikte, reislerin çoğu atalarının toprakları üzerinde bir şekilde kontrolü ellerinde tutuyordu ve ilk Darrowlar da burada yaşamıştı.

Yüzyıllar önce, Dundúran Kalesi'nin temelleri atılırken, Darrowlar binayı kendi halklarına hediye etmişlerdi. O zamandan beri belediye başkanının konutu ve şehir siyasetinin merkezi olarak hizmet veriyordu. Birinci katın çoğunluğu bir bazilikadan oluşuyordu, gri bayrak taşlarıyla döşenmiş geniş bir orta nef ve

büyük demir mangallar tarafından aydınlatılıyordu. Sütun dizilerinin her iki yanında yer alan kare ahşap sütunlar, yukarı doğru sarmal bir şekilde yükseldikçe malikânenin ve şehrin efsanevi hikâyelerini anlatan zarif ve karmaşık tasarımlarla oyulmuştu. Sütunların her iki yanında, çoğu yıllar içinde idari ofisler haline gelen daha küçük odalara açılan kapıların bulunduğu daha dar koridorlar vardı.

İkinci katta belediye başkanı ve diğer önde gelen şehir yetkilileri de dahil olmak üzere daha fazla ofis bulunuyordu ve lonca ustalarının her birinin de bir ofisi vardı. Dundûran'ın kuruluş ve en önemli belgelerinin içeren şehir kamu arşivi de ikinci katta bulunuyordu. Üçüncü kat, Belediye Başkanı Thom Doherty ve geniş ailesinin yirmi yıl kadar önce ilk seçildiğinden beri yaşadığı belediye başkanlığı konutuydu.

Molly adamın kendisini uzakta, binanın apsisine yakın bir yerde gördü. Omuzlarını dikleştirerek, balmumu damlayan ağır demir avizelerin altından ve şu ya da bu işle uğraşan telaşlı şehir işçileri gruplarının etrafından geçerek nefe doğru kararlılıkla yürüdü.

Yukarıdaki ikinci kat pencerelerinden içeri süzülen ışık, parmaklıklılı galerinin etrafında yürüyenleri aydınlatıyor ve taş zeminde dar dikdörtgenler halinde birikiyordu. Molly bu ışık huzmelerinden birinin içinden belediye başkanının gözüne takıldı.

Belediye Başkanı Doherty, konuştuğu iki kişiye bir şeyler söyledikten sonra Molly'yi selamlamak için öne çıktı. Elini sıkmak için tuttuğunda eli kuru ve sıcaktı; Molly'nin elini okşaması ve dostça bir gülümseme sunması Molly'nin sinirlerinin bir kısmını yatıştırdı.

"İyi günler Bayan Molly. Sizi tekrar Dundûran'da görmek büyük bir zevk."

"Teşekkür , Başkan. Ziyaret etmek güzeldi."

Onu takip etmesi için el sallayan Molly, yavaş adımlarla belediye başkanının yanında yürüdü. Yetmişine yaklaşan Belediye Başkanı Doherty tüm şehirde sevilen biriydi. On çocuğunun çoğu belediye başkanlığı konutunda büyümüşü ve sahip olduğu gerçek torun ordusu yaygın bir şakaydı. Son iki seçimde birkaç politikacı ona karşı aday olmuştu ama Thom Doherty'ye olan inanç sarsılmazdı.

"Beni görmeye gelmek istediğine dair bir mesaj aldım. Umarım senin şu Fae adamla bir ilgisi yoktur." Omzunun üzerinden ona bakarken gür beyaz kaşları kalktı.

"Hayır, hiç de değil," diye
güvence verdi ona. "Sana iyi
davranıyor mu?"

"Çok iyi, evet. Scarborough'da mutluyum."

"Ah evet," diye kıkırdadı onu apsisin köşesindeki küçük bir ofise
götürürken. "Artık size Leydi Scarborough olarak hitap etmeliyim."

Molly, adamın işaret ettiği yere otururken kızardı. Sıkışık oda için çok
büyük olan bir masanın arkasına geçti.

"Kesinlikle gerek yok," diye ısrar etti, sonra da masanın kenarından
dolanırken yuvarlak ortasıyla devirdiği kâğıtları toplamasına yardım etmek
için acele etti.

Molly kâğıtları ve parşömenleri yeniden yerleştirmek için elinden geleni
yaparken Belediye Başkanı, "Sıkışık odamı bağışlayın," dedi. "Bu dizler eskisi
gibi değil ve Margaret merdivenleri bu kadar çok çıkmamamı istedi."

"Sizin için daha büyük bir ofisleri yok muydu?"

"Burada kimseyi yerinden etmek istemedim. Yer değiştirmenin ne kadar
bürokratik bir kabus olduğunu bilerseniz şaşırırdınız."

Molly de Belediye Başkanı'na gülerek eşlik etti ama çok geçmeden işe
koyulma vakti gelmişti. Dudağını çiğnememeye çalışarak cebinden Leydi
Aislinn'in mektubunu çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Doherty mektubu eline alırken, "Vay vay, bu ciddi görünüyor," dedi.
"Neler oluyor canım?"

"Kuzenlerim, Dunne kızları."

Belediye başkanı mührü yırtıp açarken başını kaldırdı, gözleri aniden
keskinleşmişti. Thom Doherty'nin bu kadar sevilmesinin nedeni orada
parlayan çelikti - her zamanki gibi neşeli ve yardımseverdi, iyi kalpli bir dede
gibiydi, ama tüm bunlar çelikten bir omurga üzerindeydi. Doherty, görev
süresi boyunca en yoksul topluluklarda sağlık hizmetlerini iyileştirmiş, kiralık
evlerin yeniden inşası için kampanya yürütmüş, itfaiye ekipleri kurmuş ve
loncaların Shanago Nehri'ni temizlemek için bir fona ödeme yapmasını
sağlamıştı.

Molly, Dunne ailesinin çamaşırlarını ortaya dökmek zorunda kalmaktan
hoşlanmasa da, bunu tek başına yapamayacağını farkındaydı. Leydi Aislinn
gibi bir müttefike ihtiyacı vardı ve belediye başkanının bu işi sonuna kadar
götüreceğine güvenebileceğini umuyordu. Kızların hepsinin Doherty'nin kendi
torunlarıyla aynı yaşta olduğu düşünüldüğünde, güveninin yerinde
olacağından şüpheleniyordu.

"Amcama karşı kanıt sunmaya geldim. Leydi Aislinn'in ve sizin onayınızla, kızların Brom'un gözetiminden alınmasını istiyorum."

Kelimeler dudaklarından nehre düşen taşlar gibi döküldü ve aşağıya doğru batmadan önce onu sıçrattı. Belediye başkanı ona bakarken nefesini tuttu, parmakları sıkılı büyük bir yumruk haline geldi. Her ne kadar saçları beyaz tüylerle kaplanmış olsa da Doherty'nin gözleri hâlâ her zamanki gibi keskin maviydi ve onu ölçüyor gibiydi.

Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Kadere şükürler olsun," dedi. "Bunu bana söylemenizi uzun zamandır bekliyordum Bayan Molly. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Molly görevinin başındayken, Allarion şatonun arazisinde gezinmeyi kendine görev edindi. Bu mükemmel bir meditasyon egzersiziydi, düşüncelerini düzene sokmasına yardımcı oluyordu ve eğer Prenses Isolde'ye rastlarsa, o zaman çok daha iyiydi.

Leydi Aislinn'in ödüllü gül bahçesinin yanından geçerken, prenses ve muhafızlarının daha büyük olan kale bahçelerinde, mutfak bahçelerinin sakinleri için yiyecek yetiştirdiği yerin yakınında bir tur attığını fark etti. Prenses onun geldiğini görünce yüzünü buruşturduysa da fark etmemiş gibi yaptı.

"İyi günler, " Allarion ellerini arkasında kavuşturmadan önce belinden eğildi.

Bu rahat duruşun muhafızları rahatlatacağını düşünmüştü ama aksine, ellerini gözden uzak tutmak için kıpırdandılar ve sertleştiler.

Prenses ezbere, "İyi günler," diye cevap verdi. Yüzünü buruşturan şeyin sadece gözlerindeki güneş ışığı olmadığından şüpheleniyordu.

"Dünkü konuşmamız üzerine düşündüm ve cevabımı verdim."

Kız ciddi bir şekilde başını salladı, sanki adam onu mahkûm edecekmiş gibi. "Yine de önce dürüst fikrinizi duymak isterim."

Prenses Isolde'nin gözleri irileşti ama öğle güneşi tepelerindeyken gözlerini hemen kapattı. Allarion kolunu uzatarak onları yapraklı bir akçaağacın altındaki güzel, gölgeli bir oyuğa götürdü. Henüz sonbahar renklerinin tamamını dökmemişti ve ayakta durup politika konuşmak için serin bir yer sunuyordu, hiç şüphesiz oyuğun tasarlanma amacı da buydu.

Güneşten uzakta olmasına rağmen prensesin rengi ona bakarken hâlâ yüksekti.

"Benim fikrimi mi öğrenmek istiyorsun? Neden?"

Allarion ustaca omuz silkti. "Ne babanla ne de annenle tanıştım. Ailenin tek temsilcisi sensin ve yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahip olduğunu kanıtladın. Bir gün bu krallığı yönetecek olan da sensin. Eğer birinin fikri önemli olacaksa, bu seninki olmalı."

Onun konuşmasıyla gözleri yuvarlaklaştı. "Bu annemin sarayında bile herkes tarafından paylaşılan bir düşünce değil."

"O halde orada değil de burada olmanız büyük şans. Anladığım kadarıyla babanız beraberinde bazı yeni geleneklerin yanı sıra birkaç Pyrrossi kuzenini de getirmiş. Ancak krallık sadece Gleanná'dan ibaret değil. Darrowlands'da sana ve annene karşı büyük bir sevgi var."

Prensesin ağzını isteksiz bir gülümseme kapladı. "Bunu fark ettim. Bir gün benim olacak toprakları daha fazla ziyaret etmek harikaydı ve Darrowlar tüm kış beni ağırladıkları için çok nazikler."

Eğer Gleanná da Fallorian'daki fae başkenti gibiyse, Allarion oradan uzakta geçireceği bir sezonun prensese çok iyi geleceğinden şüphe duymuyordu. Hile ve entrikanın kendi küçük dünyasını yaratmanın bir yolu vardı, bakış açısını çarpıtan ve öncelikleri sulandıran bir dünya.

Derin bir nefes alan prenses, bir sonraki sözlerini düşünmek için uzaklara baktı.

Sonunda, "Senin yerinde olsaydım... babamı reddederdim," dediğinde sesi geçici bir yumuşaklığa düştü.

"Gerçekten mi?"

Bahçeye doğru başını salladı. "Babamın pek çok özelliği var ama ne yazık ki kıskanç bir adam. Kuzeni Pyrrossi imparatoru. Karısı Eirean kraliçesi. Hiçbir yerde kendi başına hükümdar değil." Prenses Isolde ona bakarak, "Caledon'u geri almaktan, tüm Eirea'yı tek bir yönetim altında birleştirmenin adımıza nasıl şan getireceğinden bahsettiğini duydum," dedi.

"Peki kraliçe böyle bir fethi destekliyor mu?"

"Hayır, tabii ki değil. Yine de sağlığı..." Prenses dudaklarını ısırды, gözleri cam gibi oldu. "Sağlığı pek iyi değil ve eğer göz kulak olamazsa, babam ne isterse onu yapar."

"Anlıyorum. Ve bir gün Caledon'a fetihçi bir orduyla girmeyi mi umuyor? Diğer askerlerle birlikte mi?"

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Şüphelendiğim şey bu, evet." Gerçekten de ciddi.

Allarion iç çekti. Bu tamamen beklenmedik ya da eşi benzeri görülmemiş bir durum değildi. İnsanların diğer ırklarla her zaman zayıf bir ilişkisi olmuştu. Daha küçük olan ve büyü yapamayan insanlar, ejderhalara, orklara ve mantikorlara karşı yapılan kadim savaşlarda sadece sayı avantajına sahipti. Barış zamanlarında da diğer halkları cezbeden şey sayılarıydı ve dünyada ork, insan ya da ejderhanın kabul etmek istediğinden çok daha fazla buçukluk vardı.

Elbette insanlar bu hikâyelerde her zaman saldırgan ya da kötü olan taraf değildi. Asırlar önce, fae'lere hizmet etmek için insan diyarlarına boyun eğdirmeyi düşünen bir Fae Kraliçesi olmuştu. Saldırıları püskürtmek için orkların ve insanların birleşik bir cephe oluşturması gerekmiş ve pek çok fae savaşçısı ve korkunç binek kaybolmuştu. Fae'ler o zamandan beri sınırlarının ötesine nadiren geçtiler.

Allarion kralın talebinin küçük olsa bir anlam ifade ettiğini düşünüyordu. İnsanların hafızaları çok daha kısıydı ama söz konusu diğer halklar olduğunda bir önsezi hissini koruyorlardı. Herkes yer ve güç için yarışırken topraklarındaki nehirler birçok kez kırmızı akmış ve bu süreçte insanlar sık sık katledilmişti.

Eirea'da başka halklar olacaksa, en iyisi onları sizin *için* savaşacak sadık tebaalar haline getirmektir.

Yine de, burada da insan hafızası kısıydı. İnsanlar bunu daha önce de denemişti.

Harpy sürülerini ork paralı askerleriyle karşı karşıya getirdi. Ardından gelen savaşlar o kadar kanlı, o kadar korkunçtu ki, insan diyarlarını terk edenler sadece harpiller ve orklar değildi. Sirenler daha huzurlu sular için koylarını terk etti; ejderhalar ada kalelerinde kayboldu; ve mantikorlar otlakların en derin bölgelerinde kayboldu.

Allarion prensese, "Kral Marius'a kendi tarihlerini okumasını tavsiye ederim," dedi.

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Ona söylememi istediğin şey bu mu?"

"Evet." Bunu yeterince açık söylediğini düşünüyordu. "Ve umarım tavsiyelerime kulak verir. Hayatlar pervasızca kullanılacak silahlar değildir ve onun fethi için kanını akıtmayacak tek öteki ben değilim."

Prenses Isolde ona ciddiyetle baktı, yüzü onun yaşındaki biri için olması gerekenden çok daha ciddiydi. "Anlıyorum Lord Allarion."

Allarion onun elini tutarak eğildi ve alnını arkaya değdirdi. "Bunu duyduğuma sevindim, Majesteleri. Babanızın savaşında savaşmayacağım ve sadakatim kendi kraliçeme, sevgili *Azai*'me, ama Eirea'nın tacına, Kraliçe Ygraine'e ve onun gerçek varisine dostluğumu sunabilirim."

Prensesin yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Ama sen dedin ki..."

"Babanız sandığı gibi bir kral değil, Majesteleri. Ygraine kraliçe, tıpkı sizin de bir gün olacağınız gibi. İkinizin de dostu olmayı umuyorum."

Prenses zorlukla yutkundu ama Allarion onun yumuşak yüzünü sertleştiren kararlılık ifadesine tanık olmaktan keyif aldı. Bunlar bir çocuğun taşıması gerekenden çok daha fazla sorumluluk ve endişeydi ama Allarion yine de prensesin bunları ne kadar ustalıkla taşıdığını takdir ediyordu.

"Teşekkür ederim, usta fae," dedi nefes nefese. "Umarım bu dostluğu hak ederim."

"Bundan eminim." Allarion doğruldu ve ekledi: "Ayrıca lütfen babana söyle, bana, eşime, evime ya da Darrowlara yönelik tehditlere müsamaha gösterilmeyecek."

Prenses Isolde, "Bundan pek hoşlanmayacak," derken aslında gülümsüyordu.

"Sanmıyorum, hayır." Allarion ona bir gülümseme ve kolunu uzatarak onları tekrar bahçeye çıkardı. "Şimdi, benimle bahçede bir tur atmak ister misin? Molly'm olmadan oldukça sıkıldım ve bana eşlik etmenizden memnun olurum."

OceanofPDF.com

Dört kız arasında toparlanıp meyhaneden çıkarılması en zor olan Rory'ydi. Sinir krizi geçirmedi ya da kendini bir yere kitlemedi ama sonunda onu odasından çıkarıp Belediye Başkanı Doherty'nin en büyük kızı Glenda'nın gözetimine vermek için saatlerce ikna etmek gerekti.

Kızları yerleştirmek için geçen üç gün boyunca Molly her gece ağladı, yapılması gerekenler için yüreği parçalandı. Babaları ve taverna çoğu zaman korkunç olsa da, kızların bildiği buydu. Molly en korkutucu şeyin bilinmezlik olduğunu çok iyi anlıyordu; on yaşında köyünden ayrıldığında, bir yanı ölen anne babasıyla birlikte kapana kısıldığı kulübeye geri dönmek istemişti çünkü tek bildiği orasıydı. Tanıdığı tek kişinin Brom olduğu yeni bir yere, bir *şehre* gitme ihtimali onu vebadan daha fazla korkutmuştu.

Kızları tanıdıklarından koparmak onlar için en iyisiydi ama Molly yine de neredeyse dakika dakika bunu kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Bryan ve Nora'nın annesi yıllardır Dundúran'da görülmemişti. Brom'dan ayrıldıktan sonra çocuklarına yaptığı birkaç üstünkörü ziyaretten sonra kadın geri dönme zahmetine girmemişti. Molly soruşturma yapılmasını istemişti ama bu sadece Nora'nın nereye gideceğini öğrenmesi içindi. En iyi tahmini kadının Gleanná'da olduğuydu ve bu yüzden Bryan'a da neler olduğu hakkında mesajlar gönderdi.

Merry ve Rory'nin annesi yıllar önce, zavallı Rory onu gerçekten tanıyamadan içkiden ölmüştü. Ancak kız kardeşi, yani kızların teyzesi, Molly ile kızlar hakkında birkaç kez temasa geçerek hep dolaşmıştı.

Molly teyzelerini bilgilendirerek kızların nerede olacağını söyledi ve Brom'un etkisi olmadan kızların onu hoş karşılayacağı konusunda onu cesaretlendirdi.

Küçük Oona'nın annesi yıllardır ona sahip çıkmaya çalışıyordu ve daha fazla imkâna ve arkadaşına sahip olan Brom, onu kızdan uzak tutmaktan zevk alıyordu. O da artık geniş Doherty klanıyla birlikteydi ve plan, Merry ve Rory'nin teyzesinin yardımıyla tüm kızları yanına alabilmesi için ona yardımcı olmaktı.

Tüm bunları kızlara açıklamak zordu, bir topluluk onların etrafında toplanmıştı. Düzinelerce komşu yardıma geldi. Yemekler, gıda maddeleri ve giysiler Glenda'nın evine akın etti ve Molly hepsinin beslendiğini, yıkandığını ve giydirildiğini görmenin rahatlığını yaşadı.

Kızların okula geri dönmesi rutinin yerleşmesine yardımcı oldu ve gün boyunca derslere katılırlarken Molly, Glenda ve diğer kadınlarla birlikte tüm kayıtların güvence altına alındığından, gerekli tüm belgelerin imzalandığından ve tüm bildirimlerin gönderildiğinden emin olmak için çalıştı. Brom'la yaşadıklarını ve tanık olduğu her şeyi anlattığı uzun bir yazı da dahil olmak üzere dağınık bir şekilde imzaladığı tüm belgeler bileğini ağrıyordu.

Meyhanedeki hayatını ayrıntılarıyla anlatmak acı verici değildi ama Molly anılarına pek de sevgiyle bakmıyordu. Elbette her hayatta olduğu gibi parlak noktalar vardı ama Brom'un onu ihmal ettiği, istismar ettiği ya da hayatını zorlaştırdığı pek çok an da vardı. Bunları yazmak, listenin nasıl uzayıp gittiğini görmek, Molly'nin hayatı boyunca kaçınmaya çalıştığı bir şekilde yıkıcıydı. Bazen vahşet konusunda katlanılması en zor şey, bunun kabul edilmesi idi.

Öfke her şeye rağmen devam etmesini sağladı, öfkesinin sıcaklığı onu kızların üzüntüsüne karşı sertleştirdi. Parlak anlarda patlayan normal öfkesinin aksine, bu öfke soğuk bir şekilde yanıyordu, kararlılığını keskinleştiren ve keskinleştiren mavi bir öfke alevi. Kızların onunki gibi listeleri olmayacaktı.

Bir kez olsun öfkeyle patlayan Allarion olmuştu. Akşam bitirmek üzere belgeyi yanına almak gibi bir hata yapmış ve yatmaya hazırlanırken belgeye bir göz atmıştı.

Ocaktaki alevler patladı, bir enerji patlaması örtüyü ve odadaki her küçük eşyayı havaya kaldırdı. Ateş cızırdarken ve hırıltılar çıkarırken hepsi yere saçıldı.

"Söyle tatlım," tısladı aldatıcı bir şekilde alçak ve sakın bir ses tonuyla, "Bana evet de, ben de onu yok edeyim."

Allarion'un onun için yanıp tutuşmasını, büyüünün başının etrafında görünmez girdaplar oluşturmalarını ve havayı petrichor kokusuyla doldurmasını izlemek ona kendi sakinliğini sunmuştu. Saldırmak üzere olan sarmal bir yılanınki gibi.

Ona ilerleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. *"O buna değmez," "Artık değil."* dedi.

Ve çoğunlukla Molly ciddiye. Brom özünde bir korkaktı. Hayatını parçalara ayırmak, başarı ya da kontrolün tüm süslerini elinden almak en çok ona zarar verirdi.

"Bundan zevk aldığım için kötü müyüm?" diye fısıldadı daha sonra, gece en karanlık olduğunda ve Allarion onu paylaştıkları yatakta tuttuğunda.

"Çok nazıksınız. Sen onun hayatını yakıp kül edersin, bense adamın kendisini yakıp kül ederim. Sana onun küllerini getireyim."

Bu kötü söz sonunda Molly'yi uyutmuştu, başkasının acısından zevk aldığı için kötüyse bile en azından kendi fae'sine karşı kötü olduğunu bilerek rahatlamıştı.

Molly, birilerinin kendisi için yapmasını dilediği şeyi kuzenleri için yapmaya koyuldu. Aylar, hatta yıllar sürebilecek bir iş, Darrow'ların ve belediye başkanının tüm desteğiyle ve belki de en önemlisi, Brom Dunne'in nasıl bir adam olduğunu bilen toplumun desteğiyle birkaç gün içinde halledildi.

Ama kendi başına yapması gereken son bir şey daha vardı - her ne kadar fae'si, belediye başkanı ve kızı onu buna karşı uyarsa da. Pekala, tamam, tamamen yalnız değil. Bellarand'ı getirmeyi, fae'si o güne kadar gördüğü en büyük sinir krizini geçirmeden önce kabul etti.

Kızlar okuldaydı ve Glenda'ya alışmaya çalışsalar da rahatlardı. Her belge ve mesaj imzalanmış ve gönderilmişti. Molly'nin yapması gereken tek şey, Brom'a kızları gözetim altında görmek için sınırlı haklarını beyan eden tüm yazıların ve koruyucu emirlerin kopyalarını vermektir.

Molly o meyhaneye son kez girdi, bir elinde bir paket kâğıt vardı ve soğuk öfkesi onu cesur kılıyordu.

Mekân sessizdi, her sandalye ve masa boştu. Güneş soğuk kış göğünde yükseklerde olmasına rağmen içeriye çok az ışık giriyordu ve sadece birkaç kişi

mangallar barın yanında yakılmıştı. Barın arkasındaki Brom'un iri cüssesini aydınlatıyorlardı ve Molly odanın öbür ucundan bile onun bayat kokusunu alabiliyordu.

Kapının açılma sesini duyunca gözleri kan çanağına dönmüş bir halde başını kaldırdı. Onu görünce dudak büktü.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

Molly onun açık bir içki şişesinden doyurucu bir yudum almasını tiksintiyle izledi. Görünüşe göre Brom, müşteri bulamayınca hisseleri içmeye karar vermişti. Belediye başkanının yardımcılarında biri, şehir saymanı vekili, Molly'yi tüm bunların Brom'un işlerinin çökmesi anlamına geleceği konusunda uyarmıştı. Taverna batacaktı.

"Her şeyini kaybedecek," demişti haznedar ona dikkatle.

Molly yerinden kıpırdamamıştı.

"Belki de ailesini kaybetmemiş olsaydı, diğer her şeyi de kaybetmezdi."

Ama bunun için Brom Dunne'in farklı bir adam olması gerekirdi ve Molly bunu ummaktan vazgeçmeyi yıllar önce öğrenmişti. Amcası, yetersiz cazibesi, bir avuç arkadaşı ve utanmaz zorbalığıyla çok uzun süre hayatta kalmıştı. Belki de yol boyunca sonuçlarına katlanmış olsaydı, bu müdahaleler ve vurdukları darbe bu kadar büyük olmazdı, ama böyle değildi.

Amcasının çekiç darbesiyle yüzleşme vakti gelmişti. Sonrasında elinde kalanlarla ne yapacağı, onun gerçekte nasıl bir adam olduğuna karar verecekti.

Brom etli bir elini sallayarak boş meyhaneyi işaret etti. "Alabileceğin hiçbir şey kalmadı, kapımı karartma. Çık dışarı."

Molly omurgasını sertleştirerek meyhanede ilerledi ve elindeki kâğıt paketini barın üzerine bıraktı. Brom kaşlarını çattı ve açmak ya da okumak için hareket etmedi.

"O da ne?" diye alay etti. "Tapuyu elimden mi alıyorsun? Beni satıyor musun? Yoksa bunlar senin aptal yalanlarından başka bir şey mi?"

"Burada her şeyin yazılı olduğunu göreceksiniz. Hepsi resmi," dedi Molly, sesini eşit tutmaya çalışarak. "Kızlarla ilk izinli ziyaretiniz önümüzdeki hafta Belediye Binası'nda olacak. Bizzat belediye başkanı tarafından denetlenecek, o yüzden ben olsam banyo yapar ve şık görünürdüm."

Brom alaycı bir şekilde homurdandı. "Kendi kızlarımı görmek için belediye başkanına ihtiyacım yok."

"Artık biliyorsun. Çocuklarınla ilgilenmezsen böyle olur." Sesindeki zehir ısırtıcıydı ve Brom bile kavgacı sarhoşluğunun arasından bunu duydu.

"Onlar *benim* kızlarım! Duydun mu beni! *Benim!*" diye kükredi yüzüne doğru. Molly onun kokuşmuş nefesinde neredeyse boğuluyordu.

"O zaman doğru şeyi yap ve daha iyi bir adam ol," diye hırladı. "Onların hayatında yer almanın tek yolu bu."

Yapmak için geldiği şeyi yaptıktan sonra Molly kapıya yöneldi.

Onun kadar iri ve sarhoş olan Brom'un kendisinden daha hızlı olmasını beklemiyordu. Onu duymadan önce hissetti, dönerek saçları yerine omzunu yakaladı.

Brom onu kendine doğru çekti, kolundan tutup sarstı.

"Burası benim meyhanem! Ben inşa ettim, ben işlettim, onu benden alamazsın!" "İçinde çürümek umurumda bile değil!" Molly bağırarak karşılık verdi.

Öfke.

Kadın kolunu kurtarmak için çektikçe, adamın tutuşu daha da . Onu göğsüne doğru sürükleyen Brom, yüzünü tam onunkinin içine koydu.

"Seni nankör kaltak. Seni yanıma aldım, besledim, giydirdim. Seni ailenle birlikte gömmeliydim."

Molly'nin eli yüzüne çarptı, avuç içi deriye çarparak acıdı. "Evet, yapmalıydın," diye tısladı ve ona bir tokat daha attı.

Brom'un göğsünden hayvani bir hırıltı yükseldi. Çenesine çarpan yumruğa hazırды ama yumruğun etkisi ve acısı onu sersemletti. Kolunu tutarak onu geri çekti ve iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Oltaya takılmış bir balık gibi, tekrar vurmak için onu geri çekti.

Brom kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kızarmıştı, yüzü neredeyse mordu ve öfkeyle parlıyordu. Molly'nin yüzü Brom'un darbeleriyle sızlıyor ve ağrıyordu ama o sadece yüzünü çevirip hırlıyor ve alay ediyordu. Canını yakıyordu ama onun aklını kaçırdığını görmek, bu hayvanı görmek ona öylesine vahşi bir zevk veriyordu ki, kendi güvenliği için endişelenmeye bile gerek duymadı. Bu aptalcaydı ve fae'sinin korku dolu tıslamasını duyabiliyordu ama Brom'un nasıl bir adam olduğunu ortaya çıkardığını görmekten de kendine has bir keyif alıyordu ve şimdi bunu herkes görecekti.

Tavernada boğuşuyorlardı, Molly kendini kurtarmaya ve kapıya doğru gitmeye çalışıyordu. Molly onu itiyor, dengesini bozuyordu ama Molly'nin iri, terli elleri hep oradaydı, kavıyor ve tutuyordu.

Gerçek korku kabadayılığının önüne geçmeye başladığında, aralık bıraktığı ön kapı çarparak açıldı. Ses boş meyhanede gürledi ve Brom'un başını kaldırmasına yetecek kadar irkilmesine neden oldu.

Uğursuz toynak sesleri meyhanede yankılandı.

İşleri basit tutamadın, diye homurdandı Bellarand. Gittin ve beni de işin içine kattın.

Tek boynuzlu at başını eğip uzun, keskin boynuzunu göğsüne doğrulttuğunda Brom gözle görülür bir şekilde titredi.

Bırak ben yapayım, diye fısıldadı Bellarand zihninden, sesi daha önce duyduğundan çok daha yumuşak, neredeyse ikna ediciydi. Bırak işini bitireyim. Kanı boynuzumda çok sıcak olacak.

Molly ayağını Brom'un ayağına vurdu ve sonunda vahşi onu bıraktı. Tökezleyerek uzaklaştı ve tek boynuzlu atın yanında durmak için acele etti.

Kirli zemine bir ağız dolusu kan tükürdü. "Şartlara uy, yoksa geri döneceğiz."

Brom inanmadığını belli eden bir ses çıkardı ama Bellarand toynağını döşeme tahtalarına sürtünce soluğu kesildi.

"Güle güle, amca."

Bellarand'ın yelesinden bir avuç kaparak gitmek için döndü.

Dışarıdaki güneş aşırı parlaktı ve Molly avluda durup bir süre gözlerini kırpıştırarak gözlerinin alışmasına izin verdi. Acıyı hafifletmek için gözlerini ovuşturdu ama kesinlikle olmayan gözyaşlarını silmek için değil.

Sıcak bir ağız onun omzunu kokladı.

Sen iyi misin?

"Evet." Molly ellerini kalçalarına koydu ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim."

Hiç sorun değildi. Dehşet yaratmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin.

Sırıtaçak oldu ama çenesindeki morluğu hatırladı. İnleyerek elini yüzüne dokundurdu, biraz his geri geldi. Dudağı kesinlikle yarılmıştı ve çenesi dokunulduğunda acıyordu.

Bellarand incelemek için koca başını eğdi ve ona doğru oflayıp puflayan bir at yükseldi.

Başın büyük belaya girecek.

OceanofPDF.com

Molly'nin başı sadece belaya girmekle kalmamıştı, sonunda gerçek, tam gelişmiş bir fae sinir krizi olarak tanımlanabilecek bir şeye tanık olmuştu. Amcasına karşı korkunç tehditler vardı, uzun soluklu azarlar ve şiddetli *ben sana demiştimler* vardı, öfkeli el hareketleri ve haydut büyü patlamaları vardı. Allarion'un meyhaneye gidip, içinde hâlâ hayatta olan amcasıyla birlikte meyhaneyi yakmasını engellemek saatler sürmüş ve Allarion'un yoluna bedenen çıkmak zorunda kalmıştı.

"Hak ettiği şey bu," diye ısrar etti fae'si.

"Katılıyorum ama yine de yapmayacaksın."

Meyhanenin yanışını görmek Molly için rahatlatıcı olsa da, kızların oraya ve babalarına tamamen veda hazır olmadıklarını biliyordu. Belki de satışını ayarlayabilir ve gerçekten değişebilirdi - her ne kadar bundan şüphe etse de. Ve tüm mahalleyi ateşe veren kişi olmak istemiyordu.

Tüm bu nedenleri açıkladı, ama zavallı fae'si mantığın ötesindeydi. Onun morarmış çenesini her gördüğünde, griden çok mora dönüyordu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Bunun kendi adına olduğunu bilmeseydi, korkutucu olabilirdi, ama öyle olduğu için, aslında onun öfkesini tahrik edici buldu.

Sonunda Molly, onu kalede yanında tutmak için vücudunu başka şekillerde kullanmayı başardı. Çenesi ve yüzü onu ağzına alamayacak kadar ağrısı da, göğüsleri arasında ona masaj yapmaktan çok mutluydu, bu onun için hızlı bir favori haline gelmişti. Kadın dizlerinin üzerine çöküp pantolonunu aşağıya doğru çektiğinde tartışmaya devam etmekte zorlandı.

onun sikiyle oynamak.

"Molly..." diye uyardı.

"İstedğim her şeyi elde ettiğimi sanıyordum," dedi suratını biraz asarak. "Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum ve sonra senin de bu iyiliğe karşılık vermeni istiyorum."

İçinden bir hırıltı yükseldi ve Allarion başını geriye attı, yıldız ışığı saçları neredeyse yuvarlak, kaslı sırtına doğru sarkıyordu.

"İkizler beni inatçı eşlerden korur."

"Dik başlı bir eş için dua ettiğini sanıyordum," diye hatırlattı ona.

"Ettim. Pişmanlık duyuyor olabilirim."

"Hayır, değilsin." Ve bunu kanıtlamak için onu eline aldı ve pompaladı, sonuna da bileğini bükerek ekledi.

Allarion tartışmasında boğuldu.

Adam Molly'yi hemen aldı ve yavaşça yatağa yatırdı. Giysileri kısa sürede yok oldu ve Molly geceyi acısını dindiren bir dizi orgazmın içinde kaybolmuş olarak geçirdi. Saldırganlığını ve hayal kırıklığını diliyle çıkardı, onunla kırbaçladı ve mızrakladı ve Molly sadece daha fazlasını istedi.

Gece boyunca, kız ağlayarak uyuyana kadar onu yiyip bitirdi, ama o zaman bile, sabah uyandığında, ağzı klitorisini sertçe emiyordu. Fae doyumsuzdu ve kahvaltıdan önce onu gevşek, kemiksiz ve uykulu hale getirdi.

"kadar yorgun musun?" diyerek planını ortaya

koydu. "Mmhmm. Tekrar yap."

Ve böylece, uzlaştıkları gibi, Molly son günlerini yatarak geçirdi, sarsıcı orgazmlar arasında dinlendi. Böyle giderse ertesi gün yola çıktıklarında onu omzunda taşımak zorunda kalacağı şakasını yaptı.

Mor gözleri parladı, bunu bir meydan okuma olarak algıladı.

Dundúran'dan ayrılmaya hazır olduklarında sabahın geç saatleriydi. Molly kızlarla çoktan vedalaşmış, onlara, Glenda'ya ve Belediye Başkanı Doherty'ye malikâne de kendisine nasıl yazabileceklerine dair açık talimatlar bırakmıştı. Nora hariç tüm kızlardan, kendisine mektup yazacaklarına dair söz almayı başarmıştı.

Ona haftada en az bir kez mektup yazıyordu, sadece mektup alıştırması yapmak için bile olsa ve gözyaşlarının en kötüsünü şatodaki odalarında eşyalarını toplarken dökmeyi başarmıştı.

O gün soyluların ve senyörlerin şık giysileriyle şehirden çıktıkları bir geçit töreni, sabırlı Leydi Aislinn'in başkanlık ettiği büyük bir uğurlama töreni vardı. Gerçi Molly yanılmıyorsa, mirasçı kadın hepsinin şatosunu terk edişini hiç de azımsanmayacak bir neşeyle izlemişti.

Yeni elbiselerinden birini giymiş olan Molly, koyu patlıcan rengine, leylak ve pembe ipliklerle süslü elbisesini giymiş, şatonun merdivenlerinden inerken Allarion'un koluna tutunmuştu. Sadece birkaç gün önce aynı basamakları çıktığını düşününce, fae'sinin yanındaki yerinden emin olamaması dikkat çekiciydi. Diğer toprak sahiplerinin ilgisi karşısında daha rahat olduğunu ya da Allarion'un çarpıcı figürünün yanına ait olduğundan daha emin olduğunu söyleyemezdi ama geçen günler ona en azından cesur olduğunu kanıtlamıştı ve bu da bir şey ediyordu.

Bellarand avluda durduğu yerde adeta hoplayıp zıplıyor, şehirden ayrılmaya hazırlanıyordu. Sabahtan beri ne zaman yola çıkmaya hazır olacaklarını sorup duruyordu. Onların şatodan çıktığını görünce, yoluna hangi sayfiyelerin, seyislerin ya da devlet adamlarının çıktığını umursamadan merdivenlere yöneldi.

Ne yazık ki o ve Allarion için en alt basamakta erkek ve kız kardeş Fiona ve Dougal Braithwaite de onlara katılmıştı. Kardeşler dönüp onlara baktı, kaşları Molly ve fae'sini görmek için kalkmıştı.

Lord Dougal gönülsüzce gülümsedi. "Gelecek sezon sizi görmeyi dört gözle bekliyoruz."

"Gerçekten de öyle. En azından bir dahaki sefere tanışmış oluruz," dedi Allarion bakma zahmetine katlanmadan.

Molly kıs kıs güldüğünü elinin arkasına sakladı.

Ses Leydi Fiona'nın dikkatini çekti ve boynunu bükerek Allarion'un etrafından Molly'ye baktı.

"Her ikinizle de tanışmak çok güzeldi. Yeni dostluğumuz Dundúran'a yaptığımız sıkıcı yolculuğu fazlasıyla değerli kıldı."

Molly, Allarion'un aralarında bir dostluk olduğu düşüncesine kapıldığını hissedebiliyordu ama sonra soylu kadın bir nefes aldı.

"Aman ," diye mırıldandı Leydi Fiona, "yüzünüzdeki de ne öyle? Sen..."

bir bar kavgasında?"

Molly durduramadan ağzından bir kahkaha kaçtı. Dudaklarını geri çekerek soylu kadına hırıltılı bir gülümseme gönderdi ve Fiona'yı telaşla bir adım geriye attı.

Ama tam öfkesi alevlenmişken, Allarion'un kolu beline dolandı ve onu Bellarand'ın sırtına yatırmak için düzgünce döndü.

Allarion mümkün olduğunca az eğilerek, "İyi günler leydim," dedi ve Molly'nin yanına doğru ilerlerken arkasında gözlerini kırıştıran, şaşkın Leydi Fiona'yı bıraktı.

"Şehirden güzel bir anımızla ayrılalım, olur mu?" Molly homurdandı. "Onu ben götürebilirim."

"Oh, evet, bundan oldukça eminim."

Bırakın dövüşsünler, Bellarand kafalarının içinde kükredi.

İkiniz de uslu durun, dedi Allarion en ciddi sesiyle, en azından şehirden çıkana kadar.

Tabii ki ikisi de hiç uslu durmadı. Allarion sert olmaya çalışıyordu ama eşi ve bineğinin tartışmaları onu sonsuza dek eğlendirirken bunu yapmak zordu. En küçük, en aptalca şeyler için bile didişiyorlardı. Birbirlerini dürtmekten hoşlandıklarını ancak son zamanlarda fark etmişti. Bu onların dostluk ve sevgi biçimiydi.

Yine de bunu ikisine de söylemeyecek kadar akıllıydı.

Öğle güneşi tepelerinde parlarken kaba hakaretler ve daha da kaba şakalar arasında gidip geliyorlardı. Granach köyünü geçene kadar Molly etrafına bakındı ve "Scarborough'a giden yol bu değil," dedi.

"Dolambaçlı bir yol olduğunu kabul ediyorum. Kral Marius'un bu yeni talebini iletmek için Balar ve birkaç kişiyle daha konuşmak istiyorum."

Molly, gözlerinde şeytani bir parıltı belirmeden önce başını salladı.

"Sanırım bu seni bir *haberci midilli* yapıyor," diye böbürlendi Bellarand'a.

Tek boynuzlu at oflayıp pufladı ve en yeni hakaret yaylını ateşi onları öteki köyün eteklerine kadar götürdü. Allarion ve pek çok öteki halkın Darrowlands'i duyduktan sonra göç ettiği Brádaigh malikânesinden çok da uzak bir yerde kurulmuştu.

Yaklaştıklarında, Allarion son ziyaretinden bu yana kaydettikleri ilerlemeyi kolayca gördü. Kütük kulübeler düzgün sıralar halinde inşa edilmiş, kütükler ve taşlarla bir kasaba meydana oluşturulmuştu. Aralarında insanların da bulunduğu birkaç kişi meydanda dolaşıyor ya da kulübeler arasında yürüyordu.

Pastoral bir tabloydu ve Allarion diğerlerinin ne kadar ilerlediğine gururla baktı. İnsanlardan farklı oldukları kadar birbirlerinden de farklı olan insanlardan oluşan dağınık bir kamptan, kendilerini ve Darrowlands'da barışçıl bir varoluş hayallerini desteklemek için bir topluluk inşa etmişlerdi.

Leydi Aislinn ve babası köyü övmekten başka bir şey yapmadılar ve Granach ile Dundúran'ı çevreleyen diğer birkaç köyün mantikorları, yarı-orokları, harpileri ve ejderhaları tavernalarında, pazarlarında ve festivallerinde ağırladığını duymaktan memnun oldu. Hatta yarı ejderha Briseis tarafından yönetilen yeni bir okulun kurulmasından bile bahsediliyordu.

Molly'nin gözleri merakla doldu. Bir avuç köylü onların gelişini fark etti; bazıları onları karşılamaya gelirken diğerleri haberi yaymak için koşuşturdu.

İlk yaklaşan heybetli mantikor Balar oldu. Kardeşlerinin en büyüğü olan bu alaca erkek, köyün belediye başkanı sayılırdı. Allarion onun biraz asık suratlı bir erkek olduğunu biliyordu, her ne kadar kardeşlerine kıyasla akli başında olsa da, onları karşılamaya gelirken gülümsüyor, altın yelesini parlatıyor ve kuyruğunu sallıyordu, aslan gözleri Molly'ye sabitlenmişti.

"Pekala," diye gürledi mantikor, "bizi gelininle tanıştırmamanın zamanı geldi!"

Balar pençesini havaya kaldırdı; beş parmağı insan ya da fae parmakları gibiydi ama avuç içi tarafı hassas pedlerle yuvarlatılmıştı ve her parmağın ucunda geri çekilmiş olsa da hınzır bir pençe vardı. Genişçe gülümserken kedigil burnu kırışmış, uzun pençeleri ortaya çıkmıştı.

üst dişleri ve keskin ön dişleri vardır.

Allarion Molly'nin kalbinin göğsünde nasıl çarptığını hissedebiliyordu ama yine de Balar'ın ikiye ayrılmış dudaklarıyla öpmesi için elini uzattı. Mantikor onu bıyıklarıyla gıcıklayıp güldürdüğünde kaşlarını çatmaktan kendini alamadı; mantikorların kokularını dudakları ve dilleriyle yaydıklarını hatırlayınca kaşları daha da çatıldı.

"Peki sen kimsin, kedicik?"

"Molly Dunne. Sen kimsin, erkek kedi?"

Balar'ın altın gözleri onlara bakarken parıladı, "O çok güzel, Allarion. Onu çalmana şaşmamalı."

Molly kahkahalarla kükredi, Bellarand tepindi ve kişnedi ve Allarion kaşlarını çatarak, "O Balar," diye homurdandı.

Daha fazlası onları selamlamak ya da en azından Allarion'un *azai*'sine bakmak için toplanmıştı. Balar'ın tüm mantikor arkadaşlarının yanı sıra birkaç yarı orku ve iki harpiyi, en büyükleri Maritza ve Andreen'i tanıdı.

"Gelin, ateşimizin yanına oturun," dedi Balar, "tüm haberlerinizi paylaşın."

"Bir dahaki sefere, dostum. Günler sonra eve dönüş yolundayız ve geri dönmeliyiz."

Balar başıyla onayladı. "Gördüğüm kadarıyla bizi kızdırmaya gelmişsiniz." "Sizi uyarmak için."

Bu biraz heyecan yarattı, birkaç kişi yaklaştı. Balar'ın yuvarlak kulakları yelesine doğru düzleşti.

"Ne hakkında?"

Allarion, Kral Darius'tan gelen mektubu ve Prenses Isolde'ye verdiği cevabı kısa ve öz bir şekilde açıkladı. Balar ve diğerleri ciddi ifadelerle dinlediler, ağızlar dişlerin ve dişlerin etrafında aşağı çekildi.

"Hepinizi prensesle tanışmaya davet ediyorum, o zeki bir çocuk. Eirea'nın geleceği için umutluyum."

"Babası bir sorun olacak gibi görünüyor," dedi Maritza. Caledon'la olası bir savaştan söz edilince iri menekşe gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Diğerleri insan diyarlarından kaçtıktan sonra bile pek çok harpi kuzey fiyortlarında kalmıştı; hâlâ insanlarla ilişkileri vardı ama müttefiklikleri önceki savaşlarda onlara pahalıya mal olmuştu.

"Belki, belki de değil. Henüz çok uzakta." Allarion onları rahatlatmaya çalıştı, böylesine uğursuz bir haberi veren kişi olmaktan hoşnut değildi. "Bundan bir şey çıkmayabilir ama bilmeniz yerinde olacağını düşündüm. Kral, köyünüze ulaşmak için Darrowları atlatabilir. Hazırlıklı olmanız gerektiğini düşündüm."

Balar pençesini uzattı ve Allarion onu sıkıca sıkmak için aldı. "Uyarın için minnettarız dostum."

"İhtiyacınız olursa Scarborough'ya haber vermeniz yeterli. Orada her zaman hoş karşılanırsınız."

Balar ve diğerleri başlarını sallayarak teşekkür ettiler.

Görevini tamamlamış ve yükünü hafifletmiş olan Allarion, içindeki endişenin yerini yeni bir tür gururun aldığını fark etti. Bu köyü kurmak için yapılan çalışmalardan gurur duyuyordu ve oradakilerin hiçbirisiyle yakın bir ilişkisi olmasa da, onları hâlâ müttefik ve dost olarak görüyordu. Kardeşi Dundûran'ı tehdit ettiğinde hepsi Leydi Aislinn ve Hakon'un yanında savaşmış, sadakatlerini ve cesaretlerini kanıtlamışlardı.

Arazi üzerindeki çalışmaları tamamlandığında, Allarion büyüünü genişletmeye ve güneye, köylerine doğru uzanmaya karar verdi. Bir iletişim hattı faydalı olabilirdi, özellikle de köyün ona ihtiyacı olursa.

Birkaç hoşbeşten sonra, yakında ziyarete geleceklerine ve Balar ile isteyen herkesin baharda malikâneyi görmeye geleceğine dair söz verdiler. Allarion Balar, kardeşleri, Maritza ve birkaç buçukluk ile el sıkıştıktan sonra onlara veda etti.

Balar onlara el sallayarak yola geri dönmelerini işaret etti. "Hadi git ve yeni güzel gelinini eve götür," diye güldü ve Molly'ye şehvet dolu bir göz kırptı. "Bir dahaki sefere kadar, kedicik."

Bellarand dönerken Molly el salladı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, erkek kedi!"

Allarion'u Scarborough'ya giden yolculuğun geri kalanında yüksek yakasının altında sıcak tutan şey Balar'ın flört etmesi değildi, ancak Balar kendi eşini bulduğunda, onu sadece istiflemenin değil, başkalarıyla paylaşmak zorunda kalmanın ıstırabını anlayacağına dair acımasız bir umudu vardı.

Hayır, Allarion'un etrafındaki her şeyin acı verici bir şekilde farkında olmasını sağlayan şey-

Yani Molly ve kasıklarından omzuna kadar ona yaslanmış yemyeşil formu... Balar'ın ayrılık alayının anlamı buydu.

Yakında eve döneceklerdi. Yalnız kalacaklardı. Belki de sonunda...

Kolları eşinin etrafında sıkılaştı, sikiinin sakinleşmesini isterken bile. Neyse ki onun sırtına bastırmasına alışmıştı; bu artık olağan bir durumdu ve bunu iyi, çoğu zaman da çapkın bir mizahla karşılıyordu.

Allarion onun yatağına kabul edildiği için sonsuz minnettarlık duyuyordu. Onunla geçirdiği geceler ruhunu daha önce hiçbir şeyin beslemediği bir şekilde besliyordu. Onun bedeninden aldığı zevkten çok daha fazlasıydı bu; uyurken yanında yatmak, onun için en değerli olan şeyi tutmak, kalp atışlarını ve yumuşak horlamalarını dinlemek... Tüm bunlar onu hiç bilmediği kadar derin bir huzurla dolduruyordu.

Burası benim ait olduğum yer, diye düşünüyordu sık sık onunla geçirdiği geceler boyunca. Parmaklarını boş boş saçlarında gezdirir ya da sırtında nazik desenler çizerdi. Bir yanı onun uyanıp kendisine kavuşması için sabırsızlanıyordu ama bir yanı da kollarında uyuyacak kadar ona güvendiğini bilmenin verdiği sessiz huzuru seviyordu.

Buna devam etme, onun yanında kalma umudu içinde yaşayan bir şeydi. Sonunda onun amcığının sıcak penisini sikiinin etrafında hissetmek istediğinden daha fazla, her gece onun yanında yatmak istiyordu.

En tatlı işkence olsa bile, dişleri gece boyunca ağrıyordu.

Bu karanlık arzu, ona olan sevgisi ve bağlılığıyla birlikte daha da büyümüştü. Artık bu dürtüden korkmuyor olsa da, kaşınan bir yara gibi, görmezden gelmek zordu. Bu duygunun gitmesini ya da çözülmesini istiyordu.

ilk hissettiği zamankinden daha fazla anlamlandıramamıştı. Allarion sonunda mükemmel eşinin içine girdiğinde ve onun kendisini sıkıca tuttuğunu hissettiğinde tüm kontrolünü kaybedeceğine dair küçük bir korku taşıyordu. Onun güzel amcığını yaladığı zamanlar bile vardı ki, başını çevirip dişlerini kalçasının yumuşaklığına batırma arzusuyla savaşmak zorunda kalıyordu. Kader, dilinin üzerinde parçalanırken kalçalarını başının etrafında sıkıttığında, o kadar *derin* bir açlık kök saldı ki-

Bellarand yolun ortasında durdu, kulaklarını oynattı. Kuşlar zıpladı

yakındaki ağaçlardan havaya yükseliyor ve gıklayarak uyarıda bulunuyor.

Bir şey var-

Altlarındaki toprak yuvarlanmaya başladı. Toprak sarsıldı, titredi hava, ufukta bir fırtına toplanmış gibi çatırdadı.

Bellarand sendeledi ve dik durmaya çalışarak sendeledi.

Molly inledi, parmakları Allarion'un ortasına dolanmış ön koluna saplandı. Allarion onu sıkıca kavradı ve dizginleri tuttu. Kalçalarını sıktı ve tek boynuzlu at ayaklarının üzerinde durmak için savaşıırken Bellarand'la birlikte sallandı.

Yer öfkeyle gümbürderken, acı verici derecede yavaş dakikalar geçti. Ağaçlar gıcırdadı ve yolu kaplayan taşlar yerlerinden oynadı.

Sonra, başladığı gibi aniden durdu. Dünya olağanüstü bir sessizliğe büründü.

Bellarand dört bacağını açmış, iri göğsünde nefes nefese duruyordu. Kulakları ileri geri dönerek her sesi yakalamaya çalışıyordu.

"*Bu da neydi böyle?*" Molly çığlık attı, sesi tizdi.

Allarion, "Deprem için çok kuzeydeyiz," dedi. Sebebinden ya da sonuçlarından emin olmadığı ve arkadaşı bu kadar açıktayken spekülasyon yapmak istemediği için Bellarand'ın titreyen böğrünü okşadı. "Eve, olabildiğince çabuk."

Evet. Bellarand yelesini silkeledi ve öne doğru sıçrayarak dörtnala koşmaya başladı. Toynaklarının altından kirler uçtu ve Allarion öne doğru eğilerek Molly'ye doğru eğildi, yolunu kolaylaştırmak için onları tek boynuzlu atın sırtına doğru eğdi.

Bellarand kırlarda hızla ilerliyor, koşarken ağzı açık bir şekilde hava yutuyordu. Ağaçlar yeşil bulanıklıklar içinde akıp gidiyordu ama Allarion onların karanlığına bakarak bir şeyler arıyordu.

Eirea'da daha önce de depremler olmuştu ama Darrowlands gibi kuzeydeki bir harabede bu tür depremlere çok nadir rastlanırdı. Elbette dünya vahşi bir yerdi ve tahmin etmek imkânsızdı. Bu bir tesadüf, bir anormallik olabilirdi. Başka her şey çok az anlamlıydı.

Yine de Allarion'un omurgasını diken diken eden başka bir şeydi.

Göğsündeki gerginlik ancak malikânenin sınırına geldiklerinde bir nebze azaldı. Sınırı koruyan koğuşlardan geçtiklerinde üzerlerine ılık bir su serpildi.

Allarion onların dönüşünü fark eden ormanın kıpırdadığını hissetti. Ağaçlar dallarını salladı ve eğrelti otları yapraklarını açtı. Yol boyunca sıralanan lamba direkleri öğleden sonra olmasına rağmen canlandı ve yetersiz bir ışık yaydı.

Eve giden dönemeci döndüklerinde, kiremitlerin takırdadığını ve panjurların selamlamak için menteşelerinde sallandığını duyabiliyordu. Ev onlara el salladı ama Bellarand mutfağa açılan yan kapıya gelene kadar durmadı.

Patinaj yaparak durdu, toprak uçuşuyordu. Allarion hızla attan indi ve Molly'nin inmesine yardım etti. Boynuzuna dikkat ederek Bellarand'ın başının yanında durdu ve elini titreyen boynuna koydu.

"Rüzgârdan daha hızlıydın," diye övdü.

Tabii ki öyleydim, hep öyleydim.

Allarion çantalarını Bellarand'ın sırtından aldı.

Bizi bu kadar çabuk taşıdığın için teşekkür ederim dostum.

Çantaları mutfak kapısının hemen içine bırakan Allarion, bir elini evin duvarına dokundurdu. Allarion duyularını sonuna kadar açarak *bir şey* aradı... *bir şey*.

Ancak evde kayda değer bir şey yoktu. Depremde birkaç eşya devrilmişti ama temeller sağlamdı ve ev, geri döndükleri için çok heyecanlı olduğundan sarsıntıyı pek umursamıyordu.

Bellarand nefesini tuttuğunda ve Molly daha az sarsılmış görüldüğünde, Allarion onu mutfağa çekti. Evde çay için su ısıtıcısı çoktan kaynamaya başlamıştı ve yeni bir yiyecek sevkiyatı yapılana kadar Molly için aldığı küçük erzak çuvalını çıkardı. Güvende olduğundan ve ihtiyaçlarının karşılandığından emin olan Allarion onun ellerini avuçlarının içine aldı.

"Koşuşları ve sınırları kontrol etmeliyim. Depremler nadirdir ama güçlüdürler."

Molly başını salladı. "Elbette. Kendime yemek hazırlamaya başlayacağım ve evdekilere tüm dedikodularımı anlatacağım."

Mutfak penceresinin panjurları heyecanla kanat çııptı.

Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Allarion onun yüz ifadesindeki gerginliği ve onu geren endişeyi görmekten hoşlanmıyordu. Yine de aynı endişeler kendi göğsünde de gizleniyordu. En iyisi hiçbir sorun olmadığından emin olmaktı. Sonra...

"Ormanı ve çevreyi kontrol edeceğim. Sonra..." Ellerini ağzına her bir parmak eklemine öptü. "Bu gece sana gelebilir miyim?"

Kaşları şaşkınlıkla kalkarken endişesi yüzünden okunuyordu. Allarion büyülenmiş bir halde onun gözbebeklerinin genişlemesini izledi.

"Seni bekliyor olacağım," dedi, sesi nefes nefese bir siren şarkısıydı.

Allarion inleyerek bir öpücük almaktan kendini alamadı. Bu ona bitmek bilmeyen bir öğleden sonra daha yetecekti.

OceanofPDF.com

Molly aradaki öğleden sonra boyunca, konsey toplantısının sabahında terziden aldıkları da dahil olmak üzere yanlarında getirdikleri eşyaları yerleştirmekle meşgul oldu. Yeni elbiselerini gardıroba asarken garip bir duyguya kapıldı.

Geri çekilerek gardıropta sakladığı oldukça eklektik kıyafet koleksiyonuna . En iyi servis elbisesi, kendi diktiği işlemeli elbise ve terziden aldığı krem beyazı görkemli bir elbise gibi farklı parçalar yan yana duruyordu. Tüm renkler, dokular ve kumaşlar hoşuna gitmişti ve baktıkça Molly, farklı olsa da her parçanın gardıroba ait olduğunu fark etti. Her elbisenin, korsajın ve troyonun bir yeri ve kullanımı vardı.

Büyüyen hayatının tüm yönlerini, tüm yeni tatları ve dinamikleri temsil ediyorlardı.

Evet, bu hoşuna gitti.

Yine de, henüz denemediği bir parça vardı. Hassas fae kulaklarının bile duyamayacağı şekilde terziye fısıldadığı özel bir parça. Leylak rengi ipek ve dantelden oluşan bu elbiseyi yatağın üzerine dikkatlice serdi, sonunda onun için giyeceğini düşündükçe nabızı atıyordu. Sırtındaki küçük düğmeleri ve renk tonunun neredeyse onun fae rengiyle eşleşmesini çok sevmiştii ve yakında o da bunun değerini anlayacaktı.

Ev ve Bellarand ona eşlik ederken akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Ev, yemek pişirmeye yardım etmek için biraz fazla hevesliydi, her tencereyi çok çabuk kaynatıyor ve sosları kesiyordu ama Molly

o da umursamadı.

Molly onun iyi göründüğünü düşünse de Bellarand yolculuktan ve bu kadar ağır yüklerle koştuktan yorgun düştüğünü iddia ediyordu. Yine de onu havuç uçları ve şalgam dilimleriyle şımarttı, eşlik ettiği için minnettardı.

Deprem onları aşağıdaki topraktan daha fazla sarsmıştı ve Molly tek başına kalmak istemiyordu. Elbette bu fenomeni duymuştu ama depremler Pyrros'ta olan bir şeydi, özellikle de büyük ateş dağı Lupatian Yanardağı ateş püskürdüğünde. Yanardağ patlamış ve bu kadar kuzeyde bile hissedilecek kadar büyük bir sarsıntıya neden olmuş olabilir miydi?

Bellarand bunun mümkün olduğunu düşünüyordu ve düşünebildikleri tek mantıklı şey de buydu. Yine de akşam yemeğini depremin giderek daha saçma nedenlerini tartışarak geçirdiler; Bellarand'ın favorisi, tüm solucanların şiddetli gazdan öldüğü düşüncesi idi.

Alacakaranlık ağaçların üzerine çöktüğünde Molly mazeretlerini sıraladı ve aceleyle yatak odasına çıktı. Sıcak, kızarmış bir heyecanla hızlı hızlı nefes alıp verirken, günlük kıyafetlerini çıkarıp köpüklü ipek katlarının içine girmek için çabucak işe koyuldu.

Tüm düğmeleri ve katmanları çözmesi itiraf etmek istediğinden daha uzun sürdü, ama gecenin tam karanlığı evin etrafına yerleştiğinde, odadaki tüm mumlar ve lambalar yumuşak bir ışıkla titriyordu ve o da boy aynasının önünde durup çalışmasına hayranlıkla bakıyordu.

İnce bir sabahlık, ipek gibi havadar ve belinden kıvrılmış, dramatik perdeler halinde yere kadar düşüyordu. Göğüslerini mükemmel bir şekilde kaldıran ve belini güzelce kavrayan satenimsi askıları zar zor gizliyordu. Jartiyerler ipek ve dantel çorapları alt etek ucuna bağlıyordu ve Molly sırf yumuşaklığı teninde hissetmenin verdiği keyifle ayak parmaklarını oynattı.

Daha önce böyle bir giysiyi hiç düşünmemiş olabilirdi; çorapların ve kalçaların arasından ya da yarı şeffaf kumaşın altından görünen benekleri ve çürükleri ile değil. Yine de aynanın karşısında dönerken, yüzünü kaplayan gülümsemeye engel olamadı. Güzellik ve zarafetle dönen bir bulut gibi görünüyor ve hissediyordu. Belli bir fae'yi baştan çıkarmak için mükemmeldi.

Evet, yeni hayatının bu kısmını seviyordu.

Allarion'un ne kadar yetenekli bir dili olduğunu keşfettikten sonra bile aceleyle yatağa götürülmediği için , ama bu

sonunda onunla sevişmeye hazır değildi.

Kapısının üç kez çalınmasıyla kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kapı açıldı ve Allarion eşiğinde belirdi. Mor gözleri mumların yumuşak ışığını yakaladı ve onun ipeksi formuna sabitlendi.

Molly, adamın göğsünün şaşkınlıktan nasıl genişlediğini hayal bile edemiyordu ve adamın aç bakışlarının onu tepeden tırnağa süzdüğünü hissetti.

"İçeri gel," diye mırıldandı.

Allarion, kızın bazen gözlerinde gizlendiğini gördüğü yırtıcı hayvan gibi sinsice odaya girdi. Sade yüz hatları ona bir keskinlik veriyor, yanaklarının ve şakaklarının çukurlarında gölgeler yakalanıyordu. Birkaç adımda kızın yanından geçerek onun tepesine çıktı ama ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Molly dudaklarını yalayarak, "House, bu gece yalnız kalmak istiyoruz. Burnumuzu sokmak yok."

Panjurlar sessizliğe gömülmeden önce neşeyle takırdadı.

Kaşlarından biri kalktı ama onun dışında kıpırdamadan durdu. "Her şey yolunda görünüyor mu? Tüm koğuşlar ve sınırlar ve ağaçlar ve-falan?" Doğrusu, bir deprem daha onları bütün gece sarsabilirdi ve Molly yakışıklı fae'sini eline geçirdiği sürece bunu umursayacağını sanmıyordu.

"Her şey . Mülk tamamen güvende." "Güzel."

Kalbi hızla çarpan Molly, Allarion ona öyle bakarken nefes alamıyor gibiydi, sanki verdiği her söz gerçekleşmek üzereydi. Kader, Molly buraya ilk geldiğinde kendisine Allarion'u yatağa atmak için can atacağını söyleseydi... buna inanabilirdi. Aralarındaki tüm farklılıklara ve buraya geliş şekillerine rağmen, Molly her zaman Allarion'un çekimine kapılmıştı.

Belki de tanrıçalarının mükemmel eşler bulmasıyla ilgili söylediklerinde bir şeyler vardı.

Boğazı düğümlendi ve dudakları aralandı ama bir süre sonra sanki söylemek istemiyormuş gibi kelimeler dökülmeye başladı.

"Sana gelmek istediğimde... Uyurken sana sarılmak istiyorum. Ben istemiyorum.

daha fazlasını varsayalım."

"Evet, öyle." Molly aralarındaki son adımı da kapattı, ellerini adamın önünde aşağı yukarı gezdirdi, ince tuniğinin yumuşak kayganlığının adamın göğsündeki sert kasların üzerinde yayıldığını hissetti. "Böyle bir şeyi uyumak için giymem."

Bu kez iki kaşını da kaldırdı. Adamın kolları kızın etrafına dolandı, elleri hiç şaşmadan kızın arka tarafındaki kabarıklıklara uzandı. "Öyle mi? Peki bunu ne için giyiyorsun?"

Tuniğini çekiştirerek başını itaatkâr bir şekilde eğdi, böylece kadın ayak parmaklarının üzerinde yükselip ısırarak bir öpücük kondurabildi.

"Fae sevgilim tarafından anlamsızca becerildiğim için," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Dudaklarından hayvani bir ses koptu ve Molly'nin elleri altında göğsü titredi. Adamın kolları mengene gibi sıkılıp onu kendine çektiğinde Molly zevkle soludu. Adamın ağzı açgözlülükle onunkini kavradı, dudakları yakıcı Molly'nin dudaklarına yapıştı.

Molly onun tuniğine yapıştı, dünyası dönüyordu. Elleri Molly'nin arka tarafını yoğurup leğen kemiğini sıkıca adamınkine yapıştırırken Molly'nin zevk iniltileri adamın ağzında yankılandı. Molly, adamın sikinin sert ve yakıcı çubuğunun aralarına sıkıştığını hissetti ve amcığı, adamın pantolonunun altında nasıl nabız attığını hissetmek için cevap veren bir zonklamayla sıkıştı.

Molly onun tuniğini kurcalayarak düğmelerle mücadele etti, ellerinin altında onun tenini hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Öpücükleri Molly'nin dikkatini dağıtmaya devam ediyordu; bir yandan ikisini de bu kadar uzun süre beklettiği için onu cezalandırıyor, diğer yandan da yatıştırmak için ısıyor ve alay ediyordu. Molly nefes almak için soluk soluğa kaldığında, adam dudaklarını Molly'nin yanağından çenesine ve boynuna doğru gezdirdi.

Adam kadının boğazına yapıştı ve Molly adamın dişlerinin kadının derisinde bıraktığı kusursuz sıyrıkları hissetti. Nabızı orada atmaya başladı ve Molly onun kollarında titredi.

Adam onun ulaşamayacağı bir yerde doğrulurken inledi, yüzü acı içindeydi.

"Eğer sevişirsek, korkarım ki..." Molly onun kendini küçültmeye çalıştığını görmekten hoşlanmıyordu, sanki daha az görünmeye ihtiyacı varmış gibi.

"Ne?" diye fısıldadı. "Söyle bana, aşkım. Söz veriyorum, her şey yolunda."

Adam Molly'nin bakışlarını ararken burun delikleri alevlendi. Molly kıpırdamadan durdu, orada bulması gereken şeyi ona iletmeyi umuyordu. Onun için, bir an önceki tutku için biraz umutsuzdu ama onu rahatlatılabildi. Şu anda onu rahatsız eden her neyse, uzun zamandır canını sıkıyordu. En iyisi bunu aradan çıkarmaktı, böylece daha iyi şeylere odaklanabilirlerdi.

"Seni korkutmak istemiyorum," diye mırıldandı.

Molly kıkırdamasını engellemek için yanağını ısırды. "Sevgilim, seni kökler tarafından yenirken gördüm. Söz veriyorum beni korkutmayacaksın." Büyük olasılıkla şaşkınlık. Hatta belki biraz endişe verici. Ama korkmak? Hayır, artık değil.

"Beni *yemiyorlardı*, sadece-"

Parmağını onun dudaklarına dokundurdu. "Söyle bana."

Onu tekrar kendine yaklaştırmak parmak ucunu öptü. "Seni beri... seni ısırarak istedim."

Kaşlarını çatma sırası Molly'deydi. "Beni ısırarak mı? Hepsi bu mu?" Belki de ilk günlerde böyle bir açıklamayı dehşet verici bulabilirdi; adamın dişleri küçük değildi. Acısını hissetmekten korkmadığını söylese yalan söylemiş olurdu ama yine de ondan bunu istemek çok da zor görünmüyordu. Kollarında kimi tuttuğunu tam olarak bildiği şu anda değil.

Allarion boğuldu. "Bu yeterli değil mi? Daha önce hiç başka bir aşığa dişlerimi geçirmek istememiştim."

"İşte şimdi kendimi özel hissediyorum." Molly ona gülümsedi, ancak neşeli görünme çabasının onu gerçekten rahatlatıldığını düşünmüyordu. Yüzünü ellerinin arasına alan Molly, onun anlayacağı şekilde konuşmaya özen gösterdi: "Allarion, birçok insan sevişirken biraz sertlikten hoşlanır. Eğer beni ısırarak istiyorsan, ısırabilirsin."

Yaşadığı şok gözlerinden okunuyordu. "Ama... kanını almak için..."

"değil. Yatak oyunlarımda acı çekmekten pek hoşlanmam ama buna ihtiyacın olduğunu hissediyorsan... nazik ol ve bunu telafi et."

İçinden ürpertici bir nefes patladı ve Allarion onu sıkıca kavrayarak burnunu boynu ile omzu arasındaki çukura gömdü.

"Benim güzel, cömert eşim," diye mırıldandı, "bana karşı çok iyisin."

"Mm, bu muhtemelen doğru değil. Ama bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadın.

Karşılığında bunu istemek küçük bir şey."

O gümbürtü yine içinden ağladı, ama daha önceki patlayıcı ritim yerine, neredeyse bir mırıltı gibiydi, baştan çıkarıcı ve derindi. Elleri neredeyse kavramaktan okşamaya dönüştü, parmakları onun kıvrımlarında aşağı yukarı geziniyordu.

"Oh, tatlım, sana söz veriyorum, ben hazır olduğumda, ısırمام için yalvaracaksın."

Molly ilgiyle mırıldandı, meselenin çözülmüş gibi görünmesinden memnundu. Mutlu bir şekilde onun ateşli öpücüklerini almaya geri döndü, ancak tutkuları şimdi daha ölçülüydü, bir çılgınlıktan ziyade bir bina.

Drşe söyleyemezdi ki ısırılma fikri -sadece bir aşk ısırığı değil, deriyi parçalayan gerçek bir ısırık- onu biraz korkutmamıştı. Yine de buna değerdi. Allarion buna değerdi.

Bu onu haftalardır rahatsız ediyordu ve sonunda birbirlerinden tam anlamıyla zevk almalarının önündeki tek engel buysa, cevap basitti.

Elleri onun etrafında kendi sihrini yaratıyor, ulaşabildiği her yere dokunuyor, her okşayışta alevleri biraz daha körüklüyordu. Ağzı kızın teninden hiç ayrılmadan onları ustalıkla odanın öbür ucuna, geniş yatağına götürdü.

Eğildiğinde, yine giysilerine hayranlıkla bakıyordu. "Bunu sadece benim için mi aldın?"

"Sadece senin için," diye kabul etti, tuniğinin son düğmesini açarken. "Bunu planlıyor muydun? Baştan ıkarmanı mı?"

"Onu giymek pek bir planım yoktu ama evet."

Allarion bir parmağı ve başparmağıyla geceliği kapalı tutan basit düğümü çözdü. Kaygan bağ kalçalarının etrafından düştü ve yarı saydam bornoz açılarak altındaki kısmen şeffaf kumaşı ortaya çıkardı. Molly meme uçlarının, dikkat çekmek için yalvaran koyu renkli noktaların arasından görüneceğini biliyordu.

Arayan parmakları bir tanesini buldu ve en ufak bir dokunuşla zirvenin etrafında alaycı bir daire çizdi. Molly dudağını ısırđı ve kendini onun eline bastırma dürtüsüne direndi.

"Sanırım bunların hepsi ," dedi açık tuniğini çekiştirerek.

Hıncır bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı. "Ne diler sen." "Oh, çok isterim."

Bir adım geri çekildi ve kendi kendine hayranlık duymaya başladı. Her şeyde olduğu gibi hareketleri de etkili, ekonomik ve zarifti ama bir şekilde onları baştan çıkarıcı hale getirmeyi de başarıyordu. Tuniği omuzlarından kayarken ve atletinin bağcıkları çözülürken bakışları neredeyse hiç onunkilerden ayrılmıyordu. Çizmelerini çıkarıp bir dansçının zarafetiyle pantolonundan sıyrıldı ve çıplak olarak karşısında durduğunda Molly'nin ağzı açık kalmıştı.

Adam onun önünde gururla durmuş, boş zamanlarında ona bakmasına izin vermişti. Onun iyi bir adam olduğunu zaten biliyordu, her kası güçle doluydu, ama orada durduğunu, bacaklarını açtığını ve sağlam duruşunu görmek kalbinin yeniden çarpmasına neden oldu. Kabarık karnı, belirgin bir kıvrımla dar kalçalara doğru iniyor, hepsi de karnının alt kısmında sallanan koyu mor siki işaret ediyordu. O taşak delici alet bir iğne ucu kadar ışık yansıtıyordu ve diline değdiğinde hissettiklerinin anısı uyluklarının arasından ok gibi fırlıyordu.

Geceliğini çıkarmak için hamle yaptığında Allarion nazik bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Hayır tatlım, bu mümkün olduğunca uzun süre açık kalmalı."

İpek ve dantelden avuçlayarak onu tekrar içine çekti. Molly çıplak bedeninin her santimetresinin kendisine bastırıldığını hissetmekten heyecan duyuyordu. Kendisi az da olsa giyinik dururken onun tamamen çıplak olması ellerini ve ağzını açgözlü hale getirmişti. Onun her şeyini tatmak, hissetmek ve ona sahip olmak istiyordu. Şimdi.

Onun dokunuşlarındaki şehveti hisseden Allarion da aynı şekilde karşılık verdi, dili kadınının etrafında kıvrıldı ve elleri geceliğin altından kayarak kadının arka tarafını avuçladı. Aleti geceliğin ipeksi dokusuna sürtünürken nefesi dudaklarında tısladı.

Molly onun ulaşabildiği her parçasını hissetmekten zevk alıyor, ellerini geniş omuzlarından güçlü, kıvrak kollarına doğru gezdiriyordu. Omurganın kıvrımlarından gergin sırtına doğru ilerledi ve parmaklarını sırtın hemen üstündeki kanatlı çukurlara daldırdı. Tırnaklarıyla hafifçe çizdiği yanaklarında tüyler diken diken oldu.

Allarion onun adını inledi ve ametist bakışlarıyla onu kışkırtmak için geri çekildi. Onu kendine çekerken dudaklarının kenarlarında aç bir gülümseme belirdi.

Yatağa doğru.

Ama Molly içine girmeyi ya da onu battaniyenin üzerine kaldırmasını beklerken, Allarion kenara oturdu ve ona doğru uzandı. Onu belinden tutarak bacaklarının arasına çekti, elleri açgözlülükle kıvrımlarında aşağı yukarı gezindi.

Molly'nin tek uyarısı adamın sırtışının daha da genişlemesiydi, sonra etrafında döndü ve adamın kucağına doğru çekildi. Adam geceliğin uzun perdelerini özenle yana topladı ve Molly, adamın aletinin yakıcı uzunluğunun iç çamaşırının köşebentine yaslandığını hissedince nefesi kesildi.

Molly'nin sırtından memnun bir gümbürtü yükseldi. Adam onu düzene sokup önüne doğru çekerken nefesini tuttu. Molly'nin dizlerini kendi dizlerine bağladı, bacaklarını kendi bacaklarının üzerine çekti ve iyice açtı. Serin hava aşırı ısınmış tenini öptüğünde inledi.

Tüm vücudu bu kadar açıkta, bu kadar açık olma ihtiyacıyla sıkıştı. Adam onu acımasızca açmış, neredeyse bacaklarını zorluyordu ve Molly buna bayılıyordu. Bir kolunu arkasına uzatan Molly, elini onun yıldız ışığı saçlarına gömdü ve tutundu.

Allarion onaylarcasına mırıldandı, elleri bir göğsünü almak ve titreyen kalçalarının arasına girmek için dolandı. Amcığını örten köşebentin ne kadar kolay açıldığını görünce bir kez daha memnun bir ses çıkardı.

Parmakları onun kaygan, muhtaç etini bulduğunda Molly tekrar inledi. Parmaklarını ıslatırken kulağına tısladı. Diğer başparmağı sertleşmiş meme ucuna sürtündü, ekstra bir sürtünme kıvılcımı yaratmak için elbisenin kumaşını kullandı.

Parmakları onu daha da yukarı kaldırırken, onu bu şekilde askıda ve açıkta tuttu. Böyle gerçek bir kaldırıcı yoktu, kalçalarını döndürmenin ya da o lezzetli baskının daha fazlası için dayanmanın bir yolu yoktu ve bunun için ne kadar sızlanırsa sızlansın, acele etmeyecekti.

Allarion okşadı, okşadı ve ovdu, ritmi telaşsızdı. Molly hızla eridiğini, dikişlerinden ayrıldığını hissetti. Allarion'un başını kavradı ve diğer elini göğsündeki elin üzerine koyarak daha sıkı bastırdı.

Karnındaki inatçı baskı giderek artıyor, başından ayak parmaklarına kadar milyonlarca küçük zevk kıvılcımı yayılıyordu. Molly başını onun omzuna yasladı, sırtını kamburlaştırdı ve tekrar küçük bir kaldıraç bulmaya çalıştı.

"Bana gözlerini ver, tatlım. İzlemeni istiyorum."

Molly onun ne demek istediğini anlamadan, çabayla başını kaldırdı.

Kadının tuttuğu eli kaldırdı ve parmağının basit bir kıvrımıyla odanın karşısındaki yaldız çerçeveli büyük ayna döşeme tahtalarının üzerinden kaydı. Birkaç adım ötede durdu ve görüntülerini altınla çerçeveledi.

Molly ortaya çıkan resme baktı, şişmiş dudakları tahrik olmuş bir şokla aralandı. Adamın onu ne kadar geniş ve açıkta bıraktığını hissetti ama kendini bu kadar müstehcen bir şekilde yayılmış görünce bakışları pembe göbeğindeki harekete kaydı. Kadının teni mum ışığında parlıyordu, tıpkı kıvrımlarından geçen parmakları gibi. Parmakları onu kendi ayna benlikleri için genişçe açtı ve onun için *ağladığı* yeri ortaya çıkardı.

Diğer eli göğsüne döndü ve parmaklarının, etini serbest bırakmak için kabın altına girmeden önce onunla oynamasını ve tıngırdatmasını izledi. Kız elini taşırdı, parmakları neredeyse kızın pelüş dokusu tarafından yutuluyordu.

Molly aynada kendine baktı, onun için nasıl şiştiğini ve uysallaştığını gördü. Arkasından bakan kişiyi neredeyse tanıyamıyordu, dudakları zevk iniltileriyle ayrılmış, gözleri yarı yarıya açılmış ve arzudan kararmıştı. Fae'sinin üzerine uzanmış, şeffaf bir kumaşa bürünmüş, eski bir tanrıya sunulmuş, onların kötü arzularına kurban edilmeye hazır bir adak gibi görünüyordu.

Yetenekli parmakları klitorisinde mükemmel daireler çiziyordu ama Molly'nin nefesinin kesilmesinin nedeni bu değildi. Adamın büyüünün alaycı etkisi uyluklarının iç kısımlarına doğru süzülüyor, görünmez bir ağırlık derisinde şurup gibi yuvarlanıyordu. Molly büyüünün girişine doğru itilmesiyle ürperdi ve görünmeyen güç için biraz daha açılmasını izledi.

Adamın büyüü Molly'nin içini doldurdu ve Molly kendini tutamayarak adamın kucağında eğildi, başı adamın omzuna düştü.

Sihir amcığını bir horoz gibi çalıştırıyor, parmaklar klitoris ve meme ucuyla oynuyordu, Molly odaklanamıyordu. İçine bir his çöktü, onu altına çeken bir dalgaydı. Nefes almak için soluklandı ama hiç alamadı, vücudu eğilirken ciğerleri sıkıca sıkıldı, basınç sıkıca çekilirken acıya sınırlandı.

Molly izlemek için başını yana çevirdi.

Aynada bakışlarıyla buluştu ve bir kırbaç şaklamasından daha keskin bir şekilde boşaldı.

Allarion onun omzuna sokuldu ve sonra dişlerini boynuna geçirdi.

Molly'nin kanı Allarion'un dilinin üzerine , metalik bir patlama duyularını delip geçti ve boğazından aşağı yumuşak bir süzülüşle kaydı. Parlak ve içgüdüsel, büyüden bile daha güçlü olan kan, merkezinde birikti.

Molly'nin kaygan kanı elini ıslatırken bile, kızgın sikinden sıçrayan sıvıyı hissettiğinde bile duyularını ve odağını fethetti. Daha önce hiç kullanmadığı midesi, Molly'nin kanının tatlı istilasının etrafında kenetlendi ve Molly'nin tadını dilinde hissetmek için bir orgazm daha geçirdi.

Onu acımasızca kavradı, içgüdüleri onu tutmaya, sahiplenmeye ve elinde tutmaya ihtiyaç duyuyordu. Kız onun kollarında o kadar güzel dağıldı ki, vücudu eğilerek ağır göğüslerini öne doğru itti ve pembe amcığını aşağı indirdi. Ellerinden taşarak yere damladı ve adamın harcadığı sedefli iplere katıldı.

Allarion açtığı iki yarayı yaladı ve çok fazla almadan onları kapattı. Kadın kollarında gevşerken, bacakları ve kolları kemiksiz kalırken ve başı omzuna düşerken herhangi bir duyguya tam olarak karar veremedi. Kendi serbest bırakılışı onu titretti ama yine de tutuşunu gevşetemedi.

Kadının ipeksi tenine sokulduğunda, üzerine kemiklerine kadar işleyen bir tatmin duygusu çöktü, uzun zamandır onu rahatsız eden arzusu nihayet dindi. Aldığı her son damlayı yuttu, hayretler içindeydi ve kendisine verilen hediyeye için çok ama çok minnettardı.

Molly'nin kanamayacağından ve bacaklarının tutmayacağından emin olduğunda Allarion ayağa kalktı. Molly'yi saygıyla yatağa yatırmak için döndüğünde Molly düzgünce kollarının yığıldı.

Yumuşak, boğucu gözlerle ona baktı, dudakları kızarmış ve şişmişti.

Az önce onun kanını içmiş ve kendi kanını akıtmış olmasına rağmen, bu yeterli değildi. Kadının orada, önünde bir ziyafet gibi yayılmış görüntüsü sadece açlığını besliyordu. Onları aynada izlediğini, Molly'nin kendini tatmin ederken nasıl parçalandığını gördüğünü asla unutamayacaktı. Molly'nin onu ne kadar iyi memnun edebildiğine, Molly'nin *aldığı* zevkin onun zevki olduğuna şahit olmasından duyduğu tatmin çok acımasız ve tüketkendi.

Allarion onun güzel iç çamaşırlarını nazikçe çözdü ve düğmelerini açtı, yatağın ayak ucundaki sandığın üzerine düzgünce yerleştirmeye dikkat . Onu iç çamaşırlarıyla daha birçok kez görmek istiyordu ama onları yırtmayacağına ya da kirletmeyeceğine güvenemeyeceğini de biliyordu.

Molly arkasına yaslandı, uysal ve iyi doymuştu, dudaklarında küçük bir gülümseme oynayıyordu. Sonunda onu çıplak bıraktığında, Allarion bu gülümsemeye sahip olmak, onu kendisi için tatmak için onun üzerine süründü.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" diye mırıldandı onun ağzına karşı.

Kendini onun üzerine bıraktı ve vücudunun beşiğine yerleşti. Birbirlerine ne kadar mükemmel uyduklarını, vücudunun onu nasıl karşıladığını hissederken nefesi kesildi. Kalçaları adamın kalçalarını çerçevelemek için yukarı çekildi ve kolları adamın omuzlarını örtmek için dolandı. Tırnakları hafifçe kafa derisini sıyırdığında sırtı zevkle kavislendi.

"Bu ve daha fazlası," diye cevap verdi, bir öpücük daha isteyerek. "Sen eşlerin en cömerdisin."

"Belki, ama aynı zamanda açgözlü biriyim."

Adamın altında kalçalarını döndürerek, sikinin alt tarafının monsu boyunca kaymasını sağladı.

"Şimdi sen..."

Allarion bir elini aralarına soktu ve dağınık sikini tutarak Molly'nin amının ortasında aşağı yukarı kaydırıldı. Molly inledi, tırnakları Allarion'un omuzlarını tırmalıyor ve kazıyordu. Alay ettikçe tırnaklarının ısırtığı daha da keskinleşiyordu ve Allarion kan akıtana kadar devam etmeyi düşündü. Molly'ye sahip olduğu gibi onun da Molly'nin üzerinde iz bırakmasına izin verdi.

Tanrılar biliyordu, onun içinde çoktan iz bırakmıştı. Tamamen ona ait olmayan tek bir parçası bile yoktu ve kırmızı yaralarını kanıt olarak taşımak ona şiddetli bir zevk veriyordu.

Molly'nin topuğu sırtının küçük kısmına bastırıldı. "Alay etmekte çok iyisin," diye nefes nefese kaldı. "İçime gel. Seni hissetmek istiyorum."

Allarion memnuniyetle guruldayarak sikinin başını kadının ağlayan girişine dayadı. Etinin onun içinde kayboluşunu, vücudunun onunkini sarışını izledi. Bir ürperti omurgasını eğdi ve onun üzerine düştü, ileriye doğru bastırırken ağzını vahşi bir öpücükle aldı, evinin yolunu bulana kadar durmadı.

Küçük miyavlamalar ve inilti boğazına takıldı ve Allarion hepsini . Ona hiç yüz vermedi, buna ihtiyacı vardı, ona sadece onun yatıştırabileceği bir acıyla ihtiyacı vardı. Onca yıl, onca uzun bir hayat, hepsi buna, ona varıyordu; neredeyse inanılmayacak kadar harikaydı.

Kalçaları buluştu, adam kendini içinde kılıflarken birlikte kızardılar. Onu neredeyse pençeleyecek olan parmaklar nazikleşti, tüyleri diken diken eden okşamalarla sırtında bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı.

Amcığı onun etrafında sıkıştı, ipeksi sıcak bir kavrama onu düşünceden ve duygudan yoksun bıraktı. Burnunu kadının boğazına gömüp açtığı delikleri Allarion hareket etti.

Molly boğuldu ve başını yastıklara yasladı. "Piercingin," diye mırıldandı.

Ah evet. Kanalının üst duvarı boyunca sürüklendiğini, onu tam doğru yerlerinden yakaladığını hissedebiliyordu. Onları parmakları, dili ve büyüyle bulmuştu, bu yüzden her vuruşta o noktayı sıyırmak için kalçalarını nasıl açması gerektiğini biliyordu.

Bir ritim buldu, kalçaları fae'lerden, ormanlardan ve hatta büyüden çok daha eski bir dansta onunkilere karşı mekik dokuyordu. Kadın ona her şeyini öyle tatlı bir şekilde veriyordu ki, sesleri ve dokunuşları adamın sikinin onu doldurduğu kadar emin bir şekilde onu dolduruyordu. Her hamlesinde onu karşılıyor, sanki gitmemesi için yalvarıyormuş gibi her geri çekilişinde onu sağlıyor ve kavriyordu. Ama adam her zaman geri döndü, her zaman ona dönecekti. Evine. Kraliçesine. Molly'sine.

Adını inledi, başı yastığa çarptı, kalçaları yuvarlanarak onunkine ayak uydurmaya çalıştı. Allarion ellerinin üzerinde doğrulup açıyı değiştirdi ve daha fazla kaldıraç gücü sağladı. Leğen kemiği ıslak bir şekilde onunkine çarptı, sesleri ve sevişme kokuları yatak odasını doyurdu.

Molly'nin pelüş dudakları zevkle geriye doğru çekildi, elleri

Tutunacak bir şey bulmak için kollarına sarıldı. Büyüsü kalçalarını sardı ve onları gidebildikleri kadar genişleterek kendisine biraz daha izin verdi.

Ritmi çılgınca bir çılgınlığa dönüşürken, göğüslerinin sallanmalarıyla birlikte zıplamasını coşkuyla izledi. Sihrini kızın karnının alt kısmında topladı; burada kaslarının uzunluğunun etrafında kenetlenmesinin en zayıf gölgelerini görebiliyordu. Bir dal, göğüslerinin etrafında dönmesi için ortasından yukarıya doğru gönderdi; dolgun meme uçlarını kapatmadan önce yemyeşil tümseklerin etrafında sarmal çizdi, asılsız ağırlığın altında kopardı ve yuvarlandı. Diğer monsundan aşağıya doğru dalgalanarak klitorisinin etrafına yerleşti. İçine doğru iterken sıcak dokunuşunu hissedebiliyordu.

Allarion, sihrinin uyum içinde çalışmasıyla kendini bıraktı. Sonsuza dek onlara katılmayı dileyerek sikini kadının içine soktu. Vücudu aldı ve verdi ve sessiz bir çılgılık dudaklarını araladı. Aletinin etrafından kaygan bir sıvı fişkırdı ve Allarion aklını kaybetti.

Onun hissi ve kokusuyla sarhoş olan adam, hareketten başka bir şey değildi. Onu yere serdi ve kalçalarıyla sıkıştırdı, acımasız bir orgazm varlığının dokusunu parçaladı. Büyüsü etraflarını sararak onları bir his patlamasıyla birbirine düğümledi.

Bir an için zihni onunkine dokundu; altın bir ışık onu sıcaklıkla yıkadı.

Bu ilahi bir ışıktı, kendi tanrıçasının ruhuydu.

Büyü etraflarında mavi ve beyaz ışıktan girdaplar oluştururken aralarındaki bağ da yerine oturdu. Kanla dolu karnı içinde yanıyordu, onu buraya, ona bağlayan bir ağırlık vardı. Harcadığı son şeyle onu doldururken, Allarion'un ona gülümseyecek kadar gücü vardı.

Benim, diye düşündü. Sen benimsin.

Ve o altın parıltının içinde, onun zihninin yankısını da duydu.

Seninkiler.

Molly uyandı, gözleri loş odayı arıyordu. Uzak köşede hâlâ tek bir mangal yanıyor, küçük ışık küresi odanın büyük bölümünü mürekkep mavisine boyuyordu.

Arkasından bir inilti duyuldu ve Molly uykuya daldığında üzerine bastıran bedeninin battaniyeleri ve tüm sıcaklığı da alarak gittiğini fark etti.

Uykulu ve kafası karışmış bir halde diğer tarafına yuvarlandı, ancak alarmla nefesi kesildi.

Allarion yatağın ortasında, battaniyelere dolanmış bir şekilde yatıyordu, teni terden parlıyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen, sanki göğsü ağrıyormuş gibi bir eli kalbini sıkıyordu.

Boğazından bir inilti daha koptu ve Molly'nin kalbi cevap verircesine çarptı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine tırmanarak onun üzerine çömeldi ve omuzlarını sarstı.

"Allarion. Allarion!"

Başını yana eğdi, ağzını dişlerinin üzerine gererek yüzünü buruşturdu.

Molly onu daha şiddetli salladı, gözlerini görmek için yanıp tutuşuyordu. Eve döndükten kısa bir süre sonra uzun bir uykuya ihtiyacı olacağını biliyordu ama hiçbir şey söylememişti ve zamanı geldiğinde onu uyarma konusunda çok iyi davranmıştı.

Uzun uykularında da hep çok dingin görünürdü. Ona acı vermemeleri gerekiyordu!

Bellarand! Zihninden seslendi. BELLARAND!

Bağırmakla ilgili ne demiştin?

Allarion uyanmıyor! Bunun fae'ler seks yaptıktan sonra mı olması gerekiyor?

Acı verici derecede uzun bir duraklama onu bekliyordu. *Hayır... Şey o-*

Allarion ani bir hareketle yatakta doğruldu. Molly irkildi ve onun ivmesiyle yan tarafına yuvarlandı. Saçları etrafında dalgalanıyordu ve gözleri açık olmasına rağmen onu görmüyor gibiydi, eli yine göğsünü tutuyordu.

"Allarion!" diye bağırdı ve onun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı.

Gözleri önce kadının eline, sonra da yüzüne odaklanınca irkildi. Nefesi kesildi, soluk soluğa kalırken ağzı açık kaldı.

Molly kıpırdamadan durdu, onun gözlerindeki vahşi bakıştan ne anlam çıkaracağından emin değildi. O mor irisler tam bir şok içinde ona bakıyor, beyaz çerçeveleriyle dikkat çekiyorlardı.

"Molly..." diye inledi.

Elini tuttu ve onu ileri doğru sürükledi. Kıpırdanarak yaklaştı, avucunu göğsüne bastırduğunda kaşlarını çatı. Büyük göğsünden bir nefes daha ürperdi, teni elinin altında yanıyor ve nemli bir hal alıyordu ve kalbi vahşi bir staccato-

Nefes nefese kaldı ve dizlerinin üzerine sıçrayarak iki elini de adamın göğsüne koydu. "Kalbin! Kalp atışların var!"

Allarion şaşkın şaşkın ona baktı. "Bu...bu gümbürdüyor," dedi.

Gülümserken bile gözleri yaşardı. "Evet, öyle. Bir kalbin yapması gerektiği gibi. Ama ben bilmiyordum..."

Daha önce onun kalp atışlarını hiç duymamış ya da nabzını hiç görmemişti. Evet, o da kendisi gibi hava soluyordu ve ciğerleri vardı. Arada bir bir şeyler yutuyordu ve bu yüzden bir midesi de olmalıydı. Ve kesinlikle kanı vardı, bir yere gitmesi gereken siyah bir kan; göğsü her zaman sessiz olduğu için nereye gittiğini hiç düşünmemişi.

Molly şaşkınlıkla onun yüzünü inceledi ve nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Kalbinin attığını hiç hissetmemek ve birdenbire atmaya başlaması endişe verici olmalıydı.

Ama o baktıkça.

"Kıpırdamadan dur," dedi ona ve yatağının başucundaki lambayı almak için komodine doğru eğildi. "Ev mi?" Elindeki lamba yandı ve onları yumuşak sarı bir ışıltıyla aydınlattı.

Lambayı adamın yüzüne yaklaştırdı ve çarpık bir parmağıyla çenesini kaldırdı. Yüzünü ışığa çeviren Molly onun neden farklı görüldüğünü anladı.

Gözlerinin akı siyah değil beyazdı.

"Gözlerin..."

Adamın elini tutarak, soluk teninin altında kalın damarların uzandığı bileğini incelemek için çevirdi. Loşlukta bile siyahlığın nasıl solduğunu görebiliyordu. Onunki gibi mavi ya da yeşil değildi ama birlikte uyuduğu karanlık örümcek ağı da değildi.

Allarion bileğini sessizce ağzına götürdü ve Molly onu durduramadan bir dişinin ucuyla bileğine vurdu. Molly lambayı hızla yere bırakıp bir mendil kaparken koyu renkli kan kolunun iç kısmından aşağı damladı.

Kan izlerini sildi ve bezi adamın küçük yarasına bastırdı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Yavaşça elini tuttu ve yaranın üzerinden çekti. Mendil onun kanıyla lekelenmiş olarak çıktı - koyu bordo kırmızısı.

Molly, yaradan bir kan damlası daha fişkırınca bezi geri itti.

"Allarion?" dedi, daha güçlü bir şekilde.

Sonunda "Nasıl bilmiyordum," dedi.

"Kim ne yaptı?" Çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Lütfen konuş benimle. Beni endişelendiriyorsun."

Ayağa kalktığı anda yüzünde gülünç derecede geniş bir gülümseme belirdi. Vahşi bir sesle güldü ve onu kucağına oturtmak için kollarının arasına aldı.

"Senin kanın, senin kanın olmalı." "Bunun için beni suçlama," diye homurdandı.

"Oh, benim harika *Azai*'m, bu tamamen senin . Nasıl olduğunu merak ettim

Maxim çok farklı görünmeye başlamıştı ama onun kanını içtiğini hiç düşünmemişti."

"Maxim kim?"

Bu isim onu ayılttı ve Allarion'un bakışları kadına kaydı. Gözlerini ondan ayırmasa da bakışları çok uzaklarda, anılardaydı.

"Sana söylememin zamanı geldi, tatlım..."

Allarion ona sokularak bir hikâye anlattı; dostluk, sevgi ve fedakârlıkla ilgili bir hikâye. Sevgili dostu, bir fae ve savaşçı olan Maxim'den saygılı tonlarda bahsetti ve ona arkadaşının en derin sırrına nasıl rastladığını anlattı. İnsan bir eş ve buçukluk bir çocuk.

Kızın öngörü yeteneği olmasaydı her şey yolunda gidebilirdi - çocuk bir fae ve insan arasındaki ilk çocuk değildi. Olduğu gibi saklansalardı, yine de hiçbir şey olmayabilirdi, ama kız büyüdükçe güçleri de büyüdü. Vahşi ve kontrolsüz büyü, faelands'ın büyüüne dokunuyordu ve fae kraliçesinin bilmediği fae aleminde olan neredeyse hiçbir şey yoktu.

Çok geçmeden fısıltılar ağaçların arasından faelands'e doğru süzüldü. Her sokağa, her eve nüfuz ettiler. Buçukluk bir kız Amaranthe'nin ölümünü önceden görmüştü.

Böyle olmamasını isteyen, böyle bir yeteneğe sahip bir çocuk arzulayan Fae Kraliçesi avına başladı ve Allarion, Maxim ve Aine plan yapmaya başladı.

Allarion ona Maxim ve Aine'nin fedakârlıklarını fazla vurgu içermeyen sessiz bir sesle anlattı. Anılar hâlâ içinde tazeydi ve Molly arkadaşlarının ölümünden bahsederken kollarını ona doladı ve onunla birlikte ağladı.

Hikâyesi, faelands'tan bir tepenin içine inşa edilmiş bir çardakta aceleyle kaçışıyla sona erdi. Fısıltılarla, güçlerini susturmak ve tekrar güvenli olacağı zamanı beklemek için derin uykuya dalmasına nasıl yardım ettiğini anlattı.

Son sözleri yatak odasında yankılandı ve arkadaşına verdiği sözü hatırlattı.

Molly başını onun omzundan kaldırdı. "Diğer yatak odası... Ravenna beklediğiniz arkadaşınız."

Allarion başını salladı, yüzü bir keder maskesine dönüşmüştü.

Molly onun için ve şu anda bile dışarıda bir yerde uyuyan kız için acı çekiyordu.

daha parlak bir günü bekliyordu. Kıza karşı geçmişte duyduğu kıskançlık Molly'yi utandırmıştı; yetim kalmanın ve bildiği her şeyi terk etmenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Umarım malikâne yakında yeterince güvenli olur," diye mırıldandı. "Bütün bunlar... onun içindi. Maxim ve Aine için."

Dudakları kalktı ama bu tam olarak bir gülümseme değildi, çünkü fazlasıyla hüzünlüydü. Alnını onunkine yaslayarak, "İlk başta evet. Ama sonra bir kuyuda bir kadın gördüm ve o her şeyi değiştirdi."

Kalbi göğsünde ağrıyordu ve bir an için yeniden ağlamak istedi. Tüm bunların bir başkası için başlamış olmasından dolayı bir an hayal kırıklığı yaşadı ama sonra kendini zorladı. Tüm bunları yapma nedeninin asil ve özverili olduğunu bilmeliydi, çünkü o tam da böyle biriydi - fae'si özünde iyiydi. Onun için fazla iyiydi ama artık bunun için çok geçti.

Allarion onu buraya nasıl getirdiğine rağmen, her anını ona samimi olduğunu kanıtlamakla geçirmişti. Daha önceki erkeklerden farklı olarak, söylediklerinde ciddiydi. Ona yer ve zaman verdi. Ona seçenekler sundu. Ona bir yuva verdi.

Her şeyin nasıl başladığı önemli değildi -hiçbir şey mükemmel değildi ve hayat bir peri masalı değildi. Önemli olan burada, birlikte olmalarıydı. İlahi bir müdahale, kozmik bir güç ya da tamamen tesadüf, fark etmezdi. Artık onları hiçbir şey ayıramazdı. Ne bir Fae Kraliçesi, ne kavgacı bir amca, hatta ne de kendi inadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

O güzel gözler onunkileri aradı, çok değişmişlerdi ama yine de çok tanıdıktilar. Tamamen aynı renkteydiler, onun içini gören aynı ışıltılı mücevherlerdi, sadece farklı bir çerçeveye yerleştirilmişlerdi.

"Seni ilk gördüğümünden beri seviyorum. bilmiyor olabilirdim ama *biliyordum*." Kadının elini tutarak göğsünün üzerine koydu, kalbi orada durmadan çarpıyordu. "Seni kalbimde tutmak benim en büyük mutluluğum oldu. Ve şimdi, sen benim kalbimin atışısın. Hayatımın kanısın."

Molly sözleriyle onun yarısı kadar romantik olmayı diledi ama tek yapabildiği onu öpmekti. Kollarını ve bacaklarını onun etrafına sararak fae'sine sıkıca sarıldı, her dokunuşunda, okşamasında ve öpüşünde ona

onun için tek kişiydi. Kimsenin görmediğini gördü, kimsenin umursamadığını umursadı, kimse yokken oradaydı.

Onunla Molly yalnız değildi.

Allarion onun şiddetli aşkını bildiği tüm sabır ve zarafetle karşıladı, parmaklarını saçlarında gezdirip alt dudaklarını emerken ona sıkıca sarıldı. Ve önceki sevişmelerinden dolayı acı ve yapış yapış olmasına rağmen, kalçalarını döndürmeye başladı, onun için başka bir acı karnını çekiyordu.

Dönüşen bakışlarını koruyan Molly, sertleşen sikini tutmak için aralarına uzandı. Birkaç sert vuruştan sonra, sikin başını amcığına doğru yönlendirdi ve hafifçe bastırdı. İçeri süzüldü, kalçalarının küçük bir yuvarlanmasıyla sikini daha derine itti.

Kollarını ona dolayan, dizlerine ağırlık veren Molly kalçalarını sallamaya başladı, her inişte onu biraz daha içine çekiyordu. O şeytani delici yukarı ve aşağı kayıyor, sadece doğru noktayı yakalıyor ve onu lezzetli bir şekilde titretmek için yeterli baskı yapıyordu.

Başını onun omzuna doğru eğen Allarion, boynuna doğru uzanan yumuşak kıvrımı öptü.

"Seni harika kız," diye nefes alarak tenini gıdıkladı.

Molly bu sözlerin onu ne kadar memnun ettiğini gizlemek için güldü. "Ben hiçbir şey yapmadım. Pek sayılmaz. Bütün ısıрма işini sen yaptın."

Gümüşü başını kaldırıp bir ağıt kadar ciddi bir bakışla onu iğneledi. "Sen her şeyi yaptın, aşkım. *Her şeyi.*"

Sözleri Molly'nin içine işledi ve yatak odalarının yumuşak karanlığında birlikte usulca sallanırlarken Molly buna inanmaya başladı.

Allarion kendi ölümlülüğünü, hatta kendi sağlığını bile hiçbir zaman ciddi olarak düşünmemişti. Uzun ömürlü ve hastalıklara yabancı bir fae olarak, bu tür şeyler genellikle sadece onun değil, tüm fae'lerin aklından uzaktı. Ancak ölmekte olduğunun farkına varması endişe vericiydi.

Ta ki zeki, harika, güzel Molly'si onu hayata döndürene kadar.

Birkaç gün boyunca Allarion mucizevi denebilecek bir şeye tanık oldu. Onun kanından birkaç lokma daha yudumladıktan sonra, kendi kanı da tıpkı onunki gibi tamamen koyu kırmızıya dönüştü. Sklerası beyazlaştı, diş etleri ve dili pembeleşti. Cildi gri solgunluğunun bir kısmını kaybetti, tonu pembemsi bir sağlık rengiyle daha yumuşak bir leylak rengine büründü.

Elinde değildi - o ilk günlerde sık sık aynanın karşısında çırılçıplak durmuş, geçirdiği dönüşüme hayretle bakarken bulunabilirdi.

Erken bir kış sabahı pencerelerden ısıltı ısıltı parlıyor, onun formunu arkadan aydınlatıyordu. Allarion ellerini esnetti ve ayak parmaklarını oynatarak morumsu teninin altındaki tendonların hareketini izledi.

Tanrıçalar, bazı açılardan aynada kendisine bakan erkeği tanımakta güçlük çekiyordu. Aynı yüz, aynı saç, aynı uzuvlardı. Ama yine de... değildi.

Molly'nin kanı kendi kanını canlandırmakla kalmamış, iştahını da açmıştı. Artık yiyecek ve içeceklere kayıtsızca bakmıyordu. Mutfaktan yayılan kokular karnının guruldamasına neden oluyordu.

ilk olduğuunda. Hissedebilmesi için Molly'nin ellerini ortasına çekmişti ama bu sadece Molly'nin kıkırdamasına yol açmıştı.

"Acıkmışsın," dedi ona. "*Buraya gel, öğle yemeği hazırladım.*"

Ve böylece Allarion her şeyi denedi ve yeni bir favori eğlence keşfetti. Molly'nin önüne koyduğu her şeyi sevse de sevmese de mideye indirdi. Çoğunu beğendi, yiyeceklerin tatlarının ve dokularının tadını çıkardı. Bellarand'la birlikte kasapta durup Molly'nin sunduğu şeylerin tadına bakarak bir öğleden sonrasını geçirmekten keyif alıyordu.

Bellarand havuç konusunda kesinlikle haklıydı, harikaydılar. Molly'nin yapmayı sevdiği, tereyağı ve sarımsakla kavrulmuş patatesler de öyle. Ve sote edilmiş yeşil fasulye ve kabak. Ve pişirdiği kabuklu ekmekler ve turtada adını verdiği tatlılar. Ve sonra turtaların sebzeler ve balıkla doldurulmuş tuzlu olabileceğini öğrenmek - kesinlikle harika. Ve içki, ah, içki, şarabı büyüleyici buluyordu ve bal liköründen de düşündüğu kadar hoşlanıyordu, tadı ona biraz Molly'ninkini hatırlatıyordu.

Tüm bunlar, sadece birkaç gün içinde bile yüzünün tamamen aynı olmadığı anlamına geliyordu. Aynada dönüp dururken kaburgaları o kadar belirgin değildi, omurgası o kadar belirgin değildi. Elmacık kemikleri ve çenesi, bir insaninkinden daha keskin hatlara sahip olsa da, dolgunlaşıyordu. Etlenmeye başlamıştı, artık iri değildi ama... sağlıklıydı.

Aynada görmek garip bir şekilde heyecan verici bir şeydi. Buna inanmak için kendine bakması, sadece ne kadar çabuk değıştiğine değil, değışime ne kadar çabuk ayak uydurduğuna da tanık olması gerekiyordu.

Büyüsü hâlâ içinde kıvılcımlanıyordu, hâlâ mülkle kısmen oluşmuş bağlarla bağlıydı ama dokusunun değıştiğini hissedebiliyordu. Molly desene kendi atkısını eklemiş, büyüsünün dokusunu ve dokusunu dönüştürmüştü. Aralarındaki bağın büyümesiyle, büyüsünün nasıl hissetmişti ama Molly'nin kanı damarlarında akarken, sanki eski hayatının ve dünyasının son kalıntılarını da parçalamış gibiydi. Artık toprağın ve onun doğasında var olan büyüünün dokusunda birbirlerine bağlanmışlardı.

Çok yakında bir gün, malikânedен ayrılıp Ravenna'yı geri alacak kadar güçlü olacaktı.

Ve bunun nedeni de kollarını arkadan ona dolayarak ellerini ortasına doğru kaydırmasıydı. Molly'nin nefesi adamın omzunu gıdıklarken, parmakları adamın karnındaki çıkıntılarda aşağı yukarı kayarak gizemli izler bıraktı.

Cildindeki desenler.

"Bak ne kadar güzelleşiyorsun," dedi arkasından bakarak. Adam sadece onun gözlerini ve aynaya yansıyan o hınzır ağzının köşesini yakaladı.

"Ben her zaman yakışıklıydım," dedi ona, "sadece daha da yakışıklı oluyorum."

Gülümsemesi onun sırtına bastırdı. "Katılıyorum." Aynada, o kıvrak ellerin vücudundan aşağı inişini, büyüyen sikinin üzerindeki düz düzlemde izledi. "Böyle yakışıklı bir kocayı hak etmek için ne yaptım ben?" diye mırıldandı onu yumuşak avuçlarının arasına alırken.

"Vixen," dedi, dikkati kızın pelüş vücudunun sırtına bastırılmış olmasının verdiği çifte duyguya odaklanmıştı, ama elleri onun istekli sikini ustalıkla yumrukluyordu. "İkimiz de şanslı olanın ben olduğumu biliyoruz."

Nefis bir iç çekiş mırıltısı çıkarıyor, elleri adamın şaftında bir aşağı bir yukarı çalışırken nefesi adamın omurgası boyunca şişiyordu. Onun ilgisiyle boy ölçüşemezdi, özellikle de sabahları daha da şehvetli olduğunu bildiği halde. Hareketleri mükemmel ve kusursuzdu, çok kısa bir süre içinde onu dolgunlaştırmış ve damlatmıştı.

Verimliliğine hayran kaldı ve vücudunu çalıştırmayı ne kadar başarılı bir şekilde öğrendiği için eğlenmesine engel olamadı.

Aradan geçen günlerde artan tek iştahı yemeğe duyduğu açlık değildi.

Oh, hayır. Yemeği ne kadar arzulasa da, eşini çok daha fazla arzuluyordu. Eşi onu hiçbir şeyin doyuramadığı bir şekilde doyuruyor, artık çarpan kalbini öylesine şiddetli bir ihtiyaçla dolduruyordu ki, ondan birkaç adımdan fazla uzakta olmak istemiyordu. Daha önce kendini kaptırdığını ya da adadığını düşündüyse bile, bu onun her duygusuna, düşüncesine ve kapisine takıntılı olma şeklinin yanında hiçbir şeydi.

Onun kendisiyle oynamasını izlemekten zevk alıyordu ama çok geçmeden tıknıma vakti gelmişti.

Kadının ellerini avuçlarının içine alarak kollarının etrafında döndü ve güzel yanaklarındaki yüksek rengi görünce sıırttı. Kadının kollarını omuzlarına dolayarak vücuduna doğru adım attı ve meme uçlarının teninde yarattığı yumuşak sıyrıkların tadını çıkardı. Diz çöküp onu dizlerinin arkasından yakaladığında meme uçları vücudunda ikiz çizgiler oluşturdu.

Kız onun kollarına atladı, ikisi de artık bu harekete fazlasıyla aşinaydı. Allarion eşini kollarında yatağa taşıırken çok mutlu olduğunu fark etti.

Onu zaten birbirine dolanmış battaniyelerin üzerine çekti ve ağızları o mükemmel dansa katılırken ağırlığının bir kısmını ona verdi. Tıpkı akşamları güneşin altında, klavsen eşliğinde neşeli bir jig çalarak dans ettikleri zamanki heyecan vericiydi. Dudakları ve dilleri uyum içinde hareket ediyor, Allarion onun içinde eriyene kadar ısıyor ve emiyordu - tam da olmak istediği gibi.

Adam yan dönüp eli onun yumuşak bedeninden aşağı kaymaya başladığında, Molly bacaklarını onun için açtı. Parmakları sıcak, ıslak amcığını bulduğunda alt dudağını ısırdı, zaten zonkluyordu ve onun için hazırdı.

"Bu şekilde mi uyandın?" diye sordu ona.

"Mmhmm," diye mırıldandı, kalçaları adamın parmaklarının altında yuvarlanıyordu. "Seni hayal ettim."

Allarion onun ağzına karşı gürledi, bunu duymaktan memnundu. Uzun uykularında da onu hayal ediyor, hep onun yanında olmak istiyordu.

Bu malikâneye, bu eve ne kadar emek vermiş olursa olsun, artık onun evi *Azai*'si, Molly'siydi. Onunla birlikte olmak istiyordu. O onun eviydi, rızkıydı, kalbinin ta kendisiydi.

Dudakları boynunda gezinirken Molly başını çevirdi ve boğazına daha rahat erişebildi. Allarion dilinin düz kısmını kabuk bağlamış deliklerin üzerinde gezdirdi ama yoluna devam etti. Deri çok ağırlı ve kırmızıydı ve iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Bir şaşkınlık sesi çıkardı, ardından adam dilini sol göğsünün etrafında dolaştırmak için eğildiğinde keskin bir nefes aldı. Adam dışının ucunu kadının sivri meme ucunun üzerinde gezdirirken kadının bakışları adamın içini ısıttı.

Boğazı düğümlenen Molly başını sallamadan önce dudağını ısırdı. "Benim tatlı dostum," diye övdü.

Büyüsü diğerinin üzerine titremek için toplanırken ağzını onun göğsüyle doldurdu. Dili, büyüsünün ters ritmiyle meme ucunu oynattı ve endişelendirdi ve kısa süre sonra kadın onun altındaki yatakta kıvranıyordu, kalçaları parmaklarından daha fazla baskı bulmak için çırpınıyordu.

Büyüsünün sıcaklığı parmaklarının etrafında toplandı ve önce iki, sonra üç parmağıyla onu doldurmak için hareket ederken devrıldı. Onları kıvırdı

hafifçe, üst duvardaki o dokulu deri parçasını arıyor ve buluyordu.

Molly'nin sırtı eğildi, bacakları onun etrafında kenetlenirken açıldı. Parmakları Molly'nin saçlarına gömüldü ve Allarion'un başka bir telkine ihtiyacı kalmadı; dişlerini Molly'nin göğsünün yumuşak etine geçirdi, dili hâlâ meme ucunu okşuyordu.

Küçük bir kan akışı başladı ve adam onu ve meme ucunu emdi, kızın inlemesine ve sızlanmasına neden olan şiddetli çekişler. Amcığı tekrar adamın etrafını sardı, içinden ikinci bir orgazm çağıladı.

Onun vücudundan asla bıkmayacaktı. Molly'si her yönden bir zevkti. -En önemlisi de arka arkaya birden fazla kez orgazm olabiliyordu. Tanrıçalar, o yaşayan en şanslı fae'ydi ve kendi orgazmını yaşamadan önce ondan mümkün olduğunca çok orgazm almak onun görevi ve zevkiydi.

Kanamanın durmasını sağlamak için dilini deliklerin üzerinde gezdirip büyüyle yatıştırırken, parmaklarının yerine sikini geçirdi. Kanlı dişlerinin arasından tıslayarak içeri girerken, orgazmının artçı şokları içinden dalgalanıyordu.

Derinlere çekilerek, tamamen içine oturana kadar amansızca bastırdı. Molly'siyle çevrili olan Allarion, o pelüş dudaklara sahip olmak için başını eğdi, vücudunun mutluluğuna kendini kaptırırken onu yumuşak öpücüklerle yakaladı. Elinden gelse bütün gün böyle kalır, eşinin içine gömülür, güneş gökyüzünü geçerken onu usulca öperdi.

Ancak ikisi arasında sabırlı olan oydu.

Sonunda, küçük topuğu sırtının küçük kısmına saplandı. "Bugün bir ara," diye alay etti kulağına.

"Sonra o zaman," diye fısıldadı, dirseklerinin üzerine yerleşerek.

Molly güldü, gözleri neşe ve sabah güneşiyle dans ediyordu.

Dudağını ısırarak Molly, kaslarını onun etrafında sıkarken kaşlarını oynattı. Tanrıçalar, bunu yaptığında onunla boy ölçüşemezdi.

Bir süre direndi, cesur bir fae savaşçısıydı, ama kalçalarının küçük sallanışları ve amının dalgalanan kavrayışı galip geldi.

Allarion arkasını esneterek hafif bir ritme başladı. Her itiş ve geri çekiliş bir armağan, boğazından çıkan her ses bir nimetti. Değerli eşini tembelce, açgözlülükle aldı, çünkü kalbinin onun için attığını ve ondan asla bıkmayacağını çok iyi biliyordu. O asla doyurulamayacak bir açlıktı.

Doyurulmuş, asla körelmeyecek bir ihtiyaç.

Bu yüzden, topuğunu sırtına saplamasına ve ona yaramazca hırlamasına rağmen, acele etmedi. Şımarttı. Her gün onu hayata döndürüyordu ve o da her anın tadını çıkarmak istiyordu.

Dönüşümü boyunca Allarion kendini Maxim'le bir kez daha konuşmak için acı tatlı bir arzunun içinde buldu. Arkadaşını özlemişti ve onun kaybının kederi Allarion'un tüm günleri boyunca taşıyacağı bir yük olacaktı ama şimdi, bundan da öte, kendisini arkadaşına yaşayan başka hiçbir fae'ye olamayacağı bir şekilde bağlı hissediyordu.

İnsan bir eşe sahip olmanın ne demek olduğunu sadece Maxim biliyordu. Bir kalp atışı. Ve bunu çocukları için feda etmek.

Allarion'un arkadaşına duyduğu saygı daha da arttı. Şimdi bir *Azai*'ye sahip olmanın ne demek olduğunu bilmek, onun sevgisinin ve bağlılığının ne kadar derin olduğunu hissetmek, Molly'nin Aine'nin yaptığını yapmasına izin verip veremeyeceğini bilmiyordu. Çocuklarını kurtarmak için bile olsa. Belki bir gün Allarion kendi kızına sahip olmanın derin mutluluğunu tadacak ve belki o zaman bakış açısı ve düşüncesi değişecekti ama şu anda bu dünyada Molly'sinin hayatından daha fazla değer verdiği bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Kıymetli eşi banyolarında göğsüne yaslanmış yatıyordu ve eğilip başının tepesini öpmekten kendini alamadı. Islak, güzel kokulu saçları dudaklarının arasında kayıyor, ellerinin altındaki ipeksi tenini tamamlıyordu.

Büyük bakır küvetin içinde oturlurken öğleden sonra ışığı kollarını beyaz bir parıltıyla aydınlatıyordu. Sevişmeyle ve ardından böğürtlenli turta pişirmeyle geçen bir sabah onları şiddetle temizlenmeye muhtaç bırakmıştı ve Molly'siyle banyo yapmaktan daha çok hoşlandığı çok az şey vardı.

Onunla bacaklarının arasında otururken, saçlarını, sırtını ve uzuvlarını yıkama güveni ve ayrıcalığı verildiğinde, her şey onu silinmez bir huzur duygusuyla doldurdu. Etraflarında süzülen ılık buhar, ellerinin altındaki esnek uzuvlarının hissi, ona bakmasına izin verdiği yumuşak, uysal yol, ruhunu bazılarının sadece hayal edebileceği türden bir mutlulukla ıslattı.

Yıkayıp temizlendikten sonra, el ve ayak parmakları kırıırken, suyun son sıcaklığının tadını çıkararak birlikte uzandılar. Dışarıda, pencerelerden berrak ama soğuk bir gün parlıyordu, ama içeride, kokulu suyun pusu

ve baş döndürücü buhar bir dünya uzakta hissettirdi.

Molly'nin parmağını nazikçe kolunun iç kısmında gezdirmesini ve kalın bir damarı takip ederek bileğine ulaşmasını izledi.

"Çok farklı hissediyor musun?" diye sessizce düşündü.

"Evet ve hayır." Küçük eli parmaklarının arasındaki çukurları keşfederken elini açık tuttu. "Çok şey değişiyor ama yine de bazı şeyler aynı kalıyor."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Sadece daha fazla uzamak yok. Ben senin bu boyunu seviyorum."

Allarion kıkırdadı ve onu daha da kucaklamak için bacaklarını yukarı çekti. Evet, boyunun da mükemmel olduğunu düşünüyordu; birlikte uzandıklarında onu çenesinin altına sıkıştırmak ve ayaktayken yüzünü göğsüne gömmek için mükemmeldi.

"Hiç düşünmemiştim..." Ellerini birbirine doğru çevirdi, tenlerine bulaşan ve öğleden sonra güneşinin iğne uçlarını yansıtan kristal damlacıklara hayretle baktı. "Fae'lerin kanının her zaman siyah olduğunu sanmıyorum."

"Hayır mı?" Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Eşinin bir insan olmasının bir yan etkisi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hem de çok öyle," dedi şakağını öperek. "Maxim de Aine'yle evlendikten sonra kanındaki siyahı kaybetmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordum, söylemedi. Ama... Senin ve onun bizi dönüştürdüğünüzü düşünmüyorum, bence bizi onardınız."

"Kırmızı kanın ve kalp atışının olduğunu hatırlamıyor musun?"

Allarion öyle düşünüyordu ama yine de hayatı zaten çok uzun sürmüştü. Eğer çocukken bu haldeyse, buna dair hiçbir anısı yoktu. Annesi ve ondan daha yaşlı olan diğer fae'ler, az da olsa, fae'lerin kalp atışlarıyla yaşadığı bir zamandan bahsetmemişlerdi. Eski hikayelerde ve metinlerde, kalplerinin yükseldiğini veya çarptığını hisseden fae'lerden hatırlayabildiği birkaç söz vardı, ama o her zaman bunun mecazi, yaratıcı bir lisans olduğunu düşünmüştü.

"Ben hatırlamıyorum. Yaşayan hiç kimsenin böyle bir şeyi hatırladığından emin değilim. Ama kalplerimiz ve midelerimiz sadece körelmiş kalıntılardan daha fazlası olmalı. Sanırım, Faelands'a ve büyüüne olan bağımız güçlendikçe, büyü olmadan nasıl yaşayacağımızı unuttuk."

Molly'nin kaşları ve dudakları düşünceyle büzüldü. "Sence siyahlık

"Kanında sihir mi var?"

"Evet."

"Ama hala sihrin var, değil mi?"

"Biliyorum. Her zaman olduğu gibi içimde akıyor ama yine de özgürleşmiş hissediyorum. Bu benim can damarım değil, hayır, ama yine de içimde var."

Yavaşça başını salladı. "Sizin türünüz yemek yemediğini duyduğum tek tür. Diğer her şey bir noktada yemek zorunda. Türünüzün benzersiz olduğunu biliyorum, ama sizin bu kadar farklı olmanız mantıklı değil, eğer mantıklı geliyorsa."

"Öyle," diye ona güvence verdi. "Açlık hissetmek... bu tüm yaşamın doğal halidir. Her ne sebeple olursa olsun, sanırım benim türüm büyüye çok fazla güvenmeye başladı. Belki de yavaş yavaş başladı -zor zamanlarda açlığı bastırmak, hastalık sırasında kanın akmasını sağlamak için büyü kullanmak. Büyü çok şey yapabilir ve kendini ya da sevdiği birini kurtarmak için onu kullanmanın cazibesine direnecek çok az vardır."

Molly'yi güvende tutmak için yapmayacağı şey yoktu - büyü olsun ya da olmasın.

Ondan önceki sayısız fae de muhtemelen kendi *azai*'leri ve aileleri için aynı şeyi hissetmişti. "Belki de bunu hayatlarını uzatmak için bile kullanmışlardır," diye düşündü Allarion.

Molly onun kollarında kaskatı kesildi. "olmadan-?"

"Tamamen iyi olacağım," dedi, "söz veriyorum. Biz her zaman diğer varlıklardan çok daha uzun yaşadık. Ve büyü bu süreyi uzatsa da, bence bu kadar çok yaşamın sonunda bizi öldürüyor." Yemek yemeden, kalp atışı olmadan bu kadar uzun yaşamak doğal olamazdı. Sadece birkaç gün önce yüzünün nasıl görüldüğünü hatırladığında, şimdiki haliyle karşılaştırıldığında neredeyse iskelet gibi görünüyordu.

Fae'ler kıvrak, söğüt gibi insanlardı ama belki de öyle olmamaları gerekiyordu. En azından göründükleri kadar değillerdi. Pek çoğu acı verecek kadar zayıf, kaburgaları belirgin ve yanakları çöküktü. Faelands'da, Fae olmak böyle bir şeydi. Ama belki de... yaşamları boyunca, fae'ler açlıktan ölüyordu.

"Amaranthe gibi," diye fısıldadı Molly.

Allarion uzun bir nefes aldı. "Evet." Hayatını uzatmak, kraliçelerin döngüsünü kırmak için çarpıtılmış büyü kullanmıştı ama belki de o ilk değildi. Belki de yaptıkları sadece uzun süredir çürümekte olan çürümeyi açığa çıkardı.

Ön tarafına dönen Molly onun üzerine uzandı ve kollarını ona doladı.

Ortasını. Bacaklarını yukarı çekerek kadının bedenini kendi bedeniyle sarmaladı.

Fae'ler hastaydı, kendi büyüleri ve döngüdeki yerini devretmeyi reddeden bir kraliçe yüzünden hastalanmışlardı. Farkına vardığı şeyin büyüklüğü onu ürpertti ve küvette daha da aşağıya çöktü.

"Umutsuzluğa kapılma," diye fısıldadı Molly onun boynuna, düşüncelerinin nereye gittiğini hissederek. "Halkın için henüz zaman var. Her seferinde bir adım."

Allarion derin bir nefes alarak kendini dengeledi.

Gerçekten de tek yol buydu. *Her seferinde bir adım*. Bu tek bir dehşet verici olayda değil, zaman içinde aşama aşama gerçekleşmişti. İyileşme de aynı şekilde olmak zorundaydı.

Şimdilik burada olmak, eşinin kollarında iyileşmek yeterliydi.

Depremeler olmasaydı varlıkları mükemmel olabilirdi. Allarion artçı sarsıntıları duymuştu ve belki de bölgenin şimdi onlarla birlikte sallandığını düşünüyordu. Yine de her biri bir öncekinden daha güçlü görünüyordu.

Bir sonraki sarsıntı gecenin bir yarısı, uyuyan eşini kucağına almış uyuklarken oldu. Odadaki tüm küçük eşyalar sallanmaya başladı ve dalgalı gümbürtü yatağı salladı.

Allarion kendini Molly'nin üzerine attı ve sarsıntı devam ederken vücudunu Molly'nin altına soktu. Eşyalar takırdayarak yere düştüğünde Molly çığlık attı ve ev korkudan panjurlarını tıkırdattı.

Büyüsünü yeryüzüne gönderdi, yerli büyüünün atkı ve çözgülerinin kendi büyüyle dokunduğunu hissetti. Orman titredi, sarsıntıdan emin olamadı ve korktu. Tek bildiği sarsıntıların güneyden geldiğiydi.

Sarsıntı nihayet durduğunda, Molly'nin sakinleşmesi biraz zaman aldı ve sonra evin sakinleşmesi daha da uzun sürdü. Kiremitler tedirginlikle şıngırdadı ve Molly ona mırıldanırken, Allarion düşen, kırılan ya da yerinden oynayan her şeyi yeniden düzenledi.

Ertesi günü araziyi araştırmakla geçirdi ama birkaç kesilmiş ağaç ve barajları yıkılmış kunduz ailesinin dışında pek bir hasar yoktu. Bu minnettar olunacak bir şeydi ama yine de içini bir kuşku ürpertisi kapladı.

İkinci sarsıntı iki gün sonra, öğle yemeğinden yaklaşık bir saat sonra geldi.

Allarion olabildiğince hızlı bir şekilde bahçeye doğru tökezledi ve sarsılan toprağın üzerinde ayağını kaybetti. Molly'yi yerde sırt üstü düşmüş ve şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış halde buldu.

Adam kadının ayağa kalkmasına yardım etmeye gitti ama kadın bunun yerine onu kendine doğru çekti. Yerdeyken sarsıntıyı atlattılar.

Etraflarında kuşlar öttü ve ağaç dalları sallandı. Hâlâ dökecek yaprakları olanlar onları savurdu ve çam kozalakları fırlayan mermiler gibi devrildi.

Büyük bir çatırtı havayı kirletti ve tam zamanında döndüklerinde büyük bir çam ağacının kökleri sallanmadan önce titrediğini gördüler, sarsıntının gücü gövdesi için çok fazlaydı. Ağaç büyük bir gürültüyle devrildi, kolları koptu ve bahçeye toprak püskürdü.

Bu sarsıntı, sonunda rahatlamadan önce bitmek bilmeyen yirmi sayı boyunca sürdü.

İlk başta, kendi bedeni titrerken bunu tam olarak fark edemedi. Sonra dünya sessizleşti.

Yeter artık! Bellarand evin yanından tepinerek geldi. Boynuzuyla toprağı kazıyor ve toynaklarını yere vuruyordu. *Kesin şu sallanmayı!*

Allarion kabul etti. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Sadece sarsıntıların şiddeti artıyordu ve daha da yaklaşıyorlardı.

"Darrowlands'da böyle şeyler asla olmaz," dedi Molly, yüzü solgundu.

Onun gözlerindeki korkudan *nefret ediyordu*.

Ve bunu durduramadığı için daha da nefret ediyordu.

Molly aceleyle yola koyuldu, göğsünde keskin bir kama bekliyordu. Allarion ona mektupların kendi başlarına eve doğru yol alacağını, ağaçların onları yardımsever bir şekilde geçireceğini hatırlatmıştı ama o bekleyemezdi. Ve son yağan yağmurla birlikte ıslanıp lekelenmelerini istemiyordu.

Kızlara yazacaklarına dair söz vermişti ama ilk mektuplarını göndermelerini istediği günden bu yana iki gün geçmişti. Geçen her gün onu daha da endişelendiriyordu, bu yüzden sabah sisi henüz dağılmamış olsa da, en sağlam botlarını giymiş, arazi sınırına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Tabii ki, sevgili fae'si giyinip kuşanmadan gitmesine izin vermemişti. Şimdiden tüm kat kat örgülerin, kürklerin ve yağlı deri pelerinlerin altında terlemeye başlamıştı. Onu giydirip süslemesine bakılırsa, başka biri onun yarım mil ötedeki arazinin doğu ucuna giden çakıllı yolu takip etmek yerine, kilometrelerce kar fırtınası boyunca yürümek istediğini düşünebilirdi.

Yine de, yoldaki virajı dönüp göze çarpan bir ağaç korusunun etrafından dolandığında, kendisini karşılayan manzaraya hazırlıklı değildi.

Geniş ahşap paletler üzerinde dengelenmiş mobilya, fiçı ve sandıklardan oluşan bir geçit töreni yavaşça aşağıya doğru yuvarlanıyordu. Çoğunun üzeri brandalarla örtülmüş, nemli havadan korunmak için paletlere bağlanmıştı.

Molly şaşkın bir kahkaha atmadan önce gözlerini kırptırdı.

Görünüşe göre Allarion'un Dundúran'dan yaptığı alışveriş gelmişti.

Kendi kendine kıkırdarak kervanı karşılamak için aceleyle aşağı indi. O tuttu

yavaş hareket eden mobilyalara ayak uyduruyor, brandaların altına bakıyordu. Ona, amcasının meyhanesinde ya da Belediye Başkanı'yla Belediye Binası'ndayken birkaç alışveriş yaptığını söylemişti. Bütün pazaryerini satın aldığını fark etmemişti! Şehirden ayrılırken birkaç kişinin veda etmeye gelmesine şaşmamalı.

İki dede saati, kadife minderli sandalyeler, şifonyerler, bir sedan, sandıklar, mermer kaplı bir çamaşır tahtası, katlanabilir bir masa, sehpa ve boş yaldızlı çerçeveler görebildiği ve tanıyabildikleriydi. Samanla doldurulmuş sandıklar ve kapaklı fiçilerde daha fazlası istiflenmişti.

Molly koşarak karavanın önüne yetişti ve tüm eşyalara hayranlıkla baktı. Bunlar en az üç odayı daha döşemeye yeterliydi; bazı parçaları resmi yemek odası, avlu ve kış bahçesi için konuştukları olasılıklardan tanıdı. Diğerleri sürprizdi ve nereye gitmeleri gerektiğini düşündüğü hakkındaki tartışmalarını duymak için sabırsızlanıyordu.

İlk paletin üzerinde sağlam, koyu lekeli bir dolap duruyordu. Üstüne deri bir demet yapıştırılmıştı.

Onu iplerin altından çıkardı ve deri bağlarını çözdü. Molly içindeki kâğıtları karıştırdı; bazıları tüccarlardan gelen makbuzlara ve diğer yazışmalara benziyordu, ama arka tarafa sıkıştırılmış ödülleri vardı.

Molly kocaman gülümseyerek üç mektup çıkardı.

Balmumu mühürleri açtığında, Nora'nın yazmadığını ya da Rory ve Oona'nın mektuplarının kısa olduğunu görünce şaşırmadı ya da cesareti kırılmadı. Ne kadar çok olursa olsun kelimelere değer veriyordu.

Palet geçidinin önünden çekilen Molly, harflerin her açgözlülükle hızlıca ve sonra ikinci kez, daha yavaş okudu.

En küçük ve en tatlı olan Oona, yeni düzenlemelere en kolay uyum sağlayan çocuk oldu. Annesiyle daha fazla vakit geçirmekten hoşlanıyordu ve okula daha düzenli gidebilmeyi sevdiğini yazmıştı.

Rory'nin mektubu daha kısaydı, yeni programını ve okulda öğrendiklerini anlatıyordu. Glenda'nın yemeklerini ve yaşitlarına yetişmesi için ona verdiği ek dersleri beğenmemişti. Molly endişelenmiş olabilirdi ama mektup, Belediye Başkanı Doherty'nin torunlarından bazılarına karşı kazandığı bir top oyununu anlatarak sona eriyordu. Eğer Rory

oynarken ve rekabet ederken, Molly yakında iyileşeceğini biliyordu.

Merry'nin mektubu çok uzundu ve Oona, Rory ve Nora hakkında ayrıntılı bilgiler veriyordu. Molly bu haber için minnettardı ve ile ilgili paragrafta okuyabildiği kadarını okudu. Dunne'ların en büyüğünün iyileşmek için en çok zamana ihtiyacı olacaktı ama Molly, Nora'eline geçen fırsatı değerlendirecek kadar akıllı olduğunu umuyordu.

Merry'nin kendisine gelince, mektubun ikinci yarısı belediye başkanından ödünç alabildiği tüm farklı kitaplara ayrılmıştı. Onun kütüphanesine erişebilmek belli ki ona büyük bir keyif veriyordu ve Molly daha önce hiç duymadığı kitaplar ve konular hakkında yazılanları okurken gülüyordu. Merry'nin mutluluğu sayfalarından adeta haykırıyordu ve bu Molly'ye biraz olsun huzur veriyordu.

Doğru olan buydu.

Gelecek yıl kızları yazın ve belki de tatillerde malikânede tutmayı umuyordu ama izole bir malikâne onların büyümesi için uygun bir yer değildi. Yaşlılarıyla birlikte olmaları, okula gitmeleri, tanıdıklarına yakın olmaları ve bir rutin tutturmaları gerekiyordu.

Allarion pek çok şeydi ama rutinin kölesi olmak bunlardan biri değildi. Her gün biraz farklı bir şey, yeni bir görev veya proje vardı. Onun zihnini çalışırken izlemeye, sorunları nasıl çözdüğünü ve kararlar verdiğini görmeye bayılırdı.

Özellikle de onun yeni şeyler denemesine ve en sevdiklerini keşfetmesine yardımcı olmayı seviyordu. Daha fazla malzeme almak için yakında Mullon'a gidecek olması iyi bir şeydi - neredeyse onu evinden ve yurdundan edecekti. Bir ömür boyu -bir *fae* ömrü boyunca- mahrum kaldığı şeyleri iki hafta içinde telafi etmeye kararlı görünüyordu.

Molly şikayet etmiyordu. Yeni tarifler ve fikirler denemek ve daha da iyisi, onun bunlara verdiği tepkiyi izlemek zorundaydı. Ve aç olduğu sadece yemek değildi.

Yanaklarına bir kızarıklık dokundu ve bu sadece birçok katmanından kaynaklanmıyordu. Kader, o sabah onu iki kez becermişti ve ondan sadece bir saatten az bir süre kalmıştı ve onu şimdiden özlemişti. Eğer ona bu kadar aşık olmasaydı, bunu acınası bulabilirdi.

Evet, kızlar için en iyisi ailelerine ve arkadaşlarına yakın olmak ve kuzenleri ile onun *fae* sevgilisinin maskaralıklarından uzak durmaktı. Bu değildi

Molly'nin evin her odasında, her yüzeyinde Allarion'u baştan çıkarmayı ya da Allarion tarafından baştan çıkarılmayı istemesi gerekmiyordu, bu sadece oldu. Kızları rezil etmesine de gerek yoktu.

Mektupları daha fazla ısınmadan katlarının arasına güvenle yerleştiren Molly başını kaldırıp baktı. Kervan onu geride bırakmıştı ama hantal haliyle yetişmesi uzun sürmeyecekti.

Tekrar yola koyulmadan önce gözüne bir şey takıldı.

Ağaçlara doğru dönen Molly gözlerini kısarak gövdelerinin arasındaki karanlığa baktı.

Sınırın olduğunu düşündüğü yerin yakınında, kömür gibi parlayan bir çift kırmızı göz ona baktı. Yavaşça göz kırparak gözden kayboldular ama onun dışında kasvetin içinde kıpırdamadan durdular.

Molly oflayıp puflayarak ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ee?" diye seslendi gizlenen tek boynuzlu ata. "Yardım edecek misin?"

Bir göz kırpma daha, o kömürler göz kırıyor ve sönüyor.

Bellarand cevap vermeyince aklıyla seslendi: "*Ne yani, beni geri mi yürüteceksin?*"

"*Hayır mı?*" diye cevap vermeden önce uzun bir süre geçti. *Oraya kendin gittin, kendin dönebilirsin.*

Molly homurdanarak gözlerini devirdi ve karavanı takip etmek üzere yola geri döndü.

Tipik.

Eve döndüğünde karavanı çoktan geride bırakmış, çiseleyen yağmurdan kurtulmak için içeri girmek istemişti. Molly aceleyle mutfığa girdi ve omuzlarındaki buğuyu silkeledi.

Kafasını kaldırdığında yakışıklı fae'sinin aşırı büyümüş midillisiyle bir havucu paylaştığını gördü. Kelimenin tam anlamıyla, bir ısırık aldı ve havucu Bellarand'ın doyurucu bir ısırık alması için uzatmadan önce kendinden geçmiş gibi sesler çıkardı. Sonra *aynı havuçtan* bir ısırık daha aldı.

Molly kıkırdarken boğuldu, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Ona baktılar, Bellarand at gibi dudaklarıyla kalan yumruya uzanırken Allarion büyüleyici bir şekilde şaşkın görünüyordu. Molly ona bir öpücük vermek için eğildiğinde Allarion'un kafası daha da karıştı.

Selamlar.

Molly'nin nefesini tutması uzun zaman aldı - o kadar uzun ki, Bellarand'ı sadece onu geri getirmediği için değil, aynı zamanda ondan önce eve döndüğü için azarlama zahmetine bile girmede.

Molly ertesi sabah pencere camlarına vuran yağmurun sesiyle uyandı. Uzuvarlarını esnetip el ve ayak parmaklarını patlattıktan sonra, uyuyan yakışıklı fae'sine hayranlıkla bakmak için yuvarlandı.

Uzun uykusunda her zamanki gibi son derece dingin görünüyordu.

Onun kanını aldığından ve kalp atışlarını yeniden keşfettiğinden beri Allarion biraz daha insani saatler geçirmeye başlamıştı. Geceleri onun yanında yatarken uyukluyordu -özellikle de yatak oyunlarıyla onu zorlamak için elinden geleni yaptığında. Eskisi kadar uzun olmasa da yine de uzun uykulara ihtiyacı vardı. Genellikle bir gece ve bir sabah.

İlk başta Allarion, Molly'nin dinlenmesini bozmak istemediği için uzun uykusunu çekmek üzere yatak odasına geri dönmüştü. Ancak Molly rahatsız ve mutsuz bir şekilde battaniyenin altında yuvarlanmıştı. Yastığını da yanına alarak Allarion'un yanındaki yatağa tırmanmış ve uykuya dalmıştı.

Şimdi, uzun bir uyku için onun yatak odasına -ya da artık *onların* yatak odası haline gelmiş olan odaya- kapanmıştı. Kıyafetlerinin çoğunu diğer odada saklıyordu, çünkü ondan daha fazla kıyafeti vardı, ama her gece onların odasında, onların yatağında yatıyordu.

Hâlâ mışıl mışıl uyuyan Molly, onun yanına kıvrılıp yatarken onu rahatsız etmekten endişe etmedi. Göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu ve Molly yanağını göğsüne bastırarak sadece kendisi için olan kalp atışlarını dinlemekten hoşlanıyordu.

Kendi kendine gülümsedi, sadece biraz kendini beğenmiş bir şekilde. Kendi kendine söylediğine göre, bu gelmiş geçmiş en iyi, en yakışıklı kalp atışıydı.

Molly yatağında tembellik ederek uzun süre dinledi. Şiddetli yağmur bir gün daha Mullon'a gidemeyecekleri anlamına geliyordu ama besleyecek daha fazla boğaz olsa bile o kadar endişelenmiyordu. Bellarand gece kileri yağmalamadığı sürece, onları gün boyunca idare edecek doyurucu bir güveç için bol miktarda yiyeceği vardı.

Henüz başaramamıştı ama bu onu denemekten de alıkoymamıştı. Büyük siyah boynuzlu ev haşereleri hakkında kendi kendine homurdanan Molly sonunda

kendini yataktan dışarı attı. Biraz daha ısınmak için yün elbiselerinden birini giydi ve Dundúran'dan aldığı yumuşak bir şalı omuzlarına ve ortasına sardıktan sonra sırtından bağladı.

Molly onu uykusuyla baş başa bırakmadan önce eğilip pürüzsüz yanağından öptü.

"Beni hayal et," diye fısıldadı, "ve uyandığında gelip beni bul."

Her zaman sevecendi, ama özellikle de uzun bir uykudan sonra. Çoğunu yatakta birbirlerine sokularak geçirmelerine rağmen, yine de bunu telafi etmek için bir ayrılık olarak görüyordu. Molly buna bayılırdı.

Yeniden bir araya gelmelerini ve rüyalarında yaptıkları kötü şeyleri duymayı dört gözle bekleyen Molly mutfağa gitti.

Bellarand'ı orada, koca kafasıyla yine soğuk kutuyu karıştırırken bulmamak rahatlatıcıydı. Ama bu durum kahvaltıyı biraz yalnızlaştırdı ve bir sonraki görevine başlayabilmek için güveçten arta kalan et ve sebzeleri doğramakta gecikmedi.

Büyük tencere evin gözleri önünde kaynarken Molly en sevdiği şarkılardan birini söyleyerek evin önüne doğru ilerledi.

Ön avlunun büyük bir kısmını ve merdivenlerin bir kısmını karavandan gelen pek çok eşya kaplıyordu. Nihayet eve ulaşmaları günün büyük bir kısmını almış, akşamın erken saatlerinde yağmurun en kötüsü başlamadan önce içeri girebilmişlerdi.

Resmi yemek odası ve oturma odasında yanan ateşler biraz daha ısı vererek kalan nemin kurummasına yardımcı oldu. Brandalar sökülüp düzgünce kenara yerleştirilmiş, tüm sandıklar ve fiçılar açılmıştı.

Molly her birinin içine baktı, sadece birkaç gün içinde satın almayı başardığı her şeye hayret etti.

Nefesini üfleyerek en kolay kararları işaret etti. Uzun bir yemek masası, bir düzine sandalye ve iki halı paletlerden inerek onu yemek odasına kadar takip etti. Hangi halıyı tercih edeceğini seçtikten sonra Molly masa ve sandalyeleri yönlendirdi, ardından odayı süsleyecek diğer mobilyaları getirmeye başladı.

Kısa sürede bunu bir oyun haline getirdi, ev sandalyeleri dans ettirirken tekerlemeler söyledi. Halı yerde kayıyor, masayı ayarlıyor, bir dolabı ve çamaşır tahtası beceriksiz bir jigle odanın içinde ilerliyordu. Molly gülerek ve el çırparak şarkıya eşlik etti ve mobilyaların nereye gitmesi gerektiğini yönlendirirken gayretli sandalyelerden kaçınmak için şarkıyla aynı anda döndü.

Yemek odasını düzenlemek bütün sabahını almıştı ve avluyu dolduran mobilya ormanında bir çentik bile atamamış gibi görünüyordu. Mutfaktan lezzetli kokular yayılıyordu, güveç neredeyse pişmişti, yani öğle yemeği vakti gelmişti.

Molly sırtını gererek küçük daireler çizdi ve ileri geri sallandı. Evdekilerin yardımıyla neredeyse hiçbir şey kaldırmasına gerek kalmamıştı ama yine de öğleden önce bu kadar çok karar vermek bir görevdi!

Yemek odasının bir duvarını kaplayan büyük çerçeveli pencerelerden birine çıkan Molly, malikânenin ön tarafına baktı. Yağmur tabakalar halinde yağıyor, oluklarda birikerek yanlardan şelale gibi dökülüyordu. Bu ıslak karmaşanın içinden neredeyse hiçbir şey göremiyordu ama yine de...

Molly gözlerini kısarak yaklaştı, ağaçların arasında bir hareket hayal edip etmediğinden emin değildi. Elbette burada hiçbir şey olamazdı ve kesinlikle görülemeyecek kadar uzaktaydı, ama yine de orada durup baktıkça, bir şeyin... geriye baktığını daha çok hissetti.

Bu güzel görünüyor.

Molly sıçradı ve eşiği kaplayan siyah forma bakmak için döndü.

Bellarand orada durmuş, su ve çamur damlatıyordu, yelesi boynuna yapışmış ve toynaklarının etrafında büyük bir su birikintisi oluşmuştu.

Molly dehşet içinde
ciyakladı. "Halıların
üzerinde olmaz!"

Aşırı büyümüş midilli, aşk dolu fae'si, sıralanması gereken tüm yeni mobilyalar ve eşyalar ve kızların her birine bir iade mektubu yazmak arasında Molly, malikanenin etrafındaki garip küçük şeyleri tamamen unutmuştu. Gördüğünü sandığı garip gölgeyi. Bellarand'ın mutfakta olduğunu bildiğinde parlayan gözler. Ara sıra beliren varlık. Hep oradaydı ve tekrar kayboldu,

Hiçbiri hayal gücünün eseri gibi gelmiyordu.

Molly depremleri aklından bile çıkarmıştı - en azından Mullon'daki terzi Lorna'nın başka bir müşterisiyle bu konuda dertleştiğini duyana kadar.

"Şanslıydım," dedi terzi, "sadece birkaç vitrin devrildi. Zavallı Mina ve Renault, tuğla fırınları çatladı. Kasabadaki diğer hasarlardan dolayı, duvarcılar henüz onlara ulaşamadı."

"Ben de neden hâlâ kapalı olduklarını merak ediyordum," dedi diğer müşteri.

İki kadın bir süre daha sohbet etti ve Molly, Lorna ile konuşmak için can atarak kenarda bekledi. Sonunda, diğer kadının gitmesini istemek işe yaradı ve Molly vedalaştı.

Elinde istediği cıvata ve ipliklerle aceleyle ilerleyen Molly, "Buradaki depremleri hissettin mi?" diye sordu.

"Ah evet," diye içini çekti Lorna, "çok iyi hissettik. İnanamadım, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sanırım sadece Bayan Hattie, hani şu yolun aşağısındaki kuru otçu kadın, yaşamıştır. Eskiden Pyrros sınırına yakın bir yerde yaşırdı. Bazen deprem olduğunu, toprağın yarıldığını ve tüm evlerin sallandığını söyledi. Hatta bazıları yıkılmış. Burada o kadar kötü olmadığına çok sevindim."

"Çok fazla hasar olmadığını duyduğuma sevindim," dedi Molly. "Ciddi bir şey yok, sadece sinir bozucu. Bazı temeller çatladı. Bazı temeller çatlamış.

Duvarcılar ve tuğlacılar, onarılması gereken her şeyi onarmak için Dundúran'daki loncalardan yardım istemek zorunda kalıyorlar."

"Darrow'lar hasar hakkında bilgilendirildi mi?"

"Eminim belediye başkanı bir şeyler söylemiştir."

Lorna'nın sesi pek emin gelmiyordu, bu yüzden Molly kızlara gönderdiklerinin yanına Leydi Aislinn'e de bir mektup eklemeyi kendi kendine not etti. Ondan gelen bir mektubun mirasçının kendisine kadar ulaşacağını bilmek garip bir düşünceydi. Hâlâ alışamadığı bir düşünceydi.

Molly, "Eminim artçı sarsıntılar yardımcı olmamıştır," dedi. "Sarsıntılar başlamadan önce temelleri sağlamlaştırabildiler mi?"

Terzi, Molly'nin satın aldığı kumaşları katlarken başını kaldırıp baktı. Kaşlarını çatarak, "Sadece bir sarsıntı hissettik," dedi.

Molly hareketsiz kaldı. "Sadece bir tane mi? Ama..." Malikânede en az üç artçı sarsıntı hissetmişlerdi.

"Bir tanesi . Artçı sarsıntıları hissetmeli miydik?"

Başını sallayan Molly, kadını korkutmak istemediği için itiraz etti. İkisi için de yeterince korkmuştu.

Molly terzinin arkasındaki sürgülere bakarken, zihni sorular ve kuşkularla dolup taşarken konuşma kesildi. Neden onlar artçı sarsıntıları hissetmişlerdi de Mullon hissetmemişti? Kasaba arabayla iki saat uzaklıktaydı ama bu kadar güçlü olmasa bile en azından *hissetmeleri* gerekirdi.

Terzi aldıklarını paketlemeyi bitirdiğinde Molly hemen teşekkür edip parasını ödedi, oyalanmak istemiyordu. Allarion'u bulup ona söylemesi gerekiyordu.

Garip bir şeyler oluyordu ve bu Scarborough'nun hemen yakınında gibi görünüyordu.

Allarion, Molly'nin depremin artçı sarsıntılarının Scarborough'da sınırlı kaldığı haberini duyar duymaz eşini kucaklayıp Bellarand'ın sırtına bindirdi ve eve doğru yola koyuldular.

Kendisinin de birkaç tuhaf özelliğine şahit olmuş olması bir şeydi. -Zihninin rasyonel kısmı bunları evini ve *azai*'yi koruyan çiftleşmiş bir erkeğin aşırı hassas paranoyası olarak açıklamanın yollarını buldu.

Tuhaflığın kendi zihninin dışında da var olduğunu duymak başka bir şeydi. Molly'sinin güvenliğini riske atmıyordu, çünkü onu güvende tutabileceğini bildiği bir yere, eve gidiyorlardı. Mullon'dan istediği her şeyi almamışlardı ama iyi peynir ve denemesi için yeni şarap türleri bekleyebilirdi.

Bir kolunu Molly'nin ortasına dolamış, diğer eli kılıcının kabzasında, sanki her ağacın arkasında düşmanlar gizleniyormuş gibi gözlerini etrafına dikmişti.

Onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu söyleyemiyordu, sadece bu tuhaflığın birkaç gündür rüzgârda asılı kaldığını biliyordu. Görmezden gelmek onu yok etmemişti ve şimdi, topraklarından, sığınaklarından uzakta, kırılğanlıkları içini kemiriyordu.

Keşke daha fazla zamanı olsaydı. Keşke Scarborough sınırlarının ötesine uzanmaya başlasaydı. Güneye, diğer köye. Kuzeydoğuda Mullon'a.

Molly'nin güvenliğini garanti edememesi kaburgalarının arasına sıkışmış, yeni yeni atmaya başlayan kalbine saplanıyordu. Açıklığa duyduğu bu güvensizlik ona acı veriyordu.

Bu yolculuğu birçok kez yapmışlardı ve hiçbir zaman güvensiz hissetmemişlerdi, ancak inişli çıkışlı manzara tanıdık olsa da, ona güvenemiyordu.

Bellarand atını sürerek yola koyuldu ve yolda hiç kimseyle karşılaşmadı. Bu alışılmadık bir durum değildi, Dundúran' giderken diğer güney kasabalarına yönelen daha geniş ve iyi seyahat edilen bir yol olduğu için Scarborough'ya doğru çok az kişi yola çıkıyordu. Yine de yolda yalnız olmak tedirginliğini daha da artırıyordu.

Scarborough'ya dönüş yolunda Allarion her kilometrede acı çekiyordu. Onları izole etmenin en iyi strateji olduğunu, yalnızlığın ona daha fazla özgürlük ve toprakla ve büyüyle istediğini yapma fırsatı verdiğini düşünmüştü. Bu doğru olabilirdi ama o yolculukta, önsezi savaşçı hislerini tedirgin etmek için omurgasından yukarı süzülürken, bu her neyse, yeryüzünü sarsan ve ağaçlarda gizlenen her neyse, onunla tek başına karşılaşmak zorunda kalacağını anladı.

Müttefikleri yoktu - ne savaşçı silah arkadaşları, ne kardeşleri, ne Maxim, hiç kimse.

Ne kadar yaşlı, ne kadar güçlü olursa , bunun onun için gerçekten önemli olduğu bir zaman nadiren olmuştu. Kendisiyle ve her türlü düşmanla başa çıkabileceğinden emindi.

Ama yalnız değildi. Şimdi değil.

Dünyadaki tüm sihirlerden çok daha değerli bir şeyi kollarında tutuyordu. Allarion, Molly'nin kalbinin göğüslerinin altında sıkışan kolunda hızla attığını hissedebiliyordu. Molly ona sarılmıştı, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

Allarion önünde oturan cesur eşiyile gurur duyuyordu; hiç duraksamamış, endişelenmemiş ya da paniğe kapılmamış, dindik oturmuş, vücudu onun ve Bellarand'inkiyle birlikte hareket etmişti.

Bu kadın için her şeyi yapmaya hazırdı.

Bu yüzden arkalarındaki ağaçlardan bir değil iki fae şövalyesi fırladığında ve bir diğeri de yolun aşağısında belirdiğinde Allarion kılıcını çekti.

Sıkı tutunun! Bellarand kişneyerek boynuzunu tehditkâr bir yay çizerek salladı.

Korkunç binek durmak ya da yavaşlamak yerine hızlandı, boynuzları önlerine çıkan tek boynuzlu ata çarparak takırdadı. Allarion'un kılıcı havada şakıyarak fae şövalyesini zırhından yakaladı. Yaralamayacaktı ama buna ihtiyacı da yoktu, sadece savaşçıyı ve tek boynuzlu atı yoldan çekecekti.

Molly homurdandı ve Bellarand'ın sırtına doğru kıvrıldı, Allarion tekrar savururken kendini küçülttü. Şövalye Allarion'un kılıcını kendi kılıcıyla yakaladı.

Bıçakları metal bir ılıkla çarpışırken binekler daireler çiziyordu.

"Durun!" diye bağırdı başka bir savaşçı Faethling dilinde. "Kraliçe adına durun!"

Allarion onlara etmedi. Bellarand diğerk tek boynuzlu atla boğuşırken, boynuzları savunmasız gözlere ve hassas dudaklara doğrusavrulurken, Allarion kılıcını ve vücudunu Molly'yi korumak için kullandı.

Onu endişelendiren yalnız bir savaşçı olması değıl, etrafını sarmak için acele eden diğerk ikisinin sayıca az olmasıydı.

Uzaklaş, Bellarand!

Allarion şövalyenin kılıcını kendi kılıcıyla yakaladı ve savaşçının elinden alıp uçurdu. Düşman tek boynuzlu at hamle yaptığında Bellarand kaçtı ve fae şövalye ile korkunç bineğı yere yuvarlandı.

Yolda dörtnala ilerlediler, arkalarında tozlar uçuşuyordu. Bellarand'ın siyah paltosu, büyük kasları onları ileri fırlatırken dalgalanıyordu ama Allarion her adımda takip edileceklerini biliyordu. Üç kişilik bir Fae şövalyesi ne teslim oluyor ne de teslim oluyordu. Ya başarı ya ölüm.

Bellarand'ın omuzlarına doğrus eğilerek Molly'yi altına aldı. Molly'nin kalbinin sırtında hızla çarptığını hissedebiliyordu ve parmak eklemleri Bellarand'ın yelesine yapıştığı yerde bembeyazdı.

Büyü patlamaları etraflarındaki yola sıçradı ve Bellarand öfkeyle ılık atarak arkasında bıraktığı kraterlerden kaçınmak için döndü. Peşlerindeki iki şövalye, Bellarand hızını yeniden kazanırken mesafeyi kapattı, elleri Allarion'un pelerinini yakalamak için uzandı.

Onu yerinde tutan broşu çözdü, kadife omuzlarının üzerinden kaydı. Bir büyü hareketiyle broşu büyük bir yelken gibi korkunç bineklerden birinin suratına doğrus gönderdi ve onu kör etti.

Diğerk şövalye onu tekrar yakaladığında, Allarion bir heybeyi çözdü ve şövalyeye fırlatarak karnından yakaladı. Diğerk heybe tozun içinde kaldı ve Bellarand'ın yükünü hafifletti.

Bellarand koşarken rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu ama şövalyeler yine de peşlerinden gidiyordu. Arazinin kuzey sınırına daha kilometreler vardı. Çok fazla mil.

Yapabilirim, dedi Bellarand.

Bunu yapmak acı veriyordu ama Allarion bineğiyle arasındaki bağda yeni bir yol açtı ve sihrini bu bağın oluşması için kullandı. Zihnini körelmiş bir bıçak gibi sıyrıp geçiyordu ama Bellarand'a *"Bir binici iki biniciden daha hafiftir"* dediğinde Molly bunu duyamadı.

Tek boynuzlu at isteksizce onaylayarak ofladı ve Allarion, Bellarand'ın planından duyduğu mutsuzluğu hissedebiliyordu. Sorun değildi; Molly'yi güvende tuttuğu sürece mutsuz olabilir. Önemli olan tek şey oydu.

Beni istiyorlar, ikinizi de değil.

Bunu bilemezsiniz! Bellarand tartıştı.

Ama o biliyordu. Molly'nin kendisi için yaratıldığını bildiği, Bellarand'ı sürünün içinden korku bineği olarak seçtiği, Scarborough'ya adım attığında kendini evinde hissettiği gibi, üçlünün istediği kişinin kendisi olduğunu da biliyordu. Amaranthe'ye meydan okuyan oydu ve Ravenna'nın nerede saklandığını bilen de oydu.

Allarion, Maxim'e bu işi sonuna kadar götüreceğine dair söz vermişti. Ve onun eşi olarak, *Azai*'sinin güvenliğini sağlamakla görevliydi.

Ona iyi bak, dostum.

Yaşasan iyi olur, diye homurdandı Bellarand. *Yaşamazsan biri olacak.*

Niyetim bu.

Dizginleri toplayarak hızla Molly'nin bileklerine doladı ve gevşek bir düğümle birbirine bağladı. Molly kolayca kurtulabilirdi ama bu sayede Molly'nin atlamaya çalışmasını engelleyecekti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Allarion onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Sıkı koş ve arkana bakma."

"Allarion, *hayır!*"

Bellarand'ın sırtından atladı, tek boynuzlu at ve Molly yolda ilerlemeye devam ederken havada asılı kaldı. Molly onun adını haykırdı, üzüntüsü rüzgârda yankılanıyordu ama o kendini sağır etti.

Allarion toprakta kayarak bir toz bulutu içinde durdu. Kemerinden hançerini çıkararak geldikleri yöne doğru koştu, ayakları üçlünün yolunu kesmek için yolu dövüyordu.

Bırak gelsinler.

Allarion Meringor'u tehdit etmenin ne demek olduğunu görsünler.

"Bellarand! Bellarand, DUR! Geri dönmek zorundayız!"

Gözyaşları Molly'nin yüzünden aşağı akıyor, yanaklarına vuran rüzgârla buz gibi iğneler haline geliyordu. Dizginlerin deri düğümüne karşı mücadele etti, bir elini serbest bırakmaya çalıştı, ama ne kadar çekiştirip bükerse büksün, tek boynuzlu at dinlemedi.

"Bellarand!"

Hayır, tek söylediği buydu.

Molly çığlık attı ve çaresizce hıçkırdı, fae'si için duyduğu korkuyla birlikte öfkesi de alevlendi. "Ona yardım etmeliyiz!" Dizginleri tekrar çekiştirdi ama dizginler Bellarand'ın yelesine dolanmaktan başka bir işe yaramadı ve kırlarda uçarlarken bir bayrak gibi arkasından aktı.

Rüzgâr yanaklarını dövüyor, gözlerini yırtıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Molly ağlamayı ve yalvarmayı bırakamıyordu ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Diğer binicilerin yaptığını gördüğü gibi topuklarını tek boynuzlu atın yanlarına vurması bile onu durdurmadı.

Hayır, dedi tekrar ve Molly onun ses tonundaki hüznün kırıntısını hayal bile edemedi.

Virajlarda bile yavaşlamıyordu, bu yüzden güvenli bir şekilde atlayabileceği bir yer yoktu. Atladığında ne yapacağını bilmiyordu; sıkışıp yuvarlanacak ve oradan devam edecekti. Allarion'un onlara ihtiyacı vardı, kaçamazlardı!

Sakin buna cüret etme! Bellarand gürledi. Sadece .

"Geri dönmeliyiz!" demekten çok hıçkırarak ağladı.

Ama Bellarand dörtnala gitti ve malikâneye gitmedi.

Molly, Bellarand yoldan atlayıp bir çayırdan geçerek bir tepeciğe tırmandığında homurdandı. Bellarand'ın toynakları uzun otları kesti, saplar Molly'nin yüzüne kırıklar gibi çarptı. Molly yüzünü korumak için eğildi ve yelesine gömüldü. Dudaklarının arasında, Bellarand'ın vücudunun eforla nasıl titrediğini, hızının acımasızlığını hissetti.

Alçakta dur, diye emretti, tam o sırada Molly başka bir toynak sesi duyduğunu sandı.

Kolunun altından bakınca, kestane rengi kahverengi ve pırıl pırıl altın bir göğüs zırhıyla süslenmiş başka bir büyük tek boynuzlu at göğsü gördü.

Kalbi boğazına düğümlenen Molly, Bellarand'ın omuzları üzerinde alçalarak ona başını uzattı.

Kırlar, hızlarından ve Molly'nin gözyaşlarından neredeyse ayırt edilemeyen bir renk bulanıklığı içinde yanlarından geçip gitti. İtilip kakıldıkça ve zıpladıkça vücudu ağrıyordu ama tek boynuzlu atla birlikte hareket etmek ve kendini olabildiğince küçültmek için elinden geleni yaptı.

Bellarand ağaçların arasından geçiyor, köklerin ve kütüklerin üzerinden atlayarak çürüyen kalıntıları tekmeliyordu. Hava, yanan yanaklarında fark edilir derecede nemli ve serindi ve Molly titredi.

Ağaç sınırını aştıklarında, daha geniş ve her iki tarafı da kaldırım taşlarıyla işaretlenmiş başka bir yolla karşılaştılar. Toynakları temizlenmiş patikada takırdarken Molly nerede olduklarını anladı: Güneye, Dundûran'a giden yol.

Hayır, hayır, hayır!

"Scarborough'ya gitmeliyiz!" diye bağırdı. Orada ne yapabileceğini bilmiyordu, sadece oranın evi olduğunu ve Allarion'un oraya gideceğini biliyordu. Onun büyüyle aşılınmış bir kaleydi. O ve ev, ona yardım etmek için kiremitleri ve çürümüş döşeme tahtalarını, ne bileyim, her şeyi fırlatabilirdi!

Ama Bellarand ona hayır demek için bile cevap vermedi. Her adımda ileri atılıyor, bir canavarın koşabileceğinden çok daha hızlı koşuyordu.

Diğer tek boynuzlu atlar ve fae'ler bile Bellarand'ın hızlı dörtnala koşuşuna ayak uyduramayarak geri çekildiler.

Molly bunun bir faydası olmadığını biliyordu ama kilometrelerce ve sonra saatlerce onu geri döndürmeye çalıştı. Yalvardı, yakardı, tehdit etti.

Manzara daha tanıdık hale geldikçe, Bellarand için de endişelenmeye başladı. Bellarand'ın , ona tutunduğu ellerini sıırsıklam etmişti ve yelesi terden tel tel olmuş, koştukça kalın damlacıklar süzölüyordu. Siyah kürkü solgun kış göğünün altında dalgalanıyordu ama ne derse desin, nasıl yalvarırsa yalvarsın, Bellarand durmuyordu.

Güneye doğru dört nala koşarlarken güneş batıya doğru alçalarak onlarla yarıştı. Virajı döndüklerinde güneş ağacların hizasına dokunmuş, Dundúran ufka hâkim olmuştu.

Bellarand ne yavaşladı ne de durdu, kuzey şehir kapısından geçip arnavut kaldırımli sokaklara daldı. Tam gaz koşarken toynakları takırdadı, altlarında kıvılcımlar uçtu. Şehir halkı aval aval baktı ve bağırdı, bazıları çılgın tek boynuzlu atın yolundan kaçmak zorunda kaldı.

Şehrin içinden gürleyerek geçtiler, her şey ve herkes yolundan çekildi - insanlar, arabalar, at arabaları, hepsi Siyah Bellarand'a doğru yol aldı.

Kale kapısından içeri girdiklerinde, kulakları sağır eden bir çılgılık attı. Avluda yankılandı ve duyanların kanını dondurdu.

Son bir hamleyle avluyu geçerek kaleye çıkan geniş basamaklara ulaştı. Sonunda basamakların dibinde patinaj çekerek durdu.

Molly, saatler süren yolculuğun etkisiyle vücudu titreyerek kayarak indi. Dizleri ağırlığını taşıyamadı ve ilk basamağa yığıldı, bileklerinden biri hâlâ dizginlere takılıydı. Nefes nefese kalmış ve titreyen tek boynuzlu ata aptal aptal baktı.

Bellarand bacaklarını iki yana açmış ve kilitlenmiş bir halde, kendini zorlukla ayakta tutarak duruyordu. Dudaklarını köpük kaplamıştı ve sallanan kırmızı dilinden kalın bir tükürük sarkıt sarkıyordu. Yelesi terden boynuna yapışmış, tamamen bitkin bir halde koca başını öne eğmişti.

Nedenini bilmiyordu ama onu bu kadar uzağa, güvenli bir yere getirdikten sonra böyle bitkin, titreyen görüntüsü gözlerinden daha fazla yaş akmasına neden oldu. Hiç kalmadığını düşünüyordu ama Bellarand için ağladı.

Ayağa kalk.

Bu onun ya da Allarion'un sesi değil, kendi sesiydi.

zorundasın.

Allarion kendini feda etmişti.

Bellarand üzerine düşeni yapmıştı.

Ne yapması gerekiyorsa onu yapmasının zamanı gelmişti.

Alabildiği kadar havayı ciğerlerinde toplayan Molly arkasına yaslandı ve çığlık attı, "YARDIM EDİN! BİRİ BİZE YARDIM ETSİN!"

Ve çığlık atmaya devam etti, bazen kelimeler bile değil, sadece erkeği için dehşete düşmüş bir kadının acı dolu sesi. Eller etrafına dolanıp onu taşıyana kadar çığlık attı ve çığlık attı.

O eller yeşildi.

Şaşkınlıkla başını kaldırdığında endişeli Lord Hakon'un kendisine baktığını gördü. Dirseğinin dibinde Leydi Aislinn duruyordu, yüzü endişeyle çarpılmıştı.

"Molly!" diye bağırdı. "Ne oldu?"

"Allarion-" diye mırıldandı Molly.

OceanofPDF.com

Gece ormanın üzerine , Allarion istediği kadar ilerleme kaydedememiş olsa da, malikâneye doğru ilerlemeyi başarmıştı. Ağaç tepelerinde seyahat etmek yavaş ve tehlikeli bir içti ama Scarborough'dan uzakta bile, Allarion ağaçların kendisine yardım etmek için çalıştığını fark etti.

Mesafe zıplamak için çok uzun olduğunda kollarını uzattılar ve yaprakları hâlâ duranlar onu dışmanlarının keskin görüşünden korudu. Önlereine kütükler yuvarlandı ve kökler korkunç bineklerine çelme takmak için havalandı.

Ama yine de üçlü onu takip etti.

İlk başta yolda sadece iki kişiydiler, ama alacakaranlıkta yeniden üç kişi olduklarını fark edince biraz rahatladı. Kendisine kadar yankılanan fısıltılardan Bellarand ve Molly'nin kaçmayı başardıklarını duyunca acımasızca sevindi.

Üçlü tüm dikkatini onu yakalamaya verdi ve o da onlarla etin bir kedi-fare oyunu oynayarak güneybatıya, arazinin sınırına doğru ilerledi. Sınıra yaklaştığını hissedebiliyordu, büyüü bir siren çağrısıydı. Sınırın içinde, koğuşları harekete geçirebilirdi. Koruyucu bir büyü kabuğu savaşçıları dışarıda tutacak ve uygun bir savunma yapabilecekti.

Oraya varmak işin zor kısmıydı.

Açlık içini kemiriyor, boş midesi şikâyet ediyordu. Allarion onu yatıştırmak için büyü kullanmaya da cesaret edemedi. Muhtemelen ataları tüm bunları böyle başlatmıştı; biraz orada, biraz burada, küçük şeyleri çözerek. Molly onun için döngüyü kırmıştı ve onun hediyesini geri almak istemiyordu. Hatta eğer

ağaç kabuklarını çiğnemek anlamına geliyordu.

Yaraları ise başka bir meseleydi.

Takipçilerini şimdilik kaybetmiş olan Allarion, sığınacak sağlam bir dal buldu. Sırtını kalın gövdeye dayayarak dişlerini sıktı ve acıya hazırlandı.

Omzundan çıkan kırık ok sapı, elini ona doladığında acı dolu bir çığlık attı. Ok ucunu içeride bırakmak daha iyi olurdu ama sol kolundaki gücü kaybediyordu, tırmanmak için ihtiyacı olan gücü.

En iyisi şimdi halletmek.

Tek bir hızlı hareketle şaftı ve kafayı omzundan çıkardı. Büyüsü geride kalan deliği doldurmak için hızla içeri girdi, kanı durdurdu ve kırık derisinin kenarlarını yatıştırdı. Büyü, onu tekrar bir araya getirmeye çalışırken acının en kötüsünü hafifletti.

Allarion başını ağacın gövdesine yaslayarak büyüünün işini yapmasına izin verdi. Şimdiden, ormanda tırmanırken ellerinde, kollarında ve dizlerinde oluşan sayısız küçük kesik ve sıyrığın yanı sıra üçlünün bıçaklarından birinin açtığı daha derin bir yarayı iyileştirmişti. Şanslı bir darbeydi ve saatler sonra bile onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Daha akıllı ve tedbirli olsaydı, Scarborough'dan ayrılırken zırhını giyerdi. Ve Molly'ye de bir set hazırlardı.

Büyünün tüm acısını alıp götürmesine izin vermedi, onu tetikte tutarken ve... birazını hak ettiğini düşünürken değil. En önemli şey olan eşinin güvenliği konusunda ihmalkâr ve kayıtsız davranmıştı. Yaralı gururunu yatıştıran tek şey onun hedef olmadığını, düşmanlarını uzaklaştırarak ona yönelik tehdidi ortadan kaldırılabileceğini bilmektir.

Tanrıçalar, yine de bu onun utancının acısını pek azaltmadı. Hayat çok iyi, çok kolay olmuştu. İşaretler oradaydı. Depremler tuhaftı ve Mullon'a daha önce sorması gerekirdi. Molly'ye ve onun dönüşümüne kendini fazla kaptıran Allarion savunmasının düşmesine izin vermişti.

Ama sonuçlarına kendisinden başkası katlanırsa lanetlenirdi.

Basınç uygulamak için elini yaranın üzerine koyarak Molly ve Bellarand'ın güvende olduğunu bilmekten biraz olsun cesaret aldı. Ne kadar hafife almış olsa

Amaranthe'nin erişimi ve kini, o bile büyük bir insan kalesine saldırmaya cesaret edemezdi.

Savaş ya da Molly istemiyordu. Ravenna'yı istiyordu.

"Ona sahip olmayacak." Maxim'in sözleri Allarion'un kulaklarında çınladı.
"Söz ver bana."

"Yemin ederim."

Yarasında biriken kandan daha sıcak olan öfke içini kavurdu. Amaranthe iyi olan her şeyi yok etmeye nasıl cüret ederdi? Koruması gereken şeyi nasıl kötüye kullanmaya cüret eder? Kendi halkını yozlaştırmaya, kendi ailesini katletmeye, kendi soyunu kirletmeye... Hepsi ne içindi? Güç için mi? Birkaç yüzyıl daha sefahat için mi? Her şey çok ucuz görünüyordu.

Maxim ve Aine'e yaptıkları için affedilmeyecekti. Ravenna'dan aldıkları için. Ve şimdi, onun evine yaptığı saldırı için.

Hiçbir kışkırtma, hiçbir gerekçe yok. Çürümüş parmakları bir veba gibi onu aramak için toprağın dört bir yanına uzandı - yerli büyüünün onun kokuşmuş dokunuşunu hissettiğinde dehşet içinde ürpermesine şaşmamalı.

Yine de bu saldırı onu ne kadar kızdırsa da, üçlünün burada , Amaranthe'nin onu arama zahmetine girmesi bile bir nebze rahatlatmıştı. Ravenna'yı keşfetmemişti. Yıllardır hiçbir şey yapmadan onun peşine düşmesi, Ravenna'yı bulma çabaları için kötü bir işaretti. Maxim'in koruyucularının ve planının bu kadar iyi işlediğini bilmek Allarion'a kısır bir zevk veriyordu.

Bir yay kirişinin tıngırtısı kulaklarını deldi ve bir an sonra, üzerinde oturduğu kalın daldan fırlayan bir okla kalçasına kıymıklar saplandı.

Ah, işte oradaydılar.

"Teslim ol, yeminli kılıç!" diye seslendi üçlüden biri. "Yaralı olduğunu biliyoruz."

"Beni o korkunç cadıya geri döndürmek için iğne batırmaktan fazlası gerekecek." "Kraliçeye hakaret etmeye cüret mi ediyorsun?"

Allarion neşesiz bir şekilde güldü. "O benim Kraliçem değil." Onun taptığı kadınla kıyaslandığında o hiçbir şeydi. "Onun bir gaspçıdan başka bir şey olmadığını siz de benim kadar yürekten biliyorsunuz. Çürümüşlüğüyle halkımızı zehirliyor."

"Onun adını ve kendi onurunu kirletiyorsun!"

"Sizi temin ederim, onurum sapasağlam." Gururu biraz daha azdı ama bu başka bir güne kalmıştı; eşiyle yeniden bir araya gelip öpücükler ve okşamalarla özür dileyeceği güne. Onun o hınzır ağzının kendisini herhangi bir büyü ya da tentürden daha iyi iyileştireceğini biliyordu.

"Teslim ol," diye tekrar seslendiler, "bunda onur yok."

"Katılıyorum, bir adamı ve eşini kovalamanın ve evini tehdit etmenin hiçbir onuru yoktur."

"Siz bir kaçaksınız, Kraliçemizin emriyle yasalarımıza göre mahkum edildiniz."

"Yargılanmadan, sanırım. Ve biz Faelands'da değiliz; Kraliçenizin kanunları burada hiçbir şey ifade etmiyor." Allarion soluna doğru eğilerek aşağıdaki orman zeminine baktı.

Konuştuğu şövalye ağacının dibine yakın bir yerde oturuyordu; diğer ikisi daha uzağa yayılmıştı. Onu sıkıştırmaya çalışıyorlardı, yavan da olsa zekice bir taktikti bu. Hareket zamanı.

Yine de Allarion son bir kez onları ikna etmeye çalıştı.

"Yüzümü gördün, yeminli kılıç," dedi yüksek sesle, duyması için. "Kanımın kırmızısını gördünüz. Buna şaşırmıyor musunuz? Halkımızın lanetinden kurtuldum. Amaranthe hepimizi korozyonuyla öldürüyor."

"Faelands'tan uzakta olmak zihnini bulandırmış, Meringor. Sen hastasın."

Allarion kendini tekrar ayağa kaldırırken tek bir kahkaha sesi duyuldu.

"*Haklıyım*, yeminli kılıç. Ve sonun geldiğinde bunu anlayacaksın. Şimdi, devam edelim mi?"

Az önce durduğu yerden bir ok daha vızıldayarak geçti ama Allarion bir sonraki ağaca sıçradı.

Büyük bir çatırtı ormanı doldurdu ve dönüp üzerinde oturduğu dalın yere çakılışını izledi. Korkunç binekler çığlık atıp dağılırken, Allarion gözlerini Scarborough'ya dikmiş, yoluna devam etti.

Sadece biraz daha uzağa. Biraz daha. Ve sonra onu tekrar görecekti.

Kısa bir süre önce Allarion'la paylaştığı oda göz önüne alındığında, Molly uyumadı. Uyuyamazdı.

Onsuz orada olmak çok garipti. Onu ilk soyduğu yer orasıydı. Bütün gece boyunca ona sarıldığı yer orasıydı. Burası onun sikini emdiği yerdı ve burası da onun morarmış çenesini görerek sihriyle bir lambayı kırdığı yerdı.

Gerçekten de, bununla ilgili her şey tuhaftı.

Molly odada volta atıyor, kollarını göbeğinin etrafında sıkıca kavuşturuyordu; kendini tamamen parçalanmaktan koruyacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Tek düşünebildiği Allarion'un nerede olduğu, güvende olup olmadığı, o fae'lerden kaçıp kaçamayacağıyken uyumak için hiç umudu yoktu. Eğer Bellarand onu Leydi Aislinn ve Lord Hakon'la birlikte göndermeseydi, ahırda Bellarand'la birlikte kalabilirdi. Onunla konuştuğundan çok daha nazik *bir şekilde*, *"İyi bir plan yap ve sonra biraz dinlen baştankara,"* demişti. *Endişelenmemeye çalış, Allarion kendi başının çaresine bakabilir.*

Aşırı büyümüş midillinin duyarlı olmaya çalışması onu daha da endişelendiriyordu.

Saatler süren aceleci planlardan sonra, dudaklarındaki tüm gevşek deriyi kazımış ve tüm tırnaklarını hızlıca ısırmişti.

Bellarand'ın nazik davranması ve sabaha kadar gerçekleşmeyecek bir planları olması Molly'nin volta atmasına neden oluyordu. Leydi Aislinn ve Prenses Isolde onu küçük bir akşam yemeği yemesi için ikna etmeye çalışmışlardı ama Molly yemek düşüncesini bir türlü hazmedemiyordu.

Allarion aç mıydı? Ayrılmadan önce planladıkları gibi Mullon'da öğle yemeği yememişlerdi. Akşam yemeğinde her zaman aç olurdu, ama ne

ormanda yemek yiyebilir miydi? Hangi bitkilerin yenilebilir ya da zehirli olduğunu bilmiyordu. Ya onu bir fae bıçağı yerine kötü bir mantar öldürdüyse? Ya-

Leydi Aislinn'in altın rengi kafası içeri girmeden önce kapısı hızla çalındı. Gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme sundu.

Sessizce içeri girerek ince keten bir gecelik uzattı ve yatağın üzerine serdi. Var olmayan kırıksıklıkları düzelterek, "Bu tam oturur," dedi.

Bu basit nezaket karşısında Molly'nin boğazı düğümlendi. Leydi Aislinn'e teşekkür etmek istedi. Ona bunun önemli olmadığını, nasıl olsa uyuyamayacağını söylemek istedi. *Hemen* gitmelerini talep etmek istedi.

Sıkılı dişlerinin arasından çıkarmayı başardığı şey "Her şey hazır mı?" oldu.

Leydi Aislinn başını salladı, Molly'ye bakarken gözleri sempatiyle doluydu. "Hakon az önce Balar, Theron ve köyden birkaç kişiyle birlikte geri döndü. Yüzbaşı Aodhan da yarın sizinle birlikte yola çıkacak bir düzine gönüllü buldu bile."

Molly sertçe yutkundu, bu haberin çalkalanan midesini sakinleştirmesini diledi. Elbette hiçbir şeyin faydası olmadı ama mantıklı bir şekilde bunun iyi bir haber olduğunu biliyordu.

Ona kalsa, tüm kale garnizonu yola çıkacaktı ama Molly tüm bunların Leydi Aislinn'i tehlikeli bir duruma soktuğunun farkındaydı. Bunu doğrulayamazlardı ama Fae şövalyelerinin Fae Kraliçesi tarafından gönderildiğine şüphe yoktu. Yabancı bir kraliçenin savaşçılarıyla savaşmak, Leydi Aislinn'in sahip olamayacağı bir savaş ilanı ile flört etmek anlamına gelebilirdi. Ancak, kendisinin de ifade ettiği gibi, *"Öteki halk farklı bir mesele. Allarion'unuzun da fark ettiği gibi, onlar gri bir sadakat alanında yaşıyorlar. Buna kocam da dâhil ve elbette onu uygun bir koruma olmadan göndermeyeceğim."*

İlk başta, Allarion'a yardım etmek için eldeki tüm şövalyelerle birlikte hemen yola çıkamayacaklarını duymak istememişti. Leydi Aislinn ve Lord Hakon'un bir saat süren sakin ve mantıklı tartışmaları -müttefiklerini toplamaları gerekiyordu, zaten güneşi kaybediyorlardı, tehlikeli bir bilinmeze doğru yürüyemezlerdi- sonunda onu ikna etmişti.

"Ayrıca bir haber var..." Leydi Aislinn nazikçe boğazını temizledi.

"Belediye Başkanı Doherty kuzenlerinizin sizi sorduğu haberini gönderdi. Şehir şimdiden sokaklarda gezintiniz hakkında uğulduyor. Umarım haddimi aşmamışımdır, ama iyi olduğunuzu ve müsait olduğunuzda haber göndereceğinizi bildirdim."

Göğsü sıkışan Molly başını salladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Kızların beni böyle görmesini istemiyorum." Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama gerçek buydu. Kızları görmek, onların telaş ve endişelerini hissetmek onu yıkabilirdi.

Leydi Aislinn anlayışla başını eğdi. İki kadın uzun bir süre birbirlerine Molly mirasçının başka bir şey söylemek istediğini sezmişti.

"Bunun hayatının en uzun gecesi gibi geleceğini biliyorum," dedi Leydi Aislinn yumuşak bir sesle, Molly'yi şaşırtarak, "ama dinlenmeye çalış. Allarion güçlü ve yeteneklidir, eminim kendi başının çaresine bakacaktır."

Molly'nin yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, "tüm bunlar için."

"Elbette. Allarion bir dost. İkiniz de öylesiniz. Size yönelik bir tehdit hepimize yönelik bir tehdittir." Leydi Aislinn gülümseyerek olmasa da nazik bir bakış daha atarak, "Bu gece size eşlik etmemi ister misiniz yoksa yalnız mı kalmak istersiniz?" diye sordu.

Molly'nin burnunun yanmasına neden olan daha fazla gözyaşı aktı. Anlık içgüdüğü yalnız kalma isteğinden umutsuzca dikkatinin dağılmasını istemeye ve tekrar geri dönmeye yöneldi.

"İyi olacağım," dedi, mirasçının olduğu kadar kendisinin de iyiliği için, "ama teşekkür ederim."

Leydi Aislinn başını sallayarak kapıya doğru adım attı. "Pekâlâ o zaman. Dinlenmeye çalışın. Hakon ve diğerleri şafakta sizinle birlikte yola çıkacak."

Molly tekrar teşekkür etti ve kapı arkasından usulca kapanana kadar gözyaşlarını tutmayı başardı. Gün, yolculuk, plan, nezaket, bir kalp ağrısı dalgası halinde üzerine çökmüştü.

Küçük büyü baloncuklarının içinde öylesine yalıtılmışlardı ki, dış dünya çok uzak görünüyordu. Allarion burada hiçbir fae'nin onlara ulaşamayacağından o kadar emindi ki.

Yanıldığı için kızgındı.

Ona kızgınlım.

Molly'nin yeni kurmaya başladığı küçük hayatı yok etmek isteyen isimsiz bir cadı olan Amaranthe'ye kızgındı.

Onu alamazdı. Onun değildi ki alsın.

Yarın takviye kuvvetlerle birlikte yola çıkacak ve fırsatını bulduğunda Allarion'a adamakıllı bağıracaktı. Çünkü şansı *olacaktı*, başka hiçbir şeyi kabul etmeyecekti.

Molly tüm öfkesi ve kalp kırıklığıyla ne yapacağını bilmiyordu. Gidebileceği hiçbir yer, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gecenin saatleri yoluna çıkmıştı ve beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Bu bitmez tükenmez bir görevdi ve her ne kadar volta atsa da, planlar yapsa da hiçbir şey yardımcı olmuyordu.

Duyguların bu kadar büyük olması gerekiyor muydu? Bu kadar acımasız? Ona karşı duyduğu dehşet onu içten dışa doğru tüketmekle tehdit ediyordu. Dudakları hırpalanmış ve tırnakları kanarken, geriye kalan tek şey saçlarını yolmaya başlamaktı, bu yüzden Molly ellerini karşı kolunun altına soktu. Tüm bunların *ortaya çıkması* gerekiyordu ama kabullenmek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu tat diline acı bir şekilde oturdu.

Gözyaşlarından bitkin düşmüş, endişelerinden kalbi sıkışmış Molly sonunda botlarının bağcıklarını çözdü ve yatağa tırmandı. Gecelik giyme zahmetine girmedi, bir an önce gitmek için hazır olmak istiyordu.

Paylaştıkları ilk yatağa kıvrılan Molly, yatağın onun kokusunu ve varlığını biraz olsun koruduğunu hayal etti. Bir yastığı göğsüne bastırarak kollarını ve bacaklarını yastığın etrafına doladı. Kapalı gözlerinin güvenliğinin ardında o varmış gibi davranabilirdi.

"Sadece dayan," diye mırıldandı aşağıya doğru. "Sadece biraz daha dayan."

Şafağın en zayıf ışıkları avluya süzülüyordu ve daha şimdiden partidekiler toparlanıp gitmeye hazırlanıyorlardı. Molly, Bellarand'ın sırtına oturmuş, kıpırdanmamaya çalışıyordu. Zaten bunun için bir azar işitmişti ve bir tane daha yemek istemiyordu. Bu yüzden diğerlerinin yola çıkmaya hazır olmasını endişeyle beklerken yanaklarını çiğnedi.

Büyük bir pençe ona doğru uzandı.

Molly irkildi ve Balar'ın altın rengi, aslansı yüzüne baktı. O ve tüm kardeşleri, ejderha Theron, Maritza ve harpy kız kardeşleri ve bir avuç yarı orkla birlikte gelmişti. Görünüşe göre neredeyse tüm öteki köy gelmişti.

Onları orada görmek, desteklerini ve dayanışmalarını göstermek, burnunu daha fazla duyguyla tıkamasına neden oldu.

"Umutsuzluğa kapılma güzelim," dedi Balar ona nazikçe. "Adamını öğleden önce halledeceğiz."

Molly sert bir gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ."

Adamın uzattığı eli tuttu, pençesinin sert yüzeyleri tenini tırmalıyordu. Gözleri sempati ile yumuşaktı ve ifadesi samimiydi, ama altın kanatları çırpınıyor ve kuyruğunun pullu kırbacı heyecanını ele veriyordu. Molly onun yardım etmek istediğinden emindi ama aynı zamanda iyi bir dövüşü de dört gözle bekliyordu.

Allarion'un düşmanlarıyla savaştığı sürece bu onun için önemli değildi. Sonunda, Lord Hakon diğer yarı-adamlarla dolu üstü açık bir arabaya tırmandı.

Hepsi de silahlarla dolu orklar. "Scarborough malikânesine gitmek için acele ediyoruz," dedi Hakon, "dostumuz Allarion'a yardım etmek için."

Kale muhafızlarının komutanı Aodhan atının üzerinde yanlarına geldi. "Bilinen üç fae savaşçı var, hepsi de tek boynuzlu atlara biniyor," diye anons etti toplanan kuvvete, "o yüzden tetikte olun ve düzende kalın."

Ve büyük bir *Ho! sesiyle* ileri atıldılar, arkalarında el sallayan Leydi Aislinn ve Prenses Isolde'yi kale merdivenlerinde bıraktılar.

Yapabileceğinden emin misin? Molly, Bellarand'a ilk kez sormuyordu.

Bir kereliğine de olsa onu rahatsız etmek istememişti - sadece onun dün tamamen tükenmiş, köpüren, terleyen ve titreyen görüntüsünü kısa sürede unutamayacaktı. Kaldırım taşlarının üzerine yığılıp kalmaya hazır görünüyordu ve koca tek boynuzlu atı böyle etkilenmiş görmek Molly'yi fena halde sarsmıştı.

Evet, diye homurdandı, *sormayı kes.*

Tavrını geri kazandığına göre çok da kötü olamazdı. Onu daha önce almak için ahıra girdiğimde, "*Nereledeydin?*" şeklinde sert bir selamla karşılaşmak içimi rahatlatmıştı. *Hadi gidelim.*

Dün Bellarand'la birlikte yaptıkları takırtılı uçuştan daha saygın bir tırısla şehirden geçerken düzgün bir sütun oluşturdular. Saatin erken olmasına rağmen meraklı kafalar kapılardan ve pencerelerden dışarı çıkıp onları izledi.

Kuzey kapısının altından geçtikten sonra hızlarını artırarak dörtmala koşmaya başladılar. Molly omuzlarına attığı atkıyı yukarı çekerek tozun ve soğğun en kötüsünü engelledi.

İki savaşçı arabası ilerlerken, tek başlarına at sürenler kanatlarda olmak üzere, kırsal alanda düzen içinde ilerliyorlardı. Yukarıda mantikorlar, harpiller ve Theron kolayca ayak uydurarak süzülüyordu. Molly onları ileriye, olabildiğince çabuk oraya varmaya teşvik etmemek için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Bu adil değildi; neye doğru koştuklarını bilmiyorlardı, sadece yardım etmek istediklerini biliyorlardı. Molly bunun için minnettardı, hepsi için minnettardı ama Allarion'a *daha hızlı* ulaşmak istemesine engel olamıyordu.

Sen üzerine düşeni yaptın, baştankara, dedi Bellarand ona, *şimdi bırak onlar da kendi üzerlerine düşeni yapsınlar.*

*Bana iyi davranmayı bırak, bu sinir
bozucu. Biliyorum, ben de
hoşlanmıyorum.*

Kafasının içinde Bellarand'ın huysuz sesini dinlemek onu garip bir şekilde yatıştırdı ve böylece Molly elinden geleni yaptı - başını eğdi ve dörtnala koşan tek boynuzlu atla birlikte hareket etti.

Ağaçlar yeşil bir bulanıklık içinde görüş alanını daraltırken, yolculukları hiç zaman almadan sonsuza dek sürdü. Yol önlerinde tozlu, kıvrımlı bir çizgi halinde uzanıyordu ama Molly, Scarborough'ya yaklaştıklarını hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve ağaçların onlara doğru eğilmeye başladığına yemin etti, sanki haberlerini fısıldamak için eğilmişlerdi.

Tek boynuzlu at düzenini bozup araziye doğru gürleyerek ilerlerken Molly'nin yüreği ağzına geldi ve Bellarand'ın omuzlarına daha da yaslandı. Birinin onlara seslendiğini duydu, muhtemelen Kaptan Aodhan düzeni korumalarını hatırlatıyordu ama ne Molly ne de Bellarand dinledi.

Siyah toynakları yere vurdukça altından çakıllar uçuşuyor, eve doğru hızla ilerliyorlardı. Soğuk ama berrak kış gününe rağmen, onlar geçerken tüm elektrik direkleri ürkütücü mavi bir alevle yanarak canlandı.

Bellarand evin ön avlusuna , çakıllar ön kapıya çıkan basamaklara sıçradı. Nefes almak için çırpınırken burun delikleri alevlendi ve yelesini savurdu.

Onları karşılayacak bir Allarion yok.

O burada olmalı.

Üzengilerde ayağa kalkan Molly atkısını indirdi, ellerini ağzına götürdü ve "ALLARION!" diye bağırdı.

Yalvarışı sessiz ağaçların arasından boş gökyüzüne doğru yankılandı. Ev titredi, kiremitleri takırdadı.

Çok geçmeden arkalarından gelen diğerlerinin sesi sessizliği doldurdu ama Molly zar zor duyabiliyordu. Umutsuzca etrafına bakındı, sanki gölgelerden cisimlenecek ya da ön kapıdan kasıla kasıla çıkacakmış gibi.

"Allarion burada mı?" Molly eve doğru seslendi.

Hiçbir şey.

Midesi bulandı.

"Hiç döndü mü?" Sessizlik.

"Bayan Molly, konuşuyorsunuz?" diye sordu Lord Hakon.

"Ev," diye yanıtladı, açıklamak için durmadı. Vakit yoktu. "Mülkte bir yerde mi?"

Kiremitler şakladı. Kendinden emin bir cevap değil.

Onu hissediyor musun?

Molly kaşlarını çatarak Bellarand'ın başının arkasına baktı, ama "hayır, o burada değilse tabii ki " diye homurdanamadan önce, gerçekten *hissetmek* için durdu.

Derin bir nefes aldı, etrafındaki havayı, çam iğneleri ve sedir yaprakları arasında nasıl hışırdadığını hissetti. Ağaç dalları sallanıyor, dut çalıları hışırdıyordu; hepsi kuzeye doğru gidiyordu.

Ve Molly, her şeyi bildiği kadar kesin olarak biliyordu, nasıl olduğundan emin olmasa da gerçekten umursamıyordu, *O'nun kuzeyde olduğunu.*

Bellarand yelesini salladı ve Molly boynuzunun mor renkte parlamaya başladığına yemin etti. *Ben de öyle düşünmüştüm. Durun bakalım!*

Adam tekrar harekete geçmeden önce yelesine tutunmak için yeterli zamanı vardı.

"Bu tarafta!" Molly omzunun üzerinden seslendi.

Bellarand evin etrafından dolanarak, bahçeyi geçip arazinin kuzeyindeki vahşi doğaya doğru uzanan bozuk patikayı yakaladı. Molly burayı sadece bir kez görmüş, Allarion'la birlikte biraz egzersiz yapmak ve Scarborough'nun her köşesinin neye benzediğini görmek için ağaçların ve yeşilliklerin arasında yürümüştü.

Dut çalıları ve gürül gürül akan bir dereyle dolu olan bu bölge, büyük, köklü ağaçlarla dolu ve geyik patikalarıyla kesişen pastoral bir alandı. Burası arazinin en vahşi ve en karanlık kısmıydı ve Allarion kendisinin bile oraya pek sık gitmediğini itiraf ediyordu.

Kuzeye giden yol daraldı ve Molly arabaların gıcırdayarak durduğunu duyduğunu sandı. Onlara dayanmalarını söyleyen duyuldu ama Bellarand

devam etti. Ormanda hızla ilerleyen tek boynuzlu atı ne sivri dikenler ne de devrilen kütükler yavaşlattı ya da durdurdu ve onun ormanın efendisi olduğunu herkese kanıtladı.

Derin ormanın bulanık karanlığında boynuzunun soluk bir mor renkte parladığını hayal bile edememişti. Boynuzun sarmal bölümleri arasındaki yarıklar erimiş bir ametist gibi yanıyor, yukarıdaki ağır dallara şekiller veriyordu.

Molly koltuğunu korumak ve alt dallardan kaçınmak için eğilip büküldü. Yapraklar ve dallar yanaklarını çizdi ve saçlarına takıldı ama tek boynuzlu atı daha da hızlandırdı.

Bellarand derenin üzerinden atlarken havada uçuyorlardı. İlerideki ağaçların arasından, arazinin kenarından daha fazla ışık süzülüyordu.

Sonunda fae'lerini buldukları yerdi.

Molly'nin boğazına bir şok sesi takıldı.

Allarion yerde yatıyordu, gövdesi iki sarmal kırbaçla sarılmıştı. İki atlı fae savaşçısı diğer uçları tutmuş, Allarion'u sınırın ötesine sürüklemek için var güçleriyle çekiyorlardı. Keskin bir kararlılıkla dişlerini göstermiş, ellerini pençelemek ve yere tutunmak için önüne uzatmıştı.

Kökler kollarına dolanmış, onu tutuyor ve geri çekiyordu. Kırbaçlar bir yöne, kökler diğer yöne - gerginlik alındaki damarların patlamasına ve tendonların boynuna baskı yapmasına neden oldu.

Giysileri yırtık ve kirliydi ve açık bir kan lekesi tünüğünü karartmıştı, ama Bellarand düşman fae'nin üzerine atılmadan önce Molly'nin anlayabildiği tek şey buydu, dudaklarında öfke dolu bir çığlık vardı.

Bellarand'ın boynuzu diğer tek boynuzlu atlardan birininkiyle çarpışırken Molly sadece tutunabildi. Ses çelikten daha gürültülü çıkarken, temastan mor kıvılcımlar patladı. Diğer tek boynuzlu atlar şaşkınlıkla geri çekildi ve Bellarand boynuzunu kırbaçlara vurarak ikisini de kesti.

Allarion bir *oof* sesiyle öne doğru sıçradı.

Fae savaşçıları birbirlerine bağırды, biri bineğinden sıçrayarak Allarion'un bacaklarının üzerine düştü.

Seslenmeye çalıştı -Allarion'a, Bellarand'a- ama tek boynuzlu at arka ayakları üzerinde şaha kalkıp o korkunç sivri dişlerini gösterirken yerinde kalabilmek için tüm gücünü harcadı. Keserek yere indi ve

hırıltılı, keskin toynakları toprağı uçuruyor.

Tek boynuzlu atlar hararetli bir d uelloya tutu muş, boynuzları kılıçları olmuş, savu turuyor ve itiyorlardı. Bellarand'ın sırtına yapı mı  olduğu yerden, diğer tek boynuzlu ata binmi  olan fae'nin gözleriyle kar ıla tı. Bir di ini göstererek ona dudak büktü. Onların dilinde bir şeyler söyledi, alçak ve muhtemelen aşağılayıcı bir şey.

Molly ona bildiği en kaba el hareketini yaptı. "Arazimden defol git!"

Tek boynuzlu atların ikisi de  aha kalktı, aşağı inerken dişleri ve boynuzları  arpı tı.

Molly bağırdı, tırnakları Bellarand'ın ceketine batıyordu. Tek boynuzlu atın yolundan çekilmesi gerekiyordu.

Bellarand sağa doğru dans edip bir açıklık aradığında, Molly  zengilerde durdu ve alçak bir dala atladı. Kendini yukarı çekerek bir , sonra da bir sonrakine tırmanırken çizmesinin ucunu kavrayan bir el hissetti.

Bir dalın üzerine eğilmi  olan Molly, başka bir atlı fae'nin  zengilerinin üzerinde durup ona doğru uzandığını gördü.

Molly adamın eline tekme atarak diğer bacağını altına almak için çabaladı.

Bir  atlama sesi donup kalmasına neden oldu ama bu kırılan bir uzuv değildi. Etrafına bir kırbaç dolandığında ayak bileği acıdı ve ağır bir  eki  onu neredeyse yere d   r yordu. Savunmasız bağırsağı dalın altında ezilirken g ğ nden acı dolu bir homurtu yükseldi.

"Hayır!" diye bağırdığını duydu Allarion. "Molly!"

Tırnaklarını ağaç kabuğuna geçiren Molly, kırbacın mengenesini gev etmek için tekmeleyerek ve kıvranarak var gücüyle tutundu.

Fae tekrar çekerek neredeyse bacağını yuvasından çıkaracaktı. Molly acı içinde bağırarak dalına tutundu.

Ellerinin altında hareket etti.

Hayretler içinde uzvun yukarı doğru kıvrılmasını ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekmesini izledi. Kırbacın gerildiğini hissetti, sonra aşağıdan, kabuğun metale  arpı ının ağır sesini duydu. Derin bir homurtudan sonra gev edi ve yukarı doğru tırmandı, kırbaç da o sırada d   t .

Daha yüksek bir dala tırmanan Molly sırtını gövdeye dayadı ve nefesi kesildi. Aşağı doğru bir bakış attı, ancak gözleri onu yakalamaya çalışan fae'nin alt uzuvlarla savaştığını görmek için genişledi.

Kırbacını kılıcı için terk etmişti ama dallar ona vurup hırpalarken, yaprakları yüzüne sürtünürken tek yapabildiği onu körlemesine sallamaktı. Topraktan fişkırان kökler tek boynuzlu atının bacaklarına dolanıyordu. Binek telaşa şaha kalktı, boynuzu dallara çarptı ve sürücüsü yere yuvarlandı.

Bacaklarını önünde birleştirmek için yukarı çeken Molly nefes almaya çalıştı
-Ve Allarion'u görmek.

Şimdi ikisi de ayakta olan diğer iki fae onu yakalamaya çalışırken gümüş başının sallandığını gördü.

Onu canlı istediklerini fark etti. Ravenna'nın nerede saklandığını sadece o biliyordu.

Tünediği yerden izlerken midesinin alt kısmı açıldı. Allarion onların darbelerini ve saldırılarını ustalıkla etkisiz hale getirip atlattı, kavrayan ellerinden uzak durdu ama yine de ikiye karşı birdi.

Diğer iki tek boynuzlu at Bellarand'ı çalılıkların içine doğru sürmeyi başarmış, sırayla boynuzlarını ona saplıyorlardı.

Çaresizlik boğazını tıkadı ve Molly atacak bir şey bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Ama hiçbir şey yoktu, çam kozalağı bile.

Yer titremeye başlamadan hemen önce dudaklarından bir hayal kırıklığı iniltisi kaçtı.

Sonunda takviye kuvvetler akıntının üzerinden geçmeye başladı. Balar ve Theron başlarının üzerinde tuttıkları savaş baltalarıyla hücumla öncülük ettiler.

Küçük açıklık cesetlerle ve tam bir kaosla doldu. Bu kargaşada Molly fae'sini gözden kaybetti.

İhtiyacı olan anı yakaladığında, Allarion sol omzunu bir ağaca çarparak tekrar yerine oturttu. Rahatlama iniltisi derindi; birkaç dakika daha kırbaçlar ve kökler tarafından çekilseydi, ikiye ayrılacaktı.

Vücudu birçok küçük, izole ağrıyla doluydu, ancak hepsi birleşerek onu büyük, açıkta kalmış bir sinir gibi hissettirdi.

Gerçi şu anda bunun bir önemi yoktu.

Ayaklarını altına alan Allarion, tekrar çatışmanın içine döndü.

Topraklarının nasıl ve neden birdenbire yarı orklar, mantikorlar, harpiller ve zırhlı insan şövalyelerle dolduğunu bilmiyordu, tek bildiği onun yüzünden olduğuydu. Onu arbedede bulmaya çalıştı, Bellarand'ın tepesinde doğruca fae saldırganlarına doğru at sürdüğünü gördüğünde içine saplanan keskin korku hâlâ sızlıyordu.

Bellarand'ı binicisiz iki tek boynuzlu atla savaşırken gördüğünde bir sancı daha onu neredeyse dümdüz ediyordu.

Bulabildiği ilk kişinin yakasına yapıştı. Hakon. Mükemmel.

"Allarion!" diye haykırdı yarı ork. "Kötü mü yaralandın?"

"Molly nerede?" diye gürledi.

Buçukluğun yeşil yüzü soldu.

Lordling'e tıslamak için çok az zaman vardı; hâlâ bineğinin üzerinde olan son fae onlara doğru hızla geliyordu. Hakon savaş baltasını kaldırırken

Dread-Mount borusunu indirdi.

Allarion'un ne buçukluk cesaretine ne de bu savaşı ayıracak zamanı vardı. Molly'yi bulması gerekiyordu.

Sağlam koluyla Hakon'u iterek saldıran tek boynuzlu atın yolundan uzaklaştırdı ve saldırının en büyük darbesini kendisi aldı. Boynuz sol omzunun köprücük kemiğinin üstündeki etini delirken yüzünü buruşturdu ve acı içinde dişlerini gösterdi.

Boynuzu yakalayan Allarion dehşet atına baktı. Yanan kömürler sıcak gözler onu yaktı ve boynuz avucunun içinde sıcak büyüyle karıncalandı ve kıvılcımlandı.

Boynuzu etinden çekerek tek boynuzlu atı uzaklaştırdı. Korkunç at öfkeyle çığlık attı, boynu acı içinde büküldü. Allarion, boynuz ne kadar yanarsa yansın ya da tek boynuzlu atın toynakları onu pençelemeye çalışsın, onu tutmaya devam etti. Fae şövalyesi kılıcını savurdu ama Allarion çok yakındaydı, tek boynuzlu atı boynuzundan çekerek boynunu kırmaması için binicisiyle birlikte düşmekten başka çaresi kalmayana kadar sürükledi.

İkisi bir metal şangırtısı içinde yere yuvarlandı. Dişlerini ve pençelerini göstererek üzerlerine çılgına dönmüş alaca bir mantikor üşüştü ve Allarion arkasını döndü.

Atılmış bir bıçağı eline aldı, bıçağın mükemmel dengesi elinde doğru bir his uyandırıyor.

Arazinin sınırı kaosu içine düşmüş, ağaç köklerini kanla sulayan savaş cepleri oluşmuştu. Diğer iki korkunç binek sırt sırta vermiş, harpiller yukarıdan çullanırken Bellarand'ın hamlelerini savuşturuyordu. Bir fae şövalyesi, hepsi de bir darbe indirmeye çalışan yarı orklar ve insan şövalyelerden oluşan bir çemberin ortasında kalmıştı. Savaşçı şimdiye kadar onları uzak tutmuştu ama sayıları fazlaydı. Son fae şövalyesi, ejderha Theron ve üç buçuklukla savaşıırken arkasına bir ağaç almayı .

Allarion hiçbir yerde Molly'yi
görmedi. Buna bir son vermenin
zamanı gelmişti.

Kan fişkırmasına ve acı bedenine yayılmasına rağmen, Allarion sırtını ağaca dönerek fae'ye saldırdı. Orada toplanmış müttefiklerinin arasından geçerek kılıcını savurdu. Savaşçı ağaç kabuğuna saplanmamak için tam zamanında sarsıldı, bıçak tam çenesinin hizasında ağaca saplandı.

"Teslim ol," dedi Allarion faethling dilinde.

"Hayır," diye hırladı savaşçı. Eli kemerine gitti ama Theron daha hızlı davranıp hançeri elinden aldı.

"Teslim olun," dedi Allarion tekrar. "Ondan kurtulabilirsiniz - sadece silahlarınızı bırakın."

"Yapamayacağımızı biliyorsun."

"Yeter," diye gürledi Theron, "yemekle oynamamıza gerek yok."

Fae savaşçısı ejderhaya dudak bükte. "Kalbini içeriden sıkacağım, pul çürüğü."

Allarion hareketi daha gerçekleşmeden hissetti, akrabalarının gözlerindeki meydan okumayı gördü ama durdurmak için çok yavaştı.

Savaşçı Theron'un dizine vurarak ejderhayı topallattı. Erkek ejderha bükülürken gürleyen bir çığlık attı ve böğrünü savunmasız bıraktı. Allarion'un ağaca sapladığı bıçağı yakalayan fae ileri atıldı, bıçak serbest kalırken kıymıklar uçtu. Mükemmel bir kavis çizerek Theron'un kafasına doğru indi.

Allarion kendini fae arkadaşının üzerine atarak şövalyeyi ağaç kabuğunun içine geri itti.

Yüz yüze geldiklerinde şövalye ona hüznle gülümsedi - bıçağını böğrüne saplamadan önce.

Aralarından hüznün geçti, akrabalar arasında bir anlayış. Başka bir hayatta, birbirlerine sadakat ve onurla bağlı silah arkadaşları olarak yan yana savaşmış olabilirlerdi. Ama bu hayat öyle değildi, ikisinin de kraliçelerine karşı görevleri vardı.

Allarion ne öfke ne de kin hissetti. Yeşil bir el onu geriye, öfkeli ejderhanın önünden çektiğinde neredeyse hiçbir şey hissetmedi.

Theron'un kırmızı ağız kısmı bir değişimle uzadı ve fae'nin yüzüne doğru kükrerken tüm keskin dişlerini göstererek ardına kadar açıldı. Acımasız bir çabuklukla pençelerini fae'nin yüzüne ve boğazına geçirerek etinde dört siyah çizgi açtı. Fae'nin boynundan siyah kan fışkırdı ama daha düşmeden, diğer yönden gelen bir başka darbe neredeyse başını koparıyordu.

Allarion arkasını döndü, en azından ejderha hayvani bir çılgınlıkla üzerine çullanmadan önce şövalyenin ölmüş olmasından dolayı rahatlamıştı.

Biri bir şey söyledi, belki de ona, ama Allarion duymadı. Bir eliyle kesik tarafını kapatırken, orada biriken sıcak, yapışkan kanı hissetti.

Kahretsin, bu acıttı.

Dik durabilmek için dizlerini kilitledi ve savaş alanından geriye kalanları inceledi.

Tek boynuzlu atlar ter ve kanla parlıyordu, pençe izleri sırtlarını ve yanlarını çiziyordu. Diğer fae savaşçısı yenik düşmüş, etrafında toplanan grup sırayla öldürücü darbeler indirirken dizlerinin üzerine çökmüştü.

Uyuşukluk duyularını örtmeye çalıştı ama içindeki hastalık hissini tamamen bastıramadı.

"Orek, bize baltanı ver, belki bu lanet boynuzu keser."

Allarion dönüp mantikorlara baktı, tüm sürü öldürülmüş tek boynuzlu at ve binicisinin etrafında toplanmıştı. Pençeleri ve ağızları kan içinde olan kardeşlerden biri ayağını tek boynuzlu atın kafasına dayamış, pençelerini boynuzla dolamıştı. Etrafına dağılmış bir avuç kılıç, bükülmüş ya da kırılmış halde duruyordu.

Allarion'un üst dudağı dişlerinin arasından sıyrıldı. "."

Mantikorların omuzlarındaki tüyler diken diken oldu, aslan gözleri onun ses tonundaki vahşet karşısında yuvarlandı.

Allarion, Balar'ın bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu. Dehşet binekleri *asla* ganimet yapılmamalı, sadece son derece saygılı davranılmalıydı. Üçlünün hepsi onun düşmanı olabilirdi ama yine de ölümden onuru hak ediyorlardı.

Sonunda Balar başını salladı. Küçük kardeşi pençesini sallayarak tek boynuzlu attan uzaklaştı ve kafasının yere düşmesine izin verdi.

Mantikorların onu dikkate alacağından emin olduğunda, Allarion diğerlerine döndü.

"Yeter," diye seslendi. "Yeter!"

Bağırışı ağaçların arasında çınlayarak her savuruşu ve darbeyi durdurdu ve Theron bile durakladı, yüzü simsiyah kana bulanmıştı.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim dostlarım, ancak bugün yeterince Fae kanı döküldü."

Harpiler yere indi ve buçukluklar kalan fae şövalyesinin hırpalanmış bedeninden geri çekildi. Bellarand'ın boynuzunu bir kez sallayan iki

Titreyen ve kanlar içinde kalan tek boynuzlu atlar önce dizlerinin üzerine çöktüler, sonra da yere yatıp başlarını boyun eğerek çiğnenmiş toprağın üzerine koydular.

"*Azai*'m nerede?"

Bir el omzuna indi ve Allarion acıyla tısladı. Görüşü dalgalandı ve sendelediğinde, o el onu dik tutmak için kolunu yakaladı.

"Sakin ol," dedi Hakon nazikçe.

"Molly nerede?"

Artık aşağı gelebilirsin baştankara, diye Bellarand.

Savaş alanının dört bir yanından gelen çırpınma ve dal kırma sesleri yankılandı ve Allarion başını çevirmeyi başarak Molly'nin uzun bir ıhlamur ağacından tırmanarak indiğini gördü.

Benim zeki kızım.

"Molly."

Son mesafeyi de atlayarak, saçları savrulmuş ve gözleri yaşlarla parlayarak ona doğru koştu.

"Allarion!" diye bağırdı.

Kollarını ona doladı ve Allarion büyük bir rahatlamayla onun kucağına yığıldı. Ve kan kaybından.

Başını çok ağır hissedince, bacaklarını altında tutmaya çalışırken başını onun omzuna koydu.

"Molly'ciğim, seni çok seviyorum," diye

mırıldandı. "Sakın buna cüret etme!" diye çığlık

attı.

Sevgili yüzünü tekrar odak noktasına getirmek için bir an gözlerini kırpması gerekti ve onu bu kadar korkmuş bulmak onu rahatsız etti. Kollarını ona dolamaya çalıştı ama onu dilediği kadar sıkı tutacak gücü yoktu.

"Neden ağlıyorsun? Günü kazandık."

"*Kanaman* var," diye bağırdı, sesi hâlâ tatsız bir şekilde tizdi.

"Ah." Avucunun nasıl kendi kanıyla dolu olduğunu hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Evet, o. Daha kötülerini de yaşadım."

İnanmayarak homurdandı, neredeyse onu güldürecekti. "Çok fazla kan kaybediyorsun. Çok fazla kan var." Dudaklarını onun kulağına bastırarak fısıldadı,

"Benimkini al. İhtiyacın olduğu kadar al."

Kadının sözleri onu başını sallayacak kadar uyandırdı. "Yapamam. Yapmayacağım. İhtiyacım var..." Ellerini ya da ayaklarını hissedemediğı için belki de endişelenmesi gerektiğini düşünerek iç çekti. "Çayır, beni oraya götür tatlım."

Molly omzunu Allarion'un kollarının altına aldı ve yere düşmesini engellemek için bacaklarını destekledi. Baş omzuna yaslandığında ve sözsüz bir inilti teninde vızıldadığında adını haykırdı.

Ama Lord Hakon yardım etmek için elini uzattığında, kadın onu geri çevirdi. "Hayır!

Ona dokunmayın!"

"Bayan Molly..."

"Sadece onu çayıra götürmem gerekiyor. Bellarand. Bellarand nerede? Bellarand!"

İşte . Tek boynuzlu at öne doğru tırıs gitti ve Allarion'un diğer kolunu kalın boynuna geçirmek için başını eğdi.

Gözleri kapalı olmasına rağmen Allarion acıyla yüzünü buruşturdu.

Molly bunu görünce inledi. "Bellarand," diye mırıldandı.

Biliyorum. Bunu iyileştirebiliriz. Onu çayıra götürelim. Orman yardımcı olacaktır.

Nasıl olabileceğini bilmiyordu ama Molly'nin şu anda pek de umurunda değildi. Hakon ve diğerlerini uzak tutmanın ve bunun yerine ormana bir şans vermenin mantıklı olmadığını biliyordu, ama şu anda mantıklı değildi - fae'si bıçaklanmış ve kesilmişken değil.

Derme çatma savaş alanının öbür ucundan sadece bir bakış atabilmişti,

Ama Molly fae'sinin yaralandığını *hissetti*. Bu onun ruhunu parçaladı ve sadece Bellarand'ın renkli tehditleri onu o ağaçta tuttu.

Lord Hakon, "Bayan Molly, yaralarına evde bakmalıyız," dedi.

Bellarand'la birlikte Allarion'u yürütürken onlara "Hepiniz eve dönün," dedi. "Ev sizinle ilgilenecek. Yakında orada olacağım. Sadece... sadece eve gidin."

O ve Bellarand fae'lerini götürürken diğerleri şaşkınlıkla baktı ama Molly'nin umurunda değildi. Bu fae ve onun huysuz tek boynuzlu atıyla geçirdiği haftalar ve aylardan sonra Molly bu tuhaflığa alışmıştı. Artık o da bunun bir parçasıydı. O Allarion'u çayıra götürürken hepsi bir saatliğine bununla başa çıkabilirdi.

Yavaş ve zorlu bir yürüyüşü. Molly birden fazla kez Bellarand'a binmesi için yalvardı, böylece tek boynuzlu at onları götürebilecekti ama Allarion yürüyebileceği konusunda ısrar etti. Onun ve Bellarand'ın zorlamamasının tek nedeni, Molly'nin yardımı olmadan onu tek boynuzlu ata güvenli bir şekilde bindirmenin çok fazla zaman ve çaba gerektirecek olmasıydı.

Ağaçlar, eğrelti otları ve çalılar onlar için bir yol açarak zeminde yürümelerini kolaylaştırdı. Uzuvar yollarından çekildi ve kökler takılıp düşmemeleri için battı. Yine de Molly her adımlarını o kadar yakından izliyordu ki çayıra vardıklarında ilk başta bunu fark etmedi.

"İşte," diye mırıldandı Allarion.

Onu ellerinden geldiğince dikkatli bir şekilde yere bıraktılar. Bir yosun yatağı, yolunu yumuşatmak için yerden yukarı doğru itildi ve rahatça toprağa yerleşti.

Molly onun yanına yığıldı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Neye ihtiyacın var?"

"Uyu," dedi hareketsiz kalmadan önce.

Boğazına bir alarm sesi takıldı. "Allarion, bekle-!"

Bırak onu, diye uyardı Bellarand. Uzun bir uyku ona iyi gelecektir.

Molly endişesini bastırmaya çalıştı ama onu olağanüstü bir şekilde hareketsiz görmek hoşuna gitmiyordu. Uzun uyku onu bir günlüğüne, bazen de daha uzun süre uzaklara götürüyordu. Muhtemelen yaraları yüzünden daha da uzun.

Köklerin ve sarmaşıkların adamın uzuvlarına dolanmaya başladığını gördüğünde boğazından bir ses daha yükseldi.

"Hayır!" diye bağırdı. "Ondan hiçbir şey alamazsın!"

Bellarand yumuşak ağzını onun koluna dokundurdu. *Her şey yolunda baştankara.*

İzle.

Molly çabalayarak kalçalarının üzerine oturdu ve ağlamaklı, bulanık gözleriyle onu izledi. Sarmaşıklar onun üzerine tırmandıkça uçlarından yumuşak bir parıltı yayılıyordu, ona yaz güneşini hatırlatan sıcak, altın bir ışık. Yapraklar yaralarına doğrudan dokunmamaya dikkat ediyordu ama bir battaniye gibi üzerinden geçtikçe kan duruyordu.

Allarion rahatlamış bir iç çekti, ağzının etrafındaki çizgiler yumuşadı.

Kıcının üzerine yığılan Molly bir mucizeden başka bir şeye tanık olmadı.

Orman, Allarion'un verdiklerini geri verdi. Nasıl bildiğini bilmiyordu, sadece olanları izlemişti. Bu sadece Allarion'un büyüü de değildi. Bu bir kombinasyondur, onun ve toprağın büyüünün iplikleri birlikte dokunmuştu. Onu yumuşak bir ışık halesiyle kapladı, örümcek ağı gibi küçük parlak iplikler onu koza gibi sardı.

Büyünün sıcaklığı ışık fraktallarından yayılıyordu. Molly bunu gözyaşlarını kuruttuğu ellerinde ve yanaklarında hissedebiliyordu.

Onu yıkayan parıltı çayırın etrafındaki düzinelerce noktadan yansıyor. Ağaçların arasından orman yaratıkları çıkmaya başladığında Molly şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bir geyik sürüsü. Bir tavşan ailesi. Rakunlar dallarda takırdıyor, köstebekler deliklerinden çıkıyordu. Molly ondan korkmasa da bir ağacın yanında siyah bir ayının yuvarlak kulakları kıpırdadı.

Ormandan bir kızıl sincap fırlayarak yanlarına geldi. Kuyruğu seğiriyor, sıvı siyah gözleri Allarion'un yanına bir meşe palamudu bırakmadan önce bir anlığına ona bakıyordu. Sincap Bellarand'a küçük bir cıvıltı atarak ormana geri döndü.

Sadece meşe palamudu taşıyan bir başkası ve bir başkası için. Geyikler dallar, rakunlar çam kozalakları taşırdı. Kara ayı bir ağız dolusu geç böğürtlen bıraktı. Birbiri ardına hediyelerini bıraktılar.

Molly'nin kalbi kabardı. Bir çeşit haraç ödüyorlardı. Ve daha fazlası çayırın kenarında toplanmış, fae'sini izliyordu.

bakarken yüzünden daha fazla gözyaşı akmaya başladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bellarand onun yanında, uzanmak için bacaklarını altına katladı. Kadının sırtını cüssesine yaslamasına izin verdi, rahatlama onu yıkarken vücudu titriyordu.

"Orman onu iyileştiriyor," dedi, dudaklarından dökülen kelimelere inanmakta güçlük çekerek.

Bellarand, *bunun iyileşmesine yardımcı* olduğunu söyledi.

Molly aradaki farkı ayırtırmayı umursamadı. Önemli olan fae'sinin yaşamasıydı.

Elbette yaşayacak, diye homurdandı Bellarand. *İkimizi de öldürmek birkaç bıçak darbesinden çok daha zor.*

Onun kaba güvence verme çabası karşısında yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Molly bir daha asla bugünkü gibi bir şey yaşamak istemiyordu.

"Sadece onu iyileştir," diye yalvardı ağaçlara, hayvanlara ve toprağa. "Onu bana geri getirin."

Gecenin karanlığı tam olarak önce Molly yatak odasını, Allarion'un ve hatta Ravenna'nın yatak odalarını battaniyeler için yağmaladı. Geniş keten dolaplarında fazladan birkaç tane vardı ve onları da misafirleri için bırakmıştı ama bu gece için... Molly onların battaniyelerini almalarını istiyordu.

Omzuna attığı ağır kumaş onu ağırlaştırdı ve neredeyse iki kez yzşt düştükten sonra evin mutsuz gıcırtılarına kulak verdi ve adımlarına dikkat etti.

Arkasında rtleri sürükleyerek mutfağa yeniden girdiğinde, birçok gözün ağırlığının üzerine ktğn hissetti.

Evde başkalarının olması çok tuhaf bir duyguydu. Avluda, yemek odasında ve kış bahçesinde dolaşıyorlardı. Birkaçı mutfağa inmenin yolunu bulmuştu, en büyük tencereleri yaraları temizlemek için kaynar suyla buğulanıyordu. Neyse ki kimseyi kaybetmemişlerdi, ama fae saldırganlar sayıca üstünlüklerine yenik düşmeden önce kesinlikle zarar vermişlerdi.

Döşeme tahtalarına basan ayak sesleri ve bir düzineden fazla insanın boğuk sesleri kulaklarını tırmalıyordu. Elbette dolu bir meyhanenin gürültüsü yanında hiçbir şeydi ama ev, orman genellikle çok sessizdi. Huzurları kaçmıştı ve yardımları için sonsuz minnettarlık duymasına rağmen, bu kadar çok kişinin aynı anda burada olması, alanlarına doluşması derisinin altını kaşındırıyordu.

Çayırdaki Allarion ve Bellarand'ın yanına dönmek için bir neden daha.

Morarmış yüzündeki ıslak bezi çeken Balar ayağa kalktığında

şışmemiş gözünden.

"Gel kedicik, şunları senin için taşıyayım."

"Hayır," dedi, çok hızlı bir şekilde.

Mantikor ona sempatiyle baktı ama bu onu yumuşatmadı. Mantiken, yardım etmek için orada olduklarını biliyordu. Zaten etmişlerdi. Allarion'a zarar vermek istemiyorlardı.

Yine de ona yaklaşmalarına, onu en savunmasız anında görmelerine izin verme fikri, boğazının arkasındaki safrayı yaktı.

Kadının gözlerinde her ne gördüyse, mantikor onun duygularının bir kısmını anlamış gibiydi. Pençelerini havaya kaldırarak yavaşça yaklaştı ve eğilip örtülerin uçlarından tuttu.

"Al, en azından ıslanmalarına izin verme."

Örtüleri yavaşça diğer omzuna sararak hantal bir atkı haline getirdi.

"Teşekkür ," diyebildi. Çok iyi bir ev sahibesi gibi davranmıyordu ama rahat olup olmadıkları da umurunda değildi. Onlar Allarion değildi.

Lord Hakon bir adım daha yaklaşarak usulca sordu: "O nasıl, Bayan Molly?"

Parlıyor. Köklerle kaplı. Hala uyuyor.

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı, kelimeleri yutarken boğazı düğümlendi - muhtemelen tüm bunları bilmesine gerek yoktu.

"Dinleniyor," dedi sonunda, "Bellarand iyileşeceğini düşünüyor."

Elbette Bellarand'ın ona yalan söylediği biliniyordu ama bu kez öyle olduğunu düşünmüyordu.

Lord Hakon rahatlayarak iç çekti. "Bunu duyduğuma sevindim. Buraya ona yardım etmek için geldik ama en kötü darbeleri o aldı." Yeşil yüzü keskin çizgilerle gerildi. "O beni kurtardı."

Fae'sine geri dönme ihtiyacı damarlarında dolaşıyordu ama Molly Lord Konsolos'a başını sallamayı başardı. "Dayanılmaz derecede asil biri. Onu bunun için seviyorum ama bu konuda azar işitecek."

Lord Hakon hüzünlü bir gülümseme sundu. "Onun yerinde olsaydım ben de Aislinn'imden olurum. Lütfen ona en iyi dileklerimizi iletin. İhtiyacınız olduğu sürece burada kalacağız. Topraklarınızda başka tehdit kalmadığından emin olmak için gözcüler gönderdim."

"Teşekkür ederim," dedi, gerçekten söyleyerek ve sadece konuşmayı bitirmek istemeyerek. Lord Hakon ve diğerlerinin Allarion için bu kadar istekli ve hızlı bir şekilde toplanmış olmaları, şu anda hâlâ burada olmaları ve bir şekilde daha fazla yardım etmeyi beklemeleri, onu uyuşmuş paniğini delege kadar keskin bir minnettarlıkla doldurdu.

Her şey yoluna girecek.

"Sizi tutmayacağız. Sadece şunu bilin ki, düşüncelerimiz ve umutlarımız bu gece siz ve Allarion ile birlikte."

Molly gözyaşlarını tutmak için yanağının içini ısırdı ve yarı orkun nazik sözlerine sertçe başını salladı.

"İyi bir ev sahibi olamadığım için özür dilerim. Evde ihtiyacınız olan her şey var, sadece isteyin."

Kaşları ince yontulmuş yüzünün üzerinde aşağıya doğru indi. "Sormak istiyordum, ev...?"

"Canlı, evet. Büyü. Konuştuğunuzda sizi anlıyor." Bakışlarını ve sesini yükselterek seslendi: "House, onlara ihtiyaçları olan her konuda yardımcı ol, tamam mı? Buradaki herkes dostumuzdur."

Mutfak penceresinin panjurları takırdadı ve birkaç buçukluk sıçradı. Kürkünün altından bile, Balar'ın kirislere bakarken solgunlaştığını düşündü, hissedebilen bir evin gerçekliği içine batıyordu.

Aldığı cevap Lord Hakon'un içini pek de rahatlatmışa benzemiyordu ama başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorduğunda başını salladı.

"Biz . Arkadaşının yanında ol."

"Sabah döneceğim," dedi, herkesten çok eve doğru.

Evden bir vedalaşma ve kiremit şakırtıları korosuyla çıktı. Örtüleri kuşanarak doğruca ormana yöneldi, çalılar ve dikenler yolundan kıvrılıyordu. Karanlıkta zorlukla görebilmesine rağmen, bir ayağını diğerinin önüne attı ve ormanın düşmesine izin vermeyeceğine güvendi.

Çayıra geri döndüğünde karanlık yoğun ve soğuktu. Gökyüzünde çok az ışık veren ayın sadece bir parçası asılıydı. Yine de Molly'nin önünde açılan çayırm görmesine yetecek kadar ışık vardı.

Bellarand'ın gölgeli formu onun işaretiydi ve yaklaştığında karanlık başı kalktı. Kadın bir örtüyü silkeleyip Allarion'un -ve onu çevreleyen tüm parlayan köklerin- üzerine sererken o dipsiz, sıvı gözleriyle onu izledi.

Sonra Bellarand'ın üzerine bir örtü daha serdi. Bellarand kendi battaniyesinin altına girip Allarion'un yanına yerleşene kadar hiçbir şey söylemedi, küçük bir espri bile yapmadı.

Evde yiyip içtiniz mi?

Hayır. Acelesinden tamamen unutmuştu.

Uyandığında bunu öğrendiğinde hoşnut olmayacak.

Bıçaklanmasından hoşnut değilim, bu yüzden ikimiz de bir süre birbirimizden hoşnut olmayacağız.

Bellarand uzun başını hem onun hem de Allarion'un üzerine koymadan önce at gibi bir kahkaha attı. Adamın ağırlığı katı ve rahatlatıcıydı ve iri bedeninin sıcaklığı, gecenin soğuğunun en kötüsünü dışarıda tutmak için örtülerin arasından sızıyordu.

Yine de Molly titremesine engel
olamadı. "Ben yokken uyandı mı?"

Hayır. Bir süre daha uyanmayacak. Uzun uyku gerektiği kadar sürecek.

Allarion'u örten battaniyenin altına bakan Molly, köklerin parıltısını izledi. Tuniğinin yırtık pırtık omzunu geriye doğru sıyırdığında derisinin yeni yeni birbirine yapıştığını gördü. Yara izi pembe ve hamdı ama derisi çoktan iyice örülmüştü.

Yanındaki yarığı kontrol etmek için örtüyü daha da aşağı çekmeden, Bellarand onu sıkıştırmak için başını yukarı kaydırды.

Uyu, baştankara, diye tavsiye etti. İkiniz için de en iyisi uyumak.

Molly bugünden sonra nasıl uyuyabileceğini bilmiyordu ama üçünün yaptığı küçük kozanın içinde, sıcak ve fae'yanında yatarken gözleri gittikçe ağırlaştı. Günün ağırlığı, Allarion için duyduğu endişe, bir şekilde Bellarand'ın kafasından daha ağır bir şekilde hem kalkıyor hem de üzerine çöküyordu.

Yüzünü Allarion'un koluna gömen Molly uzun, derin bir nefes aldı.

Bir şey olursa beni uyandıracak mısın?

Söz veriyorum. İkinize de göz kulak olacağım.

Ona, uyurken üzerini çam kozalaklarıyla örtmek ya da battaniyesini çalmak gibi komik şeyler yapmamasını söylemek istiyordu ama Molly çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Yarın uyan, diye fısıldadı fae'sine ve onun içinde dolaşan büyüye.

Molly uyandığında Allarion'u hemen hemen aynı halde buldu. Uzun uykularında her zamanki gibi sakin görünüyordu, bu en azından biraz rahatlatıcıydı. Alnında hiçbir acı yoktu ve kökleri parlamaya devam ediyordu.

Bellarand tuvalet ihtiyacını gidermek için ağaçların arasında kaybolurken Molly örtülerdeki çiği silkeledi. O döndüğünde Molly sırasını aldı ve yol boyunca açlığını ve susuzluğunu dindirmek için meyveler topladı.

Sabah, paltosunu kesen hafif bir esintiyle bulutlu başladı. Molly, Allarion'unkini ona daha sıkı sokmadan önce yorganın altına geri sokuldu.

Bunu yaparken köklerin yavaşça toprağa doğru kaydığını fark etti.

Boğazına bir alarm sesi takıldı. "Bekle!" Onu örtmek için onları geri çekmeye çalıştı ama kökler toprağın içine doğru çekilmeye devam etti.

Orman elinden geleni yaptı.

Kökler tamamen kaybolduğunda Molly inlemesine engel olamadı. Allarion'un yüzüne baktı, herhangi bir işaret aradı, ama o hareketsiz kaldı. Sakin ama hareketsiz.

Üstünü tekrar örttü, üşümesin onu soktu.

Bir saate yakın bir süre geçti ve Molly endişesini daha fazla dizginleyemedi.

"Orman bittiyse, uyanması gerekmez mi?"

Bellarand ona *iyileşmenin zaman aldığını* hatırlattı. Sakin ve bilge sesi onu rahatsız etmeye başlamıştı. *Ama... onunla konuşmaktan zarar gelmezdi.*

Molly söyleyecek bir şey bulamıyordu; her şey basmakalıp ya da önemsiz geliyordu. Böylece Molly şarkı söylemeye başladı. Ona en sevdiği şarkıları söyledi.

baladlar ve sonra en sevdiği şarkılar. Çok hüzünlü oldukları için ağıtlar dışında bildiği her şeyi söyledi ona. Bazen gözyaşları şarkılarına eşlik ediyordu ve bazen Bellarand inkar etse de başını sallıyordu, ama güneş bulutların arkasından yükselirken Molly şarkı söylüyordu.

Şarkı söylerken boğazı düğümlendi ve bacakları uyuştı ama umurunda değildi.

Sabahı şarkı söyleyerek geçirdi ve bildiği son şarkıya başladığında alçak bir uğultu sesine karıştı.

Molly haykırdı, sesi derin ve umutsuz bir umudun sesiydi.

Allarion'un kaşları kırıştı. "Neden durdun?" diye mırıldandı.

Onun yanına yığıldı, rahatlamış bir şekilde hıçkırırken sıcak gözyaşları yüzünü ve onunkileri yıkadı. Kendini onun üzerine atmaya cesaret edemeyerek, onu kollarıyla sardı ve nemli yüzünü onunkine bastırdı.

Molly onun adını ve diğer saçmalıkları haykırdı, tüm endişesi, rahatlaması ve sevgisi içinden döküldü. Kollar etrafına dolandı ve onu vücuduna çekti. İyileşen yaralarını düşünerek bir an direndi ama sonra ikisini de reddedemedi.

"Uyanıksın, uyanıksın, uyanıksın!"

Kadife bir ağızlık saçlarını karıştırdı ve Allarion'un yüzünü ısırdı.

Ona endişelenmemesini söyledim, dedi Bellarand. Küçük bir bıçak darbesiyle ölmeyecek kadar inatçısın.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti. "Çok daha kötülerini yaşadım."

Molly boğazından bir kahkaha yükselmeden önce inledi. Çılgınca bir kıkırdamaydı ama iyi hissettiriyordu ve asla itiraf etmese de alay etmeleri de öyle.

"Bir daha kesinlikle bıçaklanmak yok," diye ve oturduğu yerden kalkarak fae'sine dik dik baktı. "Buna bir daha katlanamam."

Allarion'un sevgili yüzü yumuşadı, ametist gözleri ona doğru parıldadı. Eli, sivriltilmiş parmaklarıyla yüzünün yan tarafını kavradı, başparmağı alt dudağında yumuşak bir çizgi çizdi.

"Bağışla beni tatlım," diye mırıldandı. "Korkarım seni korkuttum."

"Beni cehenneme kadar korkuttun!"

Adam bunu duyunca kıkırdadı ve kadın da onun koluna vurabilirdi.

bir gün önce bıaklandığını görmemişti.

Ormanın zemininden başını kaldırıp ona baktığında yüzündeki ifade daha ciddi bir hal aldı. Molly'nin içi sıkıştı ve kaşlarını düzeltmek için uzandı.

Allarion onun elini tuttu ve avucunu öptü.

"Senden gerçekten af dilemeliyim," diye mırıldandı elinin içine. "Dikkatsiz davrandım. Üçlünün bizi pusuya düşürmesine asla izin verilmemeliydi. Sana bu kadar yaklaşmak..."

"İstedikleri kişi ben değilim."

Ama Allarion onun mantığına karşı başını salladı. "Sen benim *Azai*'msin, kalbimsin. Senin güvenliğin benim en büyük arzum ve görevimdir." Kaşları tekrar birbirine yaklaştı ve Molly'nin kalbi gözyaşlarının kirpiklerinde toplandığını görünce yerinden fırladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Asla." Molly onun üzerine eğilerek dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "İstesen de beni hayal kırıklığına uğratabazsın."

Adam itiraz eder gibi bir ses çıkarınca Molly onu bir öpücükle daha susturdu.

"Ben her zaman istediğimi alırım, unuttun mu?" dedi usulca. "Senin suçluluğunu istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

"Benim tatlı dostum. Beni onurlandırırıyorsun."

Molly bu onurun tamamen kendisine ait olduğuna ikna olmuştu. Onun gibi özünde asil ve olması gerekenden çok daha nazik bir adamın ona nasıl iki kez baktığını asla bilemeyecekti ama bunu sorgulamayacaktı. O ve Bellarand ne iddia ederse etsin, onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Ne kadar yaklaşmıştı... bunu düşünmeye gerek yoktu.

Gelecekte ne olursa olsun, Fae Kraliçesi başka ne deneyebilirse denesin, bunun bir önemi yoktu. Önemli olan ona geri dönecek olmasıydı. Tıpkı söz verdiği gibi.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu. Orman üzerine düşeni yapmış olabilirdi ama onu yatağına yatırmak ve ona düzgün bir şekilde bakabilmek istiyordu.

"Denemek isterim."

Molly battaniyeleri geri çekti ve Bellarand eğilerek battaniyelerden birini aldı.

Allarion'un kollarını beline doladılar. Birlikte Allarion'un ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Ayağa kalktı, Molly kollarını onun ortasına doladığında göğsüne büyük bir nefes çekti. "Teşekkür ederim," dedi ona, ormana, her şeye.

Allarion bir fae'ydi, tuhaftı ve tamamen ona aitti. Molly ne bunu ne de buradaki olağanüstü, büyülü yaşamlarını asla hafife almayacaktı.

Alnından öpmeden önce ona usulca gülümsedi. "Seni memnun etmek için yaşadığımı biliyorsun tatlım."

OceanofPDF.com

Birkaç Ay Sonra

Molly, yanağına kondurulan küçük öpücüklerin sıcak baskısı ve kışının kıvrımına doğru kayan sıcak bir horozla uyandı. Yastığına sırtarak birkaç dakika daha uyuyormuş gibi yaptı, fae'sinin onu nazikçe okşamasının ve tutmasının tadını çıkardı. Bu onun uyandırılmak için en sevdiği yoldu ve bunu yapmanın en sevdiği yolu.

Bacaklarının arasının şimdiden ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyordu; belli ki bir süredir uğraşıyordu. Molly büyüünün yorganın altındaki teninde parladığını, uyluklarının iç kısmıyla ve monsuyla alay ettiğini hissetti. Büyüsü klitorisinin hemen üzerinden yumuşak geçişler yaparken ellerinden biri hafifçe göğsünü okşuyordu.

Adam gürlerken dudakları Molly'nin çıplak omzunda vızıldadı. "Molly, uyanık mısın?"

"Belki."

Başka bir gümbürtü, bu sefer çok daha memnun. "Seni uyandırdım mı? Affet beni, tatlım."

Bir kahkaha attı. "Gerçekten üzgün değilsin." Bunu çoğu sabah ve bilerek yaptığında değil.

"Hayır, değilim."

Adamın büyük eli başını tutmak için kadının altına uzandı ve öpmek için yüzünü yukarı çevirdi. Molly onun ağzına doğru iç geçirdi, hareket etmesine izin verdi ve

tam olarak ayarladı. Diğer eli onu dizinin arkasından yakaladı ve kalçasının üzerine sabitlemek için kaldırdı. Adamın içeri itmesiyle kalçasında, sırtında ve amcığında oluşan lezzetli gerginlikle tekrar iç çekti.

"Günaydın sevgilim," diye fısıldadı ona.

Ne bu dünyada ne de öbür dünyada yakışıklı fae'sinden daha iyi bir manzara yoktu, mor gözleri sabah ışığında ona doğru parlıyordu. Dudaklarında gezinen o kararlı, neredeyse kendini beğenmiş sırıtış onu büyüledi ve derinlere doğru iterken başparmağıyla sırıtışını takip etti. Yanağındaki her bir çili öpmek için eğildiğinde gümüş saçları omzunun üzerinden dökülüyordu.

"Benim tatlı dostum," diye mırıldandı, "güneş senin güzelliğini görmeyi kışkandırdığı için daha geç doğuyor."

Kalçaları battaniyenin altına yayılmış olan Molly, adamın büyüdü klitorisinin etrafında dönmeye başlamamış olsaydı yine gülebilirdi. Boğazından derin, tatmin edici bir inilti yükseldi ve Molly kıpırdamadan yatarak adamın istediğini yapmasına izin verdi

-Çünkü onu en çok memnun eden şey, onu zevkten ağlatmaktı.

İticileri tembeldi, yavaşça girip çıkıyor, onları hafifçe sallıyordu.

Sabah dakikalarla değil öpücüklerle geçti, kalçaları ivme kazanmaya başladıkça pencerelerden gelen yumuşak ışık daha da parlaklaştı. Adam ölçülü hızını korudu, kadın muhtaç hale geldiğinde bile acele etmedi. Karnındaki basınç arttıkça kalçaları geriye doğru yuvarlanarak adamın kollarıyla buluşuyor, bir sonraki sürtünme seviyesini arıyordu.

"Allarion..." diye inledi, bir elini onun ipeksi saçlarına gömmek için geriye uzattı. Ağzı omuz ve boyun arasındaki hassas kıvrıma düştü, ve onun yuvarlak yara izleri boyunca bir dişini gezdirdi.

Uzun zamandır onun kanını içmeye ihtiyaç duymamıştı ama içtiği zamanların anısı, ısırığının verdiği eşsiz haz, kadının sikinin etrafında kenetlenmesine neden olmuştu.

"Azı dişlerimi istiyor musun?" diye kulağını tırmaladı. "Bana nasıl tutunduğunu hissediyorum, tatlım. Isırığıma ihtiyacın var mı?"

Tırnakları adamın kafa derisini kazıyarak muhtaç bir ses çıkardı. "Bir dahaki sefere," dedi nefes nefese. "Misafirlerin hepsi gittiğinde."

Sadece birkaç saat içinde Scarborough'ya ilk gerçek misafirleri gelmeye başlayacaktı. Leydi Aislinn ve Lord Hakon ile maiyetleri, Balar ve

kardeşleri, Maritza ve kız kardeşleri, Orek ve Sorcha Brádaigh ve klanları, küçük kuzenleri ve onların aileleri ve vasileri, Belediye Başkanı Doherty ve ailesi, Dundúran'dan arkadaşları, Mullon'dan arkadaşları ve daha fazlası. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca saklamak ya da açıklamak için yeni bir dizi deliğe ihtiyacı yoktu.

İhtiyacı olan şey onun *hareket etmesiydi*.

Yine de her zamanki gibi acımasız olan Allarion aceleye getirilmeyecekti. Ne yalvardığında ne de tehdit ettiğinde. Elini battaniyenin altına sokarak Allarion'un gergin arka tarafını avuçladı ve sıkı ama yine de Allarion hızını ya da gücünü artırmadı.

Büyük, sıcak bir el göğsünü kavrayıp sıkı ve Molly'nin inlemesine neden oldu.

"Bunu alacağım aşkım," diye mırıldandı. "Önümüzdeki günlerde bu kadar çok misafir ağırlayacağım için bunu sürdürmek zorundayım."

Molly güldü ama bu gülüş her şeyden çok çaresizlikten kaynaklanıyordu. "Burada bizimle birlikte olmayacaklar."

"Hayır, ama evde olacaklar. Bunlar seninle baş başa geçireceğim son saatler ve kendimi şımartmak istiyorum."

Bunu sanki her gün şıarmıyorlarmış gibi söylemişti. Şıarmadıkları tek zaman, Fae şövalyeleriyle savaşından hemen sonraki günler ve iyileşme süreciydi.

Daha fazla, daha kısa uykulardan ve birkaç gün yatmadan kaldıktan sonra, Allarion iyileştiğini ilan etmişti. Molly yine de bir gün daha yatakta kalması için onu zorlamıştı, ancak Molly ona katıldığında kabul etmişti. Kaybettiği zamanı telafi etmek için en azından ellerini ve ağzını kullanmakta ısrar etse de Molly hiçbir şeye hazır olduğuna ikna olmamıştı.

Kendini tamamen yordu ve ondan sonra iki günlük uzun bir uykuya daldı. Molly'nin istediği olmuştu, dinlenmesi için ısrar ediyordu. Birkaç hafta boyunca yatmaktan ya da yanında oturmaktan, kitap okumaktan, yemek pişirmesini izlemekten ya da klavsen çalmaktan başka bir şey yapmadı.

Gücü yerine gelmiş, iyileşme süreci göğsünde sadece hafif leylak rengi yara izleri bırakmıştı. Molly'nin bütün ve dinç olduğuna emin olmak için onlara dokunmasını istemişti ama yine de onları görmek Molly'yi duraksatmıştı. O ya da Bellarand ne derse desin, bu yara izleri onun neredeyse elinden alındığının kanıtıydı. Eğer

Fae Kraliçesi'nin dediği olsaydı, Allarion ya Faelands'da bir tutsak ya da ölü olacaktı ve Molly bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Aylar rağmen bu nefret hâlâ içinde yaşıyordu, ama o bunu her gün neşeyle örtüyordu. Hayat yavaş yavaş normale dönmeye başladı. Evdeki işlerine devam etti. Bellarand sincaplarla olan savaşına devam etti, geçici anlaşmaları sona ermişti. Molly projelerine devam etti ve yenilerine başladı.

Kış gitmiş, bahar yaza doğru ısınmaya başlamıştı ve nihayet, sadece fae'si kendine dönmekle kalmamış, ev de bitmişti. Her kiremit ve her döşeme tahtası pırıl pırıl parlıyordu. Her oda kendi zevklerine göre döşenmiş, yeni duvar kağıtları ve boyalar duvarlara renk patlamaları katmıştı.

Ormanın onu iyileştirmesine izin vermek, aralarında başka türlü asla sahip olamayacağı bir bağ kurmuştu. O bu topraktı ve toprak da oydu. Molly'nin yardımıyla, Allarion büyüsünü Scarborough'nunkiyle birleştirmek için son düğümleri atmakta biraz zorlandı.

Allarion hayatta ve sağlıklıydı. Ev tamamlanmıştı. Bahar çiçekleri dolgun ve parlaktı. Kutlama zamanı gelmişti.

İsteddiği orgazmı yaşadıktan hemen sonra.

Kalçaları kayalara çarpan gelgitten daha sert bir şekilde yuvarlanırken, bu sefer dişlerinin arasından bir tıslamaydı onun adı. Boğazında zengin, alçak bir kıkırdama yankılandı, onu kışkırttı, alevlendirdi.

"Pekâlâ tatlım," diye mırıldandı kulağına.

O yetenekli el, sihrini kalçalarının arasında değiştirdi, iki parmağının uçları klitorisini bularak sert daireler çizdi.

Molly'nin sırtı eğildi, sessiz bir çığlık ağzını sonuna kadar açtı. Parçalara ayrıldı, vücudu sabah boyunca inşa ettiği tüm patlama gerilimiyle titriyordu. Zevk onu bir güneş patlaması gibi kavurdu, sıcak ve yoğun. Kalçaları adamın elini ve sikini sıkıca kavradı ve zevki doruğa ulaşırken, adamın onu doldurduğunu hissetmek için içinden bir dalga daha geçti.

Yüzü saçlarına gömülü olan Allarion onun içine pompaladı, kalçaları yatak tarafından boğuklaştırılan ıslak bir dansla birbirine çarptı. Büyük göğsü kadının sırtında titriyor, kolları onu sıkıca tutmak için sarılıyordu.

Bu zevk Molly'nin aklından tüm düşünceleri sildi ve uzun bir süre orada yatarak nefesini tuttu. Duyuları yavaş yavaş geri geldi, onun her görüntüsü, sesi ve kokusu.

Böylece, çok dikkatli bir şekilde, bacağını indirerek Molly'nin bacağını serbest bıraktı ve onu yatağa sırtüstü yatırdı. Molly onun içine doğru yuvarlandı, daha yumuşak öpücüklere gömülürken onu vücudunun beşiğine buyur etti.

Kalkmaları gerekiyordu.

Elbette ev bunu halledebilirdi ama yeni Lord ve Leydi Scarborough olarak ilk toplantılarında gerçekten iyi bir ev sahibi olmaları gerekiyordu.

Ama Molly'nin elinden bir şey gelmiyordu, ondan biraz daha fazlasını istiyordu. Bir yıl önce, bir insanla bu kadar uzun süre birlikte olup yine de daha fazlasını istemenin mümkün olduğunu düşünmezdi. Neredeyse her saati birlikte geçiriyorlardı, çoğu zaman sadece oluyordu ve yine de ondan hiç sıkılmıyordu. Onunla ilgili her zaman yeni ya da büyüleyici bir şey vardı, onu bu garip fae'ye böylesine aşık tutan bir şey.

Onunla ilgili ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu ve aslında bilmek de istemiyordu. Gizem, cazibenin bir parçasıydı. Ve bu sadece bir şey değildi. Onu Allarion yapan her şey, her parçasıydı.

Onun şefkatini ve nezaketini seviyordu, onun kuru alaycılığını ve keskin zekasını seviyordu, onun huysuzluğunu, somurtkanlığını ve patronluğunu seviyordu. Onun kendisine bu kadar özen göstermesini seviyordu ve kendisi de ona özen göstermeyi seviyordu. Onu kollarına ve kalbine almak hayatının en büyük onuruydu ve bunu onun için kelimelere dökmekte zorlansa bile, onun bunu bildiğini biliyordu. O da bunu seviyordu.

Karınları kahvaltı için gurulduyordu, bu sabah ve dün geceki sevişmeden dolayı yapış yapış olmuşlardı ve misafirleri birkaç saat içinde gelecekti ama bunların hiçbirisi Molly'nin fae'sini sırtına itmesini engellemedi. Allarion isteyerek gitti, ince kaşlarından biri ilgiyle kalktı.

Bir bacağını onun kalçalarının üzerinde sallayan Molly, yakışıklı fae'sinin üzerine binerek sikini eline aldı. Harcadıklarıyla hâlâ ıslak olan eli kolaylıkla yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı kayıyordu.

Molly alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve onu içeri yönlendirdi. Molly aşağıya doğru inerken dengesini sağlamak için onun kalçalarını tuttu ve ikisi de birlikte gelmenin rahatlığıyla inlediler.

Ellerini adamın görkemli göğsüne koyarak hareket etmeye başladı. Geçtiğimiz aylarda iyi yemek ve sıkı çalışmayla kemiklerinin üzerine et koymuş, kaslanmış ve irileşmişti. Artık kaburgaları belirgin ya da kalça kemikleri sivri değildi. Her zaman güzeldi ama bu haliyle Allarion muhteşemdi. Ve o

onundu.

Molly kalçalarını onunkilere geçirdi, fae'sini istediği gibi sert, acımasız ve lezzetli bir yolculuğa çıkardı. O vahşi gülümsemesini takındı, dişleri güneş ışığında parlıyordu, uzun saçları karışmış ve yastıkların üzerine yayılmıştı.

Molly sikinin üzerinde zıplarken onu tekrar kendine doğru çekti ve kalçalarını döndürmek için durduğunda onu orada tuttu. Boynundaki tendonlar boğazına çarptı ve Molly eğilerek oradaki sıcak deriyi yalamaya başladı. Adamın iri elleri kadının arka tarafını kavradı ve ritimleri çılgınca, acımasız bir hal aldı.

Molly her saniyeyi sevdi.

Hiç vakit kaybetmeden boşaldı, zevk tepeden tırnağa yuvarlanıp tekrar geri dönerken kalçaları titriyordu. Yine de ona inmesi için zaman vermedi, onu belinden tuttu ve aşağıdan yukarı doğru itti. Kayganlaşan ve akan suları adamın kalçalarına damlıyor, sabah ışığında parlıyordu.

Molly hayatının yolculuğu için dayandı, yüzünde o kadar geniş bir gülümseme vardı ki tekrar orgazm olurken neredeyse canı yanacaktı. Adamın ellerinden birini yakalayarak göğsüne bastırdı ve sikinin etrafını sıkarak ondan aldığı zevki iplere geçirdi.

Molly onun ve kendisinin aldığı zevkin son damlasına, onsuna ve kırıntısına kadar aldığı anda, Molly onun göğsüne yığıldı, uyumaya hazırды. Adam onu kollarının arasına aldı ve terli saçlarını öptü.

"Kraliçem," diye gürledi mutlu bir şekilde.

Allarion, aynadaki görüntüsüne bakmak için geri çekilmeden önce sert yakasını yerine sabitledi. Aradan geçen aylar boyunca kıyafetlerinin çoğunun düzeltilmesi gerekmişti ama Molly zekiydi, özellikle de

İğne.

Siyah tuniği eskiden olduğu gibi göğsüne oturuyordu, dikişleri mükemmeldi, kesimi gurur vericiydi. En çok da kollarına ve omuzlarına yeni eklenen işlemeler hoşuna gitmişti. Aile armaları ve savaşçı nişanlarının yanı sıra, kadın malikânelerinden motifler eklemişti; ağaçlar, geyikler ve hatta birkaç tek boynuzlu at. Hepsi parlak gece mavisini iplikle yapılmıştı, böylece sadece ışık dikişin üzerinde parladığında görülebiliyordu.

Saçları kadife bir kurdeleyle arkaya doğru toplanmış ve sol omzuna atılmış peleriniyle, annesinin yetiştirdiği aristokrat fae gibi görünüyordu ve evine gelen misafirleri karşılamaya hazırdı. Tek bir şey eksikti.

Eski yatak odasına ve şimdi Molly'yle paylaştığı daha aydınlık yatak odasına geri döndüğünde onu neredeyse hazır buldu. Seçtiği elbise yumuşak leylaklar ve pudra mavileriydi. Her zamanki kıyafetlerinden daha kadınsıydı, ancak kendi işlemelerini ve değişikliklerini de eklemişti. Ona, kızardığı zaman yanaklarının aldığı rengi hatırlattığı için bu rengi sevdiğini söylemişti.

Odayı ona doğru geçerek, "İzin ver." dedi.

Molly omzunun üzerinden ona dudak büktü. "Bağcıkları neden arkaya koymuşlar anlamıyorum."

Her ne kadar sessizce onun bağlarını sıkmaktan ve bağlamaktan zevk alsa da, onaylarcasına gürlledi. İpleri bağlayıp uçlarını düğümlemenin son derece çekici bir yanı vardı, özellikle de o akşam hepsini çözeceğini bilmek.

Arka yakası kürek kemiklerinin hemen altına kadar iniyor, uzayan saçlarının altından çilleri görünüyordu. Yarıyı yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülürken, diğer yarıyı zarif bir şekilde başının üzerinde toplanmıştı.

Kadın yüzünü ona dönmeye çalıştığında, adam bir elini omzuna koyarak öne doğru bakmasını sağladı. Cebinden beyaz bir kutu çıkardı.

Saç modeli kulaklarındaki gümüş topuzları ortaya çıkarıyordu ve Allarion güzel boğazının etrafına uyumlu bir kolye takmaktan büyük zevk aldı. Soğuk metalin tenine dokunduğunu hissettiğinde keskin nefesini duydu ve ensesindeki kurdeleleri sabitlerken gümüş zincirden sarkan incilerin üzerinde bir parmak ucunu gezdirdi.

Odanın karşısındaki uzun aynaya doğru süzüldü ve kolyeyi inceledi. Kolye

büyükannelerinden biri tarafından yaptırılmış güzel bir şeydi. Gösterişli olmasa da gümüş telkari zarıftı ve inciler mükemmel bir şekilde yuvarlaklı.

Allarion aynada ona sırtı, Molly çok ince olduğunu iddia etmek yerine kendine gülümsedi. Molly dönmeye başladığında, şifonyerin çekmeceleri alkışlar arasında açılıp kapanırken etekleri dalgalandığında sırtışı daha da büyüdü. Molly ona doğru dönerken kendi kendine kıkırdadı ve ona uzattığı kolu tutmak için uzandı.

"Bana bakın, düzgün bir hanımefendi," dedi.

Işıl ışıl gülümsemesi onu içten içe aydınlattı. Eğilip yanağından öperek ona, "Tam da olman gerektiği gibisin," dedi.

Yanaklarında güzel bir kızarıklık pembeleşti. "Leydi Scarborough olmak hoşuma gidiyor." "Scarborough'nun hanımı olabilecek başka kimse yok."

Bu ona bir gülümseme daha kazandı ve öpmek için başını arkaya yasladığında buna karşılık verdi.

Allarion, kolunda güzel *Azai*'si ve dudaklarında *Azai*'nin tadı olduğu halde onları misafirlerini beklemek üzere aşağı indirdi.

Gün, gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı, ılıklığın hemen sağ tarafında hoş bir güne dönüştü. Konuklar bahçede ve birinci katta dolaşarak yeni tamamlanmış odalara hayranlıkla baktılar ve Molly'nin geçtiğimiz günlerde hazırlamak için çok çalıştığı yiyeceklerden tattılar.

Hâlâ insanlar -ve yarı orklar, mantikorlar, harpiller ve ejderhalar- hakkında bir şeyler öğreniyordu ama Allarion herkesin eğlendiğini düşünüyordu. Küçük misafir kalabalığını müzikle eğlendiren ve kepenklerini neşeli bir şekilde vurarak onları farklı odalara yönlendiren evden daha fazla değil.

Bellarand ve küçük tek boynuzlu at sürüsü bile -üçlünün hayatta kalan iki korkunç bineği, Achaiös adında koyu kestane bir doru ve Tulare adında benekli gri bir aygır- katılmış, çocukların ve kadınların onlara yaltaklanmasına izin vermişti. İki tek boynuzlu at Bellarand'dan çok daha cana yakındı, ancak üçü de yaklaşacak kadar cesur olanların hayranlığını kazanmıştı.

Bir başka sürpriz de Molly'nin her iki tek boynuzlu atla da bağ kurmayı başarmış olmasıydı ve onlarla kurduğu bağ sayesinde Scarborough malikânesinin tüm sakinleri iletişim kurabiliyordu. Bu durum, yeni bir olay olduğunda

Havuç sevkıyatı, ama Allarion ve Molly pratik yaparak tek boynuzlu atların en kötü engellemeyi öğrenmişlerdi.

Belki de dişi bir fae olmadığı için Molly bu bağı kurabildi. Belki de Scarborough'un benzersizliğıydi. Allarion tam olarak emin değildi ama bunun, yalnız bir fae'nin büyüünü yeni bir diyara taşımasının ve bir insan *azai* almasının sonuçları hakkında daha fazla şey öğrenirken karşılaşacağı pek çok sürprizin ilki olduğundan şüpheleniyordu.

Achaiös ve Tularë, Bellarand'a arkadaşlık -ve dürüst olmak gerekirse, üzerinde hüküm süreceğ biri- ve Molly'ye koruma sağladı. Genel olarak, bu Allarion'u memnun etti.

Bu, üçlünün saldırısından elde edilen küçük bir iyilikti.

Vücudundaki yara izleri ve tek boynuzlu atlar saldırının gerçekleştiğinin tek kanıtıydı. Uzun uykusundan uyandığında, Hakon'dan diğere cesetlerin çoktan ortadan kaybolduğunu, toprağın içine gömüldüğünü öğrendi. Bu, ormanın doğası gereğı vahşi bir yer olduğunu, insan ya da fae ahlakına uymayan bir yer olduğunu hatırlatıyordu. Orman hem verir hem de alabilirdi.

Üçlüyü geleneksel şekilde gömmek, üzerlerine ayin yapmak ve ruhlarını temizlemek için tatlı adaçayı yakmak onuruna huzur vermiş olsa da, Allarion ormanın onu iyileştirmek için kurban verdiğini anlamıştı. Cesetlere ve sihirlerine kendisi için sahip çıkmıştı ve Allarion sadece bunun küçük bir şekilde de olsa fae ve tek boynuzlu atların Amaranthe'den uzakta yaşamaya devam edeceğı anlamına geldiğini umabilirdi.

Bir gün tüm türleri için umduğu bir şey.

Ve o gün artık daha yakındı, çünkü ev tamamlanmış, mülkle olan bağ sağlamlaşmıştı.

Bugün Scarborough'yu dostlarına ve müttefiklerine yeniden tanıtmakla ilgiliydi. Molly'nin malikânenin hanımı olarak yerini almasıyla ilgiliydi. Ama aynı zamanda Allarion'un, kendisi ve Molly yokken malikâneyi kimin idare etmesini isteyeceğine nihayet karar vermesiydi.

Amaranthe'nin erişimini ve kinini hafife almıştı, bu da Maxim'e verdiğı sözü yerine getirme isteğini daha da artırmıştı. Büyü yapılıp bağ kurulduktan sonra Allarion, Ravenna'nın eve dönme vaktinin geldiğini hissetti. Faelands'tan başka bir işaret ya da tehdit gelmemesine rağmen, Ravenna'nın hâlâ çardakta güvende olduğunu ummak zorundaydı. Allarion bunu daha fazla şansa bırakmayacaktı.

Omzuna inen ağır bir tokat onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Allarion dönüp Balar'a baktı, o aslansı haliyle ona sırıtıyordu. Tunığının kolları, alaca, şişkin kollarını göstermek için kısaltılmıştı ve geniş göğsüne sıkıca yapıştığı için dikişleri gerilmişti. Yeleşi ve kanatları, kuyruğunun pulları ve çizmelerinin derisi gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Tüm mantikorlar malikânenin etrafında kasıla kasıla dolaşıyor, orada bulunan her dişinin dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Onları gördüğünde Molly sadece gözlerini devirdi. *"Onları kızlardan uzak tut yeter. Nora yanlış kararlar vermek için doğru yaşıta."*

Neyse ki mantikorlar çocuklara karşı nazik ve dostça davranıyor, şehvet dolu bakışlarını yollarına çıkan yetişkin kadınlara, hatta saçları ağarmış olanlara bile saklıyorlardı.

Allarion, *belki de dışarıda uyumaları gerektiğini* düşündü.

Ve feromonlarıyla ormanı kokutmalarını mı? Hiç ,
Bellarand alay etti.

"Mükemmel bir toplantı dostum," dedi Balar, Allarion'un omzuna tekrar vurarak.

"Geldiğiniz için teşekkür . Sonunda ziyaret etmeniz beni memnun etti."

Allarion başlangıçta Balar ve kardeşlerinin malikâneye göz kulak olmasını düşünmüştü ama şimdi Theron ve üvey kız kardeşi Briseis'in daha güvenli bir seçenek olacağını düşünüyordu. Mantikorların yönetimi altında Scarborough'nun bir kötülük yuvasından biraz daha fazlası haline geleceğinden endişeleniyordu.

Bellarand . *Sanki siz bir sürü kötülük yapmıyorsunuz. Sen sadece kısıkanıyorsun, diye* takıldı Molly.

Allarion, *Azai'sinin* sesiyle yatışan bir gülümsemeyi ısırdı. Onu son gördüğünde, küçük kuzenlerine kütüphaneyi göstermeye gitmişti. Bilgili kız Merry, Molly eve girerken neredeyse zıplıyordu.

"Seni ayakta görmek güzel," diye devam etti Balar. "Dişini epey korkuttun."

"Bana çok iyi bakıyor."

Balar onaylarcasına ofladı. " açılmışken, sürekli şu Mullon kasabasına ne sıklıkla ? Orada çok fazla çiftleşmemiş dişi var mı?

Orada mı?"

Allarion bunu düşünmek zorunda kalarak gözlerini kırpıstırdı. "Emin değilim..."

Her nasılsa, mantikor onu bir tahminde bulunması için kandırmıştı ama neyse ki sohbet sonunda öteki köyün nasıl büyümeye devam ettiğine geldi. Balar, iki yarı orkun daha kendilerine nasıl insan bir eş bulduklarından hüznle bahsetti.

"Belki de insanlar yeşil renge daha düşkündür?" Balar merak etti.

Allarion ne kadar yardımcı olabileceğini bilmesine de elinden gelen tavsiyeyi verdi. Kaçmanın ya da bir insan eş satın almanın geçerli seçenekler olmadığını hatırlamak için Molly'nin yanında olmasına ihtiyacı yoktu. Ne kadar cazip ve uygun olursa olsun, Molly'yi tamamen kaybetmeye ne kadar her zaman dehşetle hatırlayacaktı.

Mantikoru sabırla dinledi ve onun kabadayılığının ve şamatasının altında, Balar ve kardeşlerinin nihayetinde yalnız olduklarını anladı. Güney otlaklarındaki vahşi bir sürü savaşından kaçmışlar, barış ve iyi bir hayat - tercihen bir insan eşle paylaşılan bir hayat- dilemişlerdi. Allarion bunun için onları suçlayamazdı, hele ki her gün kendisini kraliçesine kavuşturan tanrıçalarına duyduğu minnettarlıkla karşılaşırken.

Elini mantikorum iri omzuna vuran Allarion, "Darrowlands'da pek çok güzel insan kadın var. Eminim onlardan biri seni çok mutlu bir adam yapacaktır."

Balar güldü, sırtışı orantısızdı. "Keşke bu konuda acele etse!"

Allarion Molly'yi görmeden önce hissetti ve bakışlarını tam zamanında çevirerek onun evden çıkışını izledi. Yanında kuzenlerinden sadece biri vardı, ancak kız daha fazla lezzet bulmak için hızla uzaklaştı ve Molly'yi ona dönmesi için bıraktı.

Kadının kendisine doğru yürüdüğünü, gözlerinin ıslık ıslık parladığını ve gülümsemesinin muhteşem olduğunu görünce ruhu aydınlandı. Saçları gün içinde biraz dağılmış ve elbisesinin birkaç yeri kırıkmıştı ama güzelliğin ve zarafetin resmiydi, olması gerektiği gibi bir hanımefendiydi.

Ona uzandı, onu daha da yakınına çekme ihtiyacı duyuyordu. Allarion onu kendi tarafına çekti, kalbi onun yanında olması için biraz daha sert atıyordu.

"Bir dahaki sefere Dundúran'a gittiğimizde, orada olmak için bir bahane bulmalısın,

Ben de öyle. Eminim bazı tanıştırmalar yapabilirim," diye teklif etti Molly.

Balar'ın bakışları ilgiyle parlıyordu, öyle ki konuşmalarını duymadan neden bildiğini sorgulamıyor ya da umursamıyor gibiydi. Molly'nin, mantıkor yoğunluğunun bir kısmını dizginlemek ve bir kadının evini, onunla ilgilendiğini açıkça teyit etmeden önce kendi bölgeleri olarak işaretlememek gibi kendi tavsiyelerini sunmasını dikkatle dinledi.

Allarion da tavsiyelerden etkilenerek dinledi.

Sana böyle mi kur yapmalıydım, tatlım?

Balar'la konuşurken bile bir kolunu onun beline doladı.

Gayet iyi idare ettin, diye düşündü ve ona küçük bir göz kırptı. Yöntemlerin tuhaf olsa bile.

Belki de onun için. Ona göre bunlar, ona sahip olmak için yaptıklarının ve yapmaya hazır olduklarının çok küçük bir kısmıydı. Amcası yerine onunla konuşmadığı için pişman olabilirdi ama kendisine ait olduğunu bildiği bir şeyi talep ettiği için asla pişman olmayacaktı.

Geçirdiği onca gün ve uzun yaşamı boyunca, kendisini ona getiren günü hep hatırlayacaktı. Onunla geçirdiği her gün, Dundúran'da dikkatini bir kuyuya çeken güzel, gülen bir ses duyduğu o gün için onu daha da minnettar kılıyordu. Herhangi bir şehir meydanındaki herhangi kuyu gibiydi. Yine de o gün, o yer varoluşunun seyrini değiştirmişti.

Elini kızın beline koyan Allarion onu kendine doğru çekerek başının tepesine bir öpücük kondurdu, kızın mis kokulu saçları burnunu okşuyordu.

Kalbim.

Sözcüklerle değil, onları birbirine bağlayan sayısız büyü ipliği boyunca akan bir sevgi dalgasıyla cevap verdi. Sevgisi büyü dokusunda yankılandı, atkıda ve örgüde yankılandı, bu topraklara bağlı her ağaca ve hayvana ona kalben ve ruhen bağlı olduğunu ilan etti.

Böyle bir kadının sevgisine sahip olduğunu bilmek, herhangi bir büyüden daha güçlü, herhangi bir okyanustan daha geniş ve herhangi bir dağdan daha derin bir güçtü.

O onun *azai*'si, gururu, hayatıydı. Kalbinin atışı gibiydi. Asla hafife alınmaması gereken bir sürpriz ve nimet.

Allarion böyle bir aşk için her şeyi yapardı. Dünyayı yeniden yaratmak, tahttan indirmek

Bir tiran, bilinmeyen karaları ve denizleri aşmak, hatta küçük bir hayat yaşamak, silik ve mutlu. Şana, şöhrete, onura ya da güce ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey o ve onun mutluluğuydu.

Ve benim mutluluğum, dedi Bellarand.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Bir Ay Sonra

Birkaç gündür Allarion'un umutları zihniyle oyun oynuyordu. Manzara etraflarında yuvarlanırken, tanıdık bir tepecik ya da akarsuyun Ravenna'nın çardaklarının sadece birkaç dakika uzakta olduğu anlamına geldiğine kendini ikna etti.

Onu derin uykuya ilk bıraktıklarında Bellarand'la birlikte kuzeye gittikleri yolu hatırlıyordu. Bu sade hatıra onlara tekrar güneye doğru rehberlik ediyordu ama nihayetinde çardağı bulamadan geçen her gün Allarion'un korkularını daha da artırıyordu.

Molly onun tedirgin ruhuna merhem oluyor, her şeyin yoluna gireceği konusunda onu teskin ediyordu.

Üç tek boynuzlu attan oluşan küçük sürüleriyle, Allarion'un onunla birlikte gelmesini kaldırabilecek kadar iyi korunuyordu. Birden fazla kez onu Scarborough'nun güvenli ortamında geride bırakmayı düşünmüştü. Yine de onun güvenine ihanet etmeyi kendine yedirememişti.

Achaiös ve Tularé'de onu takip edeceğinden emindi. O zaman onu da yanında götürmüş olacaktı *ve çok* kızacaktı.

Sonunda, uzun süre uyumamasına ve değerli eşini her gece boyunca korkunç bineklerle korumasına rağmen, çok az tehlikeyle karşılaşmışlardı. Kar erimesiyle taşan bir nehir ve Bellarand'ın borusundan ürken bir grup gezgin karşılaştıkları en kötü şeylerdi.

Engeller. Molly'nin zor şartlarda uyumak ve erzakla yaşamak zorunda kalması dışında yolculukları kolay geçti.

Deprem yok. Fae şövalyeleri yok. Hiçbir şey yok.

Allarion Amaranthe'yi bir kez olsun hafife almamış olsaydı, bu rahatlatıcı olabilirdi. Ravenna'yı ne kadar çabuk alıp Scarborough'nun güvenliğine dönerlerse, iç huzuru için o kadar iyi olacaktı.

O gün daha puslu anılar ve boğazını sıkan korkunç bir umutla geçti. Sonunda sözünü yerine getirmenin, görevinin sonunu görmenin gerçeküstücülüğü, başka bir endişe katmanı ekledi. Zihni sona yaklaştıklarına, Amaranthe'nin tüm gücüne rağmen Maxim'in onu alt ettiğine inanamıyordu.

İlerideki ağaçlar tanıdık gelmeye başladığında, Allarion ilk başta bu hissi görmezden geldi.

Sonra Bellarand'ın kulakları dikildi.

Sanırım...

Molly dönüp önce ona, sonra da Bellarand'a baktı. Tularé'nin tepesinde, dudağını dişlerinin arasında sıkarak önüne baktı.

"Yaklaşıyor muyuz?"

Allarion sıkışan boğazından kelimeleri geçiremedi.

Evet, kalbi ve ruhu ağladı.

Bu ağaçları tanıyordu. Ve onlar yaklaşmaya devam ettikçe, büyüünün kusursuz kıvılcımı yanağında küçük iğneler halinde patladı.

Allarion Maxim'in koşuşlarından geçerken sırtını bir rahatlama ürpertisi kapladı.

Kalbi sevinçle çarptı ama omzunun üzerinden bakıp Molly'yi ve diğer tarafta kalan iki tek boynuzlu atı görünce endişeyle tekrar sıkıştı. Başını çılgınca sağa sola savurdu, gözleri bembeyazdı ve körü körüne onu arıyordu.

Bizi göremez, Bellarand fark etti.

"Nereye gittin sen?" Molly seslendi, sesinde panik yükseliyordu.

"Allarion?" "Korkma tatlım," dedi Molly'ye, ama Molly iki büklüm oldu. Elleri dizginleri sıkıyor.

O da bizi duyamıyor.

Buradayım, Molly.

Nefes nefese kaldı, tekrar ileriye baktı.

"Neredesin? Seni göremiyorum?" Kadının sesindeki tiz panik onu parçaladı.

Koğuşlar. Maxim, Ravenna'yı uykusunda korumak için birçok kişiyi yatırdı. Hiç düşünmemiştim.

Acelesi yüzünden Maxim'in, kim olursa olsun bir insanın içeri girmesine izin vermek için elbette koğuşları ayarlamayacağını düşünmemişti.

Endişeli arkadaşının görüntüsü onu üzdü ve Bellarand'ın uzun, derin bir nefes aldığını gördüğünde neredeyse onu koğuşlara geri çağıracaktı.

Sen iyi misin? Yaralanmadın mı? diye sordu, kendini sakinleştirmeye çalışarak.

Biz iyiyiz tatlım, söz veriyorum. Koğuşlar herkesi dışarıda tutmak içindi ama bizi değil.

Molly titreyerek başını salladı. . . *Ben burada çocuklarla kalacağım.*

Allarion'un boğazından bir inilti koptu. Onu terk etmek istemiyordu; Molly'nin gözünün önünden ayrılmasını, özellikle de malikânenin dışında olmasını asla istemiyordu. Yine de verdiği söz göğsünde bir ağırlıktı ve tamamlanmasına çok az kalmıştı...

Emin misin? Ravenna'yı düzgün bir şekilde uyandırmak ve yolculuğa hazır hale getirmek biraz zaman alabilir.

Eminim. Molly başını salladı ve muhtemelen Bellarand'la onun durduğunu düşündüğü yere kararlı bir kaş çattı. *Sen git kızımızı getir.*

Tanrıçalar, onu hak etmiyordu. Onun Ravenna'ya benim dediğini duymak göğsünde acı verici bir zevk yaratmıştı. Onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen Molly, Ravenna'nın durumunu öğrendiğinden beri ondan şefkatten başka bir şeyle bahsetmemişti. Allarion çok iyi arkadaş olacaklarını biliyordu ve Ravenna'nın kaybindan sonra ihtiyacı olan şey de buydu.

Teşekkürler,

Molly. Git hadi.

Bellarand ağaç korusuna doğru hızla dönerek onları koğuşun derinliklerine götürdü. Maxim'in büyüğü korunun üzerinde yoğun bir sis gibi asılı duruyor, neredeyse boğuluyordu. İçeride hava olağanüstü derecede durgundu, yapraklar arasında hiçbir esinti yoktu. Hiçbir kuş ya da diğer küçük yaratıklar dallar arasında zıplamıyor, yakındaki dereden gelen hiçbir ses koğuşlara nüfuz etmiyordu.

Korunun kıvrımını takip ederek kısa süre sonra kendilerini çardağın önünde buldular.

Tıpkı Allarion'un hatırladığı gibiydi, arkadaşının her anısını zihninin önüne getiren kasvetli bir manzaraydı. Çardak yılların çam ve yaprak döküntüleriyle örtülmüştü, çürümenin tatlı kokusu tek kokuydu.

Bir zamanlar çatıyı kaplayan yosun ve otlar kahverengi ve solmuş, kurumuş ve ölmüştü. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu, fiçıların ve çömlleklerin her biri hâlâ bıraktığı yerdeydi. Hiçbir şey rahatsız edilmemişti, toprakta ne ayak izleri ne de davetsiz misafir izi vardı.

Yine de...

"Bir var," diye mırıldandı Bellarand'a.

Tek boynuzlu at başını eğmiş, yere bakarak burnunu çekiyordu. *Oberon ve sürü nerede? Kokuları soluk ve eski.*

Allarion'un korkudan boğazı düğümlendi ve kendini Bellarand'ın sırtından atarak çardak kapısına doğru koşmaya başladı.

Ağır meşe kapı, yağlanmamış menteşeleri üzerinde gıcırdadı ve ortaya hiçbir şey çıkmadı. Çardak boştu, yatakta kimse yoktu.

Allarion inanamayarak baktı, zihni görmediklerini düşünmek istemiyordu. Umutları yere düşerken uyuşukluk uzuvlarını ele geçirdi.

Ravenna gitmişti.

OceanofPDF.com

İnsanlar, Yerler, Telaffuzlar, Ortaçağ Nesneleri ve Fae Sözcükleri Sözlüğü

Achaiös (ahk-kai-ohs)-bir tek boynuzlu at korku bineği

Aine (awn-yuh)-Maxim'in insan eşi, Ravenna'nın annesi

Allarion Meringor (ah-lar-ee-on mehr-in-gore)- yalnız bir fae savaşçısı, Bellarand'ın binicisi, kahramanımız

Amaranthe (am-uh-ran-thee)-Fae Kraliçesi, bir cadı

Aislinn Darrow (ash-lihn)-future Liege Darrow, Varis .
Darrowlands, Hakon Green-Fist'in karısı

Andreen (ahn-dreen)- Darrowlands'de yaşayan harpiller

Aodhan (ay-dawn, Aiden gibi)-Dundúran Kalesi muhafızlarının kaptanı

azai (ah-zhigh)-kalp arkadaşı, ruh eşi için faethling, kader arkadaşı

Balar (bah-lar)-Darrowland'da yaşayan mantor

baron-kitapta, kont ve margrave'in üstünde ancak lordun altında bir soylu rütbesi

Bellarand (bell-uh-rand)-siyah tek boynuzlu at, huysuz, Allarion'un ona binmesine izin verir

Briseis (brih-zay-iss)-Drowland'da yaşayan yarı ejderha, Theron'un üvey kız kardeşi

Brom Dunne-Molly'nin dayısı, bir taverna işletiyor

Bryan Dunne-Brom'un en büyük çocuğu ve tek oğlu, Molly'nin kuzeni, nalbant çırağı

Caledon (kal-ih-don)-yüzlerce yıl önce Eirea'dan ayrılan en kuzeydeki insan krallığı

Fae'ler için *derin uyku*, bedensel ve büyüsel işlevlerin neredeyse tamamen durduğu, benzer bir uyku seviyesi; yıllarca sürebilir

demesne (duh-mane)- anlam ve telaffuz olarak domain'e benzer; tarihsel olarak, soylu bir malikaneye bağlı toprak; kitapta, lordlar tarafından yönetilen bölgesel topraklar anlamına gelir (örneğin, Darrowlands)

dread-mount-bir fae savaşçısına bağlı aygır tek boynuzlu at

Dougal Braithwaite-akılsız **bir** asilzade, Longmere Kontu Fiona'nın kardeşi

Dundúran (dun-dure-un)-Drowlands'ın başkenti; şehir veya kalenin kendisi anlamına gelebilir

earl-kitapta, lord ve baronun altında ancak margrave'*in* üstünde bir asil rütbe

Eirea (eer-ee-uh)-insanların merkezi krallığı, hala acımasız veraset savaşlarından kurtulmaya çalışıyor

faelands-territory iddia etti ve yerleşik tarafından ve Fae; aşılarmış Binlerce yıl boyunca sihirleriyle

faethling-fae'lerin anadili

Fallorian-fae başkenti

Fia (fee-uh)-Aislinn'in seneschal'ı

Finn-Molly'nin eski sevgilisi, Allarion'a göre yürüyen **bir** ölü **Fiona**

Braithwaite- meraklı **bir** soylu kadın, Lord Dougal'ın kız kardeşi

Gleanná (glay-ah-nah)- Eirea'nın başkenti

lonca - zanaatlarının/ürünlerinin üretim aşamalarını denetleyen *bir* zanaatkarlar veya tüccarlar birliği (örneğin, taş ustaları, duvarcılar)

Hakon Yeşil Yumruk (hay-kon)-Dundúran Kalesi'nde yarı-ork demirci, Darrowlands'ın gelecekteki Lord Eşi, Leydi Aislinn'in kocası

Isolde Monaghan (ih-zolde mon-uh-han)-Eirea'nın Taç Prensesi

Jennet (gen-et)-Molly'nin arkadaşı, bir barmaid

lord-tarihsel olarak, diğerlerinden üstün bir lord/otorite; kitapta, kraliyet ailesinin altındaki en yüksek soylu rütbesi, tüm demesne'yi yönetir ve denetler

uzun uyku - fae için, gece dinlenmesinden ziyade birkaç günde bir alınan normal bir uyku türü; fae yaralanmadan sonra iyileşiyorsa tam bir gün veya daha fazla sürebilir

lord/lady-kitapta, herhangi bir rütbedeki soylu bir kişiye verilen onur unvanı, genellikle kişinin verilen adına eklenir

Lorna - Mullon'da **bir** terzi

margrave-tarihsel olarak, bir krallığın sınırları boyunca uzanan toprakları denetleyen asil bir rütbe; kitapta, lord, baron ve konttan sonra gelen en düşük asil rütbe

Maritza (mar-ihtz-uh)-Darrowlands'de yaşayan harpçi

Marius Caellus (mar-ee-us kay-luhs)-Eirea'nın Kral Eşi, yarı Pyrrossi

Maxim (max-ihm)-fae savaşçısı, Allarion'un en eski arkadaşı, Aine ile çiftleşmiş, Ravenna'nın babası

Merrick Darrow-Darrowlands **Lordu**, Aislinn'in babası

Merry Dunne-Brom'un üçüncü çocuğu, Molly'nin kuzeni, kesinlikle harika

Molly Dunne-insan barmaid, yetim, kahramanımız

Mullon-Scarborough'dan yaklaşık iki saat uzaklıkta bir pazar kasabası

Nora Dunne-Brom'un en büyük kızı, Molly'nin kuzeni, biraz hap

Oberon (oh-burr-on)-Maxim'in tek boynuzlu at bineği

Oona Dunne-Brom'un en küçük çocuğu, Molly'nin kuzeni, sertifikalı bir şirinlik abidesi

Darrowlands'de yaşayan **Orek** Stone-Skin-yarım-orc avcısı, Sorcha ile çiftleşti

Pyrros (peer-ohs)-insanların güney krallığı, güneydeki diğer toprakları, ülkeleri ve kabileleri fethetti

Ravenna - Maxim ve Aine'nin yarı **fe**, yarı insan kızı, öngörü yeteneğine sahip

Rory Dunne-Brom'un dördüncü çocuğu, Molly'nin kuzeni, kız kardeşi Nora'yı kızdırmakta çok başarılı

Scarborough'**daki terk edilmiş** arazi Allarion tarafından satın alındı ve denetleniyor

seneschal (sen-uh-shull)-tarihsel olarak, bir malikanenin gözetmeni veya yüksek rütbeli bir memur; kitapta, lordun/hanımfendinin doğrudan yardımcısı

Sorcha Brádaigh (sor-sha brah-day)-at terbiyecisi, Orek ile çiftleşmiş, Aislinn'in arkadaşı, birçok kardeşin en büyüğü

Fae'ler için taş uykusu, yaşlı fae'lerin öbür dünyaya geçme zamanları geldiğinde çektikleri bir tür ebedi uyku; genellikle İkizler'de çekilir

Theron (ther-ohn)- Darrowlands'de yaşayan kırmızı ejderha, Briseis'in üvey kardeşi

Tulare (too-lar)-tek boynuzlu bir at

İkizler - güneş ve ayı, yaşam ve ölümü, savaş ve aşkı ve tüm ikilikleri temsil eden iki fae tanrıçası, iyilik işareti olarak azai bahsettiklerine inanılır; ayrıca faelands kıyılarındaki iki ada ile de ilişkilidir

vasal-tarihsel olarak, daha yüksek bir lorda/otoriteye o toprak karşılığında bağlılık borcu olan toprak sahibi; kitapta, Darrow'lara lord olarak bağlılık borcu olan tüm soylu toprak sahipleri

yeoman (yo-man)-tarihsel olarak, toprak sahibi olan özgür ama soylu olmayan bir adam; kitapta, soylu olmayan tüm toprak sahipleri

Ygraine Monaghan (ee-grane mon-uh-han)-Eirea Kraliçesi

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Merhaba! Okuduğunuz için çok teşekkür ederim *Sweetling*! Umarım Molly ve Allarion'un hikayesini ve Canavarlar Dünyası'na geri dönmeyi beğenmişsinizdir!

Allarion ve Bellarand sayfada belirlediğinde, onların hikâyesinin bir sonraki adım olması gerektiğini biliyordum. Ayrıca kahramanlarının belirli bir kadın tipi olması gerektiğini de biliyordum. Her zaman bir barmaid kahramanın eğlenceli olacağını düşünmüşümdür ve bence Molly, Allarion için mükemmel bir kontrpuan oldu. Bir kadın, tüm bu tuhaflıkların üzerine gelmesi için cesur olmalı ve bunu bir şampiyon gibi karşılamalı!

Hikayelerini gevşek *bir şekilde Güzel ve Çirkin*'e dayandırmak da çok eğlenceliydi! Sevilen peri masalının hangi yönlerini korumaya çalışacağıma karar vermek keyifli bir bulmacaydı. Bazıları hikayelerine çok güzel uyuyor ve olay örgüsünün ilerlemesine yardımcı oluyordu, yani kazanan kazandı. Güzel bir canavarın yanı sıra duyarlı bir ev fikrini de sevdim. Ev başlı başına bir karakterdi ve bir evin duygularını ifade etmek için çıkaracağı sesleri ve yapacağı eylemleri düşünmek çok eğlenceliydi.

Şimdi, ne düşündüğünü biliyorum. Peki ya Ravenna?

Sırada onun hikayesi var! Bunu bir süredir planlıyordum, Allarion'un hikâyesini Ravenna'nınkinin takip edeceğini biliyordum. Faelands'ta bitmemiş bir sürü işimiz olduğunu biliyorum ve kızımızın alması gereken ciddi bir intikam var. Neyse ki kahramanı bu görevi fazlasıyla yerine getirecek. (Zaten adı geçti, tahminlerinizi dört gözle bekliyorum ;).

Ravenna'nın hikayesinin adı *Faeling* olacak ve daha fazlasını açıklamak ve hikayesini tanıtmaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Yakında sanat eserleri için gözünüzü dört açın!

Onun hikâyesine geçmeden önce, çirkin yaratıklara geri dönüyoruz! June'un hikâyesine ve müzeye geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Kalp şarkılarını bekleyen daha pek çok yakışıklı gargoylumuz var, o yüzden geri dönüyoruz! 2025'in ilk birkaç ayında *Heartsworn* (Yeraltı Savaşı 3) üzerinde çalışıyor olacağım. Serinin geri kalanı hala teslim aşamasında, bu yüzden ilk olarak nerede yayınlanacağından tam olarak emin değilim.

Ravenna ve *Faeling* 2025 yazında, Temmuz ya da Ağustos ayında gelecekler.

Ondan sonra, WoU serisinin eğlenceli bir yan ürününü almayı umuyorum.

Yapacak ve dört gözle bekleyecek çok şey var!

Okuduğunuz için çok teŖekkr ederim! Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, yorum bırakmayı dŖnrseniz çok sevinirim. Yorumlar, bir kitabın daha fazla kiŖiye ulaŖması için çok önemli. Tekrar teŖekkrler!

Hikayelerim hakkında daha fazla bilgi almak ve harika ürünleri keŖfetmek için sosyal medyadan merhaba deyin veya web sitem www.sewendelauthor.com'a göz atın!

Çok teŖekkrler!

-S. E.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu kitabı mümkün kılan bazı kişilere de teşekkür etmek istiyorum!

Mita ve Abigail'e, en iyi yazı arkadaşlarım ve en iyi beta okuyucularıma kocaman bir teşekkür!

Kendi web sitem ve her şeyimle hobicilikten büyük kız yazarlığa geçmeme yardımcı olan harika asistanım Leah'ya teşekkür ederim.

Ayrıca muhteşem ARC ekibime de çok minnettarım, hepiniz harikasınız!

Molly ve Allarion'un hayat bulmasına yardımcı olan muhteşem sanatçılardan da bahsetmeliyim. Kapağı resimleyen olağanüstü yetenekli sanatçı Beth Gilbert'e çok teşekkür ederim. Ayrıca Milene, Marianna, Jylia, Jeannine ve diğerlerine de teşekkür etmek istiyorum, hepiniz harikasınız ve kitap bebeklerime gösterdiğiniz özen için çok minnettarım!

OceanofPDF.com

Diğer Çalışmalar

[Savaş ve İblisler Zamanı](#) (Yükselen Güneşin Evi, 1. Kitap), romantik fantastik roman

[Aerie: Bir Fantastik Roman](#) (Kırık Kanatlar Düeti, Kitap 1), fantastik aşk romanı

[Cennet: Bir Fantastik Roman](#) (Kırık Kanatlar Düeti, Kitap 2), fantastik aşk romanı

[Taş Kalpler](#) (Savaşı, Kitap 1), tarihi canavar/fantezi aşk romanı

Buçukluk (Canavar Dünyası, Kitap 1), canavar/fantezi aşk romanı [Kalp Şarkısı](#) (Yeraltı Savaşı, Kitap 2), canavar paranormal aşk romanı

[Ironling](#) (Canavar Dünyası, 2. Kitap), canavar/fantastik aşk romanı [Sweetling](#) (Canavar Dünyası, 3. Kitap), fae/fantastik aşk romanı

OceanofPDF.com

İletişimde Kalın

Eğer iletişimde kalmak isterseniz, sosyal medya hesaplarıma gelin ve merhaba deyin! Çoğu platformda se.wendel.author olarak bulunuyorum ve en çok Instagram'da aktifim. Ne üzerinde çalıştığımı öğrenmek, okuma önerileri almak ve kedimin fotoğraflarıyla dolup taşmak için bir göz atın. Sevilmeyecek ne var?

Ayrıca [yazar web sitemden](#) tüm kitaplarıma, sipariş edilen sanat eserlerine ve kitap ürünleri mağazasına göz atabilirsiniz! Orada bir sürü güzel şey var!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

S. E. hayvanlarla birlikte büyümüş bir Kaliforniya yerlisidir; kızıl tekiri şu anki yazı ortağıdır ve mola verme zamanı geldiğinde ona haber verir (klavyesinin üzerine uzanarak). Kaliforniya Üniversitesi, Davis'ten yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans derecesiyle mezun oldu ve tüm zamanını dünyalar, karakterler ve onların hikâyelerini inşa etmek için kullanıyor. Hayvan kurtarma gösterilerinden, Trader Joe's'taki neredeyse her şeyden ve Kaliforniya'nın tüm güzel manzaralarından hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.